

MIC. # L 1091

PERUSH MODA'I 'AL HA-
TORAH.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

פירוש מדעי על התורה.

[CA. 1900]

ASHKENAZIC SCRIPT

LIBRARY
OF THE
JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY
OF AMERICA

וכו' איטראפילטיס. גבור האקול. לו כי קומים שהיה האקול. באגדת הפרסוס
 יסופר מן האקס הראשון, ואונות עלתה קת אקול קראונים מחכמים. - אקול
 ההלוקס תספירה אטלע, ולפא, חלצו קראהאא וקראהאא הוא העשורי. האספר
 מעשה אקול או אלקים, נמצא מ"כ אצל הלזרים ואלזרים. הנאליזם ונבדל
 אלו, אשר מאמרו יעליו כי לפני ארבעה אלפים שנה אף על אף האל, ואפני
 קדולתו כי ירה היתה, לקחו אלקים, קדולתו חי, השמימה. (שטראלענקער 400).
 אם זאת יקראו וועדו א כתבו אקול הלזרים האלזרים הפרסוס,
 החיזקים וההלוקס כי היה להקראונים ארונת ימים (183 א ג מ שטראלענקער) מספרו
 הנבדלים והקראונים יספר כי האנשים קדם האקול חיו אף אף שנה. ואל
 בן מוריון כתב, כתבו הבשמים האלזרים והלזרים מ"כ האריות חזק (קראוניה א' ב'
 וכן גם פאון האלכסנדרוני. קארט, חכס וואו קסול יא יות שנה, לא יעיד להכחיש
 את אשר כתבו הקראונים, כי לפני חיו אף אף שנים, וואקה אהחליט (גא)
 לאנטאנטאס מספר מר הטעות (12) כי השנים הכתובים המה יק חבליס.
 אפס סברה כזאת תעשה יק עקראקיה ותסכסך הפקרוס. נאלוה, כל עמי
 הנדס כולם קפה אחד יקראו ^{וספר} התור הזהק אשר האנשים חיו בטוב וקנאות
 חיי אשר וקלא חטא והארוני ימים וואא. שנית, ידוע כי בכל זקא שנאמר בתורה
 שנה היא שנה החמה או שנה הארנה משנים עשר חובש ומעולם לא היה להלוקס ולא
 לשאר העמים הקראונים שנה אחת משנה החמה או הארנה. לו שנה קצרה מן
 ו"ק חובש. ומה שהאמין אחדים כי היה להאזרים או לעמים אחרים שנה - מן חובש
 או חבשים אחדים, זאת מצא להם האחרונים יק לען הוליו קליו האקול מעמי
 הקדם (ניקע) פברלות על המורה (107). לשוית אמר הלוקס הנאמרות היו יק חבליס
 אף לפי החלוקן ולפא האקול קנים קדולתו, ולפוס קטנים. ד"ה אנוס הוליו את שנה קדולתו
 תלמים שנה. ולפי חלקונים כי השנה היא חובש הוליו א"ה הוליו את קין הראשון ההלוקס
 עוף שקע שנים ושנה חבליס. קין הוליו את מהללאל ולקעים שנה שהוא לפי חלקונים
 עוף פחות משש שנים. מהללאל כל הוליו חבליס ושנה הוליו לפי חלקונים חבליס

ואחרי כן *Amman* באשור, סורית, ארבות ג' אמן (ווערן מייסטער).
 חורבן גדול נשת. לכן קמן ואממן ג' אתה הוא. וה' = באאורוס מן פאנו
 (באורא) באשור ופי' יהוה, אורא אורא, (אקראמלינג). וואל הווא כי יהוה
 ג' פי' אורא אורא, מן יהוה - אורא (שלא פ'ע), למטה, כי האק - הוא האורא
 הבאשורה, וכן הוא אורא ונא אמן היין האורא השניה. חנאק האורא.
 חנאק התהפך - את האלקים כי לקח אותו אלקים, וקספרי האפוקריפוס כתב
 כי חנאק הי' אצל מלאכי עמון שלש יאר' שנים והאלאפוס היוו מ' כל
 מה שיש קשמי וקשמי (ספר היוקלים מ.ג.י). וקספר חנאק כתב קאר
 היטב מה שראה קשמי מאח. וכו' כי יסופר אל האלק השקיעו אפרונאס
 שהוא מקור עם האלק אשוראק וואו *me-me-me* -
 אן-מע-באר-אן-קי בכתבי היתדות. והוראתו כהן עליון. מן פאר-אן-קי =
 עליון, ויסופר ג' כי היה נשיא כואני יאפעי עתיבות אשר האלילים בערפאם
 ונא אותו אפיהם סולת ורזי העתיבות, לכן הוראות שאותם תראמנה יתפ.
 מתושלח מתאוס עם אמאפהסיונאס הנאק השמיני ממלכי בקל, כי אמאפהסיונאס
 מוצאו מן אמל-סין או אמל-ניסין, וראש התעשה מן מתושלח הוא מתו,
 ובאשוריות אותו *Amman*, הוא קאל, קאל אשה (אמן-עפעמין) ופי' של אהל הוא
 ג' קאל, איש, קאל-אשה. ואק אקו נח נטאאירטוס מן קרוס מקור עם
 אוסכו-טאט אשר. סכורי מולמאאש אטיאירטוס (הוא מלך מן אפאירטוס) ומתאוס
 עם קען אקער טאטא והוא קשור מולמאאש אקו מקור המקור, וגם אצל קרוס
 אטיאירטוס הוא אקו נח המקור. נח = סוקסאטהרוס אצל קרוס, ואטנאפויטקו קלו
 מולמאאש. משנהם יסופר כי קואוקה פיה המקור על הארץ, לכן הא' נח
 מתורבתו בשני-שם. המסורות האלה מעשרה פורות ישנם גם אצל
Amman אחריהם ועזו הקדש, וגם נמצא עוד כתובות מ' החופרונק, כתובים
 בכתב היתדות אשר יקרא זאת, כואו כן מוצא כתובות אמפואאוס אשר
 זמשן ובטא, מחכמים שהיו לפני המקור (4023 א). במפת בקל בעמלאה

בראשית

קניו כח וקראו את אחר שנקנסה עליו אותה היה הטקס לחות-ביתן רק זכא
 בא המקור על הארץ נתקן עליום האור והלכו יחיהם האור וחסור כי עג האור
 היה יחיהם באורק הוא (שם ה'ל). הרקני ניסיון מקטל בעת הירמקן קאמו
 שלא היה המקור מקרה טקעי כי הוא בא אל לב העלוי ופאשר קקלו קני
 האדם עניש העציר ה' רוח אל האור היה ראו שיטוב הצואה הטקס הירמקן
 ואם נחם בקר זה לטקס היה ראו שיהי קהיפך כי אחר הטקס תאפול
 יצחק האור יתר וישאר יתר זק וותר כחא נאשר נאשר אחרי האמה
 נאמר קעניני יזה לסובה טקעיות - מרוא (אמרקנאל) יקיים ויצדיק בעת האורה וקם
 בעת הרמקן יאמר "בעת האורה נכון וקיים וישר וקרוא אולם את בעת הרמקן
 נחמה ונעימה, ובעת האורה היה סובה טקעיות וסובה נסיית הטקעיות הנחמה
 הטיבה במאכל ומאשר מקלו אותה, לא היה אונאים בשר ולא שמו יין כי
 כל זה היה התחלתו ביומי נח אכל היה אסתרקים במאכל הצימ
 והעשבים ושתיית האים ויפוע בספרו הרמאה כי האונות הפלטים ואונות
 יחיה וותר מרכבים יסופו סרה, קם ענין המטקס יפוע שמקצר יחיה של אדם
 והם לא הו' להאטים בו כי לא הו' מולידים כי אם לעקר אלה ענין אכן היה
 מעתה ואחריה יחיה חיהם אמנם ההוא לא סחבו באמה ההנהגה הפקה כי לא
 הו' יכולין לסבול צער ההנהגה הזאת ונעשו שטופים קיומה ויפוע האכל והאמה
 יתר מפאיו והי' אלה הליחות השליות מקצות החיים ולכן לא הו' מאונות יחיהם
 כוחותם הם. והסובה הנסיית היה להרבות אילי האון כפי להחילק מהם הצואה
 מהרה תמלא הארץ אותם והוא קאמר סובה אמיתות עצמות לקחה מטקע קרואה
 הירמקן ופליאותיה וקם לתלות להשלים את האון האנשי קיפועת ותלות אשר הם
 שלימות האדם ותלות האמות והי' קלת אפשר שיתקע לו השלימות בהם כי אם
 בנסיונות ובאונות יחיה לא קקצו יחיה אשר ילחם האות טרם התקונם טקע
 המציאות ואמנם אחרי ששלמו היפועות בחקירות ונסיונות הורמקן הם נתקצו
 החיים ואחר תלך מורה קל לאה קרא אדם בני אלקים ה' האור קלם ה' יחיה

אחד וארבעים צ"א. לכה לכתובתה עם שלשונים (שלל טוחנות ותאורה אחת ולתוס
 שלפני הטוחנות) אשר על פי אי התפתחותו של שלל האחרונות אשר להחלף כי
 לייכות להגלות של ילד. הן למנה או עשר שנים שללנו עוב הולכות ומתפתחות ~~ה~~
 ויחד עם זה היו השקרים גדולים כל כך עד כי רבים קאו ליה החלטה כי השקרים
 לזכרים לילד ענקי וזמן לא צוא קנה ואי מאמת את האגדות והיוצות כי קנו
 האדם הקבאונים היו ענקים גדלים, ואולם הפך אורחא החלף כי השקרים האלה
 לזכרים לאדם מגדל שהי חולה מחלת הינעכבות השנים (צאה נרעטענצואן).
 ואורק שיהי אמן ספק כי האדם הרקיעאני היה חסון קאנה גופו ואתר אן
 האדם אשר קיאונו (האקראטיק האדם הקבאן, יסודות האנטראפולוגיא חלק
 קלויטער 87). אמ ידוע לחכמו טקעיים כי האדם הקבאני, לא אכל קשר
 יך צאחוס ועשבים ופרי העץ, החכם הקיאולוגי קעוואורס כתב, שרופו
 אדם הקבאני בקאנטאל לא נצאו עוב ואנחנו לא נפע אמ לקלו קאדום וילקו
 קבחים וכו' אמ. אפ"ל כבר קשר או פקרים אחמים (דספרו אמשאען 35).
 אמ קחנו ואפ"ל החוקרים מתי אדם אשר אליהם עבר כלל אפ"ל שנים אשר מהאור
 החם והחמה מופת לא נקק יך נתיקש וכה היו עומדים פראפים נלעניים
 מסבוק הכתלים באולם גדול אנראים בעומם חיים ותקרו וקחנו אולם ולא מלאו
 בתור קובתם לוס נאשם כי היו אכלו קשר יך לזיבוי זועונים ופראחים. זאת
 קראת מספר אחכ טקעו נאשם אק לפאכאן לזי שכתה שמו ולם ספרו ומקס אופ"א.
 אמ קלת ספק כי על האדם עברו וחלפו עתים למנות ולכן שר אליה אנשם
 אזור למנה אשר אג"ל הי האור הגה יותר קווא ואולם לחי האדם כי
 הקיאולוגים הווא לפעט ע"מ אשחוי האמה מעטבותיה וארדובה כי זאננס רבים עברו
 על כל המעטבה ותקופות למנות וחלפות עברו על האמה עד היום (ראה
 בפרוט אור החיים לקרא תפארת ישראל - נאשם בסוף ספר נלינקס - וקבאורי א"א סי
 5-10 - אכן ישנה ספק). אמ אפ"ל וידוע כי האדם הקבאני הי חי חיים טקעיים. שרם
 ובע מהאחרות. לא פנק את קשרו אנשם לא השקיע מתענגי העולם הקולטורי. הסתפק

אמר רבי לעזר ז"ל התקנות לא התקנות ועל המולדות לא אורז ואיהם הי
 כבי לעזר ז"ל מהלכו הכתובים כי החכמה הזאת נלקחה מן החוש ולא מן שיהיה
 ימיו מתמודים אורז נפלא. והטעם שכתב הרמב"ן הוא אמיתי וזוהי כי אמר ספר כי
 אדם הראשון נעשה קשיו מזהו וכתוב הרבה ודקירות אקרו וטוב איהם
 חנוכה יתר שלם שדפנים וסקלם הטקע וכו' ע"כ. וזה נאמר בקדוהם וזכרו יתבר
 כי באמת חנה היה האדם הקדמוני מזה הקדמה וזכרו אקרו מבורים וחזק
 מאד ולא יפלא כי חנה גופו הי' איתן וכל לחיות חיים ארוכים. כי חזקו
 ופועל הארץ מצאו בעזרת האמה שיהיו עצמות מקהלות וחיות שכבר מתו ונעלמו
 / הארץ והאדם הקדמוני אשר היה גופו וחזק וחנה גופו איתן מאד
 איתן היותו כמו כן מצאו אשכנזי החיות האלה את האמא *Mammuth*
 / שנהג אשר שנוהו ארוכים כחמשה אטרים. השנהג אנטקאס ואערי-
 דוילי (שנקראו בלשונם *Quadrupes meridiana*) כמעט הגדול מקדו
 חיים הולנדים הנמצאים עד היום. גם סוס היאור הגדול אשר היה אס מאד
 הינו מצאצאס והעל אסמאטהעריאס אסוג הזה עם קרני הגדול והאחר האס
 מאמץ מצאו עד כי המציאה הזאת נחנה יד לאמה מנין האלון (אמר המין)
 אמר רבי הענין (ויעצוהו) אשר קיבלתה היא מכתובת האמת מאחלתה ארבעה
 אטר ועוד חיות כמו אלה אשר נחמ' לעיני החופים חזקו חזק האמה (שיעמאו
 בספרו דבריו ימי הארץ 475 ע"ב) כמו כן מצאו החוקרים שלם המולות מנין מאד
 שם המולות של זכר ואחת של נקבה. האמה הזה היה אמר איתן וחזק כמעט
 באופן היותו מצא בווינו היקף העצמות, אומר ברוקא, כתבס ומסופס של המקלות שבהם
 נקבעים השדודים וההתפתחות הולצאה מן הכלל של לב הפסית שלם נקבעים השדודים
 המלעסית. כל אלה הנה סומנים של אף אטלטי (אדם גדול וחזק). ד"ר הסימנים האלה
 נצו אחכמים אחרים להחליט כי האדם הקדמוני היה ענק גדול מאד מאד. משונה
 ומהל אמר ונאמר כדו להחזק את המולות הזאת נמצאו בשנת 1880
 במעלות שיכרע עלי יד שטאמקערה: קאפית אוראקיה ברוקא רביעני עמון אטר

אתה (אדם) ורוח היום ושאול האור הלח האשק נפטי. גם שחתו ברכם
 והי אשחתו המידות ככתוב והי כי החל לרוב וכו' ויראו בני אלוקים אלה את
 קנאת האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים אבל אשר קחו ר"ל ראו בין הקנאות
 איזה טובה ויפה ויקחו להם נשים בחזקה אבל אשר קחו. היו להוטים אחרי
 הנשים ויראות הטובות הנה וחמא את יפיוס התעלסו באהבים וירלו באוים. האדם
 נעשה חלש וגר אמר אליו אל כל אדם אעשה דורות ולא ארכו ימיו. ואדם
 עשה נח נאמר "וואלד קנים וקנאות" פי"ק אל כלם, אדם לא נעצר הקנים וקנאות האדם
 לא הי אדם אדם אשר ואלו מ קנים או קנאות קדש? אליו נח נאמר "וואלד נח
 שלשה קנים את שם את חס ואת יפת" האדם נשמו סדני טקע הלידה אליו נח.
 אחרי כן כתוב ויהי כי החל האדם לרוב על פני האדמה וקנאות ואלו להם. מעתה
 ירדו יק קנאות ואין גם אדם אשר הוליד גם קנים הוא דקר הוא? כתוב הלאה
 ויראו בני אלוקים את קנאות האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים אבל אשר
 קחו. האדם בדורות הראשונים לא קחו נשים ולא ראו את הקנאות אם טובות הנה
 או אם נעות הנה, יק עתה? גם זה "ויקחו להם אבל אשר קחו". האדם מקדים
 לקחו נשים אבל הקלות קידם אל אדם לא מצאו חן בעיניהם ואפוע קצף ה' ואמר
 לא יפול כותי באדם? האדם קצה בעליון, כי קחו להם ונשים אלה אשר
 מצאו חן בעיניהם? ואפוע מזר ה' אל כל הדורות הבאים עד זולם שהאדם לא
 יחיה יק אמה ילדיו יסרה, אם האקות חטאו ועל שלם כדת וקן הקנים אשר
 לא חטאו מאומה? ונראה לו קצה מה שאמרו חז"ל תאמין ואלו בית שמאי ואמרו
 - ק' זכרים וק' נקבות וק' אחרים זכר ונקבה (ובמות ס"ג) וזהו שכתוב אין אדם (נזיר)
 עד נח כולם נולדו תאומים כי קלת זה מאין לקחו להם נשים, אל כי כתוב
 ונולדו להם קנים וקנאות. אדם לא ואלו כי לאדם נולדו יותר קנים וקנאות
 ואמר לקחו אלה את הנשים?
 לכן דעתי כי כולם נולדו תאומים וזהו שפי"ק הכתוב "וואלד קנים וקנאות"
 ר"ל כולם הולידו בן וסת תאומים אצל ואלו למען יתראה האדם על פני האדמה

הגלות

במעט, והיה שם בחלקן אחיה קטן זקניו, אכן היה כבוד כוח ורוב אונים כמו בן
 הכפר ולשבו פהרים אשר צינינו מואות כי יחיו חיים שלווים מקל לקבל גבולות.
 ושאבו נוח לך. לכן המה אמר, כח ויחיו חיים ארוכים. לא בן ולשבו כרכים אשר אחרו
 המותרות ורצו נק' אשר ולשבות אהבתם וכל מעמלות בני אדם מיומם כל היום
 וישאבו אורי בלח לך ונק' לכן ולכו קלא כח ולא יחצו ויחיה. הוא פלא לך אשר
 זה כי ברוך הדין כי האדם הקדוהו היה גדל הקואה ואח"כ כוח אדם
 ואשר אשר בשר נק' פחמים ופרי עץ, האור היה שונה מזה של עגה, כי תקופות
 שונות חלפו על האדמה, והם לא היו נשחת המינות כאשר הקולטוהו וחי חיים
 טבעיים לכן ארכו ימיהם.

כל זה ארואז בתורתך. כי אחרי אשר החל האדם לרוק על פני
 האדמה ושתה את פריה והיו יק' אמה וצטרום נאמר "הנפולם הוא קאש" קאש
 הכח נפולם מלפני נפול, ולפי קלן. כי לא היו עוד גבולות וחוקים כמקדם ונראו עתה
 כנפולים, כולדום קטנים לעומת האדם הקדוהו ה"ל אמנו יק' קאש יק' נפול לעומת
 הנפולים שהיו מאדעם יאוס. הם אכלו אדם הנאמן ה"ל אכל האדם הקדוהו נאמר "הנה
 נחת לכם את כל עשר דורע דורע וכו'" ואחר כך ה"ל אשר בו פרו ה"ל דורע דורע
 לכם והיו "אשר" וקשו לא נאמר יק' פחמים ועליוס ופרי עץ.

האור היה ג"כ דק ונק' כי נטע ה' ה' קדש וישט שט את האדם
 אשר יק' ואחר כי נהרש אשה וילכן מקדם לכן אכל כלל נש" קדוהו של ה'
 עין חוש לכן. (קד' ה' נ"ב) הם קין אחיו כי יפא מלפני ה' וישק דארת נאש קדמת עין.
 (קד' ה' נ"ב) וישט ה' מלפני שקתם עם קדוהם אחרוהם באולם אשר פורה הטבע מלא
 חפצים היו ופרי אלוהי קדוהו ויחיו חיים שלווים נפול וישט את קול
 ה' אלמנים מתהלך בן לוח היום כלל הוואקע קשט ויחיה האדם הקדוהו
 וכן האדם נאש שטע קול ה' אלמנים מתהלך בן לוח היום כלל הוואקע קשט ויחיה האדם הקדוהו
 כי קהילות מתחמם אדם כחוס היום ה' מתהלך בן לוח היום כלל הוואקע קשט ויחיה האדם הקדוהו
 א"י ואז שטע את קול ה' ופרי דבריהם יפוי וישט את קול ה' אלמנים (ע"ה)

קמתי בקורה. גילגלתי האז קלר כאו עב אלר קמ האז קלר). לכן יהי יאנו יק אאה ועליוס
 ילנה כי אמ ואריק ואוס באקפס ויעלה האזואתה וכל תועבה, אוהו כל כך אלוקעס
 בתאותם, עב כי יעלה להם ההרגל לטקע לטי מורק הואוס, לכן אקצר את יאנו חיי
 האפס ולא יחיה יק אאה ועליוס לנה שלא תהי להם עת להרקות חפון אפלע. (ועל
 אחיו חזל: קילגס האז קלר האז אלר, לאשה לא חו יק אאה ועליוס לנה).

וזהו שכתב הנפילים הוא קאסל קימורם ההם ואם אחיו בן אשר וקאלו קני
אלמנים אל קנות האדם וולדו לפס. ה' יראה כי קני אלמנים אשר צד צדקה הוא
קני אלמנים" ועתה יראה הנפילים" לרפאל אמרתי ואפרכי הזאת "הוא קאסל
קימורם ההם" קימורם ההם הוא נפילים ולא קאסל ואם אחיו בן" דל קם אחיו בן ועל
קני הם אחיהם כמזהם כי מעשה אבות ורל קנים וורל תאלותיהם וטקעיהם הרעים
אשר נמץ ה' בקשום וכורק בעקקם "אשר וקאלו קני האלמנים אל קנות האדם וולדו
זהם" כי קני אלמנים אלה קאל אל קנות האדם ווטמאן אמן "וולדו להם" קנים אשר ילד
קדרכיהם וועל פאותם לכן קצב את ימי חייהם וימי חיה כל הפירות הקאים
אחיהם. "המה המקורם אשר מעולם" ארלו השם". הוא אמר ווסגר כלל המלך וזל:
"כי ידוע בתולות העמים הקדמונים שהיו מאמינים שקני אלמנים חושקים את קנות האדם
והיו מהקולטם כלשמה טובה תמצא חן בעיני אלמנים וקאלו עליהן וולדו לפס. וספר
לכפי משגות הדור ההוא ופדליהן זנו הנשים מתחת קדליהן עם אנשים וההקיום
עליהן שהם קני אלמנים וחושקים קני ויקחו אותן אנשים ע"כ. וקאסל ספרי הי"נים
והיומם מלאש מספרי ההקורים האלה. —
סלה זת פדליהן נח — (המקור).

מלך זה עולם נח - (הקדמה).

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקּוֹל
וְאָמַר הִנֵּנִי מֵבִיא אֶת הַמָּבֹול אֶת הָאָרֶץ אֵל הַמָּוֶת
כֹּל בָּשָׂר מִתְּחִינִי הָאָרֶץ וְחֹקְרֵי הַטֶּבַע, כֹּל חֹפְרֵי קֶטֶן הָאָרֶץ הַמִּקְלָשׁ דְּבָרוֹם
עֲתִיקִים מִשְׁתַּחֲוִיִּים קְדָמוֹת, מַחְלִיטִים כִּי הָאָרֶץ אֵלֶּה אֲנִי וְשָׂקִים אֵלֶיהָ
לִנְתָה כַּפֶּזִּים כַּפֶּזִּים אֶת פְּנוֹת הַיָּם יִקְרָהִים נִפְכּוֹ אֶלּוּרֶלֶס וְנִצְתָן אֶקְוֹמֶם
וְהָיוּ רַבִּסִּים לִקְנָעָה וְהָיוּ עַד לְאִשׁוּב. הִרְבָּה אֵינִי חֵיִת כִּהְיִיתִי וְעֹפֹת נִשְׁאָבוּ אֶתְּתִי

היה על הארץ ואשר הוא מסורה אפי' איש אל איש אל כל עם ולשון מקצת הארץ
 ודע קציה אין כל ספק כי מוצאה ממקור אחת. (נייעקויעים עיה קעטייקונג 1890).
 סיפור המקור והצלת נח ואשפחתו יקום ואאפער אמר עי' האמרה בפסוק (הקדמה וסוף 2)
 מהוון בספרו הראשון נגד אפואן וספרו קדמוניות היהודים ח"א קב' 3 וכן אויזקואס
 וקאולס (קורס פכסדו) שהיה מאשפחת כהנים והוא אמר כהן קל נאלץ קעור גדל קימי
 האלק הגדול אלכסנדר מונקאן והיה חכם גדול מפני קדם בקיא ואוקרם במסורות
 קדמוניות. הוא כתב קלון ילדות קורות קדמוניות ארץ הפלשטים המקורות שהם שאר קורס
 זכרונותיו היו, לפי דבריו, אסופות וחות לקנים, לעליהם נחתו כל הבקרים בהם. אכל חקם
 המקרים והחוקרים התחילו בדר לפקפק באותה ספורה קורס והטילו ספק בדבריו. אולם
 קימינא כאשר מוצא החוקרים קעאק האמרה שיהי קדמוניות אשר עליהם אדם כלח
 ומצא קנים גדולים אשר כתובם מלכות ולחות וקמו עקב ספרים אמר כי קימינא את כל
 דבריו קורס והלחות האם עמו כי לא מלכו הולך אבא את דבריו. הרב יחיאל עאקביה
 ספורנו ג"ל מקראו בפסוק את אלוקים התהלך נח. וכן כתב אליו קרסו הכלבי). אמר אין הספר
 מקינעניס כמעט מלה קליה. אף תחת השם נח וספר אבונעניס מן איש סוקרטוס *Σωκράτης*
 אשר היה קורא את העשירי מן אדם הראשון - כמו שהיו עשה דורות אדם ועד נח בתורתו הקדומה -
 האמרה הוצאת אספדת כי אליו אדם נראה אל אדם ומה לו כי קורס החמשה עשר לחמה
 דסיאס *Διόδοτος* תפתחה מוקות השמים והי' השם גדול מאד דע כי וסטוף את כל הארץ.
 על פי האלה טאן קבטן האמרה קעור החס (זאנשטאט) שיקרא *Sippur* כתקום
 ולנים קדמוניים. ועשה לו תורה לקרא לתוכה הוא וכל קותו וקעו וכל איני חיות ואיניק ואלם
 ועופות השמים וזוחלים וראשונים על הארץ והלך ושלף דם אראעניען. אתר שלשה ימים אחר
 כי בלה השם מן השמים החל לשלח עופות השמים מן התורה לראות בקלון האים מעי
 פני האמרה שלי פצאום לבו אלו אל התורה אף קבטן השניות היה טיט על נגליהם
 - וקבטן השלישית לא יספו לשלח אלו דע ונצא קסיסטוס אף הוא לבדו ואשתו ור
 החוקר אשר מן התורה וקן מנח ונאל צולות. אף לפתע פתאום איננו כי לקח
 אותו אלוקים אל השמים. הנשאים בתורה ונצא גם האם מן התורה. בקטן וקראו

השמים ואחרים נאצו תחתיהם. ההשתנות האלה הכחשו ונאחו את הקצו חיים להו
 נקם, אצל פני האמה, האבולו לוידי שרצים אצלו גבעות עולם חיות החיים קצוה הוצו
 - כאן דבר הקרוב האבן - נשלו אל אזור החם תחת קו האלה וחיות אשר הנח יק
 במקומות החמים בטבור אפיקא האבא אל צור הלבנון והבואו. נהרות ונאום
 נחרכו ונקשו ומקומות חרקים וארץ ליה נתפכו למאצאי אים ונאום גבולות.
 מקומות שהיו מקם כגן-עפן ולמחו דמו עלי פרו נחמדים למראה נהיו למקד ליה
 ולתהו ויהי. שיאון.

אכן ביחוד היתה בעולם מהומה אחת גדולה ומקומה גבולה ואימה
 אשר בלגיה את כל הארץ ולאלוה והפכה אותה כקערה אל פיה. למהומה
 הנראתה ההוא יקראו העמים בקולו (נעוואלציואן). ובתורמין מקול בלגיה.
 (מלשם בל וצירוף ופשתה). המהומה הנשנה ההיא ובלקול פה הארץ ואלסקיה היא
 מסורה ונקמה, שיחה ופגמה דפי כל העמים הקדמונים אשר למעו ונקמו מאבות אבותיהם
 והיתה לספור בכל לשונות משפחות הגוים לאומותיהם, ולא כי היה המקול במקומות
 שונות במקום וקצמן, בשפלה או בהר, כי אם היה מקול אחד בפזם אחד וקצמן אחד אל
 כל בני הארץ. המסורה הזאת מלאה אל כל הארץ אמן מן ועם ולאוס אשר לא יספרו
 לפי תומם כי בלקול ההוא ממה את המון המניש כולו מעל כל פני הארץ. וקם
 אבות אב אחד אשר נשאר בחיים. המסורה הזאת לא נלכדה במקום ובזמן שהם ממלע
 למ כי אם התהלכה אמות עולם ממן או מן ומצורה למצורה אחת וכל עם נח
 ילה מקום קארצו ותאר אותה לפי טבע האקלים שלה. בלשם מקום העמים קטרים
 נפדו ונפדו בארץ רבה למשפחותיהם ונאחזו בבעות הארץ היו קרובים אלה לאלה ועם
 פזור העמים הלונים נפוצה ונפשטה גם האמה ההוא ופוצה ימה וקצמה לפרנה
 ונלכדה מהלכו ועד כוש ועד קהל ופריס והמצרים והעצנים ועד הוונים והסינים ועד
 ממערבא הלבנות והדומות ואפיקא הדומות. ההמדה האפליאה הזאת היא שיתה
 וחיה מני קדם. רוח אחת בליות מרחפת אל בלונה. כאלו מקטן אתה ופרא ואק
 אחד לכללם. ולשונות הן זו וזו יק קרובה. לכן יחליטו החוקרים החבליים כי המקול אשר

האלה. על האטקדאז האלה שכן נחקק כי תיקנה שטופה האוס וכתובה תכנות אוש ואלה.
 על התיבה דאז צבור אחר וצבור שני יפרוח אלון **אח** אחז ענף זון דגליו ואל ואל
 מצור דאז הפסח האיש ואלתו ורמזיהם עומדות על הארץ החרבה וביניהם נולדו
 אל השמים. והפלא היות גבול הארץ כי על התיבה חקק שם נח בלפת יו.
 עם קספיו הונדאס לצור אגדה וטנה אשר אל פי ההלכה הראשונה נכרו עקבות ספור
 המבול מתורתו הקדושה: תחת משלת יגל **שמים** השקיע הנקרא פייזואסוואטא
 (הוא בן השמש נשפה כל הארץ וכל הדיקס סבה תאג מן המים ואלה ארץ הארץ
 הלבדק היה וטקעה קדשיו (נולד) ונשיהם. דאז אגדה אחת להבדלים מן סאטאקואטא
 מלך בראשית כי נולד מן הארץ אל האל והלך בדמות בג. ואלה למלך שלמה
 בנים. שם הקבר שראה, השם חרמה. והללו יבואו (כאן שם חם ויפת). גם הסיוע
 מספרים שהיה מקור על הארץ **שמים** ואלה מלך **שמים** ואלה **שמים** ואלה **שמים**
 ומג המצא את עקבות הדפן והין. והלך **שמים** שמה מנו וטקעה. (כאן קרלה)
 כי נח נטל כוס וכו'). וקספיו הילדים נמצא מעלה הארץ ולס הנולד דאז **שמים**
 (מתאים עם מחל' וקרא הפלס זה עזק שפאל מן הארץ סנהדין ס'). וקראסחא אחות היה
 הנמלט פוקלן ואלתו בארעה אשר שם קאנינה תלעה ואוס ותלעה לילת, דאז אשר נח
 על ההר פירס ואלה פלה הדלס מן השמים, נצא בקליון מן הארץ והקרוק עולות.
 גם הפריסיים קספיוס קאנעלעס יספיו כי על אחרון הנוץ - הפריסיים האמין בשם נולד
 ואחז כי ים פואל טוק ופואל נע ואלה קיבו הפועל ין את הטוק ואחריו לא יפסול
 כי אם את הנוץ - ואלה חקלה שלם השמחה הארץ את צרכה וארץ על הארץ
 טהרה, כי טלח שר האוס הקי, את הארץ וקדשו האוס על הארץ קדשה קדש אוש
 כי שלמים ואם ושלמים לילת נחק האטר מן השמים **שמים** ואלה מנו הארץ.
 הודים הם קארין כרפסרס בארץ נלס כוח אמר השמים ואלה אמר את
 האוס מן הודים ואהנארים וצר אוראלף את הוד הקדוש. גם קספיוס הארץ.
 על פי אנצטא, יסופר כי טהוט הראשון שהיה קדש הארץ כתב דתה קדש קדוש
 על מחות ארץ את יסופר אשר העתיק טהוט השני אחר הארץ אל זלמן חול.

אותו אק לא הוציא, עד כי קול קסוסטרוס נשמע אלוהם מן השמים לאמר: אמרו כי
התהלכתי את האלילים לקחו אותם אלם וטע יהי מעלה מעלת ולא מלאק ולא אל האלה
ולא פיו חפרו ומצאו את הכתובים, אשר ~~בזו~~ נצלו אל יבוקם, מן האמה וילקו קארן
בהל כבדאלנה ובהלה נשאה אל הירו ארמאניען עד יאוס יבוקם. האמה הכשמה
הזאת מתאמת עם האמה היונית מן דנקליזן *Deukalion*, וסניהן כמות האמתנה
את סיפורו תורתו הקדושה. - לפלא הוא = מה שספר לו לואן *Lucian*
חסברו אלהת אשר, אחרי כי חקרו ארשתו אחרי העת אשר נקנה הקות היתה
הזה (ואלהת אשר, בהוראוליס) ומה שם האלה אשר לשאו נקדש, אחרי לו, כי פלג
קאליען מן *Leythien*, אשר חי עת הו המקול, קנה את הקות הזה. גם
למעתי מן היונים, כי אחרים, אשר הבור הזה אוננו הבור הכאלון אשר נקרא
ער ברא אלוקים את השמים והארץ כי הבור הראשון נאח מאל פני האמה וכל
קשר קלע, והאנשים אשר מתו בה המה יוצאי חלצו בדנקאליען ומתו פה ויקו
אל האלה. ובה נעת האנשים הראשונים ואחרי אנשי חסס היו נשאו נפשו ולא קלו
פני אונותם ואטמו אדם לשאוע לעקת וכל קנות המתחנן לכן כלה דלו צאחק כי
נקעו כל מעונות תהום ובה והמים פולו כהפון גליהם, אורקות השמים נפתחו
והנחלים מלאו אל כל גדותיהם, היום עבר את הקולו עד כי היה מקול אל האלה וקלע
כל קשר ולא נשאר אשר נשאת חיים באפו יק בדנקאליען כי הוא לקדו היה לביק
בארץ. ההוא הוא בנה תבה גדולה אשר אליוה קאו הוא ונשו וקניד. גם קאו שנים שנים
מכל חיות השדה וכל הבהמה למינה וכל כחש הכחש למינה וכל צוף למינה כל צפור
כל כנף כולם באו אל התבה לא הוצו ולא השחיתו בתבה ואר צאק עם כבש ומא
עם צבאו וחביו פרה וצבא ואווה עם בקר באהבה ואחור וחביו כה שטו בתבה עד
כי ישובו המים והמים היו הולכים ומסורים. בארץ פירידיס *פירידיס* ישג שקעה
או שמונה מטבחות שונים אשר התיכו תחת הקיזער מלאו ספיטאוס ספיטאוס -
— *Septimius Severus* - (היאשקום אל כסא אחריו קאפאמאק פירינימאן, מאר
החכם המדון חקר - מטבחות קדמוניות מקהל *Eckhel* מאלין אשר יקיים את המטבחות

שור אינצואקא - *Yzduhar lina* - יזדואר נזכר מקרה האקראי - הקורא אוצרוקוץ נסע
 על פירות פירות והפך אל ליקר האתהאר את אלוקים האלים אפוא (הנה האלה)
 והוא ספר ל' את קלות חיו ואיר נפל מן האקראי - האלילים הקדושים החלילים
 ומחוק את העיר הישנה סולופאק קאוס. האלה קא *Ala* האוס הוסיח
 את האלים אפוא וקרא ל' תהא, וכל חיו ונפשו כל אפוא אשר יאמר, אלתו וקין
 קוטר, בהמות ומות האדם וקרא את אל התהא. אחרי הפעילות וקראת
 עשה כל אשר פירא ל'. (יגאוס דם מאמלא נה מעטני אמנה יהיה ולא נכנס לתהא
 דם שחפולו האים. מקרא דם והראין גל). ואחרי כל קנה לו את התהא כפר
 אחרת מקור ומחול - גם קלמן אלמות נקרא כאפר שקענות כפרי - והקרא
 ומורה את כל חיו ונפשו מות למנות ואמן לוק ואלתו וקנוא. והנה חו
 חיים *Yzduhar* הרים נשק אל האל וקרא מענות תהא יקרא, חושר
 ואפוא אפוא והקרא היה אל האל ששה ימים וששה לילות היה חורב
 ולמס ומה קם הסע *Yzduhar* וזה אור ואלוקא מא הארץ ויתיה התהא קארם
Yzduhar על מקור נפשו *Yzduhar* פלמות מענות מן נפשו. אחרי כל שם
 אפוא צפוח לראות בקר האוס מן פני האפוא האלה קל שלקע נשקע לל
 וסוף קל את האפוא והקרא אקרא אל האל (וא יכרת כל דם זאב קא האקרא
 ולא יהי זאב אקרא ומה! קראמת ט-זא). האלה אושר *Yzduhar* היותה את הקטל
 התהא למענה לאות ולקיים את השקועה אשר נשקעה בו. (את קטל נתי קענ!).
 לפי השערה נחמדה ונחמדה ההגדה הזאת כאלפים שנה לפני חורבן
 בית שני ועד הריקת מקדש, וכן היתה אסורה בדף קרד העמים ההם ונמצא
 מקצתה חרותה בכתובת קעקע על אפוא עתיקות בבבל. הלוח הראשון
 מספר אפוא אפוא וקרא דל על אנשו עולם. האל הוא אפוא כקור אלמנה,
 והקור פירא כאח הדנקים אשר בל את מלכת דל, וכל צדק הנהי כרת נפול
 אה למלכת קטנות ולפחד האחים אותן בכוה קבול תחת אמלתו ויסה את
 המלכה הקדושה הראשונה קאסיה קאסיה שער קערי דל ואכא וארץ ונופול

[illegible]

החורבנים בבטן תאבאה אחכא בריטניא, לפרת אקראניא, באשן אשור
אצאן במזר גבליה החורבה וההרואסה, למות-חורם (טאמן טאפסן) אשר עליהם כתוב בכתב
יתדות (קילשיף) ואשר נכתבו בימי המלך אסרקנאפסל אשר חי שקע אאות שנה
אכסר"ץ ואשר קהימה למ כל הערות מן ספרים (או למות-חורם) על וילקין. בין
הלחות האלה שמספרים אלה לאפוס, אצאן אל שנים עשר למות הכתובים.

האלוהים והקבליים חגן ולכרון המקור חגן מקור יחידה. כל יאשיהו הארץ הוא ארבו
בהמון חומה קיום מועד הוא אל העור הקבועה הוא כעס = קערה אל היכל מקדש אלהות
התורה ולשם נסבא מי היס אל עפר יסוד ההיכל יען כי שנה נקרא יאשיהו תהומות המקור. -
החג הזה יבאע להמאס הקבועים קלט חג המזל, וכן הוא קבועה הערובאים שהוא קבועה
תלוי. (לפי קבלת ר' אלמנן - יה"נ - ולא נח בחובת תשח מן התורה ואם סתם נראה העולם).
הפריסים חלקים קנים את חג הוא השנה שלהם ומכונה אללם נארו. (כך יהולע לקנים)
יפא נח מן התורה וקנים נראה העולם ומכונה קמארא (על יא), אפרסאי מאו אורבא. שח לקביות
המאס קנארו. - אללם היוצרים באחת העולמות אסתר אלליהם אשר יאעק, הוא כמקדש הנה
אשר נאול מן המקור, וסבה אותו, לשל קיום אללם יאס חור עמוק. ולכרון כי חור
הוא נשכל או המקור בהלכס קאוק וחסור. לפי תורה אחת והיוצרים חנה פוקליון קנארו
מן התורה אתר המקור הולך-קבוע על הכי הלבנון, ולשם נראה חור קעפר. חור הוא השלל
עולו נחל את מתנתיהם ואת נבואתיהם ועל אשר חור הוא נחל יאשיהו המקור קבועה
הארץ. - שקט, ההפויים - מאמאן באמערמא הסרמות וחגן חג התורה שהוא אללם
החג היות מקור קלטה וכן קום וליה חג ויחוקקן אוציהו קאולות וקסומים את כל
קורות המקור. -

[illegible]

(שהוא בלתי אפקטיבי - חל"ל) כל זה מתאמר כפי דבר עם פתלים מנחה (קראית ית).
 וכמו ילד את נאמר הוא החל להיות זקן ~~לפי~~ כאכל, הוא היה זקן לילד
 לפני ה' ומה ראית ממלכתו בזה ואמר וכלתה באלו לרעה, מן
 הארץ יצא (נמצא אל) אשר ויגן את נביא ואת נסן. (במלכות מלך המלך
 אסור בנאלי נקראת העיר נסן בבינו עיר הילד). ונמצא שורה היתה
 עם אלה סוס באלו ה' השמש אלה ורצח (במלכות הילד האומות קומים
 ההם את כל זרע אביר כחן אלהים או בן הילד). והאלה סוס מלכות
 בכחוקת היתדות למ קולו מלכות המלך כל שיהיה אלה ורצח - נוסף
 בן מלכות מספר כי נמצא ה' ראש דור ההפלות דקנן המלך בזה
 והיה לר' ואולי להל"ל ואולי קדש בלשון הפיל ה' את כל המלכות.
 במלכות המלכות והמלכות נמצא כי נמצא היה בן דורו של ארבעה עשר
 והלך על עקבות האלילים ~~הוא~~ ועשה את האל אלהות וקעור אורח
 במלך סוכה או קעור בשמים הלך את ארבעה עשר בזה האל על
 אשר מלך להלכות אל האלילים.

ועתה ~~הוא~~ דבר וחקר חכמי הקדמונים וחפשו את המלכות בזה
 הקדמות ומה את ספרי תורתם הקדמונים, ונמצא וקראו בזה והחליטו
 בזה אחר כי מקור המלכות הקדמונים * הוא מקום קדמותה ועל פי
 הדברים מהמלכות אשר נמצא היה לא כדור בחורבות נביא ונחית - קדמונים
 כמה מאות שנה לפני אשר נמצא ע"ה, לפני היה הוא הקדמה ביותר קדמות המלכות,
 והוא מסכים ומתאמת על זה היות טוב לספור תורתם הקדומה. סוכה הפך מלכות וקדמות
 כי מסורות אבותם העברים משה להם אבותם אשר יצא מערב בשמים עיר הולדת
 קדם מור השמים ומסורה אחת וספונים אחים היו להם בזה לנחיה אבותיהם אשר
 קדמות הדברים התפילה על פי פלגות אבותיהם ונמצא אצל הקבלים דתקנות קדמו
 אלהות ואצל אבותם נמצא קדמות האמיתית באמות יחוד האלקים האסורה להם
 בזה אבותיהם וקדמות על פי המחקר משה קדמונה ואותה לקדמות יעקב!

אותה (את התורה) - (תקרא בתוכה) חיות השפה ועוף השמים והראשונים שנים אחדות
לחם אסור ביום והאשפה מן -

ואן החי. אבל קשה שנים אחדות תקרא את התורה לפחות את
לכך ונקרה יהיו וכו' עפ' ויסגור ה' קצבא.

ושנן שאלת אמת בפסוקים האלה. א. אפוא נאמר שנים אחדות
תקרא את התורה אפוא כתב ת קרא ואפוא כתב את התורה? אפוא אסופת
המאכל נאמר ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ולא נאמר ת קרא וגם לא
נאמר את התורה. הלא השית צוה את נח לעשות תורה אריה ורחוקה וקראתה כל
זה אשר נקשה אותה וכו' על כי קרא את המקור ויש על הארץ אשמת כל קשר, והשית
לפיקם בנותו אתו. כי יקרא את התורה להלל אותו אבות, ולפיקו כי יקח את חי. ואכל
קשר, למען הקים עולם חדש, וא"כ למה הבריק לאמר את קשר שנים אחדות תקרא את התורה?
אפוא ידוע יקרא וקרא יקרא עפ' הבריק אמר לא את התורה, כי למה ולא שאלו ולקחו עמ' נשיות
אמר לבריק יתב גבורה ורחוקה עמ' תחתים שנים שלשים כאלה? ה. אפוא נאמר שנים שנים
קרא את נח את התורה, ואפוא הקבוצה הטהורה לא נאמר קרא וקרא לא כתב את התורה?
א. אפוא נאמר את הקבוצה הטהורה יקח לך שפחה שקרה. מה זה יקח לך? ב. אפוא

קפסוק ש' ק' נאמר ג' שנים שנים קרא את נח את התורה, וקרא ק' ט' (שם) נאמר ויקראו את נח
את התורה שנים שנים את קשר באו. עמ' נאמר את התורה ופ' לא נאמר את התורה הלא
דבר הוא? ה. אפוא נאמר ח' הקבוצה הטהורה ואן הקבוצה אשר איננה טהורה ואן
העוף וכו' אשר יאכל את האבנים שנים שנים קרא את נח את התורה דבר ונקרה כאלו
צוה אלוהים את נח. הלא ח' הטהורים קרא שקרה שקרה ולא שנים שנים אפוא נאמר ח'
כך קרא את נח את התורה. ה. הראשון נאמר "אמת תביא את התורה מלפני נח שלא
יעצבם כן יבואו עמו, ואלו יבואו אליך שם יבואו מעצמם ולא יקח אותם". הראשון
אמר שנים אחדות יבואו אליך והחיות הבריות כי מעצמם יבואו לפני שנים שנים ולא יבואו
הוא לרוב אותם בזה וקרא וקרא דתורה אחרי כן. לפי הראשון, כי שנים
הוא אליך את התורה וקרא הבריות כי מעצמם יבואו לפני שנים שנים ולא יבואו

1850 שנה ה'ת"ק (אויקטוסט) באצקא מאש' חסא וילג זלמא גמאנה יאניס ויחאבא אותו לארץ ויחזקו
 אנשי החמד הפא יאמין באמונה שלמה כי מן המנע שמה זלמא וילג אנוש. דא יאשו אשר שם
 נח ה'ת"ק, ויספיק אגמא שונות, אשר קרה עם אנשים אשר הפכו לז ארמא שמה ולא עתה
 ב'פ. וסוף 2/ מוחון בקמאנות הוהפוס ק' 3 דף 16 יסבר כי דאנו נפראו שחבו התנה.
 אגמא אחמדות תכנה את ההר אשר קולו נח ה'ת"ק בלוגי *De Schudi Deh* דא
 קרדיסט/ שהיא באש' אשר היטה. דא ראש ההר הזה צומח קות תפלה של היסאזאוס
 (מאשעה) וילג נח ההר נכנה בפבר קאנין טהמין *Kanye Thamanin*
 ובכך הזה קר נח עם דני דיתו אחיו אשר יפאו מן ה'ת"ק.

אורט הוא האש' הנפיקת הספר חצום בטא ארמניא ועומדת ב' /
 הנח *Araxes* הוא מחון והוא חום ון *Wau* וארמניא *Armenia* צפון אש'
 אשר וארם נהרים, ונסבה והלכה אפאת ים דא גמאמא אגיא תטעה (קאן אש')
 בורמיה נ"א-כ"ד יזכר מחבר אורט: "ה'מקו עליה מחבר אש' אורט ון יאש'".
 אכן השם אורט הנצב כחמש הזה אמנו שם פוטו להיום ידאקום כי אם שם
 פוטו אש' ארמניא אשר אל אהא מהרריה הקדומים נח תנה נח. וכן היא
 פער הכח"ל ז"ל אל פסיק "נכאו ראשו ההיום". אפאת אונקלס היה ההר הזה
 אהר *Cardiac* אשר נהג האש' הנפיקת. כי בן הקמק-אל הכי אורט, ילג טורו
 קרדו" וכן נאפא כחמאס המוחס לונקן בן ארמא. שם הזה נקראש האלה
 ההיום האלה גמ אש' קאלי התלחא אשר יקראו את הפטוס הלוחות אליהם
 פטי קרפנותא (פסחית יא). ז' שנים נחש אהרם קרדו (ז"ל צא). —

ותקא אליו הוה לעת ערב והנה אלה לית טרף פטיק (ח' יא).

ה'אספוס חוקרי הטקס החפשים וספרו כי עת יחלו לפרוח ולמאול, ~~בדג~~ ירחבו מחלות
 וארם וילגו קוצרי הדתים והקוא טרף. קם וחלשו כי היות יקאם גמ תחת הארם. —
 קראשות רבה לם אחיו אהבן הקואה אות-אלה היות-כי ללו אהר אהר האלה הקואה
 אותו לא טפח אהר בטיא קאלי דאקולא. רבו קורא אהר נפתחו לה שדני גן צפן והקואה
 אותו. וכתל"ה היה ק"ה, אחו כי האקולא אהר כי היקום אעל פני האמה

[illegible]

[illegible]

המשל בקיאה הוזהר את עזה היות? אך לפי פני חכמה האקן כי היות יקבל גם תחת המוס
 לא נטה מאומה כי תכף אשר נחסרו המוס האמה הוזהר עזי זות טעונים פרות למקד
 וזה מקום תחת המוס והקואה אליו. אך נזכר לקלות ככל זאת את קלות חלל אפס
 ל פניו והקוואה בשם זה כהנא בר מלכיה כי גם ה טפחוס בארץ שהאחרונה
 נחמו מ"ז (בראשית כהה ל"א) וא"ז נשחתו גם כל הלאחים ואולי גם כל עזי פני
 וא"ז המשל לקחה הוזהר עלה זותי והוכרחו לומר כן שטעמו. —

אך בשר הנפשו לא תאכלו. (זכ' ט"ז).
 בזה אסור לאכול אבר עין החי ע"י רש"י ופי' בשר הנפשו עופרה קו, לא נאכלו
 כי כן פי' אנפח הגוים הקדמונים אשר באות נפש לאכול בשר כחל עין
 הבהמה חתוכה בשר קצוצה חי ואכלו לשקוע נפשם וכן גם בימינו המנהג הזה
 בין בני אדם כאשר יספדו תלמידים לומר את אשר שבה (אקסיוניען), כי כאשר
 נפשו בארץ שבה נאכל שלמה מני חיל אשר קורות עזים שחוקים כסל את בשרם
 ובימים מקונים וכמחוס אלהים דבר בשר הולכת לפנים לפתח הפולח את הבהמה
 על הארץ בחלוק יד, האחד ישב על צאורה וביד חזקה אחז את האלה בקרניה, השני
 קר את רחליה והשלש לקח את העאפלה ויחמוק שם חתוכות בשר מן הארבע
 לעלה, אח"כ אכל את העור (כי לא חתם את הבשר עם העור) לשלם מן הפצע על
 מקומו הכאשון אשר משם חתם את הבשר ויתפסו במחטים למפולח את העור אל
 הבשר החי מעקר השני ואולי ואח"כ קר תחבולת מחומר וטיט וישארו על אכבה
 וישבו לאכול אכילתם.

את קלות נחם קצנץ, והותרה לאות ברות קינו וקן הארץ, והיה
 קצנץ עין על הארץ ונחמה הקלת הצנץ וצורה את בריתו וכו' לא יהיה
 עוב המוס למקול לשחת כל בשר.

אפס נאמר את קלות נחם קצנץ, הלא נחמי הוא קשן עני כי כן
 נחמי וכו' הנראה נק צפורה וכו' את הקלה כאשר הלא נח צולות יליכח ה' את
 בית הנחלוח אז "ויאמר ה' אל לבו לא אוסף לקח עוד את האבנה בעקור האבן

כ' ט"ו חשוון, וזה יום הולדת אבינו. האמת תורה ברכה כי פי השמים
 את קולו נתינת צדק, את המלך אשר כתיב נתינת צדק קולו שמים וארץ
 היא תהי עתה לאות שלא יהי עוד מקור ללחם כל קול, כלומר בקול שמים ואלו
 או קולות, כי תתקבלה חקירת השמים אם תתקבלה קצתם הולכים, ויהי זהו המלך
 והלאה לעולם הקדוש, כי השם המבורך לומר דבר קדוש, ובעיניו חלום כי ילכו
 כל קול את ארבע על הארץ אוכלת ארץ וקול ארץ ארץ ארץ ארץ ארץ
 וזה וקולו ישאו לפניה, ואמר ותהי ויבולו כל הארץ ויקרא קולו חלום, וכן שמואל
 הטקע, בטקע, עתה ברא את כל הדואה והוא לעץ בארץ קול, לאות קדוש, כל
 הראוי לל' וכל וכן נפרש הכתוב בלשון, אשר נתינת צדק מלך המלך,
 והי' מן היום הוא המלך, לאות קדוש קולו וקולו, שכל שמואל, מן ארץ
 כי קדוש שמים קולו וקולו, וזה טעם בלשון לאות קדוש הוא כטעם קול
 המלך הזה, וזהו המלך, וכן כי את שם המלך לקח מפי קדוש תהי' לו לעשה
 כי כל הדבר הנראה שמים לפני שמים להפנים ענין קולו קדוש, וכן וכן וכן
 אחר ויהי לאות קדוש קולו וקולו, קולו המלך שמים כל שם ארץ וקולו
 מביא וכן לא וזהו כי קולו המלך נח את העולם וה' אחר כי לא יקרא קולו
 את קול המלך את המלך כי הוא דבר טקע, והטקע נח את קולו אחר, קולו
 וזאת קולו כל, וכן וקולו המלך כי לא וקולו המלך קולו, וזהו המלך
 לא וקולו המלך קולו המלך קולו המלך, וזהו המלך קולו המלך קולו המלך
 וקולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך
 קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך
 קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך קולו המלך

20
~~זה~~ ~~אשר~~ זה היו מעותדים להקדש מקדש, ואחר הוצגו הענינים הקדושים מקדש
 נמאעטו האדם והדבר קרי הענינים כך עד שרצונו השגה עזרו קדם, ומתוך כך תתבאר
 בקלות הדבר ולא נפל עול. והענין גלם שטף על הארץ ועליו את הקדושים ע"כ. ויאלץ
 חסדו בספרו מלאכת מחשבת בזה, יבאע וינאסה שנקלות זיוותו אור החמה, ורצונו ~~לשגור~~
 כשהשמש ולא על הארץ בנקים שחלה האור ונתחולל הבל, נראה שמה האור נתבטל
 לכמה מאות, והטעם שלא יכול לעקור דבר אז הפכו אם לא באמצעים, ולא תתחולל האורה
 אז החושך אם לא באמצעות דברים ותאצצו בין האור ובין החושך בין הלך והטחור, והם
 האדם היחיד לבדו, ואם ככה באה יהיה השמש לקרא קדש את האופק, ושלח רצונו על
 שם הארץ. שהוא כבודו דהכרחי נא, שכל חזו עמל שמה הארץ באולם ההוא יקרה
 האור בחפיו שכל השמש וחפיו האמת חושך, ונא, אף שכן בשם קדש דאיה שמה
 הארץ אשר אין שמה יתהפך וצורה גאונים להיותו לקדש קדש האור ודבר
 החושך בעת ההוא וכו', וסיים אם כה הדבר בטקצ, הנה לא ינא ה' מפלה וצדק
 בידות באור פרישה ע"כ. וקונו סעדיה גאון אומר - וידעו הרמק"ל ^{באורו} יהנה נתיני עתה
 קדש בענין ואין פיוט באור האור כי בתחילה היתה ע"כ. - תבאנ"ל אצלו שנקל
 ח' מהדברים שבראו ערב שבת בין השמשות (אבות פ' ה' ע"ב א'), גם אצלו על הזמנה
 בעל, כל מה שלא חס על בקב קונו נח שלא נברא (חמיוה ט"ז), ע"כ אצלו כי נאכל
 של נש"ב ונאכל ונ' יהאע בן לוי? ושאר חסודים לא נא אתה הקל, לכן אני
 נעל אפ"י דצד חסדי יא, חכמי הטבעיים, אשר גבולם נבאועני נתיני קדש ע"כ
 לפקדונם, ואמרו בעתם, עם השמש, כי אחר שהקדש נח את העולמות ונח את
 החי הנחמד אז אצלו לא אוסיף ללך קודם את האצורה, ונתיני את הקל בענין
 לאור בידות כי לא יבא עול מקדש של לשחת כל בשר, ואין נשך את דברי חז"ל
 כי הקל נבראה בערב שבת בין השמשות בעת הישנה בשבת ונתיני קדשיות, ואם כי
 נש"ב ונ' יהאע בן לוי: ושאר חסודים לא נא אתה הקל, ואת האצורה המסתכל בקל
 נח לא שלא נשכח?
 לכן בעת פיוט השמשות וקבלתו מאתו חז"ל וקדש חסדי יא.

והסוד אר קלל, א החי, עיני נחם למנא ולמ תעצות נחם עיני, וכן הוא תעל. החי.
עין הוא למח, נחם כבוד החי, וולסיה, ולמ תעצות למח נחם הלוח, והלוח
קדוה כי הלח הסוד את כלל כלל חיינו. הוא תעל, ולמ למח כי חמנו לכח
וירי את קנ החי, ולא ילחם עין לוח קדוה, כי הלח למח ואח.
ולא, קוא עין החי ולחם כל קדוה.

כצמח אתה בארץ פריה קטנות אצריך יס עולם היום אכן אחת
 מבורכה אשר בה חרות כי ולא עם כנפוס (באות בוקרן של אלאר) ואלו קט
 וזכרנו עומד איש זקן ונתפלל אליו. — גם בין עמי הקדש הקטל הוא אות זכר
 אצל באיש אחרת אשר ישיק את קטל אנו והלאה לאות כי יש צורך. אכן וכן
 ביאר הכתוב "ל" : "וכן את כל המלחמות והפאק אתו — את כל ימיך וקטל — קודם ככה כאשר
 יקראו לשלום לוי שבנחש, ועל שם אקלל ותר זכרון חסדו עליה" — בארצות הארץ אצל
 עמי הסלאוויק נתן ה' את הקטל בעיניו לאות נחמה.

איהי קני נח | הוצאנו | התקנה לשם חס וחסת. | וחס הוא אבו כנען |
חס וחס | חס אבו כנען | את עזרת | אבו אבו. | ט"ה -

למה העביר פה כי חם הוא אבי כנען, ולמה לא העביר אותו קהולא

[illegible]

היא דת טקלי, ואיך יוכל היה כי לנעם ידוע לא נאמה הקלה, גם זהו קל להפך. כי
 מה הוא האות של הקלה, הקלה מראה, כי הפור הוא נץ וחטא וחיוק פליה, כי למת
 פכיל, אך ה' נשדך מלפניו או נח, ומראה להם הקלה, כמו שכתב לאמר כי אתם
 הנכם חיותם לזה מידע, אך ה' נשדך מעקור או נח ומראה להם את
 הקלה לאור קוות, וקומו נשדך וחילי היה דבר כולו. זכאי ולא נח ה' ואלו הטעם,
 כי הענין והמשל והוא קצת כזה, אשר בטקעם ותראה אראה הקלה דלמא,
 זכן לא נאמה הקלה קומוהם, לא כי שלח נשדך הטעם נח לא ה' וקום כי
 תהי קלה, כי הטעם קמומו עומד, ולא ילמד מפקידו לעולם. ואם שאמר כי
 האסתר על הקלה, כי לא הם על כדור קומו ונח לו שלא נראה, ופ' כפ' ואמר ה'
 אמר לזו לא אסתר לקבל את האמה קצרה תאמר, כי ידע לא האמר, נץ מנעומו
 ונראה האמר, אשר אמר לו לזו ידע נעום כי היום, אשר אסתר קלה לא ידע כדפאה
 אשר גם זה ענין, ולא תראה, ואמר ואמר האמר אסתר קלה וחשוק אמר
 מה הוא הקלה? הקלה היא לאור כי קו אחר שתר דכרס ואחוריוס בליה, אך - וחשוק לעולם - לא
 אורא ולא אסתר, כי ה' לא יוכל עמל בליה קעולם, כי ידע אסתר ע' השקעה, שרשן כי לא
 יקום מכול והשוק אותה, ויחטא ויטע וחטא, כי ידע לזו נץ, ונראה נחל לו ע' ח' על
 קומו כי לא יוכל לעולם קו לזכה, ולזה האסתר קלה - וחשוק כזה - לא הם על כדור קומו
 ונח לו שלא נראה, אפס מן קומו קלה ורבה כי היא תהי לאור? אפוא כי נראה
 כי שכן פצוים נאמה המלה ברות אצל הקלה, ואני הנני מקום את ברותי אפס, והנני
 את ברותי אפס, זאת את הברות, והנה לאור ברות, וזכרת את ברותי, וזכר
 ברות עולם, זאת את הברות, וברקת ישנן שבעה מונעם ופצוים - זאת אומר בליה).
 אולם הטעם האמיתי הוא כמו שטע הדמיון על כי דרך עולם נעם לזמן שני אנשים
 ויטע קומום שלם ביניהם, והפכו כלי זינן. והראו כזה כי חרפו ללחוס ושלם אומר
 דת הניח, כן נעם. הקלה היא חרפי עולם, ואם שם הקלות יתר חיל אשר מזה
 ידע את הניח. במתקדשות. החרפי מן עולם אומר הוא כדור הברות קלה, ונח לו
 הפצוים האמיתיים כחל תנה נחם השמא. ואם הוזה קלה ונחם שלם ע' שמואל.

אלה נשואו המים וכו' ואת זכר לא תלכז וטכזי אשה וכל קדושה לא תתן לכהן
 ואשה לא תעבד לפני קדושה ורקצה כי את כל התעלוקות האלו צלו אנשי האסתר אלה
 אפרים (ויקרא י"ח) וכו' אחר רבנו (סנהדרין ע"י) וחס הוא אדני כנען וועליו אמת
 ורש קנעם כאלו חס אשה המעומתה ורקע אמת אדניו כן קניו הכנענים האהה לזן
 חרעם וקניו גלגלנים ויהי הפי כי חס הוא אדני כנען וטכז לא יק כנען קניו כי חס וכו' וכו'
 אל כל. פאצאו כנען וכל ופאצאו חלצו האה אשור חס וכו' וטכז אעלם אפולערוס כאלו
 אבוקם חס. וכל' וכנען ילד את חת ואת הוקאס ואת האאורי ואת הגרגלי ואת החו
 (קראשית י"ט). ונאמן כי אכרש אחר ואשדוקר קני אלקי השמים ואליהו הארץ אלה לא
 רקח אשה וקניו מקנות הכנענים. גם ירחק פרה את יעקב לאוהב, לא תקח אשה מקנות
 כנען. ואף צלו ואה כי יעל קנות כנען בעיניו ירחק אביו. וחס קני חת גנו והלכו
 מעשותם, כי יקרה אברה קרם אחי לפני קנות חת, אם לזק יעקב אשה מקנות חת כאלה
 מקנות האסתר למה לו חיים. וחס האאוריים היו יעקב וחסאש מאוב, כל' כי לא שלם עוון
 האאורי. וכן הוא כולם קנעם אשחורם ואלקענס ביניהם. לכן הזכיר אצל מעשה חס כי
 הוא אדני כנען, כלומר, אדני כל הכנענים. ויהיה אחר שאל יפלא בעיניו, כי חס עלה נראה
 כגאון לאביו, כי הלא חס הוא אדני כנען וקבא ישוו קאומהם כי התפאח לא יפול וחזק
 מן העל. וכן קני את כנען והופק מלוע יורש קני ישראל את אסתר כנען על כי הכנענים
 שחמו את דרכם ואלמה האסתר יורה מפניהם לכן הקדים יקראו מן האסתר ואמר
 יקח את מקומם. כי למה יאמרו המים, וחס בעיני ישראל אולי יפלא, הוי' יקרא עם קרם אשה
 יאמרו: הוי' יקרא לעלת אלהמה על עם הוושם לבטה בארצו ולגרשו מעל אפאת? אונס כן הם פרכי
 ה' אם עם אחר וחסא אדני כנען תתאלא סאתו וקלען מארצו ויבנה ארצו הלאה מנה. כל קדושה
 הטכזו מלפני הטכז, כי עומס הולפוס ועומס אחרים קאש קאצו, אם האחר וסחם פרכא
 האסתר וקראו אמת אשדוקר ואחרים ורש מקומם. כל' וזה קנען ילכו כנה כי לא
 שלם עוון האאורי. אל טכזו כל אלה כי קני אלה נשואו המים אשה אדני ופרכי
 וטכזו האסתר ואפוקא עוונה עליה וקרא האסתר את וטכזו (ויקרא י"ח) לא פרכתק יאבד
 (קרא) אתם קא ורש כל' כי קנעם המים האלה ה' אלקיך וכו' (ויקרא י"ח)

Craecida . ! ! !
T T :

Tabal סַבָּל. חֲתָמָה. חֶסֶד.

שם חברה כזה "זיכר יראשונה" אבל חלק שלמנהר השני. חלק שאמאן נמן. חלק
 תכלי אהאסני, *Amharidi* את קמא אלה ואח *Asi* הילאקי *Hilaki* ונתן לו קצה
 לואס חתונתו. אמר כן יחולו התקלים *Asani* הקטנה. ותר הפלטה אן התקלים הוא
 הטובאניני *Fibremmer* - אבל קראו לו. הוא שקיט ואאלער הדיוס בקריוס בראות מזרחות
 אים השחור. ע"פ ביזו קדם ואם חות הזאת העם הזה הם חורש, כרזל ונתחם באה

כ

אפואם למעט מאד ברכה ופזות. ואולי כי שם תכל הוא לקוח אדם תול-קין אשר
 היה הראשון באלאכר קרול ונחלת לפי פדה תורתו. - ספר תולדות אדם (ווינצ'א
 ג'ו) כתב וז"ל אלף כח"ל לפדות דה ווסף, נכנסו דני. לוס ספרה הנקראה קאמלוס
 וקרו בן אסף ספרה וקראו אנגלוסיה ופנוס הי באנפולטיא אדני תלם בן יפת
 ונהגו כולם חרד איש נעלם. אדם קונקוריאן ופכסו נקראת אדני ~~פאפא~~ אישפא
 עכ"ל. ופעת ווסף בן גוריון תלם, האה הולשפים באסף תושקא אפוא האדונה
 אשר באפליא ופרפת על נהר סונא, וקרייטניא על נהר לוראד, שאדני תלם נחלו
 אדם אדני ספרה וקעקור בן האה היו נקראים אדני ספרה, טיטופאליא. ז"ל אדני
 תכל וחילול. והוא בחלק אינפא. בתלום האדנים לונקן ד"ע וילם וויטמא. ואמא,
 גאפא הוים חלק אסף באסיה תלמה אדני וס השחר קדם קורפונזא. ואן אסף
 נחל על וילם כח שטמא ז"ע.

א @ ק

האה האוסקים Muski הנזכרים באמצעות אכתובות אלה. האה כא
 התולדים עם אלה האה עם קני תת אשר נחללו תחת אדני תלם פלאסר האדני

ואחר ווס נחלסו האוסקים באסף פריגיון Phrygien, וזכרו אדם בפה אדני
 נחלת את אדני התלום Hallieriech לכן גאפא כתב אדני אדני אדני
 כי אדני אדני אדני מילא ווס Muski היה אדני אדני חאליאליא. האדני אדני
 הוא אדני אדני פריגיון. בתלום אדני אדני אדני. וכתלום דכל. (וואא ז"א) -
 אדניאליא פריק נאסן אדניאליא אדניאליא (פה"א א-ה) תלמו כלם אדני ווסא
 אדני קלם, ופאן אדני באדניאליא. היא מלכות אדני קראדה לאדניאליא. הכריה אשר
 ישתדל אדני אדני אדני אדניאליא אדניאליא יקראו אדני אדני אדני (אדני)
 אדניאליא (אדניאליא) אדני אדני אדני אדניאליא אדניאליא, מלכות אדניאליא
 אדניאליא על אדני אדני אדני אדניאליא, אדני אדני אדני אדניאליא. אדני אדניאליא
 נקראת אדניאליא והוא באדניאליא.

[illegible]

אלהים זאת, עוד לפני מלחמתם, כי השקטם זהו דין הערבים
 ורקם מהשקטם - הנולד - התעורר בין לבין, נקד ערב, עד כי שקטו הערבים האלה נחלש
 פנים לשקטם (שהם כלם זנוחם) ופעם ילשימים (בני ישראל); תחלוקת שקטם וערבים כאלה ילשן עוד
 היום במדבר ים סוף. - תורמנו מספר ותחלק שקטם ופן פנים אלהים (שקטם), וכן
 כל שקטם ותולדה אסורה וקדמה, וכן חקמה שקטם ופן. ואלה השקטם ותחלקם
 כפי לבן כלם. ופעם תחלקם תורם לבן שקטם, קני שקטם ואלה וכן זאת ואת אלהים
 זאת שקטם, הלא ראנו מה כי ותחלקם לבן שקטם. גם ואלה אלהים וכן אלה ואלה קטנה
 ותולד לא את הארץ ואת יקל וכן וקלן וכל אתם שקטם זאת פן. קטנה היתה השקטם
 הערבים על יד ים סוף (מהרה פן הארץ).
 או פרוס.

הוא יִאֲמָר. וכן נקרא בשון חב"ד גוססאם לגיטטיים (אגלה י"ה). לפי דעת החוקרים
כל דיוקן קדש, אם חלק וארץ זרה, דלם מצדד. החלק הזה אשר חלבו לו מצדדים,
נקרא בכתבי היגדות אשר מצאו, אושר - מוסמא. ודבריו אלה (אין ענין אחר) -
אשר מצאו החוקרים נקרא אושר. משמע זהו שאלה המצדדים סותרים (האגלה) -
קצת אחר (אשר סתרו) קצת אחר ודבריו קצת, כאלו אצלם, למאמר קצת

כתיב *Belia* ומה אתה מנהיגה האלה הזאת נקראה קלם כתוב בלשון *Belia*.
אבל צניק.

בה"א (א"ז) רבנים ד"ר (ד' אדאלות דאנש קלם דל"ן) וכן ושמך ונ"מ, דאנש דארצות. וכן
שמך ב' יוסף דאנש דארצות וכן דאנש דבה (פ' א"ז) והם היושבים בארץ רבוס הנקרא
Rhodos (ראפוד) אשר קצת הקדש היה להם @ קאוס. —
אכן חס כל אפרים פוט ארצות.

כ"ל ארצות החוקרים החבשים, היא נקראת *שטובל* ארצות ב' יוסף קאוס שפירוש גומל
הוא נקרא, וסמ נאמר הוא הסודק את כל ארץ ב'ש, ופי' ב'ש בחלק אפרים ארצות אטאפוד.
אם נדפיה האלכסנדרון ותרומם השקעים הערשן אותה קלם אטאפוד, ותרומם ונ"מ
ב'ש צפוד, וא"י ב'ש אחת מארצות ערב. וכן תרומם ד' יוסף (פ' א"ז). וא"י
הוא ב' לפי ארצות החוקרים החבשים, ארץ הגדרה קראו לחלק אחד ארצות שפירוש אחר
אחרותם לארץ התחתונה אפרים ד"ר ב'ש. כ"ל לקראו הגדרה אפרים ארץ אפרים
הפסוק ההוא לאטאפוד, מולד. קולע (ה-א) ארץ צלצ' כנפוס אפרים ארצות לנהר
ב'ש. וקפוד (ה-י) ארצות לנהר ב'ש עתה ב'ש פ'ו וקלם ונ"מ, ארץ ערב ארצות
ארץ נחל ארץ? ארץ נחל ארץ לא ונ"מ שמה. וקראו אטאפוד ונ"מ נהרם ונ"מ
גדולים ועצומים. קודמה (ה-ב) הוהוק ב'ש עתה ונ"מ חדרהות. ונ"מ ארצות
הערבים ארצות שחורים, כן באטאפוד ארצות פניהם שחור כ"ל העורק. כל אלה —
יעידו ב' ב'ש הוא אטאפוד. — וזהו פ'ו שפירוש נמצא א"ז איהו נאום ב'ש
בארץ ערב. בחקק (ה-ג) נחל ע"ן נאום ארץ ב'ש ונ"מ ונ"מ ארץ ארץ.
אבל ב' ארץ היתה ארץ ~~אח~~ ערב. בה"א (כ"א ט"ז) ארצות ב'ש ונ"מ ונ"מ ארצות
ב'ש הפלשתיים והערבים אשר אל יד ב'ש. איהו נראה ב' ב'ש הוא ארץ ערב
וא"ז אטאפוד. אשר הוא בחלק ארצות ערב ונ"מ קאוס ונ"מ סוף. וקודמה
הערבים. אולם כ"ל כ"ל ארצות קראו לחלק אחד. ארץ ערב ארץ.
ע"י פלשתיים. אלקא (אקעסמין) ונ"מ. ארץ תרומם. תרומם קלם ב'ש, וכתובים
תרומם ונ"מ קאוס ונ"מ קלם *Kasch Kasch*. אולם היא ארצות שפירוש

ע"פ שם וזכר לאן ע"כ. הקרא ראיה מן הכתוב בויחזקאל שמה קומו חזק וקומוס היו קני
 קניו של פוט חטו שנתקלמה ולא אמה שנאצרה משפחתו של פוט או שלא היו קניו לפוט.
 נראה אזה כי צדק רשק"ל שקומוס כד נחלקו משפחותיהם של פוט בחרק ותר אחורם
 הווקוס. - קניואת נחוק (ק-ט): גוש עצמה ומצורס ואין קצה ופוט וווקוס היו קצרתם? נראה
 שפוט וווקוס האה שם מונות ואין ותאוס היה עם תרמוס האלכסנדרוני ווסף בן אהון
 שחלשיו, כי פוט הוא לעשן? ונראה כי פוט ולא האה אמה אחר ואין לעתה אהון
 והאחר, שנתקלמה משפחתו של פוט בחרק הלעוס נכון הוא.

וכנען.

הוא אחר אקומוס קאסוא. למזרחת יקומו אותה היורה ים כנרת ואי מרום, לפי
 צפונה הי הלקנו, למערבה ים המזל וצפונה מצבות ארץ צרה. כעת הוא תחת אשלת
 טורקוא. אפול החוקרים התבטו, וכן תחת השם כנען כל הקבול מן לקנו עם
 נאמאל משרי.

אני כש סקא וחוליה וסקתא וחמה וכו'. - סקא.

אחר מאמלול ערך הקרא קלם סקא. ישנה הנרא יתאר את אנו סקא לאנו אזה. "יחזקאל
 וסתר של וסקאוס אנו אזה אלק יעקבו וק יחזקאל (ישנה אה"ה). וכן יתאר אותם, אחר
 אנכדו סופר אף היונים אקטרכידס - Agalarchides - קיטל 50 - לאנשם קבול קאה
 קאא. ונתן תרמוס סקא סיניקאי.
 וחוליה.

אפול החוקרים חפדה חוליה הוא קטער ופולן ערך וכן יתאר הסופר הקבול שטראקא
 וכן כתב מחוליה אזה שר (קראלת כה"ה), כי אחר שר הוא קאצרה ארץ צרה, אל קבול ארץ
 ארץ. וכן לאור ארץ חוליה קואר שר אל פני אפרים (שואל אי"ה). יש אחרים כי
 חטו ופאו חזקת הנקראים מיטלש השכנים באפריקא. ונתן תרמוס: אהנכני.
 וסקתא.

אפול החוקרים הוא סקטא אקטרכידס, חזיר הראית מן האפראאנט קבראות ערך אחרות
 אף לוחן שמש - יחזקאל. ונתן תרמוס אקטרכידס האה הסאקרוטוס אקטרכידס קאחוק

„והנה הנה נשאים נבואות וזה ואל האבות אפרים" ככתבת האבוסאת אשר
 החופות, לכתבה בעת אשר חו אלה רבנו נ"ה יצחק אן תאפל (שטאהאטער) בארץ אושרן,
 ומהפנים אשר אושרן, וכו' שמו ארחות אפרים סחורות אפרים. אפרים החכם געזענאס, כל
 מקום לקא השם אפרים בלשון וחיב-בא ואחרים ככל כל פנים יאוו מפור (ישע' לו-כ"ה),
 פנים כל יאוו מפור (מ"ה י"ט-כ"ה), פנים ואחרים יאוו מפור (ישע' י"ט-ו), ועי' אפרים וואס אפרים ועי'
 נהר (מינה ב' י"ה), - י"ב!! פתוחה אל אפרים התחתונה (אונטער-אויסשטן), וכאשר ילכו הכתוב
 את השם ברבא, אז י"ב!! אל כל ארץ אפרים, העליונה אבתחתונה, (אויכער-עס אונטער-עלשטן).
 והנה כי הישעאלים יקראו גם כיוצא את האם פנים פנים.
 אפרים.

וזאת החופרים. היא-אחרי האנט *Ant*, וקטפת מזרחית הקנט *Ant*, שהיא קטני. לבי ים באצט
 (יט סוף). אפי *אפי* כתבי היתדות שלחן עזרונם לאחרי מזרחים, וקטף לפני שמונה ושבע מאו לפני
 סהנ"ל סתיו-כא כוש-במזרחים. האחרי פונט הזאת השתרעה בתוך אחרי הצרפתיים וקטף שפת
 אפיוקא היתדות מאב צפונה עד אחר מזר היס אן *קא-אן-אנד-מנדל-לב-לב*. התוך היה
 אן אפיוקא עם מזרחים יחד, קטף לאסוק וחטקו, וחבט אתה אן החופרים, ואחרי, כי לפי-
 הקנת המצרים, תחת השם פוט *Pont* וקטן, כל המצוי אשר יטקו קברואות ערב, והמצוי
 אשר יטקו אל שפת פוט מזרחות באפיוקא. בתרגום האלכסנדרוני, הם הלוקים *Libier*, וכן הוא
 בתרגום ז' גוריון, בתרגום יונתן פה העתיק הו *אליחורק*: "אותות.. אל" *קא* היה מזרחות,
 כי הוא שם ערבי. עד עתה לא נמצאה האחרי קטף היה, ין עתה לפי כתבי היתדות, שאחרי
 פונט היתה משתרעת באחרי הצרפתיים. לפי זאת מחוקרים החופרים, כי תחת השם פוט העתי
 את המצוי הוואקים בערב אולי נכון *השם.. אל*: לפי זאת וסוף ז' גוריון והערתה האלכסנדרוני
 הוא הלוקים אן *קא-מנדל* הו נקרא שם פוט, ואחרי התאמתו עם קני קנוהם של הלוקים והיתדות
 הוואקים נקראה גם אחרי אחוזתם קטף לוקים-לעין. *קא-מנדל* עם המצוי קטף (פ'ל'ל), מקרא
 הוואקים *קא*, מאחרי ש' שמאלן ז' לוקים הוואקים סבורים שנתקף *קא-מנדל* של פוט קא וחזקא *קא-מנדל*
 לפי *קא* וקטף וקטף וקטף. הקנת וקטף וקטף *קא* היתה *קא* לפי שלא חט הכתם והיתה קטף
 של פוט כאשר חטק קנוהם של פוט ומזרחים וקטן, *קא-מנדל* *קא-מנדל* *קא-מנדל* *קא-מנדל* *קא-מנדל*

הוא. אצל וסף בן ארון הוא ושקו אסטאראס *Aslabarass* (ימאליזא) חגג סקל
ורעה וסבתא לני ל וסף, סקוטל, גלדל, לסקוטל, כננתל קין חקל חקל אלה פוסו
והיקל אליו פוסו. פי רל, אסקל אסקל קאו, לללל לול ורס מחו מוקל הרוק
והחילנה אקל את הפעיות והחוקה הפעיות היקל החילנה וכל צב ק פוסו חקל
החילנה אלקל פוסו. או פוסו דאלת הורה פעיות ואלת חילנה וקל חקל חקל
מאה פוסו (מורה מורה דלללל) —
ורעה.

קראת בספרו החוקים קראת *Regem* וקראת השקום קראת. לפי לחות תלמי פאפני, פיל
כארל צרה. ככתובות האנויות אשר מצאו החופרים (אליעזר אינשויטל) ולכדו העות
לקא *Suba* ורעה *Regmal*. ונתן חקל רעה לוקל ואלתו כן וקראת קני רעה קני
פאליטילס" (פליטילס אקל וקני ליל) —
והסקללל.

והאחרים כי מהם קאו אקל אקל קאפוקל אשר לול האחר סוקל ליל האקל
(ואקל נכין, כי האקלות האלה קאקל וקראת לללל). אקל וקל לללל סקללל וקלל
הם הקלס הולקום קלור ליללל *Lingis* קקלל גלל אקללל. קלללל (כלללל ס"ל)
שקלל אליו פוקל סקלל (לל ליללל). ופי רל" סקלל לל אקל. והקלל הלל סקלל קללל
קקלל והקלל לללל כלללל וקלל או ליללל —
וקלל רעה לקל.

אקל החופרים החוקים האל שקללל *Suba* אשר ורל אקל את אקל אקל. או
אקללל אקללל קקלל דקל (אקל ללללללל אקלללל), לל לללל וקל, הוא יק פאקלל, וקקלל
קקלל לל וקלל החוקה אקל. האקללל הוא כקל דקל אשר נללל אקללל, קקלל
אקלללל אקללל קקללל וכל פאקלל נללללל אקל וקלללל אקל ללללללל נללללל נללללל
לללללל. הוא ללללל ללל קקלל האקללל את וקללל קלללל, כקקללל קסלללל קקלללל
קקללל — ככתוב אקל (אליעזר אינשויטל) הנלללללל פאקלל הלללל וקללל אקלללל,
כקלל, כי השקלללל הוא קני קקללל פאקלללל *Libi* וקללללל אקללללל תללללל

קמחם ורובלם מן ארץ ארץ נפק אתוואה. ומה שלא נכתב ולא אמר או לא אמר, כי מלאך
 רבם באהו, וכל חל אבר (קמחם לז), ואת עינו לפקדוהו ע"ז ואסרהו בנחשתיים וקראו קל (מ"ב כ"ה)
 וכן היא פת חמול מן הארץ היא ולא אמר, ותי רב וסוף אשר זה סוף (ויאמר) נראה מ"ב כי אמר
 הוא שם מונה ולא שם אדם. וכן היא פת המדקן ז"ל (פסוק י"א) וכל המדקן חמול על ארץ קל ע"ז
 שאלק עליהן ואמר כן, ולא אמר אשר וקשה כדלון והמקל וקנה שם ערום קדוהו קמחם
 וקמחיהו, וכלו שמה, ומהי ראשית חמולתו קל וארץ ואכז וכלה ע"ז. וקפסוק י"א וקרא חמול
 ז"ל, וכלן וקרא מלך ארץ נמכר כמו שגמר וקרא את ארץ אשר קמח ואת ארץ
 נמכר קמחיה וכו' (משנה ה').

רבם וכן מלאך מחכמי וחוקרי קבוצות אוסדי שפות היתדות ואמרות
 וכל לשונות בני קדם, וחללו כי ולקח הוא נמכר, הוא ולא אמר, כי תארו ועלם
 מקורו וכל מעליו מתאומים עם האסור בתורתו. ולקח ה' לפי כתבי הלוחות
 מקור מחמה וכוהל ארצות ואוש הוראו בתולדות קל. וכו' כן גם נמכר, לפי
 האמרות והאסורות ואם ל"ב היה כן נמכר, הפי קמחיהו אריות נמכר וכל חיות
 היקב וכו' לסופר אמר וסופר גם מילקד, כי יסד ראשית מחמולתו קדק
 ומ"ב זל המקורות והערום ושם מחמול ע"ז ארץ ההרום מארצות. וכו' בתורתו
 הית ארץ הקור הליה מתמכר, כן כתוב בתולדות ולקח, כי קור הוראו הראה
 את מקולת וזלם ידו החלקה והנראה ולא יחת אפ"כ. - קמחית הלוקים האלה
 נראה כי היה קדם נמכר, וסופרם בקרובים וברחוקים, למכור ל"ב נראה. ויכלו את
 מקו פ"ב ישרא *Hasisadma*, ואינו כי הוא נלך מלוקים ע"ז זמן המדק. על
 המפלות אשר מלאו החופרים בקדק ואמר חרות, מילקד כפול אדם ומראהו מלא וקול
 שר ראש וקנן הארץ הורה על חיהו, תלתלום. קודו אחז חיות טורפות וזלם מחמ
 וצוארם קל כ"ל ע"ז אוסדי. המפלות והפסלים (והמפלות זיתאליקציה) אשר מלאו כדק
 קור קרל ומנאן קדית אוסדי עקרים עתקים ויקרים (מלכאוס). קן מקוהו כתב כי
 נמכר ה' ראש מעי דור ההפלות קדקן המדק, קדקל, והיה לר ואוקר זל. ולקד קדקל
 כאשר הפל ה' את כל המדק. אלן המדקיים וזל הורק, המפלות נמכר קמחיהו

ל

השם הזה מונח לפני כל אדם נמצא בלחות עם ציון גדולתו *Idignum*, אשר לא יקראו אל פי
 הקדוה, כי אם מוכן אל פי מנצח ופז. אצלם כצין הפזון שליו ש' או א', או נקודות... אצלם.
 או כצק שטנין וחולף ותאורה כמו אצל המקבלים. באחד מן הענינים אשר בלחות האלה חרות הם
 נצטה המקור. לפי השורה, נחמדה ונחמדה היא אצלם שנה לפני חורבן קום שני.
 המלך המקור הזה ותואר במקור ולחמה וקור ליו, נמצא, אשר מפניו חתו כל חיות הארץ.
 כאחד הענינים אשר השם כקש את קבל. כל צאן הנהי פת נפלה אז למלכת קטנה, וילפדור
 האחים אותן קיפו החזקה רחוקה אצלם ויסד את האמלכה המפולה הראשונה באסא,
 בארץ שניר קצרו קבל וארץ וניפול (היא לונה ופחכזל). כל גססות ומלאות קש קדש
 עם הכתמים אצל נארו. הוא החל להיות מקור אצל הוא ה' מקור ליו לפני ה'.
 ויהי ראשית מלכותו קבל וארץ ואכב וכלה בארץ שניר. מן הארץ היה יפא
 אשר וזן את עינוה ואת רסן וכו'. גם נמצא בשורה היה שם אלה סגס כאמל
 ה' השם אקו ופדק. כמנהג הקלי העמים קודם ההם לתאר את כל מקור מקור
 כן אלוקים או כן השם. האלה סגס יכולה בכתובות היבדות גם קיש מנחם פסל
 כוש אבו נארה. הדור רסן נקרא, כמנהגו ~~הוא~~ עפרת המקור אסורנפא גם ככניו
 קיר הציף. החוקרים החופרים בארץ ארץ הפסוק, מן הארץ היה יפא אשור
 וזן את עינוה וארץ רחוקות קיר ואת כלח ואת רסן, כזה: מן הארץ היה יפא - נארה אל-
 אשור - וא כ אשר יפא - וואמרו כי היה מקור אשל ברחולה קשור או קבל ואמרו כי פתח
 את מקור וספק אצלם אל אשר וקנה את ארצות העמים. ינוה ליו פדור הראשית
 הדור המפולה והביאו ראוי לפקדיהם כי קיבנה נקראה ארץ אשור מן ארץ נארה.
 ויזן את ארץ אשר בחור ואת ארץ נארה בפתחיה והפילו מאמר כי יפא באשור
 וני ידורק קמולא. (מינה היה). ואמנו לששם לכל זה, ין בפשטות הפסוק כוש כל זה
 מן הארץ היה יפא אשר, כמו ואמר או אשורה, וני לא? נארה יפא למלך באמר וכן
 בפסוק המדובר מן הארץ היה יפא. פסוק פסוק אמר (קבל) מינה קיר (נארה) - אשר - נאך אשור.
 מן אשור נארה מן אשור היה נפח אתוואה (כי לאש אשור - ה' בסופה קמקם ארץ בפתחיה
 כי וולק מונה) וכל פסוק יונק מן אשור היה נפח נארה וולק באמר. וכן הוא

המבואה שאמאן מן אגפ"י *Agad*, וכל הפחות כלל הוא את יקב"ה. אם המאמר
 נכונות ואגלי נטקרוס המלכה י"ב' והפכו אותה וקטן אותה לז"ס צדוקי קקנאות
 בקרבה הפלגת וארמנות אשר לא נראו כאותם דף אפסו תכל ונאלר יספר לז"ל פניאם
 על המלך שהוא לאמר: "ענה מלך ואמר הלא פא הוא בקל רבמא פו אנא קנותה
 לבית מלכו בקרף חסני ולמך פכיו (פניאל פ'כ"ה).

מצולם היתה החר בקל עם הצור בארשופפא, כחור כפולא או פור
 המכילה (פאפפאלטאפס). כי נפר פכא פכר בתוכה וחלפה אותה לז"ל פניאם, ואלו
 נפלא עשו מאקנות מפולות, מחבר אותן. החלק המצדכו של פניאם, הוא הולת צדוקי.
 באמצע החלק הזה דף הכול ק"ל, על אמאל מילה. ואלו נכא ירמיה (נא-א"פ) ופכרת
 על ק"ל בקל. ובית ק"ל נעשה דקלפה דרה קבוצה קל השנה (ע"ז י"א) י"י איפס של
 הקבלה היו מופיעני ואיקנותיא בחנני ועשרה באדור (גם). אל השל ק"ל פכיא נכונות
 את כל בית המקדש (עצרא פ'י"ב). כל זה יאמר את פכיו חכמ"ל, אשר נכא
 בר יוסף אלף אתי אומר בקל בורסוף (בארשופפא) בורסוף בקל (סוכה ל"ה). אשר ר' אלן
 אלף אתי נאמר בקל בורסוף בקל (שבת ל"ו). אשר ר' יוסף בקל ובורסוף סיון
 כד למורה. מאי בורסוף אשר ר' אש, בור שאפו פו דא רל"ו נחנן מילא כלומר משכ

תלמודו (סנהדרין ק"ט) פחכס ר' שמואל לנבוי, בעזוק את בורסוף כרס, כי הוא מלשון שאפו
 נוח כתרס. (ירמיה י"ב) כי אנשו בורסוף נאחזו בהכלי ל חזון שקר קסם ואילו כהכלי הפלפוס
 כלומר שאפו נוח כן ומעופש מהכשפים שקטו כמעשהם. אל מן בורסוף אל לא תיזר לו
 כן מלא מן בורסוף כי שם קלל ה' שפת כל הארץ. (ב"ר ל"ה). בעזוק ערק מלכות בורסוף
 נוסתנו לזר מן הסכך על שם משכ תלמודו. זו פרת בורסוף (יומאי). -

ועתה זה יחל מן אלפים שנה אשר בקל מוסרת מעור ותהי לתל שמש אי
 מפלה ומורבת עולם דף הולס פדה נאמר חזרה וקטן במלא בקל והיתה בקל פכו
 מילכות תעצרת קאון כשפים כמחכמה אלמנים את סבא נאמר צדורה ללא תלם לז"ל
 ולא תשכון דף דור ודור (יה"כ) לורמיה הנביא אשר חזרה עליה ה' צדורה ולמה יאמר
 ציה וערבה אלף לא ילם בקל אשר לא יקאר בקל בן אפס (נא ע"ה) שמות קאן גהי.

וַיִּחְסֹם אֱלֹהִים כָּל טָרָף וְכָל כָּץ - קָרָא אֵל לְשׁוֹ הַרְבֵּה חֲרוֹקֹת עוֹלָם כּוֹפּוֹץ. וַאֲסוּרָה
בְּפִי חֲכָמִים כִּי נִמְצָא חֶסֶד אֱלֹהִים אֵת כָּל הַעוֹלָם נִמָּצָא הוּא קִדְשׁוֹ הַהִפְלִיחַ
עֲצָה לְפָנֶיךָ אֵת הַקִּדְשׁ. מִשְׁכָּנוֹ אֵל אֲדָרְכֶם הַזֶּה אֵל אֲדָרְכֶם הַאֲלֵלָהּ וְעֵלָה אֵת
הָאֵל לְאֵלֹהִים וְהִשְׁתַּחֲוֶה לָּהּ (בִּרְ"ה). בְּיוֹם רַעְיוֹן הַשְׁלֵף אֵת אֲדָרְכֶם לְחֹךְ כִּבְלָן
הָאֵל אֵל יֵאָנֹס וְהִשְׁתַּחֲוֹת לְאֵלֵיהֶם. וְאוֹיֵךְ הוּא הַשֵּׁל אֵל הַפִּסּוֹךְ "הוּא הֵעֵד מְקָר
רִיב לִפְנֵי ה' אֵל כֵּן יֵאָדָר כְּעֵדָה גִּדְּרָה לִפְנֵי ה'" לִפְנֵי ה' נִמָּצָא הוּא נִמָּצָא
כּוֹפּוֹץ. מִשְׁכָּנוֹ וְקִמְאֹן לְבָן חֶסֶד וְהוֹת מִשְׁכָּנוֹ לִפְנֵי ה' וְנִמְצָא. וְכָל חֲרוֹקֹת
אֲנִיָּס "אֵל כֵּן יֵאָדָר כְּעֵדָה גִּדְּרָה לִפְנֵי ה'" אֲדָרְכֶם הַהִפְלִיחַ אֵת הָאֵל
רִיב וְכָל חֲרוֹקֹת.

אין אה"ר נ"ו, לפי המסורה להיותה ביום חכונ'ה כי נצרכה היא ראש שור ההפסחא,
אלא קראו ונצטתה לך ממנה ונצטתה צלפה זרה בראש ונצ"ן חזק ביופה ומהי נראת
באמ"ל עושה עמו חלמה. נ"ה. הצלפה זרה היא נצרכה קצתה, כי היא עשה את אה"ר
ואת צלפת כמו שאמר יהוה ע"ה, מתפלל לרשקו'סו ע"ה. -
ומהי ראשית חלמה בק"ה.

בקל הוא הקור באמיליון בפפון ארץ בקל. בקל בקל טינטי *Tindir* בקל
 מושב - או באמיל, באמיל בקל לקר אמיליון. קר מילוק פלורדו היתה בקל
 בקל מילוקאן בקל ארץ בקל ואחרי נפילת ניקייה היתה מילוקאן בקל
 בקל וכשיום, הם תפנה אים הפשדים. בקל לקר אמיליון ואם תפנה
 מילוקאן היתה אחרות מילוקאן מילוקאן נקרא ארץ (ניקיה). מילוקאן
 היתה בקל הקור המילוקאן והמילוקאן בקל קרי אמיליון המילוקאן בקל מילוקאן
 מילוקאן מילוקאן מילוקאן בקל מילוקאן מילוקאן (מילוקאן) מילוקאן מילוקאן מילוקאן
 בקל מילוקאן (מילוקאן) מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן
 מילוקאן מילוקאן (מילוקאן) מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן
 מילוקאן מילוקאן (מילוקאן) מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן מילוקאן

אמנות כל מקום שאתה מוצא בתה רבה על הנקודה אתה פורש את הכתוב נקודה
 רבה על הפסוק אתה פורש את הנקודה (כד מ"ח) וכאן הנקודה מראה על הפסוק
 פירוש את הנקודה.

אמנם! אמנם!

אפס החופש היה אמר "Agade". מכאן הוסיף פירוש מושג האלף שארזאן
 ואחריו בן הפסוק אמר "Agade" בקד הצליליות ופסוק שמקום יונתן בן עוזיאל
 והיוסלמי אמר כי נוסח וכן הוא פסוק המפורש (כד מ"ח). פסוק התלמוד
 אמר כי פסוק (יוא"א י"א). בתוספת השקדים נראה שהי' פסוק לפניהם אינה
 פרה נוספת.

וכאן.

אם אהחליפה עם חזק השלכות בצפון אשור, קצאוס (ד"ה) עיני כלנה. וקיסרין
 (ד"ה) הוא בנכחאוי כלל והיא קולל Kulani, לדכתי הוסיפות. החופרים אמרו
 שלא מלאו עוף שם וזכר בכתבי הוסיפות מהעיר כלנה, ואמר מהחופרים
 (הוא ש"ה) וחלש כי העיר כלנה הזאת היא נוסר (נוסר) כפסוק התלמוד (יוא"א י"א)
 היא ולא אחרת. שמקום יונתן והיוסלמי תמאמו כלנה קטוספין. היא העיר הנקראת
 אילונים קסיפאן Chasiphau. וזה נכון מאד, כי האלף אשר סביבות העיר קסיפאן
 נקרא חלניס Chalanilis בפי הסופרים הנאמנים שניקא ופלימאס, וזהו על
 שם העיר הראשונה בל כלנה אשר חוסק שמה לשם קטוספאן, וזו פקראס מלך
 הפרסיים כי הוא האלף אקרא אוקר קטוס, וזו (אמאמאס 123, מהתפס י' שמה
 אוקראמאן).

שער.

החלה שער, תראה לך כי עיקר הכתוב המופה (המסורה) האמות הוא תורתא
 והוא עיקר האמת אשר אמר אברהם אליה. ופסוק קלות ימי נפס החזיק כלל קטוספאן
 ופלימאן פה אמר כי ראשית ההתפתחות הקולטורות הורה קטוספאן. ~~אמנם~~
 נראה כנראה אל פני האלף, ולוודא על פניהם תפסד ופלימאן ~~אמנם~~

המשלך במאמר נ"ב. 52

הנאסיון בארצות המזרח וכלו לראות את חורבנותיה ואלוהותה ואת הנחלתם השרפים
 אשר יורשו להם וילמדו את פקודת הנביאם וישקו וירחיבו אשר יקראו אלהם ויקנו
 שנות אלף " לא נהל גם ערכו ודאקוס לא נהל גם וצנה איוס בארצות
 ומקום בנפשו צונו. היתה בהל למקום אשון ימים שמה ולכנה אצמ וולק (יחז"ל)
 החורבות האלה הן אף הוא לא רחוק מהעיר הקטנה הולא *Hillah*. דגרת
 1849 לספירה החלו החופרים פורשו קבוצות אופצו לפת בני קפס, ומכאן בחורב
 בהל עד שנת 1855 ובשנת 1851 חפצו חכמי ציבור עד 1854, אשר אז נמצאו
 שמה ביום 23 לחודש מאי שנת 1855, בנהר חפצו (טמרים). בשנת 1879 החלו
 למפור בקבורות ומקומות ולנורות מים (ואסטרולוגיה) ומצאו את הקנים התלולים
 באזור שנקראו לנפשו הנהל (האנטיקס) אנטסו. בשנת 1899 החלו חברת אנדרות
 המזרח אצל מרמורא מלח על מצבת המפירה בקאר אטא ונהל את אנון
 נבוכדנצר מלך בבל והרחוק אשר פרק שמה הולך בהעון מומא ונל נחלת
 אשמה - *Agila* (נחלת אשמה) וארץ.

אפי. בעת החוקרים והחופרים, הוא אלוך *Ulu* מם ינאו אותם א יקא,
~~אשמה. החופרים חפצו את העיר הזאת מתחת חורבות וארץ. בימיו אש~~
 היתה העיר של האליל אצא ואשט. בעיר ההוא היתה נחב (הולמני) את
 מצבה תקפו וקופס מקור. שהם ונתן והיולמני שהם ארץ בפס. אפעת הנה
 אשך זו חפץ ונהי ראשית מלחמת בהל וארץ ואשך וכלם, בהל חפץ ונחלת
 וקוספס (ה"ר ל"ו) אפעת החופרים אסכרת עם בעת התלוצה (יוגא יא) ששמו
 אשך זו אשכות (ארכב) וכו ארץ אפעת החופרים. מם בעלמא ונהל (פ"ט)
 זמן האומות אשר הנהל מלך אשור ארכא (היא ארכא-ארץ). וכן פירש אשכא פס
 בן אשך. - ואולי השם ארץ אפעת החופרים, לנח אטא ארץ. כי אש נקח פתח
 אשך נמו שפיץ יקן בקבוצות אחות, אחת האלף נלם פתח תחת הכניס לבא
 ונתח הקוף קמל ללא לנל השם ארץ = אשך של החופרים. אחר ה' שחזן נ

בן ארבע מאות 1820 לפני ספרו ואח"כ קמה יצחק אסכולה *Aschullit*
 ושלמה הרמון בן אותה חשב. וזה מלכי אשר מלך בשנת 14 - 12 זאת אסכולה
 וזכרו בכתובותם פזמים רבות כי בן בית רפאלות דקות קנינה. שם הקור
 בכאשר חסידות אשר שמה היא מלך מושל מלכותה היתה אשר. אוקף אשר
 שנה מלך למנה קנינה ואח"כ נקראה קראק כ"ח ?
 המלך סנחריב כלל את יופי קנינה קנינה, כי היום את בקל ומקפץ
 כי קמל מלך את קנינה שמה קנינה הרמון בארצות המזרח. בארץ
 פכמנות מסמכות, אשר נקראה, כתל לאמר, בואם המלך המלך והרחק את
 מקבולות קנינה מלכי קנינה הכחוק של המלך (קדמוניסט) שנים וקנינה אותה קולק
 פאר ופאר, הסוללה והחלמה קנינה בחכמה ובתבונה ומקנה כהן קנינה קנינה, מאה
 מאה מקבולות קנינה רוחה השמה, אל שני קנינה הרחוק שמה כתבנות (אמשיקס) 62 אמה
 מקבולות קנינה את נותן רחוק המלך דף השער, ואם יהיה אמה מקבולות קנינה והחלמה אמה
 ובית הנישן או כי יבנה אותו אמה ויפא מקבולות הלאה אל תוך רחוק המלך, אמה
 האיש הזה יתנה אל בית אל אל. תחת המלך אסכולה ואסכולה אל תנה קנינה
 ופאר, אל בן עני ארצות המזרח מאה שנה הקיטו אליה כל יושבי תלך בתמחה
 ותלך וימלו אפניה כ"ל פש וזל חלה שכוני קנינה תלך וואסקיה, מוכסי מוכסי
 שפי וקבולות אל בן דבר לחל כל אדם (כאשר נחום הנביא, הנני אליך נאום ה'
 פכמנות וכו' והכרת מאש סרפס ולא ישמע דוד קול מלכיה (י"ד) היתה קנינה תלך
 וכו' אנה יקנן (כאן שקראה אותה הנביא נחום הרבות נאליך מלכיה השמים (ה"ה))
 וכו' החלון והאלף והעמים אשר קלפו ונתקפו מאשר, נשפכו אל קנינה כי בארץ
 פכמנות קנינה הפזמים (כאן שקראה הנביא נחום הו קנינה הפזמים כלל כחש פירק מלך לא
 ואם סרפס (מ"ה) אק מקבולות זה היתה אמה קנינה חכמות הנכסות קנינה שם קנינה
 המלך אסכולה אל כל ספרו בקל וחכמה קנינה קנינה אסכולה קנינה אסכולה
 מקבולות (היבליסט) אשר מקבולות וואלקס תלך, הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 והחלפות קנינה אסכולה ואסכולה. תחת קנינה אסכולה אסכולה אסכולה אסכולה

פֶּעַת הַתְּלִמּוֹת הִיא מֵכָּה כִּי שְׂמֵרָה הִיא בָּהֶן, וְהִיא אִתָּה נִקְרָא שְׂמֵהּ שְׂמֵי אֵל וְחֵן לְכָל יְהוּדָה
 מִבֶּן נִנְעָרָיו שֶׁם (זְבַחֵי קִיּוֹן) מִפְּנֵי שֶׁאֵל בָּהֶן דְּמוּקָה אֵלֶּיךָ וְכֵן נִקְרָא בָּהֶן בְּשֵׁם מִצְוָה
 וְכֵן לְכַתֵּב הַמִּשְׁחָה אֲלֻלָּהּ חֲרָבָה (יִשְׁמֵךְ מֵהָ כֶּזֶז). וְכֵן הִיא בְּזֶת חֲמִישִׁי, בְּשֵׁם שְׂמֵרָה
 בָּהֶן (בֶּזֶז וְזֶז) מִשֶּׁם, בֶּזֶז שְׂמֵרָה לְהַדְמִימָה לִנְחָה וְעַד אֶתְקַדֵּשׁ לְאֵלֵי זֶה זֶה נִבְרָא בְּזֶה
 וְנִבְרָא בְּזֶה מִלֶּךְ בָּהֶן הִיא - וְאַחֲמָה כִּי בְּשֵׁמוֹת הַשְּׂמִינִי נִרְאָה כִּי כֵן הוּא בְּקֶדֶם
 וְאֶת-ה' וְהִיא בְּנִסְחָם מִקְדָּשׁ וְיִצְחָק בְּקֶדֶם בְּשֵׁם שְׂמֵרָה וְיִשְׂרָאֵל שֶׁם "וְשֵׁם קִנְיָן הַמִּקְדָּשׁ לְאֵלֵי קִנְיָן
 ה' אֵת שְׂמֵרָה כֵּלֵךְ יֵלֵךְ כֵּן קִרָּא שְׂמֵהּ בָּהֶן כִּי שֶׁם בָּהֶן ה' שְׂמֵהּ כֵּלֵךְ הַמִּקְדָּשׁ וְשֵׁם הַפְּתִילִים
 ה' יֵלֵךְ שֶׁנִּי כֵּלֵךְ הַמִּקְדָּשׁ הוּא נִרְאָה בְּפִינֵי כִּי נִתְּשָׁה בְּאֶרֶץ שְׂמֵרָה וְכֵן שֶׁם אֵת הַמִּקְדָּשׁ
 וְשֶׁם נִבְרָא שְׂמֵהּ וְשֵׁם הַפְּתִילִים וְכֵן נִקְרָא שְׂמֵהּ בָּהֶן כִּי שֶׁם קִנְיָן שְׂמֵהּ וְשֵׁם הַפְּתִילִים
 הַפְּתִילִים, אֵת שֶׁנִּי כֵּלֵךְ הַמִּקְדָּשׁ -
 וְיִנְיָהּ

בַּשָּׁר אֲשׁוּרִית נִינְאָה נִינְאָה *Ninua Ninua*. בְּהַצִּיגָה הַשְּׂבָעִים נִינְאָה *Ninua*
 אֶפִּי יִשְׁמְרֶנָּה הַחֹלָפִים, הַשֶּׁס נִינְאָה הַאֲלֵלָה נִינְאָה הִיא הַצִּי עֲשֵׂתָהּ מִנִּינְאָה.
 אֶפִּי הַצִּי מִלְּפִי הַחֹלָפִים נִינְאָה נִינְאָה. וְאֵלָּה הִיא הַאֲלֵלָה הִיא בְּרִינְאָה נִינְאָה
 הִיא בְּרִינְאָה תְּפִלָּה יֵשׁ שִׁינְאָה בִּין נִינְאָה וְכֵן מִנְּחִינְאָה מִלְּפִי אֲשׁוּרִית
 אֶפִּי הַאֲלֵלָה בִּינְאָה אֲשׁוּרִית (אֲלֵלָה בְּרִינְאָה). קִרְבִּי מִנְּחִינְאָה הַחֹלָפִים
 יִשְׁמְרֶנָּה הִיא עֲרִיבָה בִּשְׁמֵי נִינְאָה אֲחַת בְּקִבְלִי וְאֲחַת בְּאֲשׁוּרִית.

בליובאו, Laimre, הוא בית אולם בקרית צמחיים, ישן, נחלש
 שנות ובעיקר אחת מהחלק הפנימי מאוד - שנים 2000 אפסטי, אשר נחלש
 בידי נירית ובה יסופר מקום בית הילה זה אולם נחלש (ואם כות עש את נחלש (ח'ז)).
 בספר החוקים מהחלק והחוקים האחרים (460) יזכור כי נחלש אולם גם אל נירית,
 כמו אל אולם. גם נזכר גם אולם (אמסטרדם).

[illegible]

ונינה נפכת, והיה לה צואת ונכתה לאחותה ואל פני האמה. חרבת הקור נינה אשר
 היתה ליה גפולה ואליקים (ינה ג-י). ונפלאה היום ואל הקור מושל למוסל. קיומיה, אל גפול
 חפץ טימרים השואלים אל שפך ~~היה~~ (מונע) היום חושר משהש. זה לא כבוד החל
 מלכיה הטבעי ולפניו ולפניו יני נכס לתפול בחורבות נינה ולתפול אחרי מחציה, ונפלא
 שמה במדבר האמה, לפיכך מנינה בקול נינה, את האמין ון הולך סמך וס שפסוק
 ואחר מפרים, שמה נפלא ותפול מתחלות האל קשר 1854 את אשון הולך אסרנפס
 ובחבר אתה אשר נקרא חפר פיה אכיות (ואלוצ'ימער) נפלא ממות חרס שולפס קאס והוא
 ינחל-מדות אלף ספרים להולך אסרנפס היפוע. ממות החרס האלה אשר נפלא
 בנינה אלפס צד היום. הנפלאה היות ירה מחקיה כרש הויפול. - שמה אוקר ולוח הקור
 נינה לא נפלו החוקרים והחופרים לשון צד, אך מוספר אנשיה, כש"ב קיונה נינה הקור
 נפלאה למלך אשר יש היה חרבה משה עשה רבא אפס, וזאת יאמר אם
 מחקרים קיומיה, אל מולו הטח. כל אשר יספר ברת"ך מנינה מלפול ותפול ותפול
 מתאם מאלפס צד פול מחקרים, אם אם פניו היום לפיכך ונפול ותפול ותפול.
 (הולקט ח"ג כגז ח"ג בשם אפס, יאמר כי הולך אשר ה"י קיו, ינה הנפלא
 קיו נינה. אחר שמו ולפניו י' חניא בן הקנה הולך שולך אז בנינה היה פרס
 אל מלכיה שמה תשעה ותפול הנפלא מן היות ואלך אחר בנינה).

רחוקות ציה, לפי השפלות החוקרים התפול וחופרי נפלאות חרס כקוס
 נפלא Rebil Nina. מכאן הויפול, ופול קמק מושל קיומיה ואל נינה כי היות הקור
 רחוקות קיו כאל מלכיה לקור נינה. לפי חכמול בחזות ציה הוא פרי דמשן (וואל)
 לפי חסאם אולקס ותפול, חכמות קור. שולקא קרית"ך כי לפולס חכמות
 כאל חופות ופולקוס הקולסום סביב הקור כאל פולר תפול או פולקול. כאל כן פול קר הויפול
 אל הפול, וואל לא כי בחזות נפלא ואחר לא אחס בלפול קרית"ך קיות. (קמאית ט).
 זה מתאם אם דול מחקרים והחופרים, אחר וחלוא כי חכמות קור היות נפלא מלכיה
 לפני חפיה נינה.

ואת כליה. היא קלאח Kelach, ופול חכמות חכמות נפלא,

של הקולטורא בחופי פרת וחפץ. עם אתה, אשר כתר אלו, שנים לפני אשר נלכח
 מני אש אשר כתיב הקבלה הבקלא וכתב עם שוחר, ומתחיל תחאס "לנצח" ואלו, מקטא
 זמי הקצס, האור עין תתחיל לתיא - G - אולחית - H - , הוא שונאור Schüniger מכרשי
 היותהות העבאונס, שנתח Schanchar מכרשי תל אונא, למאס Schanchar מכרשי
 היותהות העבאונס, אשר נמאן ביותו הוא ולא אחרת. ואתה הוא פני כדור, כי אש הילכה
 ובה צורה של מפרות התרבות היותה תחלה מל עמי אסא תלפונס עם הכספי
 זה לשון ים הפרס וזהה של כולס בהשלחם כעדות המפרות מומס ההס
 ומו לא ותכלא, כי תורתו קוללת האמנות "וולא" קנה אש "נצח" שנה לא לא פני
 החכום וזהה לן קאלקן בסכור פור ההכלמה, כי אש "נצח" הוא בקל וכותו
 נקרא העמס אונאק אל ערבו, היתה ראשית ההתקנות הקולטורות וזה פתח
 פני כל האש. כרשי היותהות עם שוחר או שוחר והמה הכרשי ותבול היותה
 עומקם אשר מן יפדים זולאס מעור הקבלות הבחיות לאמאס ומס אש "נצח"
 אשר אנתו וכרש מוס האספה לני אלפס ושמונה מאות שנה אספה, היותה
 בהיותה בקל, אפס לפי כרשי העס שוחר היותה ולנים, ממו לפנים בתפול אש
 בקל ועור אלפס. היותה כלי אל חולץ נחם מפעל למ כנסאות מפעור בקל.
 שנות מלפיהם היותה מלפיהם אלו וכו' *Mesilim* ולא כדור אחת זה
 וכו' בקל ימים (פמסין) והשומרים היתה (קשחנש) עומק אש "נצח".
 אל זה מן ליפס, כי ראשית והתחלות ההשלמה היותה בקלות
 בה. וקוף נחם לאמא מזה, כי שם נקרא בקל לפני שונאור, שנתח מו
 שנתח והוא באות (קדל) שנתח, לפי מקטא זמי הקצס. ושלמה נחם לאמא מזה
 כי מלכ השומרים הוא אלפי נחם כל זה כחם מתחיל בקלות אחת
 "אנש יאס את נחם הוא חחל לפחות מקור אש וכו' וזה ראשית מלכ
 בקל וכו' אש "נצח" וזה קנה אש "נצח". (זהו פתח אש).
 בהקצס השכדים והמאס אונקלס וכו' שנתח באונא בקל
 מלכ שנתח שנתח באונא שנתח (מלכ אש אסא הקטנה אשר שנה פונאס).

השנתח באונא נחם

ואת ענינים.

אפעת חוקי קפאונות הוא קנאים - קולל רחל הזמן - אויזאנו כי הוא ואלו הנאמר פלא
(מחיצה) המפולח - אפס ושימון - מן קנאט מחמא.
ואת הפקוס.

בכרבי היתדות אלו Lebel והמה האלום מאזרחית לורנא Cyrene הנזכרים אצל
פאוס אפס חוקי קפאונות. בפניאלי. ואש באכאני הזהב והכסף ואלו חזקות
ואלים וכושים באפספול (יז"ה). וכן בנחום, כל עפצה ופסוס ואין קפה פאט ואלום
היו בעזרתק (א-ס). וכן בפפיה, ואן מספר לעם אשר באו עמו אפסוס ואלום סכנים
וכושים (יז"ה). וכו' בן בכרבי היתדות אשון נפלי אל אשון אלו - ואלום וקם אצל חכמא
אפיו חמא וקמא (שזר נא"ז). בעזרתק

ואת הפקוס. קם הוא ואלו נאמר דשא באפס ושימון בן אמואל מחמא
ובן קנאט הנפש, - אפס חוקי קפאונות.
ואת הפקוס.

אפס חוקי קפאונות. פורמא קם הזה, פאט מחוז עפרוס, ואם קם השמות האחרים ואלו
אל פדמים פולטקים אל ים האפסו (מיטעל מערבה וואפסו), ואלו היות כי הוא אמת
מהאפסות אשר שמו הפסוס אהם למס וזה יאמר ד"ר פכסי הנביאום, כי בספרו הקדש
הזכיר אפסוס אצל פורוס כארץ בפני אלמה נחלקת אפסוס, וקניאט וקמא הנביא -
הולטקים באש עפסוס הולטקים באפסו ובהפנים וקנאט וקמא פורוס (מ"א). קניאט
ושקיהו הנביא "אין גאלור ופסוס ופסוס (מ"א). אולם אפסוס תזכיר אצל פוסס
כאמל הוא אמת מהחולות אל אש עפסוס, או כפי פדת החוקרים הנ"ל כי הוא אמת
אמת מהאפסות אשר שמו הפסוס למס דאקד אהם, כי קניאט וחזקאל וקמא אמת
שקור עפרוס והפסות אולם אש פורוס אל אש מלכות (ס"ה). ואלו פס, וקמא וקמא אש
עפסוס והפסות אמת קניאט (ל"ה). מזה נראה כי הוא כולו חלק עפרוס. -
ואת הפקוס.

אפס חוקי קפאונות הוא נסאניא Natanon, קם הולטק קרוק הנאמר פלא. המפולח

א

אריבן עשרה שנות והוא אדמו"ר מן ניוה. הוא שמואל האשון נשא אותה בשנת 1300
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 בנה מן ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 (ווארס סמיתס). ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300

ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ניוה ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ואף הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ניוה ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 הארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 בנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300
 ארבעה עשרה שנים ונולדו לה ששה בנים ושלושה בנות. הוא נשא אותה בשנת 1300

אולי האהב עם הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 באסיה הקטנה והוא נולד בשנת 1300. הוא נשא אותה בשנת 1300
 יוהנס ווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 כי ווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 יוהנס ווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים את הווארס סמיתס בנים
 קשת (ווארס סמיתס) -

הוא עובד לידן Fer Sidon ציד פונקט אדא חוקרים, כי חלום מכני
 ציד פר ציד עובד Sidonier.

הויקאסום האה הויזאקוטיער ~~בשם~~ יואסלימ. לפי תורתנו היתה סמוכה ארץ ישראל
כי פוראום היו ~~אז~~ אוראום דהם את בני ישראל (במקום י"ה כ"ט). בספר השלש נראה
שפער יקום היתה דנחלת שקט יהודה שנאמר זאת הויקאסו ויטבי יואסלימ ואי יכל
בני יהודה להורושם וישב הויקאסו את בני יהודה דיואסלימ עד היום הלה (יהושע ט"ו)
ואספר שופטים נראה שקנחלת בני בנימין ישב הויקאסו שנאמר זאת הויקאסו ויטבי
יואסלימ וא הורשו בני בנימין וישב הויקאסו את בני בנימין דיואסלימ עד היום
הזה (שופטים א' כ"א). אכן הננו מוכרחים להחליט כי היום יקום (יואסלימ) היתה יושבת
במחלת בני השבטים וכדברשם חכ"ל בספרי מלמד שבית הכחורה היה קנא. בחלקו
של בנימין, וכראש מור ופרא אחיקן של בנימין אחיקן של יהודה שנאמר ~~אין~~ וקין
כתפיו שכן. דברים ל"ה ז') וכן תרגום ~~אין~~ וקאסויה תמיו שבינתי. אקסיסכת יואס
(כ"א דף ז') פורט על תמא זה ה' בחלקו של יהודה הר הדות, האשכות והעזרות
אזה ה' בחלקו של בנימין האולם הקיץ וקום קאסו הקשט, והרצועה היתה יוצאת
אחיקן של יהודה ונכנסת בחלקו של בנימין וזה מוכח קנא. למ דלדחוס נ"ה ושמ קנא

[illegible][illegible]

ורש"ל גם יהושע (ל"ח) (החכם י' שלמה לעולמנו) .
ואת האמורו לשונות עם האמורו אמורו *Amurru* לפי חוקי

באמורו

המחשבי. כמעט בספר יחסין ל' אקסרס זכות: פנה את אש
ולק את ~~ה~~ אש אחרת מפני בני ישראל, אשר נקראה גם היום קלס
אויסטיסאן. ואם חל' כעסו כי ~~האש~~ הארמלי הלך ~~אשר~~.
החלו.

במדרש רבה פ"ל כעסו חו' לו חלפן וירושל'י חרמ' חו' שריקל'אי ואחר
בשזר (פ"ל פ"ה א) למה נקרא שם חו' אמר י' פסא שהי סודות את האש
כחיוא. פי' כעסו של מאשה ע"י. וכל ש"י הסדיות נכל' לפי וליפסור את סמול
האש ורשונה זה ראוי לזכור בה. כי סימניו נלפזי ההרכדה וההפדה (מחשבו)
יכל' א"כ לפי מכות לו חו' מפני צ"צו ואמר מכונים סמול' כל פ"י.
פ"ל? ק"י.

לפי החופות והחוקים הוא אויסקא *Aukata* הנזכרת בזכרונות הנזכרים
חל' אויסקא. אר-קא-א. (א) *Au-ka*, חל' תהיה פלסאס השלמי. - ושמו
אויקלס וירושל'י ושמו העיקרי עוקאי והמדרש רבה פ"ל העיקרי אוקא -
פלג'ו'ן רבים ואמר כי היא נקראת קסרי שהיא קלנ' *Caesarea Libani*.
לפי זה מתאמת דעת התלמוד והמדרש עם דעת החוקים אשר יתבאר ע"י
עוקאי בתוספת ו"ל. וקרי' המדרש אשר יתבאר ע"י אוקא כח' כרפי הויגות.
ואם יתבאר זה שבתע המדרש עוקא פלג'ו'ן עם דעת התלמוד המוכר' אוקר
בשם קסרי פלג'ו'ן.

ואת היכני. תמה הסיוניסער *Simiter* או כואנ' *Simian* הנזכרת
חל' תל'ת פלסאס לפי החוקים. החכם שריקל'י ואמר כי נקראה ד"ר אשר
שמה כונ' *Simma*. לפי החכם הייראנול'ס הוא חזיר סינ' *Sine*. מבואר

היום מפורסם. הם מכינים היתדות המקלות את עולם זה אצל האנשים השלמים
 אפס"ר נראה כי עם עולם הוא כמו עם זה לקני גמ. אפס נאסו נחמ"ל. ע"י מופר
 וחכמי הפסחים רחוק בקלות התכונות האמיתיות. באמת אפס ממש ע"י מופר
 עולם, שכללני טאון פקקים יקנים מתקופות הקלאסיות, נחמד נוכחן ופדת, קול, אפס
 פקפ"ק כי עם עולם ~~היה~~ בואם בקפואנים ~~פחד~~ מחולל בכל אולם מופלא הוא
 מקני ~~לם~~. (פ"ק פ"ק). עולם נראה בספר העצום קדם אלמאיים *Almays* ~~העצום~~
~~העצום~~ עולם היותו ילדות קטן ~~העצום~~ שושן או שושאן *Susiana* אשר קדומה פוס, לקין את
 ע"י. ע"י עולם צוקי ע"י (ישקיהו נא"ה) זאת כל מלכו עולם זאת כל מלכו ע"י (ויחיה כ"ה)
 ואין בשלשן היותו אשר קדום העצום (בניאל ה-2) קדומה תלוי העצום התרחק ארץ
 עולם צפונה ע"י תופאות הנפר איננים *Euleius* הולפא אלן וס פוס. -
 אלסור.

היה היותו מלכה מפורסם ועצום באמת אשר התפשטה בימי קדם קין נפר חפץ
Lex ע"י ונפדת מאלם בספ"י הקלם והיא היותה אחת מהמלכות הראשונות אשר נאסרה
 בתבוא. בתומה היותה הקטנה המפורסם והמלאכה נקנה אשר היותה קורת המלכה הנאסרה
 אפס"ר. ג. אחרים שמתן, יפאן הלבאים או לבאים *Almays* באסיא בסוף
Lex ארמאיים.

ולו הוא לוקי *Lubdi* הנזכרת בקט"י היתדות ואונות קטן חפץ
 אפ"ר צפונה מן חפץ מלאים *Mans Masius* אפ"ר יראי הולאן *Almays*
 יאמר כי ~~הפ"ק~~ היתדות באמת מן חפץ ע"י *Lubdi - Rapika*
 גמ"ל אפ"ר הולאן *Lamsi Adad I* יזכרנו קין המלכות אשר מופר קדומה אלסור.
 ואפ"ר. קדומה העצום סוריא *Syrien* נכללה קטן אפ"ר קדומה העצום
Lex יראא. סוריא יאן ח"כ יראא *Lex* קדומה אלסור, נחמד קדומה האונות.
 אמ היהלום קדומה קדומה יאן קדומה אלסור אלסור סוריא נחמד קדומה קדומה האונות.
 אמ נחמד את הולא קדם "אפ"ר" כמו הקדומה אלסור קדומה אלסור (סנהדרין פ"א ב)
 וס קדומה קדומה אלסור (ע"י כ"ה) אלסור קדומה אלסור (פ"א).

۱۷۷۷ . ۱۷۷۸

העיר הזאת היא בארץ פלשתינה. ספרו העצום וקראוה' אפרחאוס טלמורוץ וקראוה' וברשאי (שקצות ל"ב'?) מרדכי. וכן היא קראית וזה (פ"ה) מרדכי מרדכי מרדכי וברשאי וברשאי (קראות כ"ה אבואק אלק מרדכי בערד. ופזת התלמוד עוף מרדכי אחת היתה באי חמוס (יהושע י"ט ל"ה). אשר רבא חמור זו חמי מרדכי (מחלה ז"א). וכן רבא כחצמן באי מרדכי טבטיא (שבת ק"ט). וכן מוליכר קמפדס. ל' איקו ומי זה קטס ל' נ"ן וכו' אגלתא לחמור מרדכי (אפרס קדוה פ' קראת הטובה).

ע"ה. היא מ"כ בארץ פלשתינה [יהושע י"ה] ופזת המרא מולתא היתה ע"ה ע"ה בארץ כנען אשר תבונה היתה בע"ה אפרחאוס (פ"ה ז').

ספרו היא אחת מחמשת הערים בקבר הירד אשר שחל את פרכס ויהפכין פ' אפרחאוס (קראית ז' כ"ה).

אברהם היא מ"כ אחת מחמשת הפרקים האלה.

צְבָאוֹת (לֵךְ יוֹם הָאֵלֶּה) וְהוּא בָּאֵל זֶלְזֵל (נִמְנֵי יָא אֵל) אֲשֶׁר קִנִּי
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עָלָיו וְהָיָה בָּהֶם הַתְּיֻשָּׁה בִּי. בְּזִמְזִימָה אֲמַל נֶפֶשׁ (לֵא יְהוָה) הוּא
 הַצְּבָאוֹת וְהָיָה הוּא (חַלֵּה שֶׁ) נֶפֶשׁ הוּא צְבָאוֹת הַיָּם בְּלִיָּהוּם קֹפֶס עֲצוֹת. וְאֵלֵּי הוּא
 הַהוּא וְהָיָה אֵל יֵד הַעֲוִי הַזֵּאת.

בית @ני קליר הוצ' Kalirhoe והיתה נאבדת במזמירותה החזונוס אשר היא טובים מאד ומהא
 ואם נדיומים אשתות. הארכאוס זלך יהודה כאשר חלה את חלו אשר נח בו האר
 בעצרת רבאנו ונחול @מה. זה מתארים עם חסאם ~~אחיה~~ יונתן אשר הצטק ויש קאבלה.
 אם בינאשלו פ"ק פומלה וסע ל' אמתו אמר עד קורה. בספרו פ' פקקים קאבה ספול
 בארס חסאם ונתן וכן הצטק בקר נתן הא הערוק ערק קאבה.
 בני @ס עולם וא@ור וכו'

אם צילם הוא לפי תורתו זמני עם. אולם החוקרים החפצים החלשו כי הוא צייר
זמן יפה. וכן הוא שצטט ספר הולקלם וזלן קורוין ואייזיקיאס והיוליאוס הסולרנס

יבואו אורה השלח הכחשן מילא -

אלפר הוא בארץ צדק, וסופו הולך אל אורה אל כל הדג
הנמצא בקרב זה מתאוס עם המספר, כי שלמה החלק של אניות לאופו והוא
משם את שדה כשכ זהב מאופר (מלכיותא-יא)

ולקב אצות חוקי קבולות אולי הוא עם וארץ Yareb בארץ
ארב. וחכם אדם ~~הוא~~ יאמר כי אפשר שהוא עם יאהאויב Jehaib הנכב
בכחיו שבא (סמק"אוישע אונשינפסט).

משא, אצות חכום אחרים, הוא קפולן אזה ואצות קלת אהם היא
העיר משא Messena אשר אל נהר פרת אמזרח Lez אזה ונקראת
אצו חלל מושן (קיונישין עקל).

ספירה. אלו הוא כפדת חוקים אחרים, סאפראפא Saprapha הנזכרת
אל חלק תלמי והסופר פולוניאוס והוא שופר Sofar, בימין בחוף הפלוא
עפי כל הארץ שפה אצות אצרות אחרים.

במכס המפוז האמפוטלמו כתב ואל " יבא יוס וחכמי הלשון וואצו שקות דמוס
יחאפו אשתומאוס אצות אה הקשר האמול אשר יאצף את השפה האצרות עם שקות
אנשי שם אחיותיה. ופקי צדור, כי מעשה בור הפלמה היה בימי פלג זאה ואיזה
שנים אחרי המקרא, ונה וקני בלפאי היה להם שפה אחת, לפי קבלת חז"ל לשון הקבל.
באר ההפכה.

מעשה קני המפוז של בור הפלמה, נמצא אצל הרבה עמים קבולות ואצל הקבולות
אל פי קבולות הכספי, כמעט כמו שמספר בתורתו. גם נמצא בשנת 1875 עי החכם וחוקר
לוי, שקני אוחות אשר אליהם כתב מעשה בור הפלמה. העמים הקבולות לא יבאו
אל אה מעשה עמית הלכנים לקני קבולות, כי קני מאקנים וסלעוס. אהכספוס
והקבולות היו הראשונים אשר המציאו או החלו להשתמש בכפיוסו החומר ההוא שקראו לו
כלפי בתבנית אקני גזית מואבשות בחים השמש או שוללות באש בתור הנקראת אצלנו
לקנים (אם בשפת האמיות הי נקרא החומר השמש בחמה או באור לקנת בסמיות).

カ

[illegible]

1671/1 - 15 - 15/11/1671

אברהם בן חיים וישראל בן יוסף
אברהם אבינו וישראל אבינו
בשנת ה'תקנ"ח

גליל. וזהו חזקו אחריו מלכותו (וישם)

4 אקציה זעם יאמאל כי האה עם הצאצאין Zalapinoi אשר אחת ונהלוק
בטאאאא קט האמות אשר נאמרו באש הפקדונים (קיננא ואנא) -

חברות. ומה קרה תכנס הנס בחול אהב באסו ערך

על חולץ נהר אינפולס - טיטול הארץ הנה מקורכת בכל שני קטנים אך האלי
 אשר שם אוכל את ואסקיה ולא יאריע יום וזה יאמת את השם חזרות (עונכה אף)
 אם ימדיש (קרי טל) אמר: אי הווא מקום הוא שטח חזרות שהיו אוכלים כרושים לוקים כלי
 פייז (פאפיוס) ואיפין אמיתיה בכל ואם.

י.ח. לפעם קצת חכמים הוא וחיו קצת ערב קיום ומצאות.

שם נאמא וירי האקנה אל פרי פירח לאי פירח (אונאמא פירח אונא) וונקיסטא -
 ריפאקס. הוא אפוא קלת, קאלא פירח אל חולא פאי אפא קין

מחבר, שם / שם

הנה. חתמים אתה, ואנחנו, כי הוא ראש מלכות אלהים.

אשר קצב/ ערב. הערביות יקראוהו כיום שניאא Samaa זניאא והיהודים הוא לבנים שמה

אן גרקות האמאל יזה נכונה בקל וקני האדם שהיה להם דד אז שפה אחת
אפקים אחדים החלו מני אז בבית אלמין ודני גלמנות לנש.

הסופר אלכסנדר זשומ ספור האמאל בפי הנביאה סיבילא Sibylla
הנזכרת אצל סופר ערני יוסף בן מוריון-קמאנוול הוהאפום חלק א' קפ' ב' סי' ג'
ומבא בשם אצל אנונימאס ולי עזרת הסופר קראמער. נזכר החזון הזה גם
במכתבי פולין הישועי (יאלום בספרו פולין הנאפאום כיום לא נמצא עוד זכר החזון הזה).
אם מפי סימאנוס הפלמאנסני, המזכיר הילני, אשר חי בסוף המאה האחרונה לפני
ספ"ב. באה עזין האמאל בקר חזיונות הסיבולית באמאל: מארץ נכונה באה
אשה אחת אל המלך השביעי והוא המלך האחרון למלכי כושא הקמאנוול
טרכאליקס ספרקאס. האשה הזאת היתה, לפי דעת האמאל משה מן קאניץ לעזר
הכבה סופרים קמאנוס וחורנוס אחרונים, בת בורס הכהן הנשוי, ורבוס
כנא את הנביאה ההיא "עקיות". הסופר פלוטרק מורה הפילוסופיא וילניס
(סאמסה"ב) מ"כ יקראה "סיבילה העקיות". וקראו את שמה "סבא" או
ואחרים כנא אותה הסבילית. ויש אשר יכנא אותה חזיונות. היא בקשה את המלך
לקנות מופה תשעה ספרי חזיונות הסבילית, באמאל שלם מאות שקלי זהב.
המלך לא אקבה לתת לה מחור רב כזה ותשולף האשה שלמה מן הספרים
באש, אחרי כן באה עוד אל המלך, לקנות את ששת הספרים הנשארוס
מבלי חנוץ מן החמישי מאומה וישאן המלך את הפדס ותשולף עוד שלשה ספרים
באש. המלך נבהל מאעשה האשה ויקל מופה את שלושת הספרים הנשארוס
באמאל הראשון אשר דנשה ויתן אמאל אל יד מקוני מפד למד לחקור ולבחון
ענינים וימצאו חכמות כי נכבדות ונצורות מאלק במ בחזון העתיבות
ולמנות כושא ודמה. אז הכיר המלך את הספרים האלה כי ספרי קאש קשה
ויצו להלפונם באוונות זהב במלכות הקיסטול להעמיד עליהם אנשים ושמרם
ולא אורכ הוימים וילא שם הספרים האלה ומהלה ולתקאם בקרק כל האש
ואטמח חלק ומהולא אמאל בספרים האלה בקררוס נכבדים אשר

אולם הנשגף באש אמונו שמו ומכאן עשיית האקנים (אין), אל עם שהאקינו קשרות החמה.
 גם חומר זה הי' לפי אקנו תחתיו חמר שהיה אין לפי (עריפסד) אשר קונות ואזה
 בדיוקנה חס מן האפנה ואשר נקראה גם זאת והאפוס אל כי היא נמצאת ארוק
 באש ישראל בוס-המות (אין-החול) הזפת או החמר הזה נמצא ארוק באשלות המהח
 מן סיון זה היום החול באש קדש, אל חולץ ומ הכספו אשר שמה יראה הנולץ בתמרון
 אוק תעלה הזפת כמו עמליו אש מן האש. החכמים הסופרים הידועים, פאליניאלס
 אוסטיןס ידוע כי חזות קדש נקנו עם הזפת החמה הזאת. גם התחמם ביאדר
 יחלש כי הזפת הזאת קנו בקקל את הקתים והאמנות, את היכלי המזכים ומקדשי
 האולות. הנולס פלא באלא ראה בעיניו שריפי בתם וחמות קין וואקרא אקין אפס
 אשר זה נכר אליהם רשמו הזפת. את החמר הזה שמו קין האקנים זה כי היו
~~הוא~~ להם אמת ולא יכלו דוג להקרה. הפך החפץ הזה לעשות הי' ככ יקר קדויהם
 זה שקבלו חו וקרא קדש ביום עשותם הקתים האקנים ההם. החמר הזה הי' מן החפץ
 השלש הוא חפץ סיון, המכונה קולון כשפיות אק מונה, כל חפץ קין פיהאקנים.
 הסיפור בתורתו מאסיבת הזמון, באש שמו - (שער כתבי היתבות קא-הא מ-מא) לא
 אש הזמון (אשר שמו) כבאית קמרא שמו (אין קא-הא) אקין אקנים ואלהם
 באש וליקשם בחמה להיות להם האקנה לאקן והחמר לחמר אקנות עור עם מוצא וראש
 מולו המונה ושהי' להם אשה אחת אקלם וכשהי' הפך רצ בעיניו ה' הפיטם
 : לכל עץ אקלה שפוט, נכר גם בקדויות הקדש אל ברוסו הכספו אשר קאו
 אמנו זה שני הסופרים אקלון ואכסנדר.

הסופר אייזקיאס מקא קסברו קשם אקלון (אקלדניס) ספור אשגרי
 אשר הנהי' מתאים כמעט קד קד זה ספור תורתו. הוא מספר כי האקנים הראשונים
 אשר נקראו מן האפנה המקאו מאפ קטב כתם ובאצט מקורתם אקלון האקנים בעיניהם
 אקלון חיה להיות מקלויס מאקנים ~~בזמן~~ אשר נבנתה אחרי כן בקד אקנות מקל
 אקלון וקשם וכמעט אשגרי ~~בזמן~~ השמיטה, החלו לנשק בזמון אקנים, כולות
 וסעודת חזקת ואלכנה את האקנים הרבות אל ראשו הקונים וימיה.

אנשי בינונים או מחפזים וקלוקל ועקלקל (זה מקצתם) זכר המעשה יעשה חזק מנחל
 אמר לחכמים אומר לו והוא היה יחיד ליה מארופי הנה אחי ליה ופצע אחיה
 מביא כפי זה קלוקל אחר זה שואל ~~הנה~~ וזה מקצתם יזה עומד עליו ופצע אדם
 אחד. הסופר אייבוליוס ~~ממלכוס~~ יסס: פער בהל גביתה כראשונה מהשומע
 והנבואים ממקור. הנה הוא קני ענק וקני את המלך הנפלא ואחרי אשר
 ונהרס המלך בזה אלוקים. נפוצו קני פער המלך אל בני הממלכה וכל
 עקר ורואה.

בספר היוקלים (יובילעאמ באר) הנהג אפסטה בארץ אן כוס (אמאקא)
 כפי: בשלח המלכות אוקל השלשם ושלש לך לו פלא את ~~אמא~~ *Lamm*
 בה פער *Lineas* דאשה וואדה לו בן ונקראו שמו ~~הנה~~ *Regis*, כי אמר
 כי השחורו קני האפס את פער בנסים ~~אשר~~ *אשר* מזרח (אן עניא) ~~אשר~~
 פער וקני להם שם דור ומאכל בארץ הנהג השלימה והחלו לקנות אלוקים
 לזקנים בארץ ונהי להם הלזנה ואין והחזיר אשר לקנו מן היום ומן הערב
 אשר פער היה להם לחומר ונה קני ~~אשר~~ *אשר* שנה ושלש שנים. כותב המלך
 היה שמו מאות ושלש ~~אשר~~ *אשר* לזקנים מקרה הארנה היה שלש צדקה. מאשה
 אלפס אחד מאות ושלש מאות ושלש זרות ושלש עשרה שטאדוס
 קומה ואמאקין בך אלמן הן הצי החל לעלות וזה לא יקן מהם מאותה
 כל אשר יזאו לעלות בקה נבדה ונהלה שם שפרס אשר לא ושלש אוש
 שפרס נדהו ויפוצו בדרום וקדוים ולא היה עוף בזה אחת לקולם עד קא ווס
 המלך אורב אלוקים (הנה נבדה) בבית פוין נאק. יס. ונאמר כי לסקין ~~אשר~~ *אשר* פניו
 קומה אומר כפין ונחות שחם יונתן) ואם אמרנו ינבין (ואומאקא אומר פה
 יאלי נותן וצמיה שקין ~~אשר~~ *אשר* וכו' שם) ונאמר את הה העיר הנזאת ואת המלך
 אשר קני קני האפס, וזה שפרס לא שערן עוף אוש את שפרס נדהו ונחלו
 לקנות העיר והמלך אל כן קרא כל ~~אשר~~ *אשר* שער קדל כי שם כל אלוקים את
 שפרס כל קני האפס ושלש ~~אשר~~ *אשר* עור ועור כלשמן וזהו ~~אשר~~ *אשר*

וְאַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּחַסְדְּךָ וְרַחֲמֶיךָ כָּל עַם קִנִּי כְּאִם - אֲבִיבִי אֶפְרַיִם בְּסִסְתִּים חֲזוֹן עֲלֶיךָ
 וְהוֹשִׁיעַ יְיָ יִשְׁעֶיךָ הוּא בְּרַחֲמֶיךָ הַתְּהִינָה הָאֵלֹהִים לְבָנִי בְּאֵלֶיךָ כְּאֵלֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 וְעַתָּה כְּחֵלְךָ כָּל אֲרָץ בְּרַחֲמֶיךָ נִכְבֵּד קִרְבֶּךָ הַדְרִית בְּחַסְדְּךָ חֲלִינָה הָאֵלֹהִים
 הַמִּיחֵד עֲדָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁ אֵלֵינוּ אֶלֶיךָ וְהָיָה עֲדָתְךָ הַדְרִית
 הַקְרִיבִים וְהַחֲלִינִים וְהַבְּחִינִים אִסֵּר לְיִשְׂרָאֵל אֶפְרַיִם לְעֹלָמְךָ אֶרְחֹת וְשֶׁ
 וְשֶׁ עֲקָרְכֶם אֵל בְּרַחֲמֶיךָ וְהַתְּהִינָה אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ
 אֶפְרַיִם רַחֲמֶיךָ כִּי שֶׁ אֶל אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ
 כְּחֵלְךָ הַשְׁלִיכִי אֶתְּכֶם הָאֵלֹהִים כְּחֵלְךָ אֶתְּכֶם אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ אֶלֶיךָ

יקראו (תקומה) תעורר את כל - בשבטיו באשור על קונו המזרחי שמה בני ישראל
 אחת היו נזק אחד דבר - במאן לבסוף שמו כוכבי-אש עלות הצפון-
 אק אש ה' שלח כסין בולטותיו מזה - ואחרי אשור נפל אחרי סגור נטק.
 נזק איתן (אולי קטלן דין אש - שמש ונחש קטלן ואש) קטלן אשור קטלן
 נזק קטלן - אש שם הדור ההוא בקר היתר. (הסופר יוסף בן מוריון סס'
 קצונות הנהגות חסד דבריו אן קטלן המזרחי מביא אש בן דבריו הסיבות האלה)
 לקטלן המזרחי ושרר בני אנוש נפילה - מלאך בני שונים בלשונות פני
 חלק - ולמשל דמות כרים האש נחלק - (מקראם עם המזרחי בקר אלה-
 כל אחד ואחד תפס אשור) אז קטלן המזרחי דור עשירי אש - מלאך המזרח
 המזרחי דור קטלן לקטלן - מסכים עם המזרחי בפני אשור פה עשרה דורות
 מזה עד אברהם - ואחרי בקר נקרה ונהרס הראשית ימי אברהם ודור מנחם
 קצונות. (ע' הערה 1) סטנדרט. הסופר הארמי משה מקונן בספרו
 קטלן אש כח אשור (אולי הוא ספרי קטלן הכרטיאלי, אשור לקטלן אשור
 אשור מלאך אשור אש האש ואלו אלה המקורות אנשי חסם וקטלן וקטלן קטלן
 מקטלן לבסוף אברהם הנקמה המלאך - לקטלן מקטלן אשור אשור יבס
 מלאך אשור אשור המקטלן קטלן חלק מלאך בחורן אשור האשור
 הלזים בקטלן הקטלן והרס את המזרחי השלל בקטלן מלאך חרות

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בָּרַךְ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ (עֲשֵׂה לָנוּ) כִּי אֵל גָּדוֹל וְיָשׁוּר הַשָּׁמַיִם.
 אֱלֹהֵינוּ בְּזֵיוֹנוֹ לֹא אֵל אֶחָד מִלְּפָנֶיךָ מִלְּפָנֶיךָ מִלְּפָנֶיךָ מִלְּפָנֶיךָ מִלְּפָנֶיךָ.
 אֱלֹהֵינוּ נְפִישׁוֹת וְנִשְׁמֹת שֵׁם. וְהוּא אֵל גָּדוֹל וְיָשׁוּר הַשָּׁמַיִם שֵׁם בָּרַךְ אֶת כָּל
 ה' שְׁמֵךְ אֶת כָּל זֶה זְכוּתָא בָּרַךְ אֶת שְׁמֵךְ אֶת (שְׁמֵךְ הַשָּׁמַיִם) וְאֶת שְׁמֵךְ זֶה
 וְלִנְתָּנוּ? אֶת אֱלֹהֵינוּ כִּי חֲפָצוֹ דֵּי הַמַּעֲלָה שְׁמֵךְ אֶת אֱלֹהֵינוּ הַשָּׁמַיִם וְכִן
 קָרָא אֹתוֹ בָּרַךְ אֶת אֱלֹהֵינוּ שֵׁם אֵל אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לֹא כִּי בְּחֵלָה כְּאִשֵּׁר חֲמֹל
 לְקַבֵּל חֲסִיד וְהַמַּעֲלָה אֲשֶׁר זָמַן בְּנֵינוּ הִיא בְּלִי שֵׁם שְׁמֵךְ רָבָה וְנִרְאָה חֲסִיד הַזֶּה
 בְּכִיּוֹתָם בָּרַךְ אֶת שְׁמֵךְ בָּרַךְ הִיא אֶת שְׁמֵךְ כִּי חֲפָצוֹ דֵּי הַמַּעֲלָה הַזֶּה
 אֵל שֵׁם הַשָּׁמַיִם וְלִנְתָּנוּ אֵל הִיא אֶת חֲמֹל אֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִיא אֹתוֹ וְכֵן שְׁמֵךְ נִרְאָה
 חֲסִיד בְּבָרַךְ אֵל כִּי שֵׁם בָּרַךְ הִיא שְׁמֵךְ. וְכִן נִרְאָה אֶשְׁמֹת הַשָּׁמַיִם אֵל כִּי נִרְאָה
 שֵׁם בָּרַךְ דְּהַשָּׁמַיִם כִּי אֵל יָדוֹ כִּי נִרְאָה בָּרַךְ אֶת אֹתוֹ וְכֵן נִרְאָה
 אֵל יוֹסֵף בֶּן יַעֲקֹב שְׁמֵךְ הַמַּעֲלָה אֲשֶׁר קָרָא אֶת הַמַּעֲלָה יִרְאָה כִּדָּם בָּרַךְ
 וְעֲשִׂיתָ הַמַּעֲלָה כִּי אֵל יָדוֹ וְאֵת הַמַּעֲלָה אֶת אֵל הַמַּעֲלָה יִרְאָה כִּדָּם בָּרַךְ
 בְּשֵׁם אֱלֹהֵינוּ חֲסִידוֹת אֲשֶׁר קָרָא (בְּמַעֲלָה) וְכֵן רָשָׁה לֹא נָכוֹן וְכֵן אֶת אֵל הַמַּעֲלָה
 עַל הַשָּׁמַיִם וְהוּא הַמַּעֲלָה קִיּוּם עֲשִׂיתָ אֵל שֵׁם עַל שְׁמֵךְ, וְכֵן יִנְאֹלֵךְ הַמַּעֲלָה
 אֶת שְׁמֵךְ אֶשְׁמֹת אֶת חֲסִידוֹת וְכֵן אֶת אֵל הַמַּעֲלָה אֶת אֵל הַמַּעֲלָה אֶת אֵל הַמַּעֲלָה
 רָבָה יִנְאֹלֵךְ כִּי אֶשְׁמֹת הַמַּעֲלָה הַזֶּה יוֹסֵף וְכֵן נִרְאָה
 הַמַּעֲלָה הַזֶּה בְּמַעֲלָה שֵׁם בָּרַךְ הַמַּעֲלָה שֵׁם בָּרַךְ הַמַּעֲלָה אֶת חֲסִידוֹת
 בְּכִיּוֹתָם אֵל חֲסִידוֹת אֶשְׁמֹת בְּחֵלָה אֶת הַמַּעֲלָה חֲסִידוֹת נִרְאָה בְּכִיּוֹתָם
 אֶת חֲסִידוֹת סְבִיבָה חֲסִידוֹת אֶת שְׁמֵךְ חֲסִידוֹת, אֶת חֲסִידוֹת - לְפָנֶיךָ הַשָּׁמַיִם - קָרָא חֲסִידוֹת
 הַמַּעֲלָה חֲסִידוֹת כִּי אֵת חֲסִידוֹת וְאֵת חֲסִידוֹת וְכֵן וְכֵן אֶת חֲסִידוֹת
 אֹתוֹ בְּכִיּוֹתָם בְּכִיּוֹתָם אֵל וְכֵן וְכֵן אֶת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת שֵׁם חֲסִידוֹת בָּרַךְ
 אֶת חֲסִידוֹת בְּכִיּוֹתָם שֵׁם חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת
 קָרָא אֶת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת
 קָרָא חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת חֲסִידוֹת

עם חזקת נחל הוואה ויהפוך אותו אשכול כדכח. חזקת הוואה שקנו שלם נשקף
 עליו עץ ושלם קוים יסנהפוך קטן

בשנת 1875 נמצא חזקת הוואה שבת האחרות הקדמות וכתבי הותבות
 עקר מה אגודת הוואה, ספר דור ההפלאה קדקט אום כאלה:
 1. ... הוא? הא?

2. ...

2. הוא נשקף ...

3. ואורק יאום קהצרות ...

4. נאחצוה הלך ...

5. אור קלמס אקאט ...

6. קנעפה הווא הלך ...

7. קנעף קרב אל הער ...

8. נאה אורק ואר האט ...

9. לא יעצו אקלמס ...

10. האלמס ...

11. האלמס הקטל ...

12. (קחוצק) ? ...

13. מי קנל קקב ...

14. התעפלו מאפ ...

15. על לקטס המבול ...

ה
ה
ה

2. ... חזקת לקו הווא רח

3. ... ה' נשקף מול אבו כל האל (קט)

4. ... חזקת ילד הווא רח

5. ... אור קביל כקט

6. (אמקט) ודע מבו קלל אור לקט

7. ... אור קביל כקט

8. ... (אמקט) ודע מבו קלל אור לקט

9. אור קנעלס החזק יסבא קואמ

10. אור קנעלס החזק קלמס

11. הרס כול

12. וכתבן אבו לבק ביתו בזה

13. וכתב אורס החוצה נשא אור פניא

14. נמן הפקופה הזאת ערמס הוואע

15. ... וזה החלק לעלמס השלום

16. ... הכין אור חזקת

על כן קרא שזה קהל כי שם קהל ה' שפר כל האט

אם בכתבי הותבות שנתמל קויתין וצאנו כי קראו את השם קהל נכנס וקרא

בבית או בקאלי ואין דוד שם שפר שכל שער אל שכן גרעא דוד דור

אחרות קטס קט דוד שפר הווא שפר וכתבן אל

אם באריות הווא שפר וכתבן אל

ויאת הן אל פני תרח אביו בארץ מולדתו בארץ כשדים. ויהי ויבן
 תרח את אברהם בן יצחק וילדו אתם בארץ כשדים. וכן אשר הולדתו בארץ כשדים. כל
 הכשרים האלה יצאו כי אברהם אביו היה בארץ כשדים. וכתב וילדו אתם בארץ
 וילדו שם ושמע נראה אליו ה' ויחמל לו וקם אברהם ויחמל אתם בארץ כשדים
 ואברהם אביו. כה נראה אתם נהיוס וחקל אברהם ויחמל. גם כתב כי אם
 אל אברהם ואל מולדתו וקם וקחת אלה אברהם וילדו (ק"ה כ"ד) וכתב שם האלה
 ויקם וילק אל אברהם נהיוס אל צור נחור. מזה ראוינו ה"ה כי בארץ נהיוס
 ישבה משפחת אברהם ולא בארץ כשדים. לכן ישאל השואל איזה היה מקום כבדו
 של אברהם בארץ כשדים אל בארץ נהיוס? ע"ז נבו הפסוק. חז"ל אמרו א"ר חנן
 בר רבא אמר רב עשר שנים נחשב אברהם אביו של שמואל בכותל וסקע בכפרו אמר
 חסדא עזריא לציורא פלוגא דה אור כשדים (ב"ה ז"א). וכן האפוסטול ואברהם נהיוס
 וזם חכמו ערביים וספרים מלחמת הדת אשר הו' לאברהם עם נמרד מלך קדל
 וא"ל אבי פתייהם פיתה אור כשדים בבבל (אור כשדים = נמרד), ואברהם נהיוס
 בבבל. וכפי הנראה, כן היא גם פדת יוספוס (קסנוניא ז"ל). אבי אברהם אברהם
 יו, נולד אברהם בקאנוניא עור בבבל ונחיוס קראה אברהם ופסוקה
 עור כשדים. אבי אברהם, השם קאנוניא הוא סמוניא פסוקה עור הכשדים. כי לאורי
 אשור נקרא סוגי האור. (לשטאקטער). אם אברהם חכמו האפוסטול חסדא, כי הוא הדור
 אברהם אברהם הנקרא אבי הילוניס הקסנוניא דדסדסס ופתייהם נהיוס ע"ז
 נחיוס. אם המחמדים ילדו הדור אברהם אברהם, כי הוא ציו מולדת אברהם וזם
 אברהם שלום נקרא ע"ז אברהם. בנחל שבו נחמל ונחמל הדגים הקדושים ונחמל
 אברהם, נחל אברהם החקוק. איזוויאס אברהם אברהם, אברהם אברהם, אברהם אברהם
 נחיוס במולדתו ישראל (150 אפסוק) כי אבי הקדושה שהיה נחיוס אל אברהם
 ה' שמה אברהם דורות רבים איה חכם קדם אברהם ואברהם הו' מוחסו האור.
 וכן יחמל רש"י ע"ז שכתב: ואברהם אברהם. ואור כשדים" וכן האבן עזרא. ואברהם
 נולד בפניקס נקרא אור כשדים. (יא ע"ה) ונחמל ונחמל אברהם אברהם אברהם

אם נתמנה במונין בחורקות בור נחמד (זה לא ואלולא) למה כתבתי חזקתות על שתי
אקני משכיות בכתש היתבות וקלסון אשיות. באחד מהם וחשבו רבוס למפוא לכה
אביר ההפלאה. מפל הבקרים אשר הפאמה פה מדברו הדמוס הקבוצנים וברוסו הכשרי
ולוחי חוס אשר נמצאן, נמצא מולק יתם, כי קני בור הפלאמה, היו קני חוטא
כבר עולין, נפולין לנאל אה' ה' ולהסור עולין. באמה בורוס פניהם נמא ה' ה'
ולחיות יורג מפורסם מ'. והוא בפזת הכד אקן עזרא שאמר: כי קני בור מפורסם
אמוסקם והמקפץ המבנה להיות להם לאות לשל ולתקלה אפזת וקוס הדור אפולנים
חלפה כרודה הנקנה, למ יצאוד, למס אתרוס כל יצו המקפץ" או כרדה הנקפץ
לא שאומס: כי חשבן אמסקת רדה והיו קלפס קנטיזות והנס עקלין קשמו המקפץ".
כל זה מתאמס עס חכמו התלמוד והמסמס והמסמס אשר הותק קדלה
קופס אפרס הקנאות בקום, כי בור הפלאמה היו כדים ומטאס מאב כחשו
קד' וואמרו לא פלא. הכעושהו בהבוי נכז וקאלילוס וואמרו אלקוס קלא אל.
בסנהדרין ק"ט תמא' ר' נתן אומר כולם לשם ע"ז נמצאן. נמצה לן שם וכמע
התם ושם אלקוס אתרוס לא תפסירו מה אהלן ע"ז אף כפן ע"ז. אור ל' עמיה
בן אלעזר נחלקן ל' בתות אחת אמרת נעלה ונצשה לן שם. אמת אומרת
נעלה ונצשה עול ולחמה, ואמת אומרת נעלה ונצשה עקבית בורקום. שם. גרן
האדם" אמר אבן בני חמורים והמלם? אלא קני אפס המלסון שבעה אב
הטוקה וכ' אף אמר כבא בטוקה אמר במו שהטפוזס טוקה ומלטס מן המקול
מדרש זה תחמא. אלא בורא ונצשה לן מאד ונצשה ע"ז בראשו ונימן חכב קופה
ותהי נכאות כאול עושה עמו ולחמה (ק"ה נה). אמר לא ק"ץ שמחן הסימא זלמן
מקפאון של עולם אמרו, אי אפשר לא בן ולא באלהא. שם. ונצשה לן שם
תהי רבי ישעיה אפס שם אלא ע"ז. שם. ואמרו הקה נכנה לנא נחמא וואמלא ונישיה
מטי ע"ז שמוא ונצבא לנא סמדי ברושיה ונשיה חרקא קופיה ותהא עבדא ונקליה
סידוי קרקא קפס ע"ז לא נחבר מלא אנפא ארצא. ומאס ינמן וורולס.

אמר נסדו כולם משם והלכו למקור בארם נהרום למן כלף יונקת תסח וכו' ויבאו אחרי
 כשפים ויקראו דוד חזן ושבט שמ' ואף כי לא נאמר כי כל משפחתו נסדו והלכו
 למקור למן יב כמש' יונקת תסח את ארם ואח' לוט ואת שיה כלת' תסח קתור אפי'
 המשפחה יונקת יב את שלשה אלה כי אברהם ויט' ושיה היו ראשי התאונות מהמאורזות
 הבאים לכן לא יונקת הפעם ותר משפחתו והדד דת שלם אברהם את דקדו מכנין
 לקחת אשה לילדקן מקור אביה ומשפחתו והלק אל ארם נהרום אל חזן דוד
 נחור מציא שמה את בתואל בן נחור ושלמה וכאשר ילד תרם דם משפחתו מאור
 כשפים לא יזכור הכתוב לא את נחור ולא את אלה ואת בתואל לא יזכר
 כי יצאו דמהם. גם ידקק הלק פדנה ארם חרנה אל משפחתו ומציא שמה את אבן בן
 בתואל כי שם הי' מושבו. וזה יאמר כי כל משפחתו מכו אח' בארם נהרום. וזה שפס'
 אח' דת כס'. זהו בחזן הלק זק משפך ומולדת ומקור אביה כי משפך
 משפך משם נהרום אשר אקראס קר בו דת והוא דת אכלו, ומולדת כי
 משפחתו לא מניקת הולד באור כשפים רק משפחתו כמו "מה ומולדת" הכתוב
 אסח שפי מולדת משפחתו. וכן פי הפסוק כי אם אל אשלי מולדת תלק
 אל אשלי - אל אסח נהרום ואל "מולדת" אל משפחתו נהרום שמה. כמו שפי הירדן
 לא יזכרו הפסוק "אשר לקחתי מקור אבי ומולדת" "אל אשלי מולדת" אשלי
 ומשפחתו. והדד כי אקראס אש אל דקדו כי אם אל אשלי מולדת תלק
 והדד כי כאשר חזר את דקדו אקראס אל בתואל אשר ויסקודון אדון ואמר
 לא תקח אשה לקח מקור הכנסת אם לא אל דת אבי תלק ואם משפחת
 תחת "מולדת" אשלי "משפחתו".

ואולי יהי הפסוק אף אחי כי נחלו דומיו ד' החופרים כי
 הלק הוא מקורו - הוא מקורו מיו אקראס - הלק בקל פס משפחתו. גם אל אסח
 נהרום ואלק כמות אל שמה ואף הוא אף בקל וארם נהרום כמש' אחת, לכן
 אשלי זק זק זק משפך ומולדת נחלו מארם נהרום שמה דה דה אשלי וקראס
 מולדת האם כי נולד באור כלפום בקדו, כי שיהן הלי אף אחת תחתיה

רצחיה פיליפפאטן והקראי אהרן בן יוסף וחללו כי נאלץ באשם נחשד ולא דברו מלשון
 בן חסד. וקראו ראיה כי נאמר, ויהי אברהם בדרכו, ולא פלס. ואם לכתוב מוצק הנהר
 ישבו אבותיך מחלם נח אבי אברהם ואבי נחור. ואלה מדולט תורה כי אשם היו
 תולדותיו מאז. אם ואנך את אבינו מדרכי הנח וורה צד. אם וחלש אם הרמזן לו
 כי כותב אינה דבר רק באשם נחור, כי תלמידו ספח לו שהיו ולשון המור כי כותב
 הנה צור מפורש בין חלן לבין אשור וחוקה ואבינו דבר ואינו חלן חלן מהאר
 ששה ימים. - אם יקרא ראיה אברהם, מספר קצוות האמות הואקא קצורה נכונים
 (חלל כ"ט) הוא ספר עקבות האוכוחס העצמות האקטיות (יותם טאק הנפטיים נאקטיות)
 ואלה נחלקת הצור אור אורו שטל בקצוות דבר אל אנאחיה
 או מאמהיים *el Münkijon el Müngcham* בפרק דבר, (חלן הפורו מאסר דבר נחלקים)
 אל החלק הימני של פרת. שמה נחלקו חורמו ולפוס ואלוהם חלל השם
 אברהם אורו לפי כותבי הותפול מן המלכים פנתו כפ- מאקון אשט-פאחאן
 נאקאן/א- הצור אור היותו נקט הראש מהאלו היום בפרק דבר (נחלק) חל
 צור הראש מהאלו הורה ערפון בבל כי האל האוראקי אברהם- מלך אל
 כל אשם הנח פרת ואם אור נחשום- וחור- הוא חמט שבת מלכות. בדר
 נחלק נחלקו כשימות מלכים אשר משלם נחלק קצאן אחר המור. לפי
 הרשומה הדאת משל באור שלשה דת מלכה (דינאסטיין). שנים נחם
 מלכו באשם הרביוצו וקראו ערפאם אם מלכו שמו ואשם. החופרים הימני מרפא
 שמה חורבות עתיקות שריוצו פנתים מפורש ונפלאים מיוצו נחם והיו נפלאים מאד
 בדיון הבקוש. הצור הדאת היותו קורה אצור המלכות של כל אשם
 בקל ואם למשל אברהם אלה נחלק מלכה ולשון הצור אור נחשום וא
 הוא יוצא חלף דם אחר כי אם החלן מלך וצור מלך ולשנות רבים היותו
 וקראו אליו. אשם מה נחלק ונחלק.

ואכן צדקה היא פשטות פתוחות כי אקדמיה נאלצת קצור
 רעיונות כי ישנה נדון אבולו ומתפתח כלפי פתח מולדת קאור רעיונות.

ח

מלך אחת. וזה יהי-אם יפלי-כי אם אל ארץ וואלד תלך.

ונראה לו דבר כי השמאם של השמאם יורק אור כלום אחר כלום אחר
 נכונים האם הכתובים של מלכות אור כלום, ונראה אור כלום, אשר הוצאת
 של כלום, מלך אל מלך, וואלד, כי אם אל אשר ואל מלכות תלך. כי
 בל וארם נרשום שניהן שם ארץ כלום הקראינה ואף בנה בית ארץ וואלד.
 וכן רבין אם בקר' הרמז' לו. דאמרו כי נותן אמה דאף כלום כן
 בארם נרשום, ובל אמה וכל אמה ארם כי הוא כלום כי אף כלום
 וארם נרשום אמה ארץ, כל הנה.

והנה השם אור כלום נמצא אם ככסו הותפאת שם אורו ממ
 ונכלו כתבו שם הצור והמחול. אם הסופר פיליפיוס יצור דור דאף
 כלום שם אור, ונראה לפי דעות אל נה פיר. מלך אור של כתב,
 הראשון של האלף השלם (אכס'') בקל ויכלו את ערס קינא אורו
 - Kingi - מלך הראשון אשר נמצא. מלך קבורת מלך אור פי אור מור
 - Gur - מלך. הוא בנה ומלך הירק דה זקש. והאם כי הכתובת הספרנה ארץ, כי
 כי מלך ין אל בקל הדעות, דכל זאת ודעו כי השמדה מלכות אם א
 בקל הפלפלות. בן בונה Kingi אשר מלך יום מחשש מנה, כנה את ערסו
 מלך ארבע פנות הצלם. אחרי מלך אור - קות אור - של אלפי אינץ מלך
 אחריהם מלך קות אורא Laras. אורם ארבע האורקו בעל מלך קי-סין
 Rin Lin.

אחלה בת כרנא.

מה נאמן מסורות מלך בארם שמה שם אם אברהם אחלה בת כרנא
 שמה דור נהמל ככסו הותפאת שמה כהנת אמא מלך אברהם אבין אשר
 ר' דם יקרא "אמל" (כ' משרת) דה כהנת שם האל. כן אמה - שמה, אמה-סין
 אמה-איה אמה-קוא אפי משרת אליו שם משרת אליו נקרא. קינאן פית
 (ינת אמה אשר שמה פי אמה שמה מור וקרן אפי נהנת אמה אמה בת יקר.

בנימין והוא מבני העיר מקדון, והוא ט-ט-יז, ואפא היא יפו קנחלת אשה בן קשת
 בים יז לן מלך מקדון ממ פאמאסקוס היא פאסק (קנחלת-טז) והיות ארנס דורת
 אחר אחרות ~~אחר~~ אחר אשר נקראה אל שמה ארם פאסק (טז ח-ו). השם נחמץ הוא
גד פנה "וידוע" פטו אל נה" (טז א-ח). ואלא הוא כי בין העקמות אשר נכס
 יבט ארם ארם השם יא-ק-א-א-יזק-א. המלך סטהו הראשון **Gedhi I**
 אביו המלך רעסס השני **Ramses II** יספור, בתוך שם העקמות אשר לכא ארם
 בים-ערס הוא בות-ערס הנל קיט-ערס היא קרית-ערס עיר קנחלת אשה והוא
 יהושע יז-זא, שם ט-ז יז-אס היא ינחלה "וידוע" ארם ארם ינחלה (והוא יז)
 והוא ינחלה בנחלתו בנחלת ארם.

בן המלך רעסס השני (1241 לפנה"ס), אשר רבים גורסו קבולות
 יאמר אל כי הוא היה המלך פרעה אשר לחל ארם בני ישראל, נחמץ כתובת
 אשר בה יתאר זוסר באריות והוא ארם ארם ארם ית וכן הנחלת
 ארם ית ארם בנחלת עיר קש. אחרי הנחלת ארם לחסו קארל כנען ערס
 ארם ית וכן חסו שלם ביניהם וכן השלם אשר נחל הוא הוא כתובה אל
 סו כס. בנחלת חוס ון תל-אל-אמאר **Tel-el-Amarna**, אשר אלא בנחלת 1887
 בתורבות חוס-אל **Chut-Alen**, שהם כתבי ארם ארם ארם ארם ארם
 ואמנפים פריז (1450 לפנה"ס) **Amenophis III, Amenophis IV**; וכן ארם ארם ארם
 תחת השם כנען - קנחלת-אל קנחלת **Kimahhi, Kimahhi** - ארם ארם, נח
 ארם (סידון). פנחלת ארם פנחלת **Syrien, Phoenizien Palaestina**, ותחת השם
 ארם ארם וכן ארם **Lez** הנחלת ארם ארם ארם ארם ארם
 הפנחלת ארם חנחלת, וכן ארם ארם ארם ארם ארם ארם
 טירוס ארם הפנחלת ארם ארם ארם ארם ארם ארם
 כנען ארם ארם ארם ארם ארם ארם ארם ארם ארם
 עיר קש חנחלת **Chut**, ית וכן ארם ארם ארם ארם ארם
 וארם חוס, ארם ארם ארם ארם ארם ארם ארם ארם

הקישטים, אלה מאר-טו (אזורים) הם כולם האלה, אם נראה הארץ קטלולוס דק לחופם טקט
השור, *Sur* יבול עמ הנודדים *Alami* עם נכר ינלחו את ארץ מאר-טו (אזורים)
— זרי-אקן *Shah* — *Shah* אולי הוא ~~אזק~~ אריוק מלך אלסר אבו חוס סין *Sim Sim*
לבות *Lana* יכנה את עצמו אב-בא, גארף העורבות. מלך האזורים אשר הו קטל
ונלח ~~עם~~ ובעם את ארץ בחמות ולפניות מקדל שמו ואבא. ויכנה את עצמו, כחלות
על לוח אבן אשר תמונתו מ"כ נחיתם שם, מלך מן מאר-טו (אזורים). (קאמרת ~~הוא~~
אכוכה^{אחר} אל המלכה אהאטי — *Ahali* אלה שן איוניא *Sim Idina*, כתוב כי הו
פניו החיל ראקיאן *Rabian* מן מאר-טו והמלך אונידיאק *Immidilana* וקית
המלך אשר הו שני אלפוס קוסט ספה"צ אחר המלך קבל מלך זור כוס מלך שמו
ואבא מלך בואוואו מלך ההרים מן מאר-טו אנכי. גם המלך נבוכדנצר הנאשן
(100 לספ"ה) יזכור מלך א-מז-רו - זין לוקולו וקין קאלי *Lubuli Kassi*.
אם יזכור אחר נלחו את צולס, את אפונת מאר-טו.

המלך שהוסף השלטו *Thudmes III* שהי דודק 1600 לספ"ה.
אשר כבש את ארץ כנען אשר הו עב אל תחת מלכות בבל ובקיא תחת
עול מצרים, חרת על חומות היכל קונאק בעיר שהזקן *Theben* (הוא נא-אאן)
את שמו עני כנען אשר כבש תחת מלכותו. בין שמוות הערנס, ישנא ערנס
רבוא אשר שמואל נאפאם בתורתו. כאו העיר אקלם הוא אכבש העבכית בתוך
בנחלת מטה יהודה (ואשר) יהושע ט-כט, טו-מק; שופטים א' א-לא; שופטים א-יג. העיר קרוט היא קרד, בנחלת מטה-
בית-אנש היא בית צנת בנחלת מטה יהודה (יהושע ט-לא, שופטים א' א-לא). מיקדא היא מקד בנחלת
מטה בנימין (יהושע י"ב כ"ג) או מקדא בנחלת מטה יהודה (יהושע טו-נז). בפרור הוא תפרור בנחלת
מטה נפתלי בצפון ארץ ישראל קרוב אל זו מנאס (יהושע יא-א. שם ט-א). יבאדאם הוא יבאדאם
בנחלת חת, מטה מנשה (יהושע יז-יא שופטים א-כז) לאישא היא למע בנחלת מנשה (יהושע יז-יא)
עב אלע (בראית י"ט) מנאפא הוא מקדא בנחלת חת, מטה מנשה על שפר נחל קילון (יהושע
יב-כא, שם יז-יא) אפדא היא אפדא או אפדא בנחלת אשכנז (בראית י"ט) מנאפא (יהושע יז-יא)
אם עני המופים אנא היא עני מנאפא בנחלת אשכנז (שופטים א' א-לא) בנחלת מטה בנחלת מטה

בסוף חזרה העקרה וכל שכן שם המצות האלה פי אתה לפי החוקים התקנו
 פה הרבה שנים השמות של עם האזרחי-העקרי- הנזכר בארבע אמות
 והתאספו בו רמת אלה עקרי הקיץ כל "עוקר" וכל זה אשר לא מאסר
 פאכל היה ולכן נקרא אחרים בכינוי העקרי והם יוסף קצירוס נקרא
 עקרי ואביוסף בחפצו לזכות את אברהם אשר לו "הנה איתי לפניך
 בטוב דעיוניך י"ג" לא לא כח עוקר תהיה דעיוניך כי אם כאתה
 האזרחים התושבים בארצנו - הלשון אשר בקרא קארל כנען - קשת 1500 לפני
 סה"ל - היה לשון קדמי, ולא ידוע המלך ושהו כשם המדינה הלשון הזו
 אך הם שבת הדם היותם בן - כי נמצאו בטא-אנג (אל ייחזק) קצבון
 אצל כנען קצבון יורש - קשת 1402-1404 - תהיה מן עקרי ספרדים אתה וזה נקרא
 אשר כתבו אים אל רדיוה עקרי שלם הלשון קדמי -

הם נמצאה בל-טא-אנג, זה החכם שקרא, מזכה אקנים אצל חזר
 מלך יאפוס ייחזק הכנענים הקבוצות אשר חזרה (שמיני) חזרה בה. זהו נחם מרמור
 שהחזרה לא חזרה בחזרה זה מזכתי (שמיני-כח) - שמה נמצאו מ"כ שני מאפוס אשר בהם
 נקרא שני חזרים. זה יעוד כי הדמויות היו למעשה קדמוניות. ויקרא חזר בלשון (י"ג יב) -

עוד נמצאו שמה עמלופוס והוא חלוצות הפהח - אשר היו עמלופוס בשן או קדס.
 עוד נמצאו שמה השעה עשר בלשון אלוהת עשרות שונות - טיפוס - למן אל
 חרות הכתב היתדות הלשון קדמי, ואל יפן בכתב החרטאות (היוגלופוס) קדמוניות.
 זה יעוד כי הוא קולטורי קדמי ונמצאו שמה בלשון - למן מלך ובה
 ונפלא מאד, שמה מלכנים שרופים. המלכה הוא מלכ - קדקדקו. והוא 45 ס"מ
 והוא 90 ס"מ. מעתה פנו חזרה על החיים ושלם אלוהים באדם אל יבא. קצבון אחר מלך
 קצבון קולט מעט - תשובה יפועה מאד עזבת האלוהים - אדם ~~אחר~~ למלך נחם.
 מכאן מלכונים שני קני אל וזהו של קדמות קדמותו אלוהים קצבון חזר קדמי
 כרפוס, שלהם ראש אדם. כל המלכה אברהם ובלשון המלכה הנה חזר וחזר
 קצבון זה שמה. כעת הוא בבית יוסף עמלופוס (אזרחים) בקונסטנטינאול -

א ד א

כי היו לפניו וישקו ארץ כנען וזה אב מתאוס עם הכתוב "אבן רבוא וילקו הנח כי
 לא שלם צוון האמורי" קראלית טו-יט). ואנני השמח את אמורי מפניהם (עמ"ס ז-ט) וזה
 וצדק, לכן יצא אב חיקי קדמוניות כי כל דתו תחתיו ~~המחבר~~ אבות אריות והקדמות
 אריות וולקיות, נחם אמרתי. - אב מלאו למה אמנות אבות אן הנשיא ופיקוד
 הציו - קיוש עם שטאטהאטון - אדמהא - *Medhiba* אן אוראלט *Musulim* - גהא
 יבולטים, האמנות האלה אן גל-אל-אמוןא נכסו קאלן קדלות וכס וקלות. אל אבות
 מהנה צדק תבאנה הנקלות בשו, אשר מקרא האמנות רשאו עליהן הנקלות לידן
 ואל הקורא דהן, כי כס הותפות לא יתחיל ולא יתפסק ליקרא ואלות. אב
 מלכי מלכים בעצמם כסו לכנען קאלן קדלות. הנמלן דהקדמה למה כס, נקרא
 שהתורה הכתובה באש שחורה אל אבי לקנה קדונו הזה להזכרה, היה שהיה
 כתובה "נצופה בל הפסן תיקות" והי אשור קריאתה למרא אל דרך השמות
 ומרא אל דרך קריאתה בענן התורה והמורה". -

בזמן אשר נכסו מכרשי גל-אל-אמוןא - שהוא 1450 לפנה"ס; לפי דעות
 של המכרשים והכתובים האלה, קמו דעוה ארם וכנען שני אלוהים מורק קורם. האלה
 התרים-דני חת - והאליה השן, הוא נקרא בשם אמלן האקיווי *Amelu Habiru* המה
 אנשי-האקיווי. שניהם יחד הפלו לכבא את הארץ ולשק בה עם החתום אשר
 נקראו כרשי מלכים חטא השתעו אן קאפאציון אל ארם וכנען ובמאות השנים
 בהקאות כפלו את ארם וכו אולם עד תרצה. וצדק קשת - 1300 לפנה"ס. היותם יפ
 מצרים עם מלכה דקרה. וצדק קשת דוד את סה"צ. נשאו סביות קנקוש אל נבי פית
 יום הפלטה אן החתום. כרבי גל-אל-אמוןא יקיוו לפי זה את דתו תחתיו כי קני
 חב כסו תחתם מאכל כנען, וישקו בה, כי קמות שרה קנות ארבע בארץ כנען
 קנה אברהם מאת בני חת את שרה דבורן אשר קאפלה והוערה כי קני חת היו
 קני הארץ. וקם צדק, אשר לקם ל נשם מקנות חת הוא אב כי הם היו אז וישקו
 על כנען. וקנת נקמה מי המה אנשי האקיווי ההם? מוסלמאן הכתובים מתל-
 אל-אמוןא, החלטה חוקי קדמוניות ואצו לטנות כרשי הותפות, כי תחת האקיווי היא

והכנעני את בארץ

כ"ג. כל אומר מהכנעני את בארץ, היה הולך וכובש את ארץ ישראל וזרעו
 על שם, שהולך של שם, כשהולך נח את הארץ וקנו שפאנא וחל
 צדק אלק, שלם, לפיכך וזמר אל יאמרם וזרעו את ארץ הארץ הזאת
 זרעו את ארץ הזרעה וזרעו של שם ע"כ הראשון אומר:
 יתכן שארץ כנען תפסה כנען ארץ אחר" וכן הראשון, שהכנעני י"ה אז בארץ
 עת אברהם בא בארץ כנען. וכן תרגם אונקלוס "וכנענאה יכן בארץ" וכן ושמע
 בן אמואל. תרגום השבעים מעולם והכנעני אל, וישב בארץ, כאו והכנעני והפריז
 אז וישב בארץ.

את כל הפקידים האלה תאשרנה ותקיימנה הצויות אשר נתת
 עקב ע"ה החלופים; ברשומות כלשטין, והוא פירוש שהאטאעם השלישי, נפלא
 שמו מערי כנען והיה שמו עכריוס כאו בכתבי קצטן. בלוחות חל אל
 אמרנא נקרא שמו וזכר כנען בלשון יספר עקב. מזה נראה כי שם
 סמך כנען הכנענים את הארץ אלו שמו אלפנים אנשי קני שם וספר
 פיתח שפר עקבות ידה האות כי גם שפר הכנענים קראה אל לשון קני עת.
 וזה קרא הנביא ישעיהו "היום ההוא יהיו חמס ערום בארץ ופיקוח שפר
 יכנען ונשבעות לבי צבאות (ישעי יט-יח). - בארץ תאלף השלש אפסות הלך
 וכבש עמים זרוע את ארץ כלשטין. הגזירות והמלכות הפריזים יימים ההם
 אשר תסבירה לך זאת. ע"כ מוסופנה וספר לך, כי הולך פירוש פפי הראשון
 והפניטטיא השישית 2500 שנה אפסות, אחס עם המלכות האלה אחרות קלות,
 אשר תפרישו אל מלוא חמס ארץ כלשטין, וכן בופי ופקדו אונא ממל
 צלח, אחר כי קא קרי אזור אל החוף כנען ונח את העם זה מקרא
 בא והפיקם מתח עול ופיקוח ואק מן הצד ההוא. והלאה תפריטה הפקידות
 מן האחרים - אונא ממל - ולפני הצד ההוא לא יוכרו ולא יפקד השם אחריו.
 מקרא זאת הפלא השם השמיר גם הולך הקדוש סרגון

בחורבנות מושלים - *Müslim* - היא מילה - מוצא החופים את החותם מן *ש*
 יצא מלך ורצח כתר לון קובש העתיקה (כח לזנאי?) וכתב וצור ארזה ופי
 פתוח ארזה אם כל קטרת מצוריו בליווי אלוהי עשרת. גם כיום נקום אר
 במשם ה' שלבים של ילדים וקום אר ופי השערת שלבים היה לזה לפני מלך
 מזבח אם מאיזה אלו, וחוקרים אחרים לא ואין אחריו בארץ כי קבו
 את ילדיהם בביתם או במקם קרוב לתקליהם, כמו שמוצא זה לא כדור החופות
 בחורבנות אלו. אם תפוז במקום הנקרא וואו אסאנט שזה תל קרוב יותר
 וואה מטר ואל פני העמק העתיק אומ-בחי צוואה. ארץ החכם בואו
 הול הזה אינו סביר, וכי וואלת מוצא קום ונשה להמן אל העור שמחה
 בוצו. ארצות היה שם העור הזה תל והעמק הוא עמק האלה אשר בו פוז
 הפולשים במחממת עם ישראל. בתל הזה נמצאו כל חרס רבים מכלסוס
 שונים שרצו בתקופות שונות. טפוס הול קום שהא טפוס האמוריים, טפוס הצוריים
 טפוס בני ישראל, טפוס הרומיים; אם מוצא כל זין כל עקבות הארץ, רחוק
 של יר, מנורה קצת סוס ואטקעות ועוד.

בתל א' מ' ג' הסמוך לכפר ארן יש מוצא כל בית מתקופות
 הכנענים לבני ישראל ואמנות קרובים מוצא שלבים (מגדל) של אנשים מוסלמים
 בעיקרם ובאמצע המרכז של אחת שולחנות נחמה לטני ומקור חכמי האטלולוגא
 מוצא כי השלבים הם מוצא קום והשלב באמצע הוא מאוץ נערה. לפי
 השערות היתה המערה הזאת לפני מלך מזבח אם לאו.

ב-1907 מוצא מאתלסער בתל ג'ר. קמה שנישתי מלח
 אקנטי, אם לוח של המלח כדן המלח שמוצא בחפיות קדש. אם אחת
 מכלי חרס שמוצא שמה, נחמת חרטי, נעמה מאתלסער אקנטי
 קטנים באל, צבאים, אנים - מוצא - מוצא קומא והותה חפיות עליה,
 בכתב יין, נשן, מפת ארץ ישראל.

ואפרים וא-הי פִּיזָה אשר יאשיבון הכנענים קצרו והלפה. ופלא הוא, כי
 ישנם אנשים אשר יקוטו השמים ואת אשר קארץ לא יראו. כן הוא מאמר.
 ציניהם לרחוק תִּקְטֹנָה ואת אשר נאכח עוניהם נסתר מהם. ומה כתב התורה
 וכתב את אשר היה לפנים. המאמר האחרון קצתו מחזק וכתב ארבעה
 כנען, ושמ נאמר ויעקור אקסס קאסץ ופ קאס שכם דף אלון מורה והכנעני אל
 קאסץ. והפ' הכנעני גם אל קארץ הסגור קיני אברהם צד אשר הולך אברהם
 כנען. לכן נאמר יאז כזו גם אל. —

ויבן שם מזבח לפ' ויקרא בשם ד'.

החוקרים החפשים חקרו קדמוניות יאמין מ"כ בי הסופר מאברהם. מקומו מ/
 המסורה אשר היתה בימים מקדם, כי פקרו הסיפורים האלה וזיננו קולותם מהלכ
 ודרכם, כל מראים עם הכשיות והלוחות אשר נמצאו עתה מהער הזאת. גם יאמין
 כי נסיעות אברהם, תכליתה היתה, כי הכיר את קורא קורא שמים וארץ, לכן הולך
 הולך ונסע לפנים ברכים כי יעזבו את עקבות האלילים. אליל היום אשר האמין
 בו אנשי יעמי מור כשדים ומכין ולא יפנו יד אל האל מרפץ - מארצות - אשר הולך
 הולכים אשר חי בימיהם הפ' אטעו בלבם והאמין בו יקן וכיון כי פ' הוא האלקים
 יאז אמת. כה הולך יעשה נפשות וקורא דולס. ולכיון כי "ואת הנפש אשר עשו חתן"
 פ' הנפש החתנית ולא המולץ, המס כי ביותקאל - כ"ה - כתב "וילן תוקל וועק המה
 ככליק הנפש אדם" ושמה הפ' המולץ האדם, כי שמה כתב הנפש אדם, פ' זקדום, אכן
 כאן כתב יקן הנפש, לכן מוקד יקן הנפש החתנית. וזה יאמר כי בתחלה
 כתב "אמת כל כבשם" ואחר כך כתב "הנפש" הוא הנפשות - הזקדום - משוקות יותר
 מן הכבש - פ' אן וקד וחפצים - וזה מופץ ואמר הכבש זקד והנפש זקד הוא גם
 הנפש הוא מ"כ נכלל במוק הכבש (אם נאמר כי הנפש פ' עקדום) לכן מופץ מזה כי
 הנפש הוא פקד אחר אחר מן הכבש. וזמן קדוה הנפשות אשר החזיו העקבות פ'
 ולאמנות. וזהו מ"כ פקד חז"ל: ואת הנפש אשר עשו בחן, יאמר חס לקים, כל המלאך את
 בן חקירו מורה, מזהו הכתוב כאילו עגלו שפאר, ואת הנפש אשר עשו בחן.

82
 פארגען זיין היינט, אל האמונים אפאטיק אכעס אר צפון הארץ
 והי' מיום ההוא, קצת הפחיתות של הארץ תחת יד מצרים ופאת הצפון
 תחת יד העבראים. גם בכתבי העבראים יזכרו האמונים אחרי זמן המלחמות
 האלה ומקצת להם לא יזכרו מאומה. - גם זאת תאמר ע"י המצבות ולוחות
 המצויים כי ע"פ טרם כדשו האמונים את הארץ כפי היותה פאטיק תרבות
 קולטור - של בני שם - אובני עץ - כי האמונים באו לארץ כנען בזמן הפניקסטיא
 השישית - 2625/2750 לפס"ס - ולא זמן מאה הפניקסטיא החמישית -
 2750/2625 לפס"ס - תדענה המצבות ובתולדות המצבות שנכדשו תחת מאה
 פרידה סכורישטורין אן טפשי בני שם וערים נקראות בשמות שפר עץ כאו
 אשכול, עזה, עבה, עין-צוק, יפה ותולדות אל מצבות מצרים מיום ההוא.
 כפי תורתנו, התפרצו לארץ כנען לקטים רבים מדי
 חט כאו האמונים הכנעני האורגלי היבאסי וכו' - משקצה עליהם - הכנענים והאמונים
 היו הכי נכבדים ביניהם והם החתים, אשר באה להאלי ארבעה לפס"ס השני
 מצפון. אכן תחת תורתנו בשלושה האמות האלה בחליפות, את כל יושבי ארץ
 כנען - פאטיק, וכן, וסמני במלכות ומצבות זכרון אשר נתת. אפשר באשר

בענין כוונת הבלות והאשוריות קראו בחיבה ותרד את ילדיו פליסטקא אאורית.
 לפעמים יבואו - האשוריות - חתומים בשם כנענים יבואו כל ילדיו בני שם האשוריות
 והחל ללמוד לשון פלון אפיקא כולם פה אחד. וכן האם לא נשתלשם אם נראה
 כי תורתו תלמן את פליסטקא בתור ארץ אאורית או ארץ החתים. אך
 לפעמים ובתור ארץ בנען תלמן את הארץ עם אספר, דה כי היא אשורית קפי
 הקייאית ארץ בנען ארץ פליסטקא. אחרים באו אשורית ארץ שבת-החור
 דהכנעני ארץ ארץ, ויפראו "אז" קיאו קפס, אך קיאו כולם התורה לא היו
 דאף ארץ ודאו שבת-החור קיאו קפס. ודאו כי התורה נכתבה קדון
 מאחר אחר שפירשנים לא היו דאף ארץ ישראל - ח"ו. אולם פירוש
 קריית עמי הקפס, ויאמר נאמן כי גם קדון אאורית קיאו ארץ נפורה

ה' ל. ש. י"ה, ויחזקאל וי"ה). ואברהם אבינו ד"ה אשר חפץ וטעם בלשון חזקו האלוים החזקו חזקו
 אמת וחי דולם, הלק עליהם אל המקלות אשר היו רחוקים להתאסף ולהתאסף וטעם קרא
 אליהם קצת פי, כי לא יפני אל האלוים מעשי ופי אדם, כן ואמרו ד"ה אשר הוא אלקים
 אין ד"ה מלכותו. וכן נראה מ"ה המעשה ז"ל: וכן אשר באלוהים אשר הם מחלק הכוכבים
 ההם, כשיתחבר האלון הפוא לכוכב וטעמו לשון, ויגשו בו כן וכן, וטעם יחזקאל הכסף
 שבוא אל האלון. הפוא, ויפטר דם קין אדם אל פרק נביאה, ויחזקאל ויפטר דם קין
 פשיעה, ויפטר דם כולו כחלק בספרותם אשר אדוק עליהם, ואולי הוא נביאו הקדש
 ונביאי האשרה הנזכרים אלוהים, אשר התחזקו בלשון אלו הפעות, דם שצדקו אתה
 וקראו "הקדש צדקו" כל זה ופרסם הפעות ההם והתפטר הסכלות, והריקה השמאל
 בעולם, או כזה המין מן הפעולות, ויחזקאל בהם פעות, והיה מהם מצותן ויחזקאל
 וחזקו קצת ויחזקאל אלק ויפטר, ויחזקאל אלק האמת. וכבר ידענו כי חזקאל הקדש "אשר
 מורה" שאברהם אבינו ד"ה התחיל לסתור אלו הפעות בטענות וקריאה חלושה וקפולת קין
 אדם ומשק לקח לעקפת השם בהטקו להם ד"ה. (מורה נבוכים ח"ב כ"ט).

אם מפאת בזה: ו"ה אילנא אברהם כולו אתר פשיעה תאן ולא הוה
 סליק בל אתר כפרא ואור כי קטרה פשיעה בארצא פכנא ובהווא אילנא הוה יפד
 מאן פאתאחור ביה בקד"ה אילנא הוה פנוי דנפול ותפי אל רושיה ודקוד עליה ללאה, ומאן
 פאתאחור כספרא פצב"ם הוה אילנא הוה אסתלק ודנפול סליקן אזליא, כפין הוה יפד אברהם,
 ואזהיר ליה ולא חד אדרי מתאן דפ פאתאחור באהוימנא פקד"ה והכי מאן פאופו פכרא
 הכי מיקל ליה אילנא מאן פאופו אסאק לא נקרא ליה ומור ת"ה פאפול קטרת פאזון
 לון וילאכאן מאן לון והפצני תחת העץ במין לוחמי ולחבקן בל וקפוא אילנא הוה
 קדיק לכל קין אלמא (פי ויחזקאל). ומה שטעם אברהם קצב"ם אילן קראו יפד, הוא כדעת חז"ל
 שטעם פכרא, אור ד"ה לוק שטעם פכרא ויטע בו כל מני מקדוש אחר אור פאזקן וקרא שם
 בשם אל דולם אור ה' ואלה שחקרא אברהם אבינו לשון של הקדש כפי ש דוק וטעם
 כיצד לאמר פאפול וטעם דעו לקרא. ומה להם וכו' וטעם אכלתם והלא שם אלקי
 עולם אכלתם הוה וטעמו וברכא לוי שם ומה העולם (שטעם י"ה וכן קבר ק"ה) ה' יהודה

[illegible]

ז'ל יאמרו חוקרי הקדמוניות כי ברכו בקודש ה' אלהים לפני העם בארץ
 זבל כי אסף אותם תחת האלונים והאשוחות אשר להם עקבו ופיו קולעם בעינו ופס, ולם
 הורה אותם את הדרכ ילכו בה. וזהו שבאר ויעקור אקרוט טכס דף גאלון ונס" וכו'
 ויקן שם מזבח אבן פי אלון עורה, תחת האלון אשר עורה שם ונחשק את פס. את
 ויש יבא אליו עורה אשר בחבון ויקן שם מזבח אבן פי תחת האלונים אשר עורה
 אסף את העם להשקות למדיו. ואולי כי נכונה בפועל כי יפוצ אשר דמי ימי
 קדם צורתאספ' תחת האלונים והאשוחות ויהיה כל אף רצון. ולם עקבו את עקבם
 אל אלויהם. (פקקים י"ב-ה', מלכות א' י"ב-כ"א, שם ב' ט"ז-ד', שהיה כ"ח-ד', ישעיה נ"ז-ה', יחזקאל כ"ב, לם

ד

רק א בחכמה תולדות השנים ופאס. פקרו ואמני דפ פקרו חזל שאתר לו הקדש ואקדש
 צא מאצטונות שלק - שבת ק"ל - וכן יוסף בן מנוחן כהן, כי אברהם אתר לחכמי מצרים
 את חכמת הכונה. וכן בדר מ"ו ויצא אותו החי"ת אחיו ליה שנקי שמוא הואק ופי
 הכאה לו ילקים ורחובות השנים. ל יהודה קשר וחרני, האלה, אותו אמלה מקופת השנים
 היא פאתר ליה הדט נא השנים וכו' דתן אמנו נכא את ואן את אסטנוולגא - ח'זה בנפיקס.
 הסופר הנקרא ספר אבות אברהם ספר מילת. הסופר ניקולאס מילת כהן
 בספר הרקודי מספרו פקרו ימי עולם ואמר, אברהם קא עם אנשי חיל קארל בשנים
 אלך אמר אמר קרל, לעט פאק, אמר זה, יוסף בן מנוחן ואמר ואמר כהן
 נסד, יצא את מנעק וילק אמר בנצן הנקרא כהן ארל יהודה וסמ פלך מאה
 הוא ואשפוטו כהן אספר קולק אמר, יצא הוא קול ואמרו לו שם אברהם קרל
 יוסף פאק, וקארל פאק. ויצא כהן אתה הנקרא קרל מנעק אברהם.

צוץ יספר יוסף בן מנוחן - קדמוניות - כי לא יק מפני הרע נסד אברהם
 ומפיקים אק את לקדקור אמר דגד אלקים אמר את כהני מצרים הנסמנים ואל
 אלושן וכן לו יוסף לקרא קסופ כהני מצרים וחכמיה וסמ אברהם נסד כהן אמר וסמ
 כל יוסף האכל נסד לו כהן ופד קהל חכמת הקדושה, כי אברהם התוכח עמהם
 בחכמתו הרבה, כי כלם יתר מודים בזה לא פקד וכל הוספות לעקבות אלויות
 ישא כוח וקח הקל ויתמחו כל חכמי מצרים אל חכמת לקד וזל כוח קינול
 וכל העם האמרי, כי כוח אלקים בקדק וזכר אמרו הוא לקד קשט אמר, אמר
 ופד אלקים בארל וכאשור פדל פותר ללמ אמר במצרים פכח החלקן לחכמת
 התבונה.

ויהי רצק בארל וורק אברהם מצרומה.

אל מצבות מצרים, אשר נחמל בגמני חכמים ומצוות כדוס גמנים - סמטשט נאמאר
 מארל וסמל, כי יקל אל חכמי מצרים כי ינן להם נסוד לקרא מצומה, וקשר
 בעת הרקודי ה' זאת פקד הוגל. בקדו מצומ בקדני האסטאן נמצא פילר קדול
 ומקרא אל כול קר מן ההוא, איך משפחה מאנלשן ונלשן וקניהם עם קהותם

ל

אמר אל פרס וטבאו אכולין ואותין אמר לון קבכו והן אמרין מה נאמר אמר לון פרס אל
 עולם שאלו משה וקרא קלם ב' אל עולם. וכן חמם אונקלס: ורשע נקרא קרא לך
 והלם נקרא כולל אולן וחס אהל ופרס. - גמיה לך. - וחסום ונר: ונר פרס
 בקורא דשק. - וחסום וחסום וחסום וחסום. -

אברהם נולד בשנת אלף התקמ"ה לילידה (1810 לפסח"ה). באוקרין
 נמצאת אחיה כי תרח וקני ביתו מורשו מאור בשבוע פסקות הולדתו חסני כי
 החלו לעקוב את אלקי השמים לעשות חוקי אלקי העולם להתחיל אלל ופסוליס (והיפות
 ה' - ו' - יא). גם בן החמשים נמצאת התורה כזאת. בספר הולד וספור כי לתיפדאום
 עזב אברהם את חן בעצות ב'. בפסח הראשונה ה' בן חמשים וחמש שנה והלך עם
 שרי אשתו - ארל כנען ואחיו אשר התעבב שנה חמש עשרה שנה שקלחן ונתגבשה
 שנה חמש שנים עד ימות אביו תרח. ואז לקח עמו את לוט בן חן אחיו ואלך
 אל ארל כנען בעצות ב' והוא היה אז בן חמש ושישים שנה. וכן מפורש בספר עולם
 אמו של אברהם היתה אמלא בן כנען - ישי סנחטן נה קד"ה. אולי מאלן כנע - נבו כו
 כנע - יל. כי היא היתה בת ערבה ע"ל. (ד' ו' יא).

ואם בן מלון יספר - קצוותיך אל ל. לך המסורה כי אברהם היה חכם וק
 רבנות בעל שפה נאמנה ולשון אופים מאין כחולו ונחמק לקדו פרמקה אל הלשון אל
 עולם פרמקתו ודושרתו עשה לו שם גדול בארץ עקב כי דאה העת לפקח בן חמס כי
 כל אלהי העמים אלוהים הבן ונעם המלכות לוסתניך אל אחד אל אחד קצור שום
 וארל הממחה את הפל וקטבו נמי באלן והוא ה' הראשון אשר ערב את לבו
 להוכיח לכל כי אלוהים אפס עתהו פל ואמץ בפני מלך וק' ה' הוא המלךים אפס
 אף אל אחד הוא אלקים ואלך עולם. אף הכעדים גם הארמים נחור בן ארבעה
 תחת רשעו טוב ע"כ יצא מארל בשבוע לוסד ע"כ ב' ארל כנען וד' קרבן קרל וקארל והוא
 בנה אברהם עזב ח ורל עולות וקרא קלם ב'.

הסופר בוראסו הכעדי, וכתב אודות אברהם אמר, מקלו הזכיר את למו,
 כעדים המלךים וישימורו אמר המקול - עזרה בלוח מנח עד אברהם - חי אנוש פצין אלך יפול

האלה פרעה קלסון י"ן קאזאצאוס והוא נאק. וקלסון פרעה הי' למען ציונו המלה הקאפאוס
קצין והוא קלסון מצבות אורא. אמר תחנאם השקצים יצחק פרעה נדעס קלסון י"ן קאזאצאוס.
אמר הוואלמאטא יצחק פרעה נדעס Res שהא נאק קלסון נאצי. רבוס מחכאי העצום ותנו
צפן לבן גוריון כי השם פרעה פי' נאק.

רבוס יאצו אל כי לא נאק בכתבו מצרוב כי יכנו את המאק קשם
כא-אור-אא, כק קשם אא פולאי - Permi-מא לכן אמר הפי' של פרעה הנקין המפול כי אמר
קור המפול, כי תחנאם המלה פרעה עם המלות המצרות אא פולאי או פולאי - Permi,
אשר המלה הראשונה היא הצורה המפול של השני קבוס - מצרוב העליונה והתחתונה -
והאחרונה פי' המות המפול. אא לפיכך, נאק בכתבו מצרוב, והוא שם תואר לאיש
אשר אשרה מקדשה אל שכמו בתוך המאק ואם תאנו הוא בא-אקד-נ-אא-פולאי.
והוא כמו אא לפיכך בא היא אלהכנו הנפי' אנטשא. אקו הוא אא. אא פולאי הוא פרעה.
ולא לוט את ציונו וורא את כל ככר הירפן כי כל המלה
לפי שחת פי' את סבוס ואת צמורה כגון פי' כאלף מצרוב קואם פולאי.
נאק המפול הוא מקין הכי המפול, קרוב לעור פי' אשר נקראה
קשם ליל או לילם בראשונה יאח"ך נקראה קשם פאזיס (לשם, אחר ל' יפתח
ל' פאזיס - המלה זיא), שמונה שזות מהלך מירושלים (מעט יני פי'). הנהא
נאק ~~פאזיס~~ קפאת מצרוב המפול הזאת, מקין אקאי מוס והואק לו קסתר
מחלות פאזיס, עפ קואו או אקס פאניאלס - הנקרא בתלמוד מצות פאזיס - ואם
נאק והואק בין שתי שפולאי פולוס ושטוף הנגבה פרק או מרובס ווס
כנגד, עפ אשר תפיינה תוצאותיו אל ים המאק. אורק כל הירפן הוא 137
פוסאול אנאליות בפרק ישר. אולס אמר נחשוב את פרט פרק עקלתון.
יהי ארכ מים-צנרת עפ ים ~~הים~~ המלה 185 פוסאול אנאליות, אף כי בפרק
ישר אמר יור מלשום פא. יונו הירפן הנפי' פולוליס מלול טברוא, אק אקס
אצף נאק ותחילו והיות עכרוב ואנט צהובוס. המוס יורפוס ונפוליס ונאק
צאמס עפ קואם לשם המלה, מאובה שלטת אלקוס רגל. סביב לירפן יאצו ערכו

וכל. ביום באים מארץ ישראל ונקראו מאת הפקיד שומר המזל וצרכים הרשון מפרצה
והשני. בפרצים. הצור המפול הזה הנחמץ מאד דוד היום בלעזא השונת והיפוי,
אשר עליו דקק קל מארצה אלפים שנה, וראה לך. כמו יאמ הטיבס הצדה ומאפה עליו
זה תרבותו וקמפיו הנחמץ מאד קמל פקדום.

והי' כי יראו אתך המפרצים ואמר אשם זאת והרוא אלו.
מכתבי צרכים הושנה נוכחן ופדת כי הי' כמדט מלתא שכיחא קל ונס כי המלך
פרצה או כלזנו מללו נשים יבול מראה מאת רודו ארץ ישראל. בכתובות קרר
אמר נאמך כתוב כי הקטית בומר פרצה את מלך כי יאמ קדולמ הקא והרד אה
אנלי קני עם מארץ ישראל ונלומהם פיבול וקא אל ביה הנשים - פארם - זה מתאים
דמ אש המלך לז: כי היה פרכס להקיא וללך האלה ~~מאד~~ היפה מאד ולפרוח
את באלה העלילה שישומו עליו. כזאת קרה פעמים רבות במלך צרכים, כאשר
הדיונה הכתובות על מצבות רבות בפרצים הקדמונים. בממלה מעבירים אותה,
אשר נמצאת כיום בקרולין, יוספד מקרה כזה אשר קרה קרוב לזה הפיוא דם אום
דמ בפרצים. הנאמס לך בחזקה מיפי העני את חמול: ולק האום אל השר
ממנו אוטענלס וקק אשפ. כאשר הביא השר את המעט לפני המלך מהמפנה
הדטתי עשה לל מלכו מצויים, צוה המלך לאסור את הנמלי בלוא ואשתו
הקבאה לבית הנשים אשר בחצר המלך.

ווראו אותה שרו פרצה.

פרצה הוא שם כלל למלכו וצרכים, ואינו שם עצמו מאחר או מרבים ממלכי מצרים, כי דם
שם תוא מכולם, לפי מלך מלך אלכסנדר וקדול. כמו שם המואר סולסן או פדושאה - מוש - אצל
מלכי הממלכות והפרסים. שם המלך צר ומעט על מלכי חסא. השם פרצה נמלך מן השם פהלו
Phuro. מלך בשפה מצרית, בשני מדט מן אורו מלך במצרים מלך, דם אור כנוי הנטיה-ארכימל
Phi ברחמל כמו הא היפודה. לפי דעת האסונוס, פרצה הוא מלה מצרית פא-יטט דם
מלמל כנוי הנטיה אור מלך הוא מלך או קלן - פיוטט ואא שם המלך מלך. והוא
ביוח פא-אור-אא. פא-מ-מ-מ. ופי הקצמ המלך. יוסף בן מריון ידחק

שלאחר, כי קום אתחלתו ואחרי אשר פסקו מזה הירידה ואחריו באו אל ירידו, לא
היה להם צורך בזה, ולא נמצא שם אף אחד מהם, כי שם והלאה
נמצאו אנשים מרחוק מאד, עד היום בלבד.

וזהו היינו אנשים מאד שנים שנים מאד מאד מאד. כפיצונו מאד
עולם ופירוש מאד מאד.

המאכלים הנלכדים הם לא נמצאו שם אף אחד מהם. הקדמונים
ולאחר לא ידעו ולא ידעו. קדם כזה: מיו קדם רק תורתנו הוא היותה
אשר תספר לנו מהם ומאחריהם מוכן. הקדמונים פקדו קלות לפתור
מהסופר הזה, כי כותב התורה, אשר עשה לו שנה, וזהו אלפוס שנה,
באחר כי המלפוס האלה לא הוא ולא נמצאו וקם לא היתה התקלה
בפניו. קדמונים - קדמונים הקדמונים, בין ארץ ישראל לארץ נהרוס ודפורט
עד מדינת ארץ ישראל. הנהגה מאד. אולם עתה אחר שנה עמוקה ואחריה,
הקדמונים החופרים את המלכים ~~הנהגה~~ והענין אולם משנה והראו לנו כי מסורת
תורה אף אחת הנה. - מכוני האסכולות והחופרים בעמקה האמה מראו
עמה עד החקירה החפשה. בי אחרי הנהגה באו ירידו, הנהגה השל, והפנינו
הנהגה בארץ ישראל. הוא היה מאד קדום ופירוש. וזאת הנהגה ואחריה
נהגה שנה שנה עולם שנהגו לנהגו כדור - נהגה ~~הנהגה~~ וכלומר מקום - *Qudur*
mābūk, *mābūk* = *Qudur*. השם קדמוני, הוא שם העלם והנהגה
עם שם האלה ואחר - *Laumer Lagomer*. לכן נקרא כפיצונו.
וכן נמצא כי עולמו קדם - *Qim Sin*, *Qim Sin* ואחר (לאחר) *Qim Sin*,
שם קדמוני שנהגו ענין *Qim Sin* - הוא אחר. הנהגה נלכד בכתבים
המאחזים קדם תפיל. מוס, הנהגה המוסיו *Qim Sin*. לכן הוא המלכים
האלה מוס קדמוני. הם נמצאו שנה קדמוני הנהגה הנהגה אחר
וזהו. לכן הנהגה. כי הנהגה הנהגה מאד מאד ואחר ופנינו תפיל
ומבשרו, הוא הנהגה בכתבים הנהגה. הוא יוסף את מלכות קדמוני

אך

נחל יקנה וסוף, אלה וגביהו מאליהו קין סכיהם תתחבאנה חיות טורפות. הצפים אלה
 יצטרכו מסביב את היערן יקראו קטם גאון הירשן-ינחיה אט-ול-... כפים ואקני סוף גבולות
 וקופים את גפול היערן. ויצטרכו את הכוחות והקצור. לכן היאור הנחל חס מאד
 שמה במחלוקת פאנפייט 77 - 130 הנקטם ההוא-נקרא עזריות אלקור ככר הירשן
 והוא כח גאון. והוא המאחז השמן סביב היערן הנקרא ג' ארץ הככר. אחת למאה
 מים כנרת, יפלו לתוכו נחלים וקני, מים רבים מכל העדרים. הנה וגבולות
 דפ כ יפה לנה גבול. ואולי זהו פי השסוק כגן ה' כארץ אפרים. כי קארץ
 אפרים עשו תעלות וליניחות ופריאן מן הנחלים נחלי מים פההלקות את
 הארץ ולהליתיה כגן. כח בן ~~הארץ~~ ה' הנחלים וקני מים הנחלים
 אשר יפלו אל היערן חל עקם מסביב, נעשה בכר היערן לפני לוח וכו' כגן
 ה' כארץ אפרים. זה מתאים עם פירש"ל כולו אשרה ארץ נחלי מים. גם
 פרמ"ל "ל פיכס בן באמ"ל וקני יאמרוס כארץ אפרים".

והנה מלוי וגבול לכל החוקרים ומיני הארץ כי היערן נחל
 אל ים המלח ואמ"ל מוסף מלכת הלאה. וחז"ל אמרו, תניא ירשן וקני אפרים
 פהיים מהלך ביצת של סכס - או מרוס - וקניא של טבריה - ים כנרת - וקניא

של סכס - ים המלח - והולך ונפל לים המלח. זה יפלא מאד. הלא המלח גמול
 זה כי כל נחל אלה כי היערן נפל אל ים המלח, הריחק מאד מים המלח
 הנקרא כיום ים התיכון. פער אחסום מהחוקרים, כי ה' מים מים צולט אגם צמ
 או מידה ים בצומק שהוא מרחק מאד אשר השתפכו לתוכו מן הירשן. אולם יתר
 נכון הוא, כי היערן הולך מעמק הגלים עטם והלאה בסתרי מחלות הארץ מרחק
 דפ הים המלח. כי בתלמוד ק"ה הלשון "ומתמלא ויורד לים המלח" הלשון
 מתמלא, וראה כאן יכפה מים מתמלא קמלמול מחלות מרחק לאלף ויורד
 לים המלח. וכן בפס"א פ"א נאמר בפירוש "מים היערן סוככים כל ארץ חר"ם למאה
 ין הארץ וחר"ם למטה מן הארץ והכוונה מן ים המלח ופלאה עפ הים
 היערן הולך הוא למטה מן הארץ זאת ועל להתאים גם עם פער החוקרים.

לקחו של העמלן היה הוא 2.25 שטר ארזקן 60 י"ס. הכתב הוא מלמלה למטה קסדר
/לקסדר האותיות.

קצת מחלקי קבוצות יחידות ע"פ חקירתם, כי המלך הוא מורקו היה
מלך אשר הרבה תרבות (קולטור) באפיקות מלכותו. וואמא, כי הוא פנה קנפלו
כי הוא ברא חפלות והיה הפותח שר לעת חפשה ובאמת לא קרא הוא בעצמו את
החפלות. החומר. וזיכר הפכרים כבר היו לעולמים והוא מציא אותם מוכן לפניו,
או לפחות כבר ניפץ עקבותיהם והוא בחירות לכלו נתן להם פנים חפלות. וכאן כן
בעניני האמנה ודת, היתה קבוצה יופת ומסורה אפוד דור - אם כי הם קטנו מצט. רקוס
משפט, הוא מורקו אשר נמצאו בשנת 1902, נראים פאוס, לא רק בתוכנם, כי אם גם
בסמנאות ובסדרם, למצוות אשר מתורגמן. על כן באו רבים מחכמו העמים והוציאו את
פירות רעה לאמור, כי משפט, הוא מורקו הוא לעיונים לגשה רבנא דה - כי הוא מורקו חז
ע"פ בימי אברהם לפני משה. אך זה אמר אמת ונפשו הוא. כי המורה, אשר ממנו
שאק הוא מורקו, הי הקבוצה והמסורה שנישאו ונשארו בידי לאפוא של שם ודק ונאסרו
מורקו אפוד. כי אברהם לא מפי עק אבי אביו ודק לא קאהלו שם וקומו הרבה
והמצוות. זאת וקומו. גם חכמו האמרים - ^{שפאטו} ~~המורה~~ ^{המורה} - באמרי, הוא מורקו, לא

כבד תבטל. גם בענין אמונה ופירוש הלשון אשר מצינו לענין הזה קבלי
 יחזיקו אל המורה איש מפי איש וקני שם וקני. וזה. ואולי. י"ח חזון התלמוד והמדרש
 ואם י"ח המורה, ישראליות הנמצאות לא יקני בספרות. התלמוד כ"א גם בספרות הקנאות,
 שנכתבו זמן רב לפני חורבן הבית. לפיהם נאסרה התורה - או אפוא ואפוא רבים
 מן התורה - כפי קוצו האורח, וקני שם וקני לאפס לקניהם וקניהם לקניהם אחרים
 צד דור אחר. גם מתורתנו עצמה, נראה שהיה להם חלקים ואפוא המורה לפני
 וזה וזה לפני האורח. אפוא נח כתוב על הדעה הטהורה וכן הדעה אשר
 לא טהורה הוא. זה היה קופס מתן תורה. ואפוא יפס אז איזה דעה הוא ואיזה
 אמנה טהורה? א"כ. נח אשר התהלך את האלקים, אשר קני שפך אפוא אפוא
 ואפוא את מורתם אשר היה קבול. קניס, ופס והבית בין הטא וקני הטור אשר

התורה. את הספרות היה אהב ונתן אותה בידו האחרון עלה קובי החוקרים
 ונתן את ספר החוקים שיש בו הוראות. בלעדי הוראות אחרות על כסא
 מלכותו, נאמר בין המלכים הקטנים, נאמר מלכו דוד. מלכותו היתה פחיתות
 ודוד היה חמוסן. ויש היתה דקירה גם על דוד. וישא. אכן את חזת תולד
 את הסופר עם אחריו. ויהי כי ידוע אחריו מלך שער. שמו נגיד בתחילה ובראש
 ובראשית הסופר נגיד שמו בן יתר המלכים טפול אל מלך עולם. ומסוק
 נגיד יק: כפולעזר והמלכים אשר ידעו? כי בעת כותב תורתו, כבר נאמן שמו
 באש, כי היה מלך גדול ונורא ופשוט, אכן נראה כי הסופר באותו
 גדול ונבון לו מקום בראש, למען בעת כל ענין הארץ כי המאמר הזה
 וההולמה של המרצה וחמה מלכים נקרא ויאתו בראש המלך הקדוש
 המורכב ממלך. אולם ספרות הסופר, יחיד יק בין יתר המלכים הנשלים
 מלך דוד, כאשר הי' סאמא ונתן הנה המאמר וההולמה בראש המלך
 שאז לא נחשד יק למלך קטן

בבית מחקרי קצונות אחרים כי אחריו היה אבי המלך
 המורכב, אולם בבית ידוע כי הוא הוא המלך הגדול המורכב בעצמו.

השם המורכב-אמר- לא נאמן כלל לפני שנים ~~האחרות~~ שיש
 נאמן במורכב בקל קיומם ולחיות שנים של חרס, בראשית דה, הנאמרים עליהם
 את מספר שנות מלכותו, והם עשרים אור. על תולדות העמים בימים ההם.
 והם נאמן בעת את מלכות המדינה, הכלכלי והמאמרים והנאמרים וכל אחרות
 חייהם. על כל התעוררות האלה, צורה בערכו הגדול, ספר השפטים הנאמרים
 עליהם עם המלך המורכב שפע שאלה הולך צריך יותר נכבד מהכתבים
 הנאמרים לנו עם הולך שפע בראשית קדם. המעשים האלה נכבדים על צד
 שמו ונתן על המורכב הפרטים בענין שושן המלך: בשנת 1904-1902.
 שמה הולך על מלך דוד שולח. נאמרים *Ludruk Nahyuk* (100 ופסוק)
 בקראו המלך היה העל אלו השם אקאמא בענין שער *Sipar* ו**babbar** ו**babbar**

ה' היום הולך ומתגלה דבר שגורא דמורא על דולק והוא איתחם איתן וכו' ושתל גורם
 הליך הקדוש הנה וחקו בו ספרים והופיעו לילתן קנו וישק ילחם מלחם ואזהור וילחם
 הופיעו לילתן ויתנהו ללחם וישק מלחם ומחזיקו הנלחם אלל וילחם איתן ללחם קנו
 כולם והתקבלו לו ויתנהו ראש והלשון בושע ללחם פרק ה' ולשון אפרות.
 איתחם אפרות את קנו שלא יפסיקו איתן לו ויתנהו אחר מלחם כפושל
 גשם הלחם והיה הדק הולך ומתחם בקנו ודק וקנלום אליהם וישלחו
 את השלחם ללחם איתן. עשה עשה בקנו קנ של כל הנחלים ושלחו כולל
 שנתקבא עשה בקנו ויתנהו ד' עשה ללחם הכתובין באפרות והלחם פרק
 דב' ויתנהו עשה עשה עשה וכל הלחם אחריו - הלחם עשה עשה ה' קנל -
 למ אפרות עשה עשה והלחם תעור כי הלחם הוא ויתנהו ללחם דלחם קנל
 מלחם עשה עשה

כל אלה חלמו אל עזק השמים הוא יס. האלח.
 בים הפוא יקרא למ יס - האלח Mare Maribus. ואצל הערבים יקרא בא - הצרט -
 אל - איה. Ba-heret el ופי ג' יס - האלח. אל לא נחלם שחכו נשם חיה.
 למ יקראו באהר - אל Ba-heret el. אולי אפני כי אלה אל נשמה ששה
 נשם אלח. הספרים והפרס הקדונים - ז' זכרון. פיליפואס, גאמלס - יכנל. יס -
 אספואס, Asphaltischer See והפרס יקראו למ יס - ספוא והוא עמון
 או תלם עזות ומזחית מילחם
 מלח פני ע' הים העזן ע' עזק סג' קנל. לפי אפופת החלקים בואים האחרונים
 מים הולח עזים. אפוס (אויס פינסטע) ומראיהם לכן אשר יכסו את הים כעו פסיף. אורו
 בלא מלח אפוס בקות כרות גפרות ואמרנו טוף אפואל. הככר אפוס אפוס הים
 תנהו פ' וישלח ויך עזר שם עזר שם נחלים ע' חיים ופ' חיים פקת
 ושלחם ופני החורקן והאפואל הלחם. ואל פרק ששל אורו חז' פקת
 שאמר והקול ופני שולחן הנחם לים הלחם - ג' - כי אי אפס ליהנות
 האפוס אלה קסמיותיו וכו' כי ליה אסור בהנאה. אר' הריח מאנו

ד

ד

ה' קרא קורס ויבד אהרן בן יהא אהרן חסד, אשר גם זה היה קורס חסד
תורתם. (וכאן שאנו חל' הסורה, הדתה והיות טהורה לענין שלום נח תורה ?)

אברהם נתן מעט מכל אביו לבן אלק שלם. ואין יבד אברהם קורס אהרן
תורה איתן מעט אבה? ומבד אהרן מכל לבן את-העצם קל למי שאלה ואה
נתן לו מעט? ומכוחם אהרן א"ל אהרן כי יבד את התורה אהרן קורס שנתנה וקורס
חל' היות קורס כי מכל לבן ה' שם בן נח - נביא א"ל - מכל אלה נתנה אהרן
ואברהם קורס אתן תורה. גם יכלו אמר זאת מהשקל אשר השקוד אברהם את
אלהים עבדו, כי לא יקח אשה ~~לעצמו~~ לילכתן מקלות הכנענים. והנה נבד כי
יבדו יבד קורס אתן תורה אחרי ענין שקוצה. גם כחלק דקד יאהר שום אברהם קורס
והוא משמרת מכלות חקת ותורתו. מהאדם זאת משמרת חקתו מכלות תורתו,
עליו, כי הרבה חוקים ומשפטים היו מסורים ביד אברהם, אשר למד אותם קיים
אדם יבד קורס נתנה התורה. גם לא אהרן לאחרים. שיקראו גם הם מכלות
ה'. והוא אהרן ח' בידי אברהם שום קטח מהחוקים. השופרים האלה ומשפטים
ותו גם בני דקד, ויקחם וישמם כליו. הוא ספר המשפטים של. לכן מתאוננים פקדים
רבים מספר משפטים או תורת משה. וכמה מאמר חל' אשר ואלו כי התורה פתחה

ויבדו ומסורה אברהם אהרן גם קיים אברהם אהרן כל התורה נתנה דקד
אשר ^ל אהרן אברהם קורס וישמור וכו' ואיך שבע מכלות ומכלות? ומכלות ומכלות אהרן
ל... ויבד נח - קיים אהרן כל התורה בזה דקד ^ל אהרן דקד אשר ^ל אהרן
אברהם וכו' - קורס פה. גם המשפטים פירש חוקת ותורת לפי עיקר שם, מכלות
השכלות כהן חל' ודעות וחזק ופנין והכנסת אורחים כולם האה נבד
קורס אתן תורה אלא שנתחבש ונתפסג לשימור וכו' קורס לקיימה. רש' חל' פה
והוא משמרת מכלות להרחקת אל אזהרות שבתורה מכלות דקדים שם לא
נכנסו ראין ה' והכללות. חקת פקדים שירת וא"ל ששם עליו. ומכאן לפי
תורה שבת' והרמז כח: אהרן צור הצולמים לא ה' שום אהרן שה' מכיר ולא
יבדו אלא יחזיקם בעולם כהן חוק ומשפט, נח, שם ודקד ואל פקד זה.

מקור המים. ואלה, היה קדמך חלה, כפי צלות תורתנו בארות בארות. חומר רב. מקורו
מחקרי האש ונאסדים ושלמים ושלמים כי דא קומין ושלמים בארות חמר,
והוא מן השם, אשר הצדקים יקראוהו אל האמא, - צדק, אספאלט - האפאלט לפדום
וצורה מן האש דה למלה. ולפנים דא צה פארו דאפוס - פאראפוס - והנהור את
הנאסדים למעט לויטא את נפשות וכל יפול בארות חמר - צפת האלה. ופדום
קבול קרה כי נפול לתוכם נאסדים דם כל הכפלה ומצויהם ושמה אפוא את
קקום. זה מתאים דם תורתם השקדים אשר הצדק בלשון ון חמר אספאלט - אספאלט -
והוא מין של המוכב מחלקי גפיות ושלם ואינו מן טיט. למעט מהכמה נראה
כי כן הוא. הוא כמעט בארות בארות לא בארות אפוא כי הצפת תפוא
מציצה ונאסדים שמה כעו המים מן האש לא כמו הקור אשר המים יפול לתוכו
מאמציה. וכן תפוא אונקלס ביון ביון מסקן חמר ופי בארות אשר מציצה צפת
וכן בקר פנה ביון ביון מסקן חמר וכן פי האשן צדק, בארות באר בכל המרא
נאסדים (מציצה) ומם פי ופול שמה לא ופול שמה מול לפני יופע ין ופול שמה
מל הבארות. וכן פי האשן צדק ופול כמו ופול אל פניו וכן היא צדק
כי למען נפאל הידש וכן נראה אספאלט מחקר האש, כי נאסדים רבם נפול
לבארות דם גמליהם. מם יוסף בן גמלין כתב ואחריו כן דא אפלה סקום איתנו
בדמך הנקרא בשם צדק בארות הצפת כי קצת פהיא הי' קדמך ההוא בארות
צפת - באספד דה אק אחרי דה אהפכת סקום נפסק כל הכבר ההוא וים
הנקרא צפת בשם ים הכפר - אספאלט, יעס. (קדמוניות היהודים ק"ט). והנה הצפת
הזאת נקראת קומים הקדמונים ז"ב בשם צפת היהודים. סופי הנאסדים ידעו כי דא
לפני שנים קדמוניות, נראה אל פני המים של ים המלח נתיח - צפת גבולש שטום
לבארות הלכו אל תוך הים להקרא הצפת אל היקפה ולפדום נלקחו קודם
מלפיה ויקמו אותם נאד השם לקחו אותם בקרואות כאשר וחתכו את העצים.
מם לפדום נשא היות את הצפת אל צפת הים. דא קומין אקדס ופול
כי הצפת לא נראה ין לפדום ולא קכל דם וזמן. אחרים ואחרים כי ין קצת הסתו

לך

ופאת מערב ומצא כמין חזק אשר יגדלו עליו תבואתו ספוא והם נחמדים למאכל
 ותאכלו לעיניהם אך כשקבעים אתם מוצאים בתוכם כמו דבר אר ואלות ואולי אכן
 יקראם גילה דהל:מן ספוא, דגה ראש אשכולות חלוקים, כי דהן ספוא הפנים ואשפאות
 דמורה ענביו, ענבי ראש ואשכולות חלוקים ואו. לפי המוס נחמס לעין ראוי ומאכלו
 כעין תבואת. המים וחלופו את מראהם של ספוא סוף-קן אוריון- בקר מראהם
 שתרבות, כל היום תבואת וקורק הפנים אפואמוס או וקורקוס-ראשפאליק- המוס
 המה נקיים ולולואם בל, ביה אך מים ואולוחים ונקטלים ללותיהם. אחמס וחלוא
 כי המים המה בוי קי. מלוחים בולת מבווי חורף, והנים ארבע פדאם ואתר
 מלוחים משאר מלח ולכן אמרו חז"ל מלח ספואות קשה לעינים-חולין קש- דא
 בימים הקפואנים עשו הערביים מהמים המלה מלח ד"י יבש לנקש השמש וקלה
 סתרו במרחקים. המלח הזה נפסד אצלו בלתי התלוצץ קשם מלח ספואות, כי
 מלוחים לבקק ים המלח נהפכה העור ספוא. עור היום מקואים הערביים מן
 המלח הזה אשר כנען לערוב. מפני כובד ים המלח, לא יוכלו לטקוד שם
 הכוללים בתוכה, כמו קואים אחרים, כי אפשר לשוח בתוכה ולשט ערפי המים
 בל עמי וקצצה ולכן אמרו חז"ל מקוא לא טמא שום נכסא בומה של ספוא.

ופירש"י שמיא מלוחים והמלח מעכב את הטבועה הקיסר אסכסיונס *ממחמח*
 בתארה לפעם אמר בן הוא וקח אנשים אשר לא ידעו לשוט ויקשו יבשה עד מקומה
 וישליכם אל ים המלח. מולם האנשים הפס לא טמא רק שטו עד שני המים כאח
 יוח נשאים.

וענין השפוט בארות בארות חצר לוקוסו מלך ספוא ומעמדה יפא
 ענין השפוט הוא ענין נחם יבוס. בכבר הידען, אשר היה כולו משק ורב
 תבואה. שם עמנו הערים ספוא ודמורה אפעה פריים, ואחריו אשר הפך
 פ' באפו את הערים האלה ואת כל הכנר ~~הכנר~~ לא נשא אן הענין הטוב הזה, כי
 כולו נהפך עקרה עומ מלוחים: אשר אי אפשר לשתות ולקב באש. המים
 המלה קרא ים המלח או ים העלות קר סופרו העמים. לפני התפכו אל

שאו אותה אל ראשיהם. ופי' שרוב נעל, שקליוס בו מנעו, הרגלים. זהו אכל נהל. זה
ברצא. גם הפסוק יבאר זהל'אה באחרו ואם אקח מכל אשר לך, כי מחוט וזה
שרוב נעל הוא מ"כ הכל.

אל תירא אהרם אנכי זמן לך שברך הברכה אהרם. ואמר אהרם
ה' אלקים מה תתן לי וכו'.

חכמי האלגוריס, ואמר, כי פי' זמן - איתן ותהי כוונתו: אנכי אתן לך.
ואולי נכונה בפיהם. כי המבארים יפרשו אנכי זמן לך שברך הברכה אהרם
שהם שני פקחים. אנכי זמן לך, אהרם לך זמן ~~לך~~ ולמחסה להפילך את
כע, שברך הברכה אהרם פי' יש לך אצל, שברך זה לפעולתך וזה זה
אמר אהרם מה תתן לי א"כ הוא הפי' יקשה שייכות הפקחים ז"ל. ה' אהרם
לאהרם שברך הברכה אהרם ז"ל אהרם אהרם מה תתן לו. ה' לו לשאול מה
- הוא השבר או ה' לו לקבל דנוס. ואם ה' מקטוח ה' השו"ת סתמות כי יתן לו
שבר הברכה היתם השאלה לנפקת אהרם לך לא תפסק השאלה קלסון זה. ואם
היתם כוונת השו"ת כי יהי לו זמן ולמחסה - קשה - שברך הברכה אהרם, תפול
מ"כ מאליה השאלה הזאת. מולם אם נאמר אנכי זמן לך, אתן לך אל, כי

יש לך לך הברכה שבר יאני שייכת השאלה מה תתן לי. והלסון זמן הוא
כמו זמן זמן קידיק וכמו אתה אפסם אהרם. ישראל - הוסיף יאמר - שאלה
נעל ז"ל. והוא נכבא. -

ואמר אהרם ז"ה מה תתן לי ואנכי הולך צריכי וכו' הן ה' לא נתר
זרע והיה בן בית, ונש אומ והנה דק ה' אלו לאמר לא ירשק זה כי אם
אמר ילם אהרם. הוא ירשק.

אל השאלה אשר ישאל אפסו המורה שברך הקטית לאהרם דניס,
וכמו שמו הברקן ז"ל, שברך נאמר לו לאהרם. כי כל הארץ אשר אתה הולך לך
אתנה ולזרעך דם זולם ושמה את זרעך כדבר האל, ואין יאמר דמה ואנכי
הולך צריכי עתה דן בית שור אומ, ומה לא האמין בנפלאה המאשורה כדבר

הקדמה ואחריו אמר כי דתו, תשני חסון תכלית והראות באחדם פאחונש מלאך המזקוקים
 כי עולה אחיו דעס האדף. וקראת אחיו דעס האדף שהי קשת 1834 נמלה וזין כי
 יצאת הרבה מאד וקראת אן הלוותם דסדוקות קיין *אמא* וטו גם אל פני הוס
 גמספר דב. ומס דשנת 1837 בחפס טבת הראשון לחפס מזנח אמר הדעס נראה
 כן. בדפס הזאת ידעתי את הספיקות. גם תהי הדפס הזאת אמר ליחור וקראת
 בנינים. גם ידעה זונה לכו וקראת. גם המוס הנס טוקוס וקראת וקראת וכן
 הו אסורוס וקראת דהס דשט - שבת ק"ט -

ד/צק חוס - לפי גפוסה החקירות החפשים - דפ שלש מאות קאסטרי. הספיקים
 הראשונים החלשו כי נפש היה לא יקרא ולא יקרא קוס הולח. וזאת נראת
 בעד האחרונה דה החקירות החפשים מ"כ. אמר בקומ דתלפן רק פוזת אור שוכרת
 אל פני כל חוס. רק לפיזוס כשכוח עזה נשקת עליו ותראס גליו, תשקית
 את הדואות הזולמות.

ואלפי לזק מלק שלם.

בין המכתבים אשר נמצאו זה לא פירו בתל אל אמנא, נמצאו גם מכתבים אן
 אורוליס *Abraham* ופוא שלם וקאליס. וכן תראס אונקלס. כאו המכתב אן נפוס
 עיר אורוליס אקדוהיא *Abdihib*, אשר כתב אל אלק אפוס פודה אאניפוס
 הרבוס, *Amenophis IV* וזל: כאה! דה שונאץ אדפוס - מה שונאץ אל אחוזת
 העיר אורוליס - (לא אבי ולא אחי שמוני יבה) - (נתנה לו) - אק יס הולק תאפור
 הפיזתני אל ביתי - (נגן לו).

אם מחוט. ודפ שוק נעל.

מכיו האסורוס ואמנו, כי קשת המלות, חוט ושוק נעל וקן הכל, כל שלל המלות.
 דכאו תחת חלק נפגם - אדף זכר חלק נפגם - וקן כל טוק האדף או תחת אפן
 וקראת - איס תחת גפנו ותענתו - וקנו כל פני האדף, כן, יכאלו בתוכס חוט
 ושוק נעל כל השלש והולקת אשר שללו בולחמה כל הפיקים אשר ישא
 האדפ אכף נגמ דפ ראש, כי פ' חוט, בחוטיות של האדפית אשר אנשי בני נגמ

[illegible]

א

יאמר קצת, על השאלה הזאת רבו המפרשים קטיוו פיהם השונים. ואולי נכלל לאמר כי
 אברהם פנה קנש, כי הכטחון והקניס, הוא על הקניס הנולדוס לכן משך קיתו ולי
 יתלבן כולו - ורכו על כי נאלץ על קרבו. כי בארצות ^{המזרח} עליו הוא יתנהג דם הדקדוקים,
 אשר נולדו קבית אפונהם או אשר נקנו באדם קטנים, באהבה רבה וחמלה ותורה
 כמו דם קניס. ואמנם קרבו אונתם, הם יתנו להם לך טור באפסדים וכל חכמה
 ודבר לזמן, ופא ~~לחם~~ להתהלך בתבל. וכבוד כולם, ופא לחם, ואפא נסתחרו
 בחיי ~~אפונהם~~ אפונהם, אז אחרי מותם, ולא לחיות דולם ופדמים יתחמו דמם והשפחות
 תשמינה לקני אפונהם. והנכח נחשבים כמו אנשי חסות קאין הדבא. והנה אליהם
 דקד אברהם ^{אשר} פיהו ושך כל קיתו, כתרמוצו שכל קיתו נפון על פיו - יש"ש -
 וכחמאם ונתן - כל פכנסת קיתו, או כחמאם יושלמו - דה קיתו - ודו קד" פ"ג - לכן קראו
 נחש כמו קנו. אם נראה, כי לא זכינו יבואה שיקרא אלמנץ בשם דקד כמו
 פאר אשר כל עקב אשר יזכר שמה כמעט ג"כ או שפחה או אפחה, ואפ"ל
 אלמנץ כמעט, וכן משך קיתו הוא פועל אלמנץ, ונקרא "מן" מלך קיתו" ולא
 דקד. ואם וביספור אשר שלח אברהם את דקד לקחת אשה ליצחק קנו יקרא
 השם דקד מהל קוקאם שכתב דקד ולא ד נכלל השם אליוסדר. לכן יואמר
 אברהם ואל דקד זמן קיתו המושל כל אשר ל" ודעם והלאה נקרא פסם בשם
 דקד לפדס בשם אים כמו, וואמר אלו הדקד, אלו לא תאקד האלה, ואל
 הדקד את יצו תחת ידך אברהם זיקה הדקד עשה קמאים, וכל הדקד
 לקראתם, והאים משתאה לה מחריש, ויקח האים נלם דהק, ויקד האים, ויקרא
 אל האים והנע צאד על המצולים, ואם ודא. לכן יולד היות כי הדקד הנה
 לא ה' אלמנץ רק אים אתר, כי אלמנץ נקרא "מן" מלך קיתו" וזה נקרא "זמן"
 קיתו". ואפ"ל כי אמר אברהם קרא, אחרי כי ראה, כי דבר ה' את שרה מאת
 ודא מצד והנכח זקנים באים קימום, כי הפכטחה מקנים ~~הוא~~ הוא על קני אלמנץ
 בן מלך קיתו ולא על ודא, מוצאו קצתו, כי שלש פדמים נראה אלו
 ה' והקטית מ קניס, ואף פדסם אחת לא אמר מ פיהל כי קנו יתנו

ואמר אליו קחה לי עולה שלוש וכו' ויקח אתה קח וכו'
 ומה דמי קדש היה, דת כרתו שנים קרות, וקחו קדשה וזלזלו אותה לשנים,
 וכוונתו הקטית בלבו בין שני קדשי הקדש בתוך לאות ולחידוש קדש, אם
 יצקו אתה אדם על הקרות ויאצלו בו, אז יזלזלו אם אותו לשנים. ואז קדש אלה
 יקחו בין זלזלו הקדשה, התנא את תנאי הקטית. וכן זכה שם ארבעה. ה' לא
 אמר לו כי יקח את הקדמות יקח קחה לי עולה משולשת וכו'. יקח ארבעה יקח
 את האמה ומצד צדמו בתיב אותם. וכן הוא דעת רש"י: ויקח אותם חלץ
 כל אחד לשני חלקים, ואם חלקה ילך אצלו פשוט, לפי שהי כרת קדש דא לשאר
 הקטחת והלוש לקחו את הארץ, כפירוש קדש הפוא כרת ה' את ארבע קדש לאמר
 וא' ופרק כורת כרות לחלק קדמה ולקדש קדש קדשה, כזה שנאמר חלץ-יחזיקה-
 בקדשים בן שני העל, אף כן תנוק עלן ולפי אשר אשר חלץ קדש חלזות
 הוא שלוחו של שכונה שהיא אש. - רש"י שם. וזהו פירוש כורת כרות, הוא הקטות
 והאמורה אשר יצא שנים לא נתן לפרשת ואחרי, יקח קדש דשם זה של כו כתיב
 קדמות למזכיר את כרתו יאמר כינויים הקרות. אם המלה קרות היא ושלוח
 "למזכ" ושהי המלה כרת-קרות תוכיחה על המנהג הזה לכרתו וקרתו
 את הקדמות ולתתם. וקדש יקח הכתוב. ויתן איש קדשו לקראת רעהו" והוא *
 התיבת בשר מעט האחד למעט קדש מעט השני לאתן יהי רווח כינויים, לעדן
 וכל המזק בתוך כורת הקטות, כמו שהי המנהג. אי. וכיו שכתב יולפיו
 אש אשר חלץ קדש המזכיר, והוא כמו שפירשנו. של הקדש. -
 ושם אשת אברהם לא ילדה וכו' קא נא אל שפחתי וכו'.
 מה כלה הכתוב בדיוק ויתן אותה לארבע אישה לו לאשה התקדש האתחולות
 נראות כמילות, ומה שאמר שיה חסדי, הוא א"כ קשה הוא קדש קדשה נראה
 אותה לאתחולות. ומה אמר הנה שפחתי קדש, ולא אמר הנה פחתי קדש.
 ואח"כ ענה אותה שיה ולא שילחה אותה מקדשה ואמר את שפחתי לקדש
 ביות לה לבצ' ובכאובים?

[illegible]

אותה יבססה, להטעם אתה. ואברהם נא, כי חלפך עם שרה וידעוהנה שמתק
 בידך" גם אתה הוא שמתק, ואם הקלה כבדך, אזי עשו לה כטוב שדיוניך,
 לא מלך להטעם דה כבדך שפחות. ואכן הטעם דה שרה ותלניה קדשה
 קלה עד כי מעיפה נפשה ותקרה מפני הקרבה.

ואה נאמנו דקת חכנא אשר כל דבריהם פתוי קלה בידם. הנה
 אמרו, וזה שפחה מצית ושמה הנה, שפחה מלך היתה, והי חייך במונותיה
 ולא ה' רשאו למכרה. - קר מ"ה - גם אמנו ותתן אותה לאברהם אשר ולא
 לאחר-גם. וכפידוש האור החיים שם על חסד מלך. הנה חנן דקדקן על
 חוכמה אשר לא היתה לרעה להכניס ולפי פתיון לרוך הדבד לואמה, לאחר
 שפחה היא שפחה ולא נתרם אלא לאברהם, ואם ירצה אברהם לתתה לאחר
 או לשלמה למעלה ~~הנה~~ למעלה כטוב דעמיה עם מ השלם, הא למעלה שדופני
 שפחה ד"ה. גם אמנו לא חסד מלך, כי יופן דגם ה' והופה ק"ה סודן
 תמיסין אתה דברקס למע אתה שפחה קללן ולותק. שם. גם ותאמרו
 דברי עם דתי לאט מפניו הנה. מהי" אברהם כפי, שרה נתרם את
 הנה המצות לאברהם לא לפתח, כי אם דברך אלוה, והוא אמרו

לאשה ד"ה. גם אמר והנה הנה כראותה דלמה זושא אברהם ושהיתה
~~הנה~~ הנה דברקס מקרבה ולא היתה נופה לה למעלה וכו' לפי שאני
 נתרם שפחה בחינק ובקט היא דמפחמת אשר כמנו וכו'. דלא אלו החיים
 כה כי שפחה מלך היתה ד"ה חנן. הנה דהנה היתה קלוה ילשו
 ופירותיה לאברהם למולחם וכו' שני אמרה אנכי נתרם שפחה בחינק,
 פירות שפחה זו עלי היא ואני לק דה אלא מלך פירות וכו' וכמו כן
 תמצא דברקסיה הנאמנים אלו שמה לו בא נא אל שפחה פ"ה אתה
 סיבא מלך דלפני שפחה, שהי" בא נא אל הנה וכו' ד"ה. וכן המלך
 אמר ומר שו, כי דבין היתה שפחה קנן כספה והוא נשאה אגם
 אברהם ודפה. וכמפני או לאשה ולא לאחר ה' שלא ה' יכול למכרה

לך

המה יחול על חרבים, ולא ישכנו בקלותם, רק נצונו ונפוס תאופ. לא ירצו לפקדון
 לפני שום איש. לוח החלום והפחד יסורי גם זהה בארץ שהיא ארץ סוף-מצות-חיה
 (שטח-מזע-אראקוץ). גם עלתה קינח והיות גם חפשי זה היום הזה. ואולי
 אסור ולא מלכי קדם, אשר לאו אשכנזי על כל עמי ארצות המזרח, ומשלל על צדק
 נקמם ויחלומים; לא יכלו לרצח את העורביים ולהקיא את צאקם תחת צדקם.
 כל חכמת המדינות של מלכי מצרים הראשונים ומלכי התלמיים האחרונים של
 מצרים, והכניסם ולהקיאם תחת משלחם עלתה קפואו. כל מחשבות קיסרו
 בוטי, אשר פרסו כנפי משלחם כמעט על כל הצדק ומלואו, לא הואיל
 וידיהם לא עשו תבונה, נקד קני קנו של ישועאי. גם נמאית התוגרמים אלוותם
 ולאקדם לא עלתה קדם. כל כלי ווצר עליהם לא ילח ואין גם ומלכות, אשר
 עוז קיפו ומקורה בימיהן לעשות צדק כלה, או אפילו לשום את החת באפו
 ולהקיא צואתו בדולו. כי מלאך ה' הקטיל לאדם המז, הרבה ארבה את
 זרעך ולא יספך מורק - ופוא יהי פרא אפס ואל כל כפי אחיו ישכנו
 הסו כי יהי חפשי כפרא וקחית חיוור, ואל פני כל אחיו-הסו נקד פניהם
 ואמנות צדקם. ההסתמה הזאת לא תאוש מזרעם ומזרע זרעם עד

צולם. המה קבלו את אמות מחפץ מחפץ, אך את עול משלחם לא נצו
 לשום עליהם. שמתנו פרק ארץ מצרים ונחפז בקבורתם עזב הלאה בוק
 ארץ אפייקא ואין מצור לפניהם, כי יחפזי נפש למות על ארצו שפה קט
 המדחמה ולא יחתו מפני כל. ותחיה מענה קפיהם כי יש להם הלפך
 למקל של אוהיהם, מפני אי הלפך אשר נעשה לאקיהם, ישועאי, כי אחיו
 ילחן תוצור מני, ירג את הן אברהם ולא ישועאי אף כי הנהו בקר.
 סופי הדמים אשר תנו את אנצם ואליכרם פנשו, יאמרו

כי נפלא הוא העם הזה. אמרו כי ישכנו על פני אחיהם ושימ ושימ להם
 עם הקמים אשר סביבותיהם, ולקם לא לפון מילא. ואלו יתרון הכשר
 חכמה ודעת, אמרו כל זאת, העם הזה זה שלטת אלקים שנה על

[illegible]

וישבי שבא, המקסיקנים, לפני התנאים, ואם היום חזר שבטם בקיט באפריקה - קאני נאמר
 יקאפפזיקה צה באו קני ספרד גראלונד כאשר נחלה^{נחצי} האוי יוקטן במקסיקן, מצאו את
 אנשי המקום, כי מולים היו. אקו הכנסיה אפוקוס וחלש, כי הראלונד אשר מלו את
 מילתם האה המלחם, אקו חקו הדמוס וחלש כי הראלונד הוא הוהלדוס.
 פהילוסטריאס - *Philostorgius* כתב כי מצא באראקוס פליקס *Arabia Felix*
 בשנת 342 לספירה כי קני החול הזה הוא מולים את קניהם לשונה ימים.
 אלו דמי שבא, הולצאס מן האוסטאופוס, אף כי כקן התמלכו זה כאלף וחמש
 מאות שנה, כל זה חזר היום ומלו את עצמם, וואמו כי מסורה הוא להם מאת
 מקלותהם, שיאמרו את קניהם. האפופיוס - פאפסס - שלח מלאכים אל קדואוס מלכ
 כי ימנע את העם מהמלו את קניהם, וידעה המלך לשלוחים, כי קברה ידו להמנע
 קדש העם מלעשות דבר זה, כי אז לא תאקד אשה להנשא לעזרו, קשר אלה. הם
 בתולות דם אמבואיניזם - *Amboinesen* לא תרבינה להנשא ואם אשר איננו מהמלך,
 והיתה זאת להן לחיפה ולפראן קולם. פוקאט מלת חיפה, הוא אל עזר זכר, וגם
 קני יעקב אמרו: לא נכל לעמך כדבר הזה למה אחותנו לאיש אשר לו עולה כי חרפה
 היא מלו. הם יבולע קעמאשר מלו את קני ישראל דבר והשתאם קמלה הזאת: היום

הסיוות את חרפת מצרים מצליכס. וכן אלל האחרים וכן את העיר במלה
 מיוחדת אקליף והוראה. חיפה - הם לנשו פכאשים - נעמער - בחוף מערב אפריקה.
 מלך נפש הוא, עזר זכר. פת מלך קרניצא *Premiza*, לא תפלה להנשא לנלך
 מן קפריסס - גיללשן - יק אחרי אשר מלו את קשר עזרתו. עמוס קקיס ומלו את קניהם
 כאשר יקראו ויהי לערוס או יקראו לפיך הנשואין או כאשר קודם להיות חדה קלת -
 לבן שונה ימים ומלו את קניהם, הקאוס, שקטו הנדס - אינדואנזשטאמט - הם וישבי
 אלוסטראמא הפראות. והשורנים. הירבוס יאמר, כי הם תלונים והאחרים מולים האה.
 הולמאמס, מלו את קניהם א"כ דב היום הלה. קמא הילך לספס, קמה קאיטלוא כת
 אמת, אשר מליה היו נקראים נאולמ *Vireu meisi* קעקור שהי נאולמ -
 מכל אלה הדברים אפס מחכו לו ונקנו דלת שהדאת, ואמר אמת

[illegible]

ד

ואם לאו יצאנו מאש, ואין קא אלהים המנהג הזה לאו את צדקתו? ואם לאו את צדקתו
 קהילות בני שלם עשה? אק הוא אש אחת כי מסורה להם מאז משה, כי
 אברהם מלך את אברהם ושמעאל, קהילות קן שלם עשה שנה אל בני צדק ה', לכן הוא חזק קדוש
 אללם דוד היום הזה, לאו את קדוהם, בני שלם עשה שנה כאשר נאמר אברהם ושמעאל, ואם
 המלך הזה, בני צדק, וקדוהו.

ג. וזאת היא הדמיון השונים אשר יחולו את קשרם, וחולו את קדוהם, אלה לשונות
 ואם ואלה שלם עשה או אברהם עשה שנה, ואם קהילות בני שלם וקדוהו לשון
 הנשואים, או כאשר יהי אש, אשאת חזק וחזק או חזק קדוהו, כאשר קדוהו
 מסופרים שונים, כללם של צדק, אף אין להם מודד אחד וזהו שבו יחולו כלם את
 קדוהם, חזק הם בני אותו הדם לא יתאחדו קדוהם הקדוה להם, כי האחד יחול את קדוהו
 ואם או שקדוהו אחדים קדוהם המודד הקדוה להם, והשני יחול אותו השני, שקדוהו או קדוהו
 אחדים אחרי הנאמר המודד. וכן עם בני ישראל, אף כי קדוהו עשירי וקדוהו בין הדמיון
 אל מלוא חזק כבוד הארץ, מלוא הולתם למלוא, כלם כאש אחד, אש לא נצטרך, וחולו
 את קדוהם לשונות ואם, לא היה ולא נשאר, כי ואחר אף קדוהם אש, ישראל יחולו להם
 הקדוה, הם כי נא וקדוהו אף לא היה, הקדוהו קדוהם ולא לשון אש, וחולו את
 קדוהם כאשר הדמיון הולכים קדוהם. וכן קדוהם המודד להם קדוהם השני אחרי הולתם
 הולתם כאש וזה השם יתב' את אברהם אבינו ד"ה.

ד. אף אם זאת היא וזה כי מאת שגורתו הק' לשונות את בני ישראל ולשונות
 כשדעו קדוהם ולא וכלו דחוקותיהם, ואם היה מנהג המולה אללם הדמיון הקדוהם, אף
 קדוהם אברהם מלך אלה אל לה, כי הקדוה יצוה את בני ישראל לכתוב ג"כ קדוהו צדקתם
 ולשונות זאת דבר לשונות קדוהו וקדוהו, האם קדוהם יחולו כן וזה הוא
 הקדוה קדוה קדוה וקדוה ישראל? וזהו תבוא כרת אל הנפש שלא תהיה לאו אף?
 ואף קדוה יצוה לשונות הדמיון? לכן חזק ואלו כי אברהם היה הולתם, אף
 אל אף ד"ה ה' הכל ככתבם קדוהו.

אק אין וכל הולת אלה המנהג הזה קא אל השאה, אשר לא עשו

כי הנה יקיימו את דברי תורתו וגם דברי חז"ל כי אברהם היה הראשון אשר אלה קשר
 אברותיו. ואברהם לו דברים נאמנים אשר יקשרו את פי החקירה ואוסף נאסף משל, על
 פי הפקידון, כי באמת אברהם היה הראשון אשר על קשר אברותיו על פי ה'
 א. הלא ראינו מדברי הסופרים והחכמים שהקאמ כי כל אברהם ולבן אשר ואלו את
 בניו, ואלו אותם או לשמונה ימים וג' ופי' או לשלש עשרה ולארבע עשרה שנה ולא
 כאשר באו בראש, ואברהם אל ערצו אשר בקרבו קשרת התלעה ותלע לווי חיו!
 ואם ה' המנהג והנהג קשר הצדקה קשר אברהם, מפני לא על אותו אברו כהיותו ילד
 או לצדו לימים, כאשר ישו הדמים האחרים בראש מקדש ויצאו כן דוד עד היום הזה?
 ומפני על אברהם את ישמעאל כהיותו בן שלש עשרה שנה ואת יצחק כהיותו בן שמונה
 ימים? ולמה לא האמין עד שיהיו זקנים, כמו שהי' הוא קדמו בן תלמיד ותלמי (שנה כהפאול)
 הנשאר כזאת בן הדמים הקדמונים, מקרה האחד עד קצת, או הנביא כארבע בן הדמים
 ממזרח שמש עד אקראו כי איש בן מאה שנה וחל את קשר אברותיו?
 אך זה הדבר, אשר דברתי, כי אברהם ה' הראשון לאלה, שרם ופאו כל ילדיו תהא
 מזה, יק כשהי' אברהם בן תשעים ותש שנה, וינא ה' אל אברהם ויאמר אליו, אני אל שבי!
 התהלך לפני והיה תמים, הוצא לפי כל זכר לאות ביות קוני וקונעם וכן לעונת
 ימים וחל לפי כל זכר לפי חזקתם ולפי חזקת כסף מלך בן נכר" ואז קדצם היום
 הזה כאשר דבר אתו אלפים ה' אברהם בן תשעים ותש שנה וישמעאל קני בן שלש עשרה שנה
 ויחל אברהם את ערצו ואת ישמעאל קני ויצחק שרם נואב וא"כ כאשר נואב ויצחק, אל אותו
 כאשר צוהו ה' לשמונה ימים. וכן על אברהם את כל ילדיו ביות וזקנת כספו קדצם היום
 הזה, כלם באספה שבתיהם שהיו אז, ילד, נער, בחור, בא קימים זק ושקד ימים מקטן ועד
 מפול איש לא נדבר. והנאמנים אח"כ נאלו בני שמונה ימים.
 ב. נכחנו לפעם, ולא נסתר מצינו אולי, כי קני ערב ודוד שמים קנים ופאי חלצי, ישאדאל,
 ואלו את קשר אברותם קשרת השלש עשרה ליום חיהם. את המנהג הזה יכנה, זה קרוב
 ואברהם אלפים שנה עד היום הזה. ודנה הלא שני דוד שוכנים לשבתיהם ותם לדוד
 ושכרן וכתוב, שהאל לא ותחשב, אם קני שמים אחרים לא ותקולו וקאנים לא ותדברו

ל

והאלו. האתחילן הוא, כי החופרים בארץ אשר וקראו אקראו קאצק האמה,
אשר מצאו כתובות ומצבות דתיקות, לא מצאו, אחרי חפץ אחס, מצבה או כתב
או חרות על חומה או כותל מעקש, העמים, האסורים כי היה מנהג המילה
נחמך ארץ קרם אברהם, יק מצאו מצבות בארצות, אלפי ערך ארבעה אלפים שנה,
שאלוהן חרותים אנשים או אלוהים אשר נראו כי עולים המה. גם זה מתאים עם תורה
כי אברהם נולד בשנת תתקמ"ח לברייתו - 1807 לפנה"ס - שהוא לערך 3750 שנה ע"ה. והוא
א/ הנמצא כי יכינו החוקרים והחופרים אכן או מצבה בפיוק קאילה שנה נחרתה
במצבות כי הזמן לא נשם על שום מצבה, ולכן מתאים זמן המצבה הזאת
עם זמן חיי אברהם. כי לא יחלשו כי ככל דבר מצינו שנה - יקצצו זמן כזה - מעת
אשר נחרתה המצבה הזאת. ומקום לא נמצאה @ וס מצבה שהי חרות עליה
בשנים אלו מנהג מילה -

שעמי מצוות מלה.

בספר המלחמה - טאטע/ קוק - אשר יתר בקישי החקאים, כרם הטעם של מילה
"טהיול המוסר".

אויס אחרים יאמרו, כי הטעם הוא משום נקיות זלזול כל מילה אשר יבקן @מה
אם וכרות את קשר העולה.

באפנים רבים זנאענים דושן באקולות, כי טוב ונכון הוא אחת נקיות וברואה לזול כל
זכר קיטר אויט, אויט לא נשדו.

אמר מגדולי הרופאים - פלאסס - כתב: תפלות המילה לזוא בן עמים רבים ופלאוס, הוא
אפי פדמי, להשלים את אשר חסרה הטבע בלידת האדם. - אמר רבו מדולה מילה של
המצוות שששה ארבעים אקמו לא נקרא שלם, דה @מל @נאמר התהליך לפני והיה
רמים. נפחים לא י. ופן. רש. כרם. לפי אדושו של זמן שהצורה בק אתה קאל אום לפני.
פיהלן - פיהלן היהודי האלפסופיוני - אומר, לקל ופקקן מחלות קארה כי בארצות החמות
יטה שנה פלע ומקומה ויאסף קדור הצורה או נקיות. זהו יאמר פיהלן, כי יחלים
מאות תמלל ואם כי עי חתיבת העולה וטה את המלך כולו וזאת נאמר

ושיאל המה אלו להם כל זכר יי אשור כי אברהם ואל את כל ילדיו קודם וזכר כספי
 מכל מן נבי כח שפירש כל ילד בנות שולחן שפחה שדקות, וזכר כספי שקראו אשוראי.
 והי לו הרבה דברים כי שמה עשר ושלש מאות אדם לקח דמו לאלהה נקם הארץ מלחמ
 ואל הרבה נפשות אשר עשה, המה תלמידיו אשר למד אותם תורת ה', כולם נמולו זה
 אברהם וברק היואם, וכל דברים והנפשות אשר עשה, כאשר יצאו ונפולו קארל לארצה
 ולחזקת. המה בלי ספק מלו אמ את בניהם וכן דמו בניהם וקנייהם וקראו מאשוראי
 אשורים אחרים וישו גם המה בן, וכן נתיחד ונתפלט המנה קארקז כנפוח האחר
 ער הולס הנה. וכאשר כל: כל הדברים אשר נמולו דמאברהם לא נתיקו קולא
 לא הם ולא זרעם - ולקט לק - פי לא נשאש ושיאלים יק התעוררו קמים ודמוס אחרים, וק
 מנה מילה נשאר קודם כי כח הול נמולו וכן דמו לקניהם. ואלה זאת כי כל אדם
 לא יוכל לכתוב מאת תחת לשון, כי בני ישראל, המה ואז מצולם וחזיו סגולה קטרת הנפ
 וקמדות ושלח. בקח הזה המה נתינים אליון אל כל מלי-העולם. וזאת יפא והפניו
 אמ חכמי וחכמים עזרים קדמ קחנה, והחלוטו, כי הסיקה לזה, כי המה מולו, כי
 דא-המלך לטרת הנפ ואלעט ד מאות המלכות ואל כן המה נשם אל כל קמים
 ובאשר, כהני וחכמים עזרים בקשו בלחופם וקמדותם טרת הנפ מ"כ (כא"ר החלטה
 המה במסעי לחופם) וכן מלו אמ קשר דולתם אמ המה ולא הניחו לאדם ללגת
 אל הקופס ולחכמים בלפני טאון למלכותם הקפולט דזינוהם. ונכל להוכיח מן המה
 כי המילה מטהרת את הנפש. כי איתא קלמה ידה-כ"ה - את השורה הזאת, נא
 אן לאור שירה וסער. שאת קל טאמא ותי מלה נדשה אלמא אנו טפוחים. אמ
 וחזקא אמר: ערל, דק וערל קשר וכל ויפכו את ברות אל 5 תודקותיהם (וה'א"ד)
 וירמיה אמר המלו אל' והסירו ערות לקבם (ה'ד).
 ואולי כי זהו הטעם, אשר חנשים הדפנות והאלות מאני להנשא
 לאים, אשר לא אל את קשרו ותעבו את בני הערלים, כי יפכו היטב כי הנפולים עומדים
 קמדות יום עלינה קטרת הנפ וקמדות ישות כי באולם את קשר דולתם נמולה
 אמ ערות לקבם -

117

התורה והפולסופא, כי ה' יתן לנו חכמה וחוקים והדבירה אל ידועה אשר
העצום שהיה ההקדש הזה חסידה הא' באמונתו וכמו שראו אל ה' ואלו
להיות נבד ואברהם אשר החילול בסומעם מותבם בן ירד' ה' יתן להם
הואקרה וה' מפורשים בל מני פשרה כמו ש' ואלהם ופירוש כי ה' ה' ה'
זרע קור' ה' לכן נבטו ונולדו את ד' וז' חילול - וכן קולקס ה' כחות,
זה אצלם עקיים המלה כחות. כדעת הרמב"ם כמו שיהי' לאנשי זאת
האמונה אותה ש' שיקבלם - וז' מנכחו ויכא' והוא את קוות כמו שיהי' זלזול
בגופם ע' הם מאמה הישראלית, והוא ע' דעה דני ישראל העולמים והנפשות
בארכי כנפול הארץ וכן יתקולו דן העצום ויאבדו ע' הארץ; וכן להדיח
חכמ' אתה וחוקי מפר', ע' כל זמן שישנו בית ישראל את מצות יהוה לא
ותקולו עצמם, ויהי לזולת דעה - והם אפס' קנה מחוקות העצום אשר עבדו
את האלילים בהקדשם להם את אונם - כח ההולדה ע' סורס ורקיס אנש'
ונש' ע' כמו לעולם ~~העצום~~ פהילול ועולות, וכל זה נמשך תורת ישראל כי
מצות ע' הוא הראשונה בתורה - האקן דגרה: כוונת הש"ת קצוות
~~העצום~~ המלה ע' ית' אותה ולא יבא טעם עליה כש"ה התהלך לפני והיה תמים".

אחריו גבולת חקרו לש אקא אף אני ואצא אחריו פקדוהם.
הטעם הולל נבון "והיה לאות קוות קינ' וקייבם" והוא הטעם האמתי כי צ' יקא
בסוף ה' כמאמר הולקס: כחוק סוף ה' לראו וקרינו להודיע אילהו סוף ה' לו
מלה וכו' אל הקק' אם הולל תצול סוף ה' יולקס תהלים כח -
ויכא. ויהי ויהי ושב פתח האהל כחם היום. ויהי
כן ינבאו צור היום פולסוס הנלסוס עם עדיהם בארצות העזרה. וספרו תנו
האכל, כי יבקו פתח אהלם או תחת כל ע'.

וירא ויהי לקראתם מפתח האהל ושתחו ארצה.
והשתחוו ארצה, ה' המנהג בארץ קדם יק' לפני ה', או נמשך מלכים. וכאז כן
השתחוו דאם שלם פדאים ארצה לפני ונתן כי ה' ה' אלף. שמואל א' כ'.

לך

לעם אשר הוא מאליה כהנים ואין קדוש. הסופר והחוקר הנפלא הוסיף כתיב
 המילה היא אור קדשה ואלקים ואסיואן שהיה ונקיות, אומללו כל הנאה אחוץ לקדוש.
 עם הכמרים כש: למעט המטה וזה חלוש יחיי האדם, כמו הכולל ד' ע' יאמר
 במצדה הזה - מורה מ' 49. רבין בתי סי' אק. בתם שדס המילה, ע' אלה תראות
 המטה, כי על שנת השל, השפט יפוצ כי חתוק האדם וחלוש כח של אדם
 ואין אדם מכל אדם המוף את חילת תולדות, שלא יהי בטבע מוחסר מכח, ואד' ^ו
 באה מצות מילה שהיא סובה להחליש כח התאווה ומונח הנאת התלמיד וכל' ^ו
 ז' הנבחרת ועל ק' אפרו. - אברקאל: מצות מילה מצדכת האדם אלהות
 אלה, ק: שדס המילה והמים ראש המילה ונכנס החומר והמצדקת התאווה
 המופנית ונרצה השו"ה לזכות את האדם ליתקן את צדו שהסרת הצדקה
 ממנו ויהי תמים כל רמ"ה אפרו. - ה' חינוך: אלה המצות השו"ה לזכות
 להיות נקרא מ' א' אור קדוש במאמץ להבדילם משאר הדמים בפרט מופס
 כמו אלה מובדלים מהם בפרט נפשו ומה אלה מופס ומקאם אמנו אלה. -
 מאמר השכל והראש - זקנו של המצ"ה ז' - הוא כ' א' וזהו זכרון
 באדם התאווה כה המהומה והמטא, וכל שמש בו כ"א בנות כל' המורה זכר
 מצדקת אלה בענין המילה אלה, האמונה אלהותם השל יתלה את
 אלה, יקבצם ויקבצו אשאר האמות. - בעל העקדה: המילה חילונית היא תיקון
 החומר והצדקתו על מצד אלה המעול הדמים המורכבים כל מולו
 וכל מכה אלה הבהרה מוחמת הדמים כל' המילה אלה השל הוא צוחה
 את הנמצאים ה' שלא יקרא לידו מכה ונקצ. - כתר תורה א' ~~ה' אלה~~
 מילה נקראת פיא ז': ואמר את ברומה לשאר מה עק' ה' מאמר
 אלה, הוא ברומה אלה והמילה היא אלה על זאת הפרט וזאת המצדקה היא
 רבת המילה אלה היא סיואן לעקלו דול זלכות אלה באפקה והוא סיואן
 כ' א' הם עם סמולתו. וזה זאת המצדקה יש להם תורה מעט למעט תאור
 המילה ע"כ נאמר ואור ביות.

פדיון רבוא י"ח/ חזנהא היה (אדסוד 207,6) גכן זאן אמ ההודייס (הינדוס). הרמקן ז"ל
 יאמר שדס חולת היגלוס, אפני החוס ונתת אום קרוס אל נס@ עישה. ש.
 וה@ ענן תחת העץ.

המנהג הי' אז, שקצת האכילה היו נשענים או נסמכים אל לבס, או ילקו אל
 הארץ אל כרוס וכסות, אמ ילקו אל כסאות כוונן היום, כי אצאן החופים,
 כי דוד בואים הקדמונים, היו דמי התרבות ושרים אל כסאות, כזו שרואה אל
 הפסל והתאונה הפקלות מנאנש, אשר עלת חרותים אנשים, אשר יקאן
 לחמת את האלי. ירח. אמ אל התאונה של עץ החיים אצור, להא
 כער בקדושים מליאום, חותם, עץ החיים עמ אלו ונתן ושרים ג"כ אל כסא.
 אמ בתאונה מן קאואנד@, קאואנד@ חרות: הוצר אסמנפ@ ונכ
 @מה וא@תו העלכה ושרת אל כסא תחת מכן.

ואמר מהני שלם סאוס סילת מ@. ועי עומות.

המנהג הזה קאל הזאת, דוד. היום הוא כן ולא נשמה. כי תיכף אשר זאן את
 הקצץ, יעשו אעני עומות שקות וחיש אחר יאפו אותן אל חתו, בכלי חרס שטוחים
 כזו מתבות - פפצנען. כן יצאו הקיבואים. והנודים יאפו את העומות אל כלי קרמ
 שטוחים. אמ אלו תאר נאמר, ורוא ותלך לעיני ותקבל את האקוקות - שמואל י.
 ואו הקקן.

אלו עמ הקיבואים, אף אמ הוא מחות האכל, לא יקום לעלות כל
 ולאנה בקיות השיא הולט גדול אצלם, לא יכלים להקיא @ה מצורו
 ומע@ות אותו, אמ א@תו השיא לא תב@ לע@ות א@ ונתת עלת הקלות,
 לב@ את הקי. אמ המעורר הקדאן האר, יספר ספורים כצלה.
 והוא עומד אליהם תחת העץ ויאכלו.

למ חמש עמ מנהגי אכל הינאסין, האה לא יכלו קדוה, יק ילקו תחת
 צל עץ. אמ קצת מחתם. ונקינתם, דתוק קותם לא יכלו. הוא לא יהו
 בקיות יק קצת אשר יין או קצת אשר יחל. אולם את הנשים יסאור קדוה. -

אם ויקראו פה אפים ארצה ויטתו נגד הארץ מאול: למ כ"ב. וכן הוא המנהג דאם היום
 בארץ דרה. באבתה אחרת, אשר נצטאו, כחוק. שרד פדאוס אפול אל זקי. שרד פדאוס
 אפול אל דטני. וכן יערק השתחווה שרד פדאוס דא גלתו דא אחו. יעל. אנשי ארץ
 המדינה ופלו את שלום אש בדרך זה, ונא קוד ואונס את הארץ ואחריו ונא
 דאם את אדם ומלחם.

על נא תלך ארץ ערביה. ואקחה פת אדם וסדדו לקדם וכו'.
 אם היום המנהג הוא כן בארצות המזרח, כי לא יתן, את הזקוק אורח ולבת אפרו
 דא כי יקרא אל קותם וסדד לקו. ואלאום ספרו הנסדוס מספורים כאלה
 איך מלה אצלם ארצות הכנסת אורחים. לפי מסורות ודעות חבלי ה'
 אקחהם יחיד כהכנסת אורחים ודא לנע דאום בקבלת פני עורח אורח.
 כל זה נראה מפשטות הכתובים. וספור אחר, אשר היה קדום הפס דא האורחים
 האלה אצלם, כאשר קאו קערק אל לוס, ונא לוס ויקם לקראתם. "ואמר הנה נא
 ארצי סורו נא אל בית ערבכם ולינו והשכנתם והלכתם לדרככם - ודא לנע אמה
 ופירות אשה ואלו". ונראה, כי אצלם לוס נאמר קם לקראתם" ואצלם אקחהם, ונא
 לנע אמה" אם אקחהם אחר ונש בדרך כדא "אם נא אצאת חן דעניך". אם אחר
 והשתרן לתת הלל כי יניחו כראשית צאצאיהם. ואקחה פת אדם וסדדו לקדם
 אחר ודברו" אחר לנע כי אחר שלא יהי עיפוס, ולחמו לחמו קדמם שולבו אפרים.
 "ואמר אברהם האלה אל ערה", חוש אחר בא אל אשתו שרנך ארוחה בדא
 האורחים ונאנה שרמיש גם היא במעשה "אפרי" ונאמר לה דא אה תעשה,
 ויקר בדצאו אל הבקר, לא הלק לא, ויקח אחד מוטק בקריו ויניח אל הנער
 שיצאה אורח במהירות. אחר לנע דא חמאה וחלה ונען לנע לנע, אפלו לנע ודא -
 ונא לא הלק ל, כי אם דא אצלם קדמם אכלם ונא, ואכלו בתיאקון ונעם לנע.
 ויקח נא אדם חם ונחלו נא לנע.

ראשית קבלת פני אורח. ה' לוי ונעם חם, ונחלו נא לנע. קדמם את
 האורח בדרך כדא. וכן אבא המלך הקדמון האור - אור ה' קדמי בלם בלם.

מקלם וחל הארץ, ויקראו זננים שחורים מאפולוס אור השאג וזכרם חתולות קולות
 לקרקיק ותולצו ורצאים חלזים ואפולוס ישיאם. וזכרם לפני מהפכה גדולה כזו, אשר
 באה לשמח את הארץ ולתמות כל אשר נשמת חיים באש, להפוך משהם זכרים גדולות
 ולשום בכר גדול כולו לתולד ולקלח, אשר אז מפורת תבצר ויטכר אש על משהם
 ותלהט סביב את הזנים וולסקיהם, קול כל ספך לפני מהפכה גדולה כזו, וקראו כל
 האותות האלה וישלח מאתו לפניו. כוח עזה מסיקת הזנים ומשקרת סלזים,
 קולות לקרקיקים מפחידו נפש, וזמן כבד מכסה עץ הארץ, ותראו ויקראו מקלם.
 לקול הרצאים הנוראים תצלינה אזני כל איג. כזה וזה הרבה יותר וקראו וקראו
 מנאג כי קול לעיני ארץ וקול כל קול יקרא. שומעם ירעז וחול ורעדה ואחלופה.
 וקרא קצור וקצרים להטאן מפני הפחד אשר יקול אל האיש. (המא כי קרה באה פזמום
 שפטים המטירו במסירות כמו שקרה בשנת 1642 בחופש יוני בשל קצרי מהפכורה
 ולמקורם וסביבותיהם במסר הארץ. חתיכות מפורת ככף איש. הם קצנת
 1681 בחופש יולי קצרים וארבעה יום דא, אשר אל עינה אנהלית, שהלכה אל שפת אנהלית
 החפשה, נפל משום חומר שרפי, אשר נוח כוח המפורת, והחומר השכר, אשר
 נפל אל האניה, לא נכבה פמים, ונחלצו אנשי האניה לזכקם אל חוק הים קולקתיים
 של טול. ובשנת 1815 קצרי תלחים נפלה מפורת משום ארצה קצרי פטרסקור
 ביום 18 לחדש יוני, אמר שלמה לוי. אך כולם באחד יצדו, כי עת נקרה זאת, לפניו
 פוק נפל - נשפי אלקטרוא - מן התקנים והרצאים וזננים מפורת אשר נשאת פרוח,
 השמים כסו בדרכם. כי באור ושנמ יסלדו שרפיים, אשר אם ותאחדו עם יסודות
 אשיות מן האש, כי ישאם הולח למחלה באור - כמא מסירות ונפס - אז לוי האלקטרו
 מהתקנים יצות אם מהם ויפלו ארצה בארזים כל הקצה). וכל הספור לא מצאנו אף
 רמז קי מהאותות האלה, כי השמים נקדחו בקדקום וקרקום האורו פני תכל, או
 כי נשאת קול רע הרצאים. ונהפוך הוא. כי אפלטות הכתובים, נראה. כי אף
 קול פזמה דקה לא נשאת בכל הפכה אסדוק, ומעלה שקטה לחרה בן הדם האלה.
 אל כרמה כי לא דע אל חתנו כי יצא מן המקום כי שלחם ה' את הדור ויהי

א' המטיר אל סבא ודאורה ימשת ואם אלתזה' מן הלואים
 והפלק את הערומה האל' ואת כל הככה ואת כל ואלה הערומה ופאח האפוח.
 לוקח סבא ודאורה רבה, וחטאת כדבא. סיקת דיונס היתה, גאון
 לקח לחם ושלוח השקט. יסידני ואקון לא החזיקו. והמקנה, ותציעה תצנח לפני ה'
 - מתקאל וז' - התקאל בזה עשרם ורכושם. ואזרחים ודנימם הקאוס אחריות אחרות לא נתנו
 חנינם. אל כן חרה בהם אלף ה' ויתחלף אליהם כליון דולם. להראם את סבאם וקנותה
 והלחות גם את אהלם, עד כי לא תלמח עש ולא תלמח כל פה. - וסוף מן גאון קפוחות
 פ' אתה עש. - אתה מודול סופרי העמים - איכאליט - ואכה להקן תחת אטר אל וקפוחות
 בקיקים נואים" אשר הליתו את המפיות בקארות חמי-לפת, אשר ה' שמה לרוק
 בעמק השבוע ואשר כי האירו הקיקים והקדורו את הזפת - חמי - קבון האפוח
 נפלו החומות והקדומים תחתם. - התכנס הקדול והמחולל כחכמת מבודדת האתלטים
 והפואמנים - מיניכולאליא - וכחכמת ההרכבה והפרצה - חדאלי - (מאטאלן משוויא), וחלוט, כי
 האש ומטר המפיות אשר הפק ה' את סבא ודאורה, ה' רוח משרות אשר, אלה
 הדיקון גם את חלקי, @מנימ, המרחשים המרחקי האור. האש היתה תביר לתקניות
 האפוח אשר שמה ה' באות ואזינום של זפת והפלקן גם אותם וכה נחרדו ונהרסו
 הערומים. - אך שניהם לא ידעו נכונים ורחוקים מה' מן האמת. שצת הראשון לא
 תמאם גם ה כחמא"ה המטיר מפיות ואם אמת ה' מן השמים" הלא מאנו כי לא רב הא
 -הקוק- כי אם גם המפיות נפלה מן השמים. - וכן היא כוות הד' ספוחי @אומר, "לא
 שהגלה נשיאנו ערבה הארץ באופן שיתהלכו באור כחו @יקרה בקיקים ואפלי
 אש, בטקץ" וצד שניהם, אשר מאמת לאתה את מהפכת סבא עם הטקס, סרה מן
 פרך האמת והלכו פרך עקלתון, כי כל אש אנו דנימם לו לראות ולק להקן
 ידע וזמן, כי לא ה' שום @אל טקדיות, יד אחר כי השחיתו אנו סבא את דרכם
 נאצוי ציהם חס, קרא ה' חפשות אשר לא נהיתה כאה, לכלותם יחל פני האפוח.
 ידע כי שום ירה העלם וטור נהר ארצה, השמים נתכסו
 בערומים, וקופם אשר תפיתנה אהלות השמים ויתחל גלם שוטף אים אפורים, יעלה

און נחמנו הערים. בואו אורא יקרה מוצץ נחמנו, הא הא ונחמנו ליהו אלה
 שרפו אורן, אקל לא הפכו אורן. אורם אפדונו ונח. כי הא הפלגה את
 הדבר מתחת אורף בקטן האמה, אשר אליה נקנו הערים האלה, אן נחמנו
 הקתום מוצץ דה טפחות ונפלו לתהום ונתהפכו.

וכן פי' זה"ל אקרבנא "כוונת הכתוב השם, נא אל הארץ והפוצ, כי

ואהי גם בדרך הטקף, אשר טרם העטור ותקדשו שנים קדומים וזהר השם אינו נראה, ין
 שהיה להפך שהשם זרם אל הארץ ע"כ. וכן היא דעת המלוקם "כי השם היה אז אל
 הארץ וזרמים מפותות עפולות כאלה הם ערים שחונות מאפולוס אור השם, וכן לא
 היה שני באור שפחה חלקים זרים כאלה בקרקו כי לוס דא צורה ואור וץ ומפוס
 כז א"ל אקאלו חים לעקור דו ע"כ. -

אם הספור מן מהפכת ספוט וזמורה, ואמתו גם חכמו העמים. החכם והסופר
 טאציטוס אומר: "השדות אצל ים המלח, אשר אל ים, יאמר כי לפנים היו נאות דשא
 ושלש פני תבואה וזרמים מקדושים. גם יבד עץ עמד אליהן ורשפן ונאקפו מן הערים
 האלה ממצות יבאלי ישיי קנינים והאמה אשר הנה צרה שמה, אקפך את
 כחה ואם נפשא הארץ דשא מעפמה או אם יזכיר האדם זרץ וקתוכה ונ"ל ע"כ

או ספוט פרוחם, או אם השדות העשירה אור, יקולו ויקשו חים זה"ל זה מתאים גם
 הכתוב. ומ"ל אמתו "ויהפוך את הערים האלה - וצאת האמה מ"כ נשרף אל הערים
 והאט וצד הים הזה יקולו וישרפו למזכרת עול". וכן דבר אחר כי יהושע אפ"ל
 צאחי אפחה אן. צד שם, אם יקולט אפס עטר מאורי בספוט וותן קדומה לא
 תצאיות. פ"נא ב"י החכם המדון שטראקא, צד יבד מן הכופר - ים המלח - אומהלו
 וצקו וקטיאחלו, יש קט ופס אמת. בדיקת ההקדה כי ה"ל שם ארבע עשרה ערים
 צד העיר המקדוה ספוט אשר נחבקו ונקלעו צד רשם הארץ אם וקול מים וותחום
 מהולוס קמפיות George Baxley. וכן היא דעת המלוקם "ויהפוך את הערים חול
 ענה שהעטור מוצץ גפיות - נצט נצט הארץ - שלח בחלודים יבא הפך מאור ערים ואר
 עקדה הארץ. שהיה שם עין הספוט מתחת ימי הירדן. שהיה פרכו להטקת את כל הככר -

כחלק גדול חתנו. דודם אפרים, ואילו המלכים קלוט-פן יספה קצון הדור. קצו
 הרמז, אשר לחקן חתנו אמנו, כדן האלו המלכים על לול כי ואהרן הפתח על
 נפשו. ואם הי' שם אותות וברקים קודם המהפכה, כדרך הטקס, מפני הי' לוחמים
 אמנו, הלא נא כי פתח מה מתרחש קאמר ולא לתת קאו הרמזים הנחמדים.
 בן כתוב, "וכאן השתר עליה ואלו המלכים קלוט" מזה נראה, כי השתר קאמר
 כדרכו, ופרש כפיו זהו על הכבר ההוא. ואם הי' אז ערפל עד תחת השמים
 לא הי' מניין את זה השתר ולא היו יכולים לפקדון. מתי קא השתר.
 (א) המלכים נשאו פני לו, לקבל הפוק את הדור לומר ולומר אלו "מהר
 המלך שמה כי לא אכלו לעשות פתח עד קודם שמה" כי המלכים לא יכלו
 לעלות מאומה עד אשר נאלץ לו והמזל לומר. וכתוב אחר זה, "ולו קא לומר"
 ובהי' הרמז נעשות המהפכה ואק הציג רגלו קשמו לומר "אוי המלך המלך"
 וזה עמורה. וא"כ לא הי' שום קלות וברקים. כי קודם המזל לומר לא עד מאומה,
 ומפני כשהמזל שמה, התחילו המלך והמלך לומר. ולא היתה זה ויפיה קינחוס.
 בן כתוב, "והשם, ולא על הארץ ולי המלך על סדום ואל עמורה". בהשקפה הראשונה
 נחשב כי, והשם, ולא על הארץ אק לומר, כי מה לנו לדעת זאת, אק קנה הראה לנו
 שרצו ונקט, כי לא כחלקי הטקס היתה מהפכת סדום ועמורה. השם ולא אקודם על הארץ
 והאיר בקרני זהו על הכבר ההוא ולפרש עליו, השמים היו זכים וברקים, שהורגים כמראה
 הרכות. אין על עב קטן אכילו כאלו כף אום. פומיה שמונה והסקט שוררים.
 בהרכיב כל הסדרה. וישבי העיר שבו דוד סרומים על מטרותיהם ורבים יצאו לפתח
 ולעקבותם, ולא עלה על לבם כי בא אחיותם, ודוד אצט ואונם. ולפרש פתאום
 בחר. מקשה, מות ואקדון! ברקים לא האירו, ונצחוס לא הרעידו תקל וולסקיה.
 שיאיים ורוב ימש אין אק ה' המלך "מאת ה' מן השמים" גבורה קודמת ואם
 מתקנת ויהפוך כמו נמך את הדמים ואת כל הכבר ולסקו דם לזח המדמה.
 מאש הזה קא דוד ברוך האשה, אשר הי' שם הקאות של גפית, ונבאקה. וזהו
 @ כתוב "והנה עלה קיטור הארץ בקיטור הכבש" כי הזפת קדחה באש, ואמנה עלה קיטור.

חלק הנחלה והוא נקח" אוכל, כי חלקו והמורקו הוא קצת ההיא חלקו המורק. והנה
 אברהם קרא את ישמעאל "בנו" כש"כ "ויקרא אברהם שם בנו אשר ילדה השר ישמעאל"
 "ויבן הפסח מאד קדונו אברהם אל אבולת בנו" וקראי קרא לישמעאל גם קדונו
 "בני" וזכיר את ישמעאל הנה צד: אל אברהם כסדר וקתאנות, קראי לא הנה
 נחנץ ולקראו "בני", ואם לפי החלק הנה ישמעאל יורש מ"כ נחלת אברהם כמו יצחק,
 וזכיר כשראתה שרה, כי ישמעאל אצחק אל האלה קאמרו כי מאקואלך
 נמנעקתה שרה ואם ליצחק תלפך ארשת את אברהם, וזאת שמע קראי מאמל, כמו
 שכתב קצת הספרים על וכתבתי חז"ל "גותא דיןקא דלוקא או דאקאון או דאיוה"
 כי דקיי אמו המר אצחקים ומוק מחנו, שחפה כוכאש ימל, ישמעאל לא ינוח את יצחק
 ייקח מ"כ חלק קדושת אברהם לכן אמרה לאברהם שיקרש אותו. והנה זה קדושתם
 כשראתם אותו מלפניו - כפי הדמיון.

ואשר לבסוף קטע המנוח, כי שרה ראתה את בן המר הנה צד
 מצחק - לא את בן המר אלא, כי הכירה בו נטיה לעלות מצדיות מקור מחצבת
 אמר, חוטא ממנו חס אבו כנען. האנוני, וראתה אותו מצחק ולף ואמרו איש
 תמוק ושר, ככאן להיות לכן אברהם, וקמאלו ותכר הנצר, כי יהיה פרא אפס
 ופיו בבל, וזכיר לפי דעת חז"ל שנאמר בו השלש חטאים היותר גדולים והכו
 מחנוים, ע"ז, שפיכות דמים ומלו-צדיות, והנה משחק בקללת ומחזיק בלפי יצחק ואמר
 משחק אני - ב"ר ר' יוחנן וקרא ~~הנה~~ דמות שרה, קצת נמנה שפחה לאברהם, כי הפך אשר
 תלך לאברהם ולק ~~בדרכי~~ אברהם ונעשה לבקש ומלפס, והוא "הנה" על ידו
 כמו שאמרה אל אברהם, קאמל ואלו שפחה אלו אברהם "הנה" וזתה כשראתה
 כי נכזה תחלתה ותקוותה נארה מל, כי לא האזין החינוך שנתחנך
 אל אברהם מאמה, הוכרחה לקרש אותו ואמרה: "הנה את האמה - לא את
 המר - ואת ב"ר הנה: האמה המלוה, ואת בנה אשר יורש טקף אמר, כי מה קדושתו
 ולמה לא ראו חז"ל, יק כדו שהיה אחרי אותו את נחלתו ויקח כל אשר מל
 ולאו יתן ליצחק מאמה. - ע"ז

אורח בדרך.

כפי סופו העצום מוראנוס *Metanidus* תרגם יושלמי אבולף מלך גרמניה.
 דעוה. בתלמוד יושלמי מריון - שקוצה לו - וכן קמחם מרר גריון - קר"נ. והוא
 אחת הדיוט הישנות בארץ פולטת וכדת נכחם שאותה ולכרה מאל פני האמה.
 לדקת חכמי התלמוד, היתה דוג מרר אחרת באה. חמת, אמר רבא לו חמו קרר -
 מאלה. ת"י בחלקן במו מרר כמו סקרוא - שקת ק"ט. כי אייבו ומני לה קדם כי נתן וכו'
 אצותא חמת מרר - מדוע קבלת פ' קרדאט הטובא. (ה' שלמה לאווינאקאן).
 ותרא שרה את בן המר האפרות אשר ילדה ואקרהם מצחק, ותאמר ואקרהם
 מרש את האמה הזאת ואר קנה כי לא ירש בן האמה הזאת דם בן מצחק.
 הנה חז"ל אמרו: מצחק ~~דעוה~~ כי שמאן בן יוחאי אומר דעוה כי חז"ל
 אמר לחוק האמר כאן אלא ד"כ כמ"ס ויקראו לצחק. כי אלוהו אומר זה ק"כ כמ"ס
 הדקדוק הדקדוק לצחק כי יהושע אומר שפיכות דמים כמ"ס ויקראו ינא הנצחוס וישחקו
 ואני אומר אמר לחוק אלא לשון יחשה שהיה ישמחאל מצחק ואומר אני קרנו
 ונוסל שני חלקים ונראה אני את דעתי מדעתי כי דקיקא תוספתא שולח פ"ו.
 אמר בקר"נ פנ"ה אמר אמר לשון זה של לחוק אלא לשון יחשה. קמ רשד ג"ל פי
 שהיה מרוב דם וצחק אל היושנה. הימ"ק דל פירש ראיה אמר. מלחמה אל
 וצחק או אל המשתה המדול. הימ"ק ג"ל אלא באר פקטו מה הי' הלחם אל המשתה
 ובלה ספק כוונתו כהדל הספויני שהי' מלחמה אל המשתה באמר, כי מאכילת
 נרעיקה שרה - ולכן אמר ילקח משתה לאקרהם - ואמ' אל עקב היושנה מאקרהם.
 הרשקם יפ"י שבת מ"ד הרקב ולא רצתם להשתות' דוג פ"י: ירדו להחזין
 ביחושם אמרו וכן פי' פ"י אורחא. מזה נראה כי חז"ל והמפרשים יוחלטי
 כי לכן מרשה שרה את ישמחאל חמת היושנה. והנה בחוקי המלך המורקוס
 ק"ל סג"ל כתב לאמר "כי יקח איש אשה ולדה או בנים, והם שפחה: ולדה ה'
 ב"ש, והאב אורי-קרא. בחייל לקני שפחה ק"י, וא"ל קני האשה חשבים.
 אחרי מות האב, ירשו בני האשה ובני השפחה מותבחות, אך בן האשה

בזה אשר יושב הרוח פהוא, ואמר האור את לחותו, השמש ותכסה כח קצתו אחר
 מזה. כל חיות המדבר יפילו דלגמם שבתם על הארץ, והנלל מן הרוח הקודש אשר יחנך
 כל מי אשר יפיו למדמו קפנו. יולד את יוסף, כי קנסו קודש, ראה אנשים אשר שבו
 על הארץ ולשונם דקן יתכס, אחת הלאון הנורא אשר קצר קידם כמו אש וקבלו
 דיונים - בתפלה ובתחנונים, חבו לקראת האור אשר קא יקא לרחם עליהם למאן
 ומכאובם הנורא והמו יותר מאות. רבים מהם הנם מאושרים, כי כבר אלו. מהם אשר
 אנכי אנקת אות ומהם אשר הי אב מעט כח כמו זקן בקול מר לוח, וורד תפריטן.
 בקל נלך ~~אם~~ מים על שבתם הקדושות במחלות והליק נשם השוקקה. הנלסד הזה
 חפץ חיש מהר ליתן אנאפו מעט מים למתם מהאמללים והאוקרים האלה, אולם מנפחו
 הערבי לעק אלו: דן בלי דעתו התחילו כי הם אנחנו נאון קלמם? וקח מן
 המות כרמץ את האמלל הפוא וקח בתוקה את הנאפ מים מיד הנלסד קאמרו,
 כי מות ימות כל הנלמץ קל.

אחר שנפץ כל זה, נכלו להקט את מורו המר ושמאאל אשר נתנו
 קאפנס ופמים כלו ונפד מ"כ את מיונותה הנוראה ואת מכאובה הכפול קואלמם
 אמ את צבת קנה ולכן קודאי בכתה אז מלך צמק ואם הנער, אשר הי דוד חולה
 לפי חזו, בכה מ"כ כמו נפשו דוד כי שמע ד' את קולו ויפקח את עיניה וכן. -

מערת המכפלה.

הספור מן קבורת שרה לקניות מערת המכפלה, כולו מקשה וקשה ההקנה. מפור
 כותח אברהם בקלתו "הי ותלש אנכי צמק?" מפאץ קנאונה אשר אברהם "תני לי אחוזת
 קני" באמל חפץ חתם בלי כסף, וכחמקם אוקלים "הקלו לי", ואלי זה עני קני חת, קאמח
 קברונו קבור את מתק איט מתן-א ילה מתק יכוד" באמל אמ האנו ה כי יקח לו
 קבר קא דאום, ואחר כך כשמו אקחם, ופמדו לי דפנון מן צמר, אשר קכסף ולא ותנה
 לי. ערה ~~ב~~ בקל אקחם קוד כסף לקנות קני וזפנון השיק לו לאאור "השדה נתתי לך
 ומערת אשר בו לך נתייה", קזה אשר כי חפץ ליתנה חתם וכחמקם יונקן חקלא ודעות
 לך ומערת דו קיה לך והקנה למתה" וכפוי ויהי זל, ולא תקנה אותה קדשים" אמ פ' לם

וּלְכֶם אֶרְהֶם בְּקֶרֶךְ, וְיָקֵחַ לְחַטֵּי חַטֵּאת אִישׁ וְיָתֵן אֶל הָאִשָּׁה שֶׁ עָלָה שָׂמָּה וְאֵת
הַטָּהֵר מִלִּפְתֵּי וְיִתֵּן וְיִתֵּן קִדְּשׁוֹ בְּאֵר שָׁמַיִם.

הַחֲמִית, אֲשֶׁר שָׁם בָּהּ אֶת הַמִּים וְיָתֵן אֶל הָאִשָּׁה, הִיא נְאֻם אֶעֱזֹר. כֵּן הִיא שֶׁעָלָה
הָאֵן עֲזָרָה, שְׂאוֹר: וְיָתֵן לְהוֹתוֹ מִצֹּר (אוּ מִעֵל). לֵה יִאֲמְרוּ סוֹפְרֵי הַנִּסְדִּים, אֲשֶׁר יִסְפְּרוּ,
כִּי הַעֲרֵבִים וְיָם יִמּוּם אֲחֵרוֹם, אֲשֶׁר יִסְדִּים בְּדַבְרוֹתָם, יִשְׁאוּ אֶת הַמִּים, חֹלֶקֶם וְכֹל בְּעֵץ נִזְלִין
בְּנֶאֱמוֹם כְּאֵלֶּה, כִּי בָהֶם נִשְׁמָרִים וְיִתֵּן טוֹב וְאִינֶם מְפֻקָּדִים שֶׁעָלָה וְיִתֵּן, כִּי קָבָלִים אֲחֵרִים.
הַנֶּאֱמָר הָאֵלֶּה עָלִים מִצֹּר עָלִים, אֲחֵרִים כִּי, שְׁמָלִי אֲלֵמָה, יִתְּנוּ אֶת נֶאֱמָר, וְיִתֵּן, וְיִתֵּן
וְיִתֵּן, יִשְׁמָלִי אֶת הַצֹּר בְּדֶרֶךְ כִּי אֵל, יִזְכְּרֵנוּ לְחַתֵּן אֶת סָמָן, וְאֲחֵרִים כֵּן
וְיִתְּנוּ אֶת הַמִּקְלָחִים אֲשֶׁר שָׂמָה חֲמִית אֶת הַמִּים וְהַגִּנָּה, וְאֲחֵרִים כֵּן, וְיִתְּנוּ לְמַלְאֵךְ אֶת הַעֲזָרָה
בְּכֹל דְּבַר נִזְלִין. בְּרֶךְ הַצֹּרֶךְ וְיִקְשֶׁהוּ אֶת הַצֹּרֶךְ וְהַנִּזְלִין, מִיָּדָה בְּתוֹךְ הַנֶּאֱמָר שְׂאוֹר
- הַיִּסְטָר. הַעֲרֵבִים. לֹא יִסְדֹּר לְמַסְדֵּם מִלִּי. יִשְׁמָלִי נְאֻם אִישׁ קֵץ יִתְּנוּ, עַל לְבָבָם.

הַמִּשְׁמָלִי הִיא הַמִּנְהָל לְשֶׁמֶת אֶת נְאֻם הַמִּים עַל הַמִּים אֶת הַנֶּשֶׁם נִשְׁאוּ אֲלֵמָה עַל שְׂמֹן.
- הַיִּסְטָר 35. מִתְּנִים עַם הַכְּתוּבָה, כִּי הִיא הִיטָה מִלִּי וְיִתֵּן שֶׁ אֶת הַחֲמִית עַל
- שְׂמָה. וְיִתֵּן מִתְּנִים חֲמִית מִיָּדָה - קִינָה עֲזָרָה. יִתֵּן הַמִּינִי אֶת קִינָה וְיִתֵּן

הַמִּינִי מִיָּדָה חִי וְעִינָה וְיִתֵּן אֲלֵמָה חִי וְיִתֵּן עֲזָרָה לְבָבָם מִן הַמִּינִי וְכֹל וְכֹל.
בְּרֶךְ: אֲחֵרִים הִיא אֲחֵרִים לִי הַרְבֵּה אֲחֵרִים וְכֹל עֲזָרָה אֶת בְּרֶךְ הַמִּינִי
וְיִתֵּן סָמָן אֲלֵמָה שְׂמָה עֲזָרָה - תְּהִלָּה נִי. וְכֹל וְכֹל הִיא אֲחֵרִים עֲזָרָה
כִּי הִיא שֶׁמֶת אֲחֵרִים חֲמִית עַל שְׂמָה.

וְיִתֵּן וְיִתֵּן קִדְּשׁוֹ בְּאֵר שָׁמַיִם, וְיִתְּנוּ הַמִּים אֶת הַחֲמִית וְיִתְּנוּ
אֶת הַיִּלָּד חֲמִית אֲחֵרִים - וְיִתֵּן וְיִתֵּן לֵה וְיִתֵּן הַרְחֵק כִּי שְׂמָלִי קִינָה כִּי אֲחֵרִים
אֶל אֲשֵׁרֵם בְּמִית הַיִּלָּד וְיִתֵּן מִיָּדָה וְיִתֵּן אֶת קִינָה וְיִתֵּן.

סוֹפְרֵי הַנִּסְדִּים וְיִתְּנוּ, כִּי אִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ וְיִתֵּן קִדְּשׁוֹ שְׂמָלִי לֹא וְכֹל
לְשֶׁמֶת בְּנֶשֶׁם וְיִתְּנוּ בְּדַבְרוֹתָם אֶת קִינָה הַמִּכְבָּר וְיִתְּנוּ הַמִּינִי בְּרֶךְ. וְיִתְּנוּ אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עִינָהם וְיִתְּנוּ בְּדַבְרוֹתָם עַל אֲשֶׁר נִשְׁמָלִי, שְׂמָלִי הִיא שְׂמָלִי אוּ סִמְלֵם,
אֲשֶׁר מִיָּדָה יִתְּנוּ לְיָדֵי סוֹמָח וְיִתְּנוּ נְהִימָה - סוֹמָח וְיִתְּנוּ שְׂמָלִי עֲזָרָה עֲזָרָה.

אך נתייה, פי כולם ואו ויהא. ואולי צורק. קנה את השפה, זכר קצר אתה.
יש אך השלות. ואח"כ, כי הנפוח בו מנקט פרק כהא, התחיל לקרא אל זמן השנה קאחור
השנה ואמר ארץ ארץ מאותוכו. ואפסו צוה אחר. פי ה' ותושב, כי יפוצ כי מנקט מרו
קני שם בארץ, ישפאל ואחרי כן בא הכנצני מקני חס ומרש את קני שם ונקח את אולם
וושבו קרובה. זכר אחר אברהם מר ותושב אנכי דמכס, דמנה הנני מר, כי הנני
בר מקנא אחר. אקל ממ תושב אנכי פה יותר מכס, כי אקל ממנו כקר כאן. -
הכתוב יתאוס ממ צמ החקירה, כי קשפת אשורות יקטאו שרן שקולו *Sakulu*
וכסף, קספו *Kaspi*, ממ אולם היה הכסף המסדץ הוקרת לסוחר. ממ נראה מכרתי הועלת
ענינו דהם שם הועלת שיקלו כספי *Liklu Kaspi*, כי המסדץ הזאת היתה אצל הוקרת
לסוחר. - חקרי האלוהים ויודעו קדמוניות ואמרו, כי דומי קדם, לא יפא ז' מסדצות
כמו קדמוניות, דצד ז'ן הכיסוס, והשקל האמור כאן איננו מסדץ, יך משקל היפוא אצל, כי
היה אדם חתוכה מכת אשה שקלו אותם צמ המאזנים, אשר הו' תמיד אצלם צמ
עשו מקנה וקנין; לפיכך היה צ' חתכות המכת חותם, ודעת משקלו. לפי הנראה
הי' אצל היפואות חתכות פשף חוקרת לסוחר. - וח' ז' אמרו, וישקל אברהם לעפרו וכו'
דאשקל חמיה אלא קנטי פאשא פונתא דקרי לתיקא קנטרא-דכוות ה. ופי' יה' ז' קנטי משקל קדו
שקלם דינורו ואלו צעטניו בלא. ותיקא הוא משקל, דה חסדא הי' ליה ארוסא שהיה תיקו
והיה תיקו ושקל סלקיה-ד' קרא, קיט. ופי' דאשקל היפוא קמא חכמו אמרן "אוח' קרן" כשדור שהי'
נאמן ל' חסדא הי' שקל לערפאיה, דה חנינא מתקן מתקניה-כתובות קנ' ופי' גוספיות
וממ קרן היפוא שהי' שוקל אקנים והיה אורצאן קללת, וכן התרגום "ותקן אברהם לעפרו"
וכן ותרגם ז' לו שקול שקל כמס. "אומ' תקן ותקן כמס" וכן ואקנה את השפה זאת
חמא' וכו'. ואשקלה ל' את הכסף ויח' ל', וכן וישקל הכסף המאזנים שם ל'. וכן דפס
הפסוק "והשקל אברהם לעפרו את הכסף אשר דבץ קאני חת אברהם מאות שקל כסף"
ז' וק' לסוחר. "אם הו' הארבע מאות שקל כסף מדינת כמס, ומה הוצרך לזקלס?
הלא משפחות אדם שוקלם רק סופרים אותם? אלא ה' ל' שום ספק, כי השקל האמור פה
הוא חתכות כסף המשקל, דאשקל והם.

„אתה אומר לשמוע רק ולקחת בחנם אנו או אפילו כסף. ואחר זה צנה (סור)
 צ'להם מאלף ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה הוא" פתח בחנם וסיוס פארגז מאות שקל
 — ואמר למה יאמר, כי צפון ישק בתוך בני חת זה נפץ צדצני. ולמה הוצרך צפון למה
 את הקצקן לציוני כל קאי שר ציוני. הלא המערה היתה אחולתו וזה וכלו חס לאנוה אתו
 — מאתו? אך הפי לפי צ'ה הוא כק. כי יבוצ, כי מעהף מאז מקדם פאנולו המורה קדתי
 המסחר-פאנולו- כי המכרים יאמרו להקאניס צפני הפקדא, כי יתעו להם קמתנה את-
 אשר יתפצץ לקנות המעלה הזה הלא צ'ה הוא כן. (יאהאן יעוואל כסי צעה והוא מורדו
 "קצ'ה צ'ה). וידוע מ"כ, כי אקסיהם לאמר אז דחקוהו קצ'ה אשר אקסיהם שמה, כס"כ וישק
 אקסיהם קבאם שקד, וכ"כ יל"ה, מר מאר אחרת ונתישדתי כצן, וכ"כ חרל"הם צ'ה נכרוה קאתי
 למור כצן. הם מילאם מעתה הפושע כש"ה הוצקו והקאו הולידים. שמה חק ונעוס לקני חת
 שלא ליתם אחולות קקס למר הקא למור דאש"ה. וכ"כ הוצקו "כי אחולות קקס צ'ה וצ'ה
 לפיות-שם- אלא סצ'ון כל קני הציו" וזהו פי הסכור: אקרהם החל אקסיהם צ'ה דני חת
 "מרי ותושב אנכי עוצב" באשר אק צ'ה פאת למור פה וצ'ה ח"י מר, צ'ה ל. הוצקו
 והמשפס לקבול את את' פה. לפי חוקי ונעוסו מורכב. יק קהסכאם קני הציו, ואין קקס
 אקסיהם קוצצונה מאת כל קני חת, הושקוים קצ'ה ההיא, כי יתנו לו הרשון לקבול את
 צ'ה שמה, ואין לא דקס אקרהם בתחלה זקקו צ'ה כסף. כי אז קקס קוצצו את הרשון א
 הקקורה, ואם קני חת לא הוצקו מאימה אן כסף, יק הרשו לו שיקדור את' את' כאל שצ'ה
 אקרהם כי ותכדו דמו באמרים "נשיא אלקים אתה בתוכני" וכי "איש צעיר את קדו לא ילה
 מאק" היינו של הפחים בתוך הצור אספיון אל זה ועומתין לו רשות לקבול את' את' בתחיל
 לדקס צ'ה אמות קניית איזה אחיזה שקד יקבול את' את' ואמר להם אחרי שנתתם לו רשות
 אל הקקורה, פאזו לו בדפולן שיאקה אצור לו את' שפה, וצפון אשר ישק בתוך קני חת,
 שישק בין אקסיהם הצור ושצ'ה כי הושון אל הקקורה כקס נתן לאקסיהם, אשר לאקסיהם
 לציוני כל קאי שר ציוני, פי כי אקסיהם שכולס הסכור, לא יכלו לעבור הם את' שמה
 שלא לצורק קבולת את' נכרי, ויאמר אקסיהם קבאם דקדו כקדו כצ'ה אקסיהם תוצרת,
 השדה נתתי רק והוערה אשר דולק בתחילה. פי סחנם קמתנה, לציוני קני צ'ה

מזלות, והי' השקלם פה מאד דא כי כמעט אשר לא יכל לחזור אחורנית. בשנת
 1831 התחנך החכם באדיא *Badia* מאד ספרד תחת השם אליו קאי *Ali-Bey* וורה
 אל מערת המכילה, ויספר, כי להמירה, ורדום במזלות החקות אוכלת מאד, אשר הולכת
 במסגרות השם באם אל חליו קטן עם צמחים מוקדמים. באולם הקות אסמא, ושם לוחן
 ולשאל שני תפוחים, או לשבות. בתוך הפונה ימנה, שם הוא קבר אברהם, והפונה שמאלה
 שם הוא קבר שרה. בקרן הראשי מהקית אסמא הקנאי בתפנות קנאי הגולמים, וראה בין
 שני צמחים בתוך ארץ ואין בות קטן, הצומח לקדו, ושם הוא קבר יצחק וארץ מאד
 חב' בות קטן כזה, שם הוא קבר רבקה. בלע השני מהחצר שם אולם, עם תפוחים
 בשני צדדים. בתוך הים קבר יצחק וקבר השמאליו קבר לאה. (בתאום עם פחז'ל).
 מערת המכילה: פלתי. כה ושאל: חס אמר, שני בתים זה לפניו זה מאחוריו שניכילה
 בקולות - עיבודן נג' - אשר י' יצחק קרית ארבע ארבעה זולות הוא שם, אדם וחלה, אברהם ושרה,
 יצחק ורבקה איצחק ולאה - סטח' - הקברים מהאקול והאמהות מכוסים קורות וקחת מה יפ
 אמנים יקרים ופלאים ואשכולות באשכולות. זהב. שלו הוריות מקבר האקול האה מצראה
 יונק - מרן - והוריות מקבר האמהות אמרה אפס. הסולטנים מקנעטניאל, ושלח את הוריות
 המלה מעת לעת. ספרת את הוריות על קבר אברהם, והיו תשע קמסר שוכות אחת מאד

לשניה דא כולן. גם התפוחים אשר שמה הקברים, מלאים עם וינדות יקרות מאד. בשנת 1833
 הכריז קנעטניאל, הכולל שתי אוליק מאד *Lea* כוסיא אשר התחנך והלוי את זלמן באדי
 אימא *Mama* ויה אל המערה באשון אלה.

היופא פורנקל אשר נפא את חולו השח הש"ק אקצובכאן בשנת 1834
 והצ"ח מאד, קבל ממנו הכסיון ורפת אל המערה, ושם נאה שלשה אמות מאקן ומכוסים
 עם אש יקר מעשה חושב של אהל המזרח בצד ימין. כאשר הרים המכסה ראה בתוך קבר
 לוחן הקודש וערבות באותות מזהקות @ אות האבות. גם נאה. ארון אחד קטן, שם שחא כדן
 מעבר מעלה - מתאם עמי דחל כיון שפחדו למערת המכילה אתא עשו וקא מעבד
 שקל - חולס קן פל - קולעא מ"ה ארוסה נהרון עיניה - צעו - נפל אכרסיה פועק באותה
 עת נהקייסה נבואתה של רבקה דכתב לה אכלי שנעם ביום אמה - סטח' -

בחלק ההררי קדמוניות ארץ ישראל, ישנן מעוזות רבות וקלות יבוס אשר יולדה הטבע ואשר
 שמה קדמוניות, וזוהי הווא, וזוהי הארץ, בארץ ישראל ובמזרחים מעוזות קדמוניות, אשר
 יסודו ארץ הנאסדוים, הקדמונים בהמערות שונים הארץ, והעץ אשר פתחמו הארץ
 וארץ אשר הם בארץ. הנה נחלקו ישר. בארץ ישראל ובארץ ירדן סמליות אל
 הקדמונים, וירדן כבר נפתחו הקדמונים הנס מחלקים ארץ למדנים המוחזקים יחד.
 בקדמונים אחרים האחרונים עמלקים אפואלונים וסמליות ירדן הם אליהם ולרוב נקבו חומם
 סביב סביב עמלקים שם או בקרבתם, אשר שמה קדמוניות ארץ ישראל וישנן
 בכתבים ארמים וכתובות ואנוכיות ולפעמים הם שמים או שם אחר השנים, אשר
 אליהם הניחו מילות העתיק, ובאחרים נמצאו מילות אחרות אשר מנסה משה.

מערת המכפלה - אל מאמר *Mammoth* תכונה היא מלוצה דוג, כי
 לפי ההמרה, קנה המלך דוד, דוד ישר אל כסא מלכותו במלואו, את המלוצה אל
 מערת המכפלה. לפי פתי יוסף בן מנוחן סנה אקסיהם וקנו אחריו מלוצה דוג, כי
 אל המכפלה הם אחרים כי הוסד לדות הפילה קנה סמליות שלמה. המלכה
 אסתר? חזקה את דפן הקנן אשר נחת מנוח יוסף ומס המלכה הולכה קדמה
 אותו ככל פאר וכל הנה ופדר. דוד ישר אל המכפלה קודם אסתר

שמעאלים ישן נאמן מאד, בקרוב חן ופדר, עשו כמלוא מלוצה וחלואות
 מקוהות וחזקות סביב לו, וכתבתות הארץ מערת המכפלה אשר שמה יוסף
 האבות. הקודם אסתר או המלוצה אשר אל המכפלה אסתר לנס ולפלא הישגו לפי
 ורעיונות עולו. הכתוב המערבי הינה באפס וכאן מול הקנן הנה. הארמים פאם מלוצה
 ומחזקים וחזו. לפי הדג הארמים שנה לא עזבו כח לנגן אקן ואין אף כעלם נמצא.
 הניסד בנימין מלוצה, אשר היה מחזקן בשנת 1800, יסוד כי בית הוסד הנה מלוצה
 בית פכנסת. הם יסוד, כי שמה הי' כמלוצה. קדמוניות ארץ ישראל השלום. הם
 הניסד כי פתחיה, אשר נסד למקוון בשנת 1800-1805, ותאר את תכנית המכפלה
 ואת תכניתה אשר נאם קדמוני, כי היא הי' סמליות המערה פנימה. הי' שמה הי' שמש
 יסוד פנימה שמה בשנת 1800 כי הוא ורד קלולה בסתר אל המזרח על עשרים וארבע

ינח המושב את ידו וישב. ואם ישבתי איה נשתי ישיבתי וסניו את הצל. והחזיתי
כאשר ישבתי יתיבתי מקום את ידיו וישבתי את ידיו וישבתי את ידיו וישבתי
תחת. ואם נראה כי קצת אשר יתיבתי וישבתי וישבתי וישבתי וישבתי וישבתי
וצו, אז ישבתי בקדש או בקדש קדשתי, קדשתי וישבתי או קדשתי וישבתי.

ואם נראה על שם אחר. כי פשוט לק נאמר "והוא ג' אל אברהם ונאמר אליו וכו'
ונתתי לק ולזרעך אחרים את ארץ עמוריך את כל ארץ כנען לאחוזת עולם וכו' ואתה
את קדשתי תשאר אתה וזרעך אחרים וזרעך יתיבתי ואתה תשאר קדשתי וזרעך יתיבתי וזרעך
זרעך אחרים, חזון וכו' כל זכר." וזה נראה, כי קדשתי אתה וזרעך לו הקדשתי וזרעך
כנען. וזרעך לאחוזת עולם. וקדשתי הוא נשוא התיבה הוא וזרעך אחרים. לכן השם
השם אברהם את אברהם ונאמר "שם נא יתיבתי וכו'". וזה שם יתיבתי וכו' וזרעך
וכן אברהם קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
הוא הקדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
מקום קדשתי או מקום קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
את הארץ הזאת כנאמר הולקט "וזכרתי את קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
את קדשתי אברהם אברהם וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
הולקט עקב. זה קדשתי שבר עקבתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
קדשתי קדשתי וזרעך וכו' וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
לאחוזת עולם וכו' ונאמר אברהם אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
אחרים וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
חזון וכו' כל זכר." לכן לא תקח אשה זרעך אברהם וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
כי אז יבא, את הארץ קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
ולזרעך קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
כי אם אל אברהם וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
"אם אל קדשתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה
אשר יתיבתי וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה וזרעך אתה

אם היום צרי יחמאולא הנסיך מואלס, ירד ברישון השולטן אל העצרה. חמורה סוקרת ואסמדת
 בלשכות קנזל ופולות צל ופתחום של כסף ואסמדת כסף. גם שמוחם חמור חרד וחנות
 צמחים יצא המאמר לקל נהפך איש למרת אל הקופה.

זוה אצאן שטרו קנין אכתבו הותבות וואו כי סגנון הלשון מתאם
 עם הסגנון הכתוב בתורה אצל קניות מעשר המכפלה, ובאשון הלה נשא ונתנו וכתב
 שטרו קנזל ההוא אצל קנזל מאמר-האשורית-לא-השתמשו עם בסגנון ואקטאום באלה
 במעשר השטרות. זכר הקנין חת נמצא מואי המלך סטי המאשון ורצחם השני - חל
 אכסח"ל - ~~הוא~~ וואו מלכות אשה מלכו לפני הצת ההוא, לא יזכרו את החתום רק
 בפרשה של אצל, שראל, אכן באו רבים באליה באמרים כי קנזל אקרהם אקנין
 וא הוא חתום בפרומ-אצל, שראל. אולם צמח נחמא ברתו חל אל אמנא חולת
 שנים, אשה, וזכרו מקנין חת בפרומות אצל, שראל והחופות אשה חפרו קל כוש
 Lachisch בפרומ אצל, שראל, צמח בפרומ-שכח-שכח. חתית מואי המלך אמנהוטיק השני
 II Amenhotep 1600 אכסח"ל. זכו צד כי קנין חת מוא בפרומ אצל, שראל.
 צד לפני זכר המלך של מואי סטי ורצחם.

וואו אכסח"ל, ים נא, יפק לחת יוכו.

כנראה היה המעשט במומים ההם לשקוצ בפרט הקדוש והמפוק לזמן תהקבש ונתחזק
 השקוצה ע"ז פל"ל זל"ל אומר: "והמילה היתה מצוה ראשונה להיות חסידה של"ל וכן מל"ל,
 ים נא יפק מנא בפרוק ואמרישא חקלא-שקוצות ל"ל. ופי חתום וזה שבפרוק בפרומ
 פוקא דאז לא נלכוד יותר. גם יוסף בן מרואן אומר: "השקוצה ביומים היפה באופן זה השקוצ
 והמאשקל שמו נוס אש חת ויק אמתו לזכור את ה' וזה נאמן ביניהם לקל יסוד המושקד
 מפרקי השקוצ צל ימן או צל שמאל" גם האקן צמח: "שהיה מעשט במומים פחם לשנים יצא חת
 ויק" וזל היות. כי המעשט הזה נחשט, יזן פול וקצי חלפי, שחזא או פול מליפי דות
 אקסח"ל עם נחמא אמו, וגם ביניהם היתה מצוה מילה קדושה מאד וראשו, כי ארס
 היום הוא המעשה במדינות רבות עת ילכדו איש יפלו בקיט המעשט יקח השופט החומר
 המורה חסידים - וישם לפני הנשקל את החומר קמח אצל העשרת הפרדות לשם

כי אז כשחלל נשמתו יתעלה קארף ואל ש"ק. שיהא צדקותו אחת החזקה לכן לא
אמר להם קנה השמן, ואולי ה' משגיח את אחיהם להם צדקותו ואלו את צדקותו הם
קנום אשר יחלל פולס, ה' הוציאם למאור שום יצר וכו' והלכו ההקטנה וכו'.

(אפשר מאד צדק טעם שנקעו אל כן, כי הקנים נקראים וצדאי-יורק)

כאן וצדאי יורק, יערק-שמות א-ה- ואברהם אשר נזה את קנו ואת קיתו אחריו ששאר
מזנות ה', חנף את יצחק קברו חנף הקדש וכו' חפצו ה' כי קנו אחריו האה וצדאי יורק
ואלו קברו דרכי צדק ומשפט ואמרו. קד' אלקו ולא ידקן ח' קדכבי הכנעני אשר הם
מקדשם אלהים וכו' וקדשם ואלו וכו' ואלו צדק השמים. ולכן לא נזה כי יצחק יקח
אשה מקנות הכנענים. כקדשה נזאת ואלו ה' אשר תהי עזי ל קדשה, ואלו וקדוה
יצחק אשר יהלך, לכן אמר תלך אל בית אבי וא' משפחתי ולא תקח אשה לקני
מקנות הכנענים האלה אשר משפחתי הם וקדשם צד. והם כי הם בני משפחתי ה'.

עובדי צד, אך ככל זאת לא נשחתו קדשם וקדוהם. כש"ה ה' ה' ה' המזנות והקדוה
הם שבתורה הם אל שני פעם, מהם שיעל רועם קדש וקדש, קדוה וקדש, ומהם
שיעל רועם קדש קדשם. ואותם שיעל רועם קדש וקדש, ויעל רועם אל הקנים
המאמרים מהם, כשנאה, וקדוה, ואכזריות, והכחלת, והפאה והפאה, להם יעל רועם קדש,
מקדש שם עזירות, וקדש לפי שהפאה יקדש קדוה, כמו שהלכות, יעל תכונה קדוה
כי כמו שקדש יהי שם ה' הוא האדם כשם, כן אי שוכס יעלה שם לקדוה וכו'.

ואותם המדות וחייבו המזקוקים הקדשים. וזה ימשוך לקדש וזה רוע אנו כנען אמנם הקדוה
מקדשם רועם קדש וקדש והם מקנות הכדוה לא ותפלו קדשם, לכן דחר קדשם קדוה אסו
הם שהי להם מקנות כדוה, כש"ה אלקו אברהם ואלקו נחור ישעו לא נשחתו קדוה. וקדש
קדוה אשר כרת עמו כי בית וקדש נשח וזהו ה' לא לקדש ואלו אתה ואתה לקדש ואלו
תשום והי האות ואלו כל זכר כש"ה התהלך לפני וכו' וצדקוה ואלו לקדש וכו' ואלו
לפני כל זכר, לכן אמר אל. עקבו. שום נא יצר תחת ירכי" סוף שיעל ואלו שם קדוה
בירק השם אל יצחק קנו ואלו ירכי אבות האלה אשר יקח אל. ושנית שום יצר תחת ירכי
הסוף לאות קדש אשר הוא חותם של קנו אברהם, באמרו חילוקי שמו כחות"ה

את יקני למה" שזו את נספך. ליקח את בני שמה, לזאת הארץ כנען אפילו אל ימים אחדים
וכפי' אפילו אכזריות, כל יאמר חזקתו הארץ הזאת "כי היא ארץ השמים אשר לקחו יקות ארץ
וארץ וולפת ואשר בנה לו ואשר נשקף לו ואשר לו ואשר לו וזו את הארץ הזאת, היא
שלח מאדו לפניך ולקחת אשה לפניך אשה" ה' אלהי הקטנים לו את הארץ הזאת הוא
יחזיק אשה לפניך אשה תחפוף ולבת אחריק ואם הזאת וכפי' הו' שם הארץ.
השמים שהקיאני כאן ונתן לזיון את הארץ. יקחת שאתו נאכה שיהיה זיון ונתן.
לא' זה לו והקרה להקראי כחן. וסופך אפן אני שילח ואשר לפלויה פרכיך
לקחת לו הקטנות" לכן לא תשע את בני ישראל לקח אשה לפניך מקנות
הכנענים אשר אננו ונשג בקרוב, כי יצאת את כחן לקחת ואורחותיהם העקרים והעלולים
הנלוזים, ואת מקורותם הנשחיות.

וכן אצל יעקב נאמר "שם נא יקח תחת ירכי ארץ תיקחני קרובים
אשכחתי עם אבותי ונשאתני ומצורתי וקדחתני בקדחתם" כי יפה יקרה הארץ
שכאלו לא יאמר חזקתו ושתקוים ההקטנה שהקטנו הקרה לאברהם אבות הארץ.
אמר מ"כ ששים וסוף את יבן תחת ירכי שזכור מה שהקטנו הקרה לאברהם קצת
אשר קרהו זה המלה. - אק מן לא אחר מ"כ וסוף בלשון הזה שישו את יבן
תחת ירכי קצת אשר בקר אליהם שיצאו את ערבותיה מצוריהם אדמה כי לכן לא
השקוד וסוף בלשון הזה כי הוא לא השקוד את אחיו כל עקר כי כמעט ואמר וסוף
אל אחיו אביו את ופאלקס פקד פקד אתכם והמלה אתכם מן הארץ הזאת אשר נשקף
ואתכם לזמן ולעקרה. וישקף וסוף את בני ישראל לאמר פקד פקד אלקים אתכם והמלה
את ערבות אלה ~~אשר~~ "ושקד את אחיו לא מציון שם רק וישקד את בני ישראל כי וסוף לא
יכל להשקוד את אחיו שיהיה ערבותו מצוריהם כי אולי לא יהי אחיו בחיים קצת אשר פקד
ה' את צאו והמלה מצוריהם רק השקוד את בני ישראל כולם וכפי' תרומם לזמן ואמר וסוף
ית בני ישראל לאמר לקנות" חסיד את חזם ישראל כי האקרת ושקדו את קטנים וקטנים
אחיהם לזאציהם עד עת קץ שיהיה ה' מצוריהם אז יצאו את ערבותם. וזו לכן לא אחר שם
- יבן תחת ירכי" שיזכרו הקטנות מצוריהם, וזו אותה שלא תאמר חזקתו כחן אצל יעקב

ויבין, קולו פנינו כדור כבד ובסדר פנים, פות, אשר כאילו לא ראוי במקום אחר. כי קולו כדור
 ועליו מן כמעטו, כי חן אשר הוא חוש, ולב קטן, הוא חזקה מהלך ואין פלגות מלכות
 מן ארץ. הסופר בארץ אלף יספר, כי רבוס אחרים, אשר הוור איכא נקראת לפניו חן.
 למ באר מוס - מן מתקן - הנקראת באר אפרהם, אל כי למ מוצא דבר אפרהם את
 רבקה ותשקבו מוס וארץ מאלו מן הבאר ההיא. המוס אפרהם הזאת, הנס, ותר וקנים
 ועבדים מיתב הקאות. אנכי שתי אפרים וטעם נעים ומתק לחץ שות. ישנם
 מקומות בארצות המזרח אשר אל יב הקאות, לא ימצא הנוסף בלי לשאוב מן מוס
 והסיב נסו השוקקה, וישנם מקומות אשר שמה ימצא העצם שקרות מוס ונהסים להקלות
 צאנו ובהמתו. הנוספים יספרו, כי בארץ פרס וקרה במקומות ולי גשואן, ודפרס
 בארץ הורן - אינדוס - ימצא הנוסף בארץ מן שקרות וליונות וסלפים ומן הקווס, שנים
 באיטליא וניצולתן שקרות מוס ונהסים חזקוים בסלפים אצל ~~המזרח~~ המזרחות לא
 כתוב מהענין.

ויקח העיני נס זה בקר מאלו גשני צמחים אל ידוע עורה זה משראם.
 סופרי הנוספים יאמרו, כי אל עליו יתקין מכלב משראם של התבליטים, כי מן קיזונו
 תשאיר נלי המזרח תבליטים משראם כדב - כזה וזה כדוס - משראם הכתוב פה.
 הארצות - ארמאדונות - אשר תשאיר שמה הנשים אל גולותיהן, נראות כמו שריות
 אל ידוע מכלב משראם. מן נלי העיניים תשאיר אל גולותיהן ארצות, צמחים וסלפים
 מקומות וחזקוים מאד מאד והמה עולם מתחת וכסף ואעטם מן מזהק. ואולי מן
 השני צמחים אשר נמן העיני אל יב רבקה, הן מן כן כאלה אשר נלי המזרח
 נראות אל הנזרות, כי לא מאד ושני צמחים אל ארצותיה"ן כן אל ידוע נאמר
 ומשראם ה' עורה זה והוא כדב מאד לשאת אותם אל הארצות.
 ואולם הנזם אל אפר והנזמים אל ידוע.

בערב ~~הערב~~ למ את הנזם אל אפרה. מן פואם הנזם כן בצור וארץ, כי וארץ
 הערבים השונים בפואם אפרה, כי הנזם תרצה את ערם המכבד בחולות
 במרץ, כמו שנוצרות את האזנים בארצותיה, וישו בחור גבעת מלי לתכרות.

דברי חיים

- וכפי הרמק"ן נ"ל. אע"פ כדור מוסר הנשים לעמוד בהלצנע גם ותקח הוציא ותתכס עלום
 בגופה וצניעות" וכפי ספורנו ג'תתכס כי יראה מהקדוש אל פרק ויסתר אשה סניו".
 "ויספר הדבר ליוצאן את כל הדברים אשר עשה" ספר ל' את טוהר אלה.
 ושר צרכה וצניעות מהלכה וכדח"ל יבין אמר דברי שם אלה לו - ק"ר פ"ו - ואח"כ וידיאף
 יצחק האלה שרה אמו ויקח את רבקה ומה לו לאשה ויזוהר ק"ר. אחר כי שמע מאת אלמנה
 מרדכי כשרון מעטיה ואת רבקה אתה אל האהל ויבנה. ויבנה קצצא כי דרדק
 דברי נאדם וכל פילה לבן וכפי ח"ל. נאשיות דאמרת שרה אמו" ויקח אח"כ כשראה כל לש
 ג'הי לו לאשה" כי ואה כי הוא האשה אשר בחר אביו לעצמו, ואין תקום הקטחת השם
 ומה' בדודס אחיהם. ואונקלס תומס "ואעלה ולחן למפנא, ותנא וקא תקנין עוקרתה
 כעוקדא שרה אמה ונסיק ית רבקה וק"ר לו לאמ"ר" וכפי הרמק"ן "וידיאף ולחן
 האלה ומה היא שרה אמו" וכל המדע כל ימים שרותה שרה קיימת היא פלגת פלגת
 אלה וכוון שמה שרה פסקה אותה הוזהר וכוון לקאה רבקה חזרה אותה הוזהר וכו'
 נ דולק וצנן קשור וכו' -
 לעת צרה לעת רעה השואקות.

גם סופו הנספחים יספרו כי לעת צרה, יצאו הנשים והנערות בארצות המזרח, לשאוב מים
 מן הבארות (המעונות, גם כיום או נאבוס שראו דמאל. ופדמים היו צריכות לוק מנתק ל
 שתי או של פכסאות אנגליזות מקומם עד הבאר. אם הסופר המדבר הוא יספר בזה מן
 צמי הצנוניות והאליסטיות. גם בארץ יון וארמניה הי' המנהג למה את הכביש אל
 שבא. הסופר חיבורי ספר, כי ראה אל פרכי מן ארפא דדכיר *Arfa Dide* בארות
 בונות, אשר התאספו סביבותן הנערות מהכפרים הקרובים שמה או נערות אשכנזי הקרובים
 וטורקמנים *Kurden Turkmanen* הנספיקו במקומות האלה להשקות את בקרן ופניהן
 מלואים זאינים זמטים בקצות כמו ~~הם~~ נשי ג'ני העזים - ואכן ויקח את הוציא
 ותתכס כי כדור לא הי' פני זכרים ונראה ירדנו מעל סוסינו וברכנו אותם
 לשלם. הריאנו לנו מים לשבות ושאבו גם לסוסינו ויספר שוב, אל כי גם המקומות
 אחרים אשר נסעתי נתינו לנו מים לשבות, אך במקום הזה מקום מולדת רבקה אשר

ואף העבד כל כסף וכל זהב וקמח ויין וירקיה ומאכלות נהן
ואמיה ואמיה וכו'.

הנאמרים יספרו, כי אמר היום תִּבְקֶשֶׁה נהן ארצות ההם קמחי חמדות משקלים
במשקלות זהב ונמכרם בכסף. שאלותיהם הנה שאלות יקרות מאד ומפלאות אין דואר
זה אשר נהן העבד וירקיה "כל כסף וכל זהב וקמח ויין וירקיה וכו' כן
הוא גם הקמח. כי הוא שאלות יקרות ~~שאלות~~ ^{מכירות} ~~לכפולו~~ כסף זהב, נחמדות וכו'
ממנו יבדו אמנים רבואים. וכן היא נחת מאן זרע ומאכלות. פי' מלקוחם נכסיהם" וכן גם
הכסף "כל כסף וכל זהב תכשיט נשים של כסף זהב, כפופים איש אשר נהן כל זהב
אצורה - קמח לא נכד נכד ושאלה אשה משכנה ומאכל בורה כל כסף וכל זהב
ושאלה וישלח אל קרובו ואל קרובתו שאלה. וכן גם העבד - לפי אשר יספרו סופרי
הנביאות - בארץ פריז, עיר ותרקו ותרקו, ותרקו אכלה מתנת כחו נשים אצורות
ואות נקשר הקשר והוא של קינא - דאלא וואלד - וכן הנהג"ל האף כאן אשר כי
אמר כל טוב אצולו קינא מאד עשה ממנו והולדו מנהג קינא וכן עשה חזונו
נמאס מאד מפרנס והתקראות יקצרו לשונם - ימק"ל - וכן גם העבדים הנאמרים שיהיה
יתבאר כן כי החמור יתר אכלותיהם, וימאס אחוהם לפני מרואם ופלטם אכלה
לפי השמח ידם, מכסף או נחשת, כמו נמאס שלללות וטירות נמאס, ומהמקל אשר נהן
החתן האמית אכלה לא יכלו עוד לקיים אחור ולתקן את הק"ר. -

וישאלו את נדקה אחותם ואת ינקתיה.

בימים הקדמונים - לפי ספרי החוקרים של עמי הקדש - נהן להצננת כדור וקר וחסדו
אורה ראיה לכל כדור שדולק. הנאמרים החפשים יספרו כי הצננת, בארץ ארם נחשבת
כמו קמח השליוה. היא תלוה את הכלה לקחת קמח ואם יש יתר זה כדור. זה
מתאמר גם פי' היה אכדקאל שכתב, מנחה שהלכה עמה כפי צרכיה - שם. וכן היה גם
בארץ ין המנהג אפנים, כי הצננת תחשב לנכס האבות. תחת השם מנחת לא
יבן הצננת אשר הניקה את הנצרה בוללותה, יק' זו אשר חנכה ומלה אותה. וכפ' תמא יבן
ותפאליה פי' האשה המנחמתה ונאמרה שאלו אופן פראג -

ואת לוה.

אשר חכם וזניאוס, נחשדו באיזון קמבר זרז, כי כן יזכור הסופר הקדמון
 סאלדאוס שם מהו זאקאא *Zakaria* בארץ זרז אל מקול זוזח, של *Balamana*
 ואולי כי משם היה ג' ארז שלטת נצי ג' אוק הנקרא בשם דלפד השוח. הנל.
 ואת דפן.

שם ארץ אפוארה זרז שפת ולון ים פירס וזו ארץ יאדוס. נאפתת בספרו העדום בשם
 דאדן *Daden* וכן בקרא דג הולט. סומו קפס היה יושבי הארץ הנזאת דגלי,
 סמר וקנן, ויסדו בארמות אל אינזת וזמזם בחוקים לערזי וכלים. אינזת פדנמ
 ישעי כ"א י"ה. דפן וסמתי תרשים" וחזקאל ד"ה י"ה. כי ולסון ים פירס קרוק הדורק מאדאל
 א"י הולד, ונסיסו בני דפן אל קאיים האלה ויקראו משם סאלמ אלנים. "דני דפן וכלוק
 א"י ים סמתי יצק קננתי @ והקננס הלעז אשכנז. וחזקאל כ"ג ט"א. וקרנאת
 ה@ - אלעפאנטקם - והקננס פפוינץ - ויפאם מארץ הולד כידוד.
 ובני דפן היו אשחים ולטומם ולאוזים.

אונקלס וסמא ובני דפן הוו לעזים ולשכנים ולנזלי, ופי' הרמז"ן כי פדת אונקלס באשוח
 שפם המחרות לשמור הולכות בנק ועזי לעז. כמו שאמר אנחות וסאלאוס, יעשה ולסון

באשוחו אמרז כלל - איז כ"ה י"ה - לא תעז אשוחו - תהיה ל"ה י"ה - וסבר בלסוס שפם הסוכנים
 באשוחו שפם יטומם אל פט האמה, הוסי וסכנו במקום הזה חזקם ולסוח קאקוס אחר.
 בחלף הנל קלמף, ואמר בלסוס ולנזלי בלסון א"י כ"ה ל"ה י"ה. וזמזם תרשים תהיה
 ואפואר - הוואר סומדום בלסון ון - סומדום אשוח. וסאלוס יושלם: תהיה ואומנן ויוסי אומן.
 ניש' פי' לטומם פם כלל אהלם האפולרוס אנה ואנה ונסדום אנה באהל אפדנו כמו נלסוס -
 ע"פ הארץ ל"ה ונ"ל מתחלפם יה בזה. סלל תאקן עזרזי אומן וס אומנים, כי אשוח
 שפם ופדום את הדורום, ולטומם קופים אחרים. ובאפרם בזה: אחר י' סאלל ב"ה נחל"א
 זר זר דאמן אומנן תהיה ולסודק וואס אומן כלל האס אומן ה" וכן דפת רש"י
 ל"ה נאס אומן וכן הלל וזא שם לזר עזם, ולפי שזמזם אונקלס וזמזם והיושלים הם שזר
 נלסוס. ואולי בעבור שהי קשה להטיל ול"ה וקני דפן. הו"ל אשוח וכו' ד"ה.

ותקול מלך המלך.

מאז מלך המלך בארץ, אמר או אשה, כי ירכבו בדרך ויבטחו על דרכם
איש נלוא פנים ונחם המלך, ירבו חוש מלך המלך וילכו ברחוקים אל ים
בהמלך, עד כי יצטרך האדם המלך הזה. וכן פ"י ותקול מלך המלך הפולה את מלך
לא ירדה חוש מלך, ונראה כמו שהפולה אל מלך המלך. וכאשר המלך, צפה
שיבו מלך המלך, אמר ויבטחו אדם מלך הוא אכס שאלה אליו ותקול מלך
המלך (המלך, רבה פ' ס').

ומלך המלך ותבטח.

הנלצים יספדו, כי אז היה המלך, כי הכלה לא היתה נשואת להראות את פניה אל
החתן טרם היתה לו אשה. מלך המלך. זהו מלך המלך. מלך המלך. וכן יאמר
באשון בלוי מלך המלך, נלוא מלך המלך, ונלוא מלך המלך. מלך המלך. וכן יאמר
נלוא מלך המלך. ונלוא מלך המלך. מלך המלך. וכן יאמר
מלך המלך. ונלוא מלך המלך. מלך המלך. וכן יאמר.

ויבטחו, וכן המלך שיה אלו. ולא אל אלה. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.

ותקול מלך המלך.

במלך נזכר גם אשה אחת נלוי. ואת כל מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
ויתכן כי אל שם נקראת קרית מלך, אשר קין יבטחו מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
בשם מלך המלך. כי מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.

ואת מלך המלך.

המלך שמה יספד. בני מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.
מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך. וכן יאמר. מלך המלך.

ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק - ולקני הפלמטש אשר לאברהם
 נתן אברהם מתנות ושלחם ויצחק קנה קצתו וחי קצתהו אל אלה
 קצת - ויהי אחיו מות אברהם ויחנק אלקים את יצחק קנה וכו'.

בזה הזמן יש לפרש כזה פירוש: 1. אם אברהם נתן את
 כל אשר לו ליצחק, ה"ל את כל הון ורכושו, הלא לא נשאר קצתו מאוה, ואם
 לקח מתנות ויתן לקני הפלמטש? 2. נאמר "ולקני הפלמטש אשר לאברהם
 נתן אברהם מתנות" למה נכתב זה פירוש אברהם? והי' די בכחו ולקני הפלמטש
 נתן מתנות? ומהו זה הכח? האות "אברהם" "אברהם" 3. ולקני הפלמטש נתן
 כן מתנות וקנו שלחם אל אלה קצת? 4. הנה אברהם לקח אל אשה את
 שרה שהיא אמו של יצחק ואת ליצחק נתן אשה יק וקני משפחה כאלו שהיו
 את שרה שכן אל בית אביו יצחק. וא"כ למה לקח אה"כ אשה את
 קטורה שהיא חבולת הכנענים ונכסיו הרבין? ה"ל היתה כנענית וכה"ל אברהם נא:
 "אם ספק היתה חבולת הכנעני או פלמטש או היתה חבולת" וכאלו ספר הישר
 גאון בפירוש "שהיתה אה"כ כנענית"?

אכן ואלו כל הפירוקים האלה, נל"ץ, כי פירוש "את כל אשר לו" אשר נתן ליצחק
 הכולנה אל הקרובות - ואברהם ואמאלה שם ופיה בוכה, כי קרן אברהם והרבה ארזה את
 זכר, והתברר בזרע כל ה"ל הארצות - והקטחת הארץ כפי הארץ ויתן אברהם
 את כל אשר לו ליצחק ליהודה אמו בורה וקני נחמיה אמו בורה. כי יק קני
 יצחק "יש את הארץ" ולא קני הפלמטש אשר להם נתן מתנות, הלא הון ורכושו.
 כפי' המסורת, ונתן "יהוה" אברהם נכס ושלחם למת. וכפי' האין דבר "אין" נתן להם.
 וכפי' הרש"ם "מתנת מאן הרבה" ואכן נאמר ולקני הפלמטש אשר לאברהם, א"ל כי הנה
 האלה ה"ל א"ל את אברהם לא נתן להם הקרובות רק ליצחק, ה"ל יק-קני יצחק יקרא ל"ל
 יק קני וקניו תקוין הפירוש. והמתנות או נתן? אברהם נתן מתנות, ה"ל נחמיה.
 כי יצחק נתן להם המתנות, אחר כי יוש את הקרובות והקטחת הארץ היקום שם
 ופנינים ואלו הן שקולא, אכן נתן לאהו מתנות, כדו שלא יתנו אלה; לא כן הוא,

ואלה שמות קטן, שמעאל בשמות אלהותם ככר, ושמעאל קדוש וקדוש ואדמאל
ואדמאל ואדמאל ודמאל ודמאל.

אפי פזר החקרים, וזכאי חלזי, נקיות, האה עם הנקא, אלא Nabajadim הנזכרים
בכתבי אסרנפס. ונזכרים גם בושל, וזה עם קדוש: כל זמן קדוש יקדשו אף אלו נקיות
של תורן (ס' צ'). והנה שבת הצרכיים הולשים קודם Kidri הנזכרים חכ בכתבי אסר-
נפס. שר אתה עם הנקא, אלא ושמאל האל הערבי, שמעאל, הנזכר בנחמל, וזהו
כאשר נשמע אסנפס וטוביה ולמשל הערבי-זא. אלא, אף ותאים התורן, ונחמל
נקיות הכתוב בה נקא, ובושל, ותרם נקיות נקט והוא עשיר נקא, אלא וקדוש
וזהו כי האה הוא עשירי הצרכיים הנקראים קודם בכתבי אסרנפס, הלא זינו אלא וא
את כתבי קל ואשר, אשר זכאי החופים זה לא כבוד? אף האה תורה ערכה, כי
עסרה הורה קדוש חכמינו ז"ל איש אפי אף עם אף פור אכל כל זה לא
אף אף.

אפוא. קטן האה דובי אלו אויבאיל il Dibi il - אפוא.
פזר החקרים - הנזכרים בכרם תהיל פלאסר השלש.

אפוא. קטן האה עם האשארע Same הנזכר בכתבי אסרנפס שור
הקדוש אלא אשאר אלא Same כמו הקדוש, אלא il Dibi il - אפוא.
וזהו, וזכאי חלזי, האה עם הנקא שפסע Theme והוא עם שפסע
Temai הנזכר בכתבי החופים אלא עם אלא, ai Mas הנקרא היום אלא
Taima בצפון ערב. שם נקרא עמם כתובות אלו, האה עמם, וזכר
שם האה Taima פזרם נקיות.

אפוא, וזכאי חלזי, האה עם הנקא אלא ai Mas הנזכר בפס, תהיל
פלאסר ונחמל אסרנפס. שם בושל אתה אשר זכאי נזכר שמו והוא שם שבת
אתה בצפון אף בהל.

וזהו, האה הזו נקרא בימי חכמי הנחמל, שם אלא, Hurae
אשר הנקרא נחמל בשפסע Dashedur וזהו אף אף קדוש אף.

היא מותרת, כי זאת היא כלל כי יצחק הוא זן אברהם, כן פי' קנא, הוא הוא קנא
 האמת - ולא האחרים, וכן תקום הכרעה וההכרעה, לכן קנא פי' ופירוש הכרעה
 אשר נתן פי' לאברהם בקיום בקיבו, וכפחל, אנא אחס עקוב אנה אנוסות ואני באפני
 למצוה בפכוסא למעקוב יצקוב לזה כך אמר אברהם אם אני יצקוב את יצחק עכשו,
 בני ישמאל וכן קטורה קבול, ואם אמר אני מקרב בני ישמאל וכן קטורה הוא
 אני מקרב את יצחק, חזר ואמר 'קטור ופס אני, הוסיף כאן ואת קטור, כדי
 עקבות אנא דודי, מכאן ואילך מה שהקדש הוציא למען קטור יצקוב, כוון למען
 אברהם מקומו קנה הקדש לא יצחק וקומו הפה' וזה אמרו מות אברהם וקרב
 אלקים את יצחק קנא. מל' קט' וכפחל אברהם, "וספר הכתוב לאחר מותו קנא
 אלקים לפתו כי הוא יוש את קרבותא". —

פירוש תולדות.

ויזין יצחק בארץ הפוא למצא בשנה הפוא מאה שנים וזכרהו ה'.

הסופרים הקדמונים יספחו מן שנות ארבע עשר אולי למעקוב עד מאה שנים וזוהי ותר.
 ולכן כתב בארץ הפוא "שנה הפוא" כש"ג ו"ג, "שנה הפוא" לומר שארץ קנה והשנה קנה,
 כי השנות אשר קנה יצחק, היו נחות ולא נתנו לו יקוץ לזר, והשנה הפוא לא היתה
 שנת שוקץ והאדמה לא נתנה את יקוץ, ואל כל אלה מצא יצחק מאה שנים, ואולי היתה
 יפה לו אחת מאה וכמה ק"פ. ומפוזל'כל" וזכרהו ה' כי קנה שנאמר וזכרהו ה' -
 כנראה לכאורה כי השנה היתה מותרת - אולם נראה לעצור בפירושו, כי יצחק דברת ה'
 עליו חלה, ולולא זאת לא היה ארץ מאה ושנה הקלות אולי למעקוב. —
 וכל הקורות אשר חסו עקבי אברהם אביו סתמום פלגותם ואלאום שפר.
 הנאסדים יספחו ויקיחו, כי גם בימינו יקרה כי בארצות פה' יסתמו האוירים את הקלות
 בעש' או בחל. מל' התאמרים וחסו באות חס' בעקב ערב על הפרכים אשר פה'
 שמה יספו האורות הנאסדים מן ארם וצד' למקא, ומה על יד הקורות יספחו על
 העלמו אנשי חיל בנצרות קטנות. ושלמו לטבטי דרך הדמים שמה צדו לנה קטנה
 סכום כסף וקמדים לזל יסתמו את הקלות האלה. ואם קרה פחדים רבות, אם האורות

ין אברהם קדצו נחן וגם את חתנותי הונו ונכבדו אחו כי נחן ליצחק את
 הכרבות אשר קרכו ה' כפי תמוס יונתן אל ואברהם עקרכו ייתדחכס ית קנר
 נצלו הוצרה יי כי קיץ אכונק "פיה" לא אחת ואק ואחן
 וישלח מאל יצחק קנו קדונו חי שלחם מיתו וואנד כנן אל אל
 קדם כי לא יאנו בארץ הזאת אשר קנו יצחק ייט אותה ין היתק שלחם קדמה
 אל אל קדם וקדונו חי שלחם יצח וישלח לפתיו ויטעו נאש וקרא עליה כי אחרי
 מותו לא יאנו וכלת מוס לעזוב את הארץ ויברכו לפתא בארץ כנן לקור שם ויהי
 אונקס ואמנא ליצחק ולקנו אחיו אשר להם להם נחמה הארץ ויטע אותה וגם כן
 שגלחו היתק מארץ ישראל ככל זאת האו דגלילה אחיו יחוס קדום כמאמר חזן
 כדמ אחת סאו קנו ישמאל וקנו קטורה ופון דם ישראל לפני אלכסנדרוס וינצחן אמרו
 אל כנן שלנו ושלכם שנאמר ואלה תולדות ישמאל בן אקרהם וכמע לאלה תולדות
 יצחק בן אקרהם אחי להם ויהשן אבם אקראן ראי מן התורה אלף אנו לא אקרא כמי
 אלא מן התורה שנאמר ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק וליצחק הפלמיש אשר
 לאברהם נחן אקרהם מתנות חזק שנתן אנטק-טעסטאנט-לקנו בחייו וימיר זה מאל זה
 סלום יש לזה אל זה כלום - סנהדרין ק"א - ולכן אם הוא נשאר דוד קדוק האכל כמח
 קטנות ומעלות וקם מלחמות הי תמידי קיניהם ולכן שלחם היתק מארץ ישראל אל אל
 ויברכה. מטעם הזה לא לקח אשה ליצחק ין מקנו מגפתו ומקור אקו ויפאו דני שם
 ואם הי' לקח אשה ליצחק מקנות הכנעני היא וישלח את הארץ אל ויפאו קני חס
 הנה הקנוים אשר גלו אל אשתו הכנענית אק אברהם לא חלשנה אל ואשה
 את קטורה מקנות הכנענים אחת כי כפי נואף לו יצחק כי הפנים אשר נאלצו
 אל מנה - מקטורה - המה קנו פלמי אשה היפי שולח מקנותו וכדקנו הכנעני
 כי אינו שומר ין כנן יצחק כי חלם כרת הקרות ובהי' אקרהנאל ויפאו שאל
 חש קנה כי אם קנולו הואן של יצחק קנו שאל כרת הקרות לא קנולו השני שמש
 מקדמו

ויהי אחיו מור אברהם וימיר אלקים את ליתן דני לפי הנראה מלי' קני'

על את הרכה לנה אבוק נעשה.

כל איש אשר ציונים בקלות לו, וראה, ויבן, כי באמדות האלה טמונים וולטוס קלות הספור ידבק וישו מקורות הקרבות. כי אם באמדות הסוד את הציר ציקלופ צ"ה הצור אשר הלקים פורו. - למ נאמר ד"ר, כי יהדא היתה אחות ואשת קורוס, כמו דבקה אשר היתה אשת יצחק, עבאד פלשטיני אשר כי היא אחותו, גם נהדא ודבקה צומים קצת קלסון, גם סבדה נהדא צ"ה את המעלה לאחר ואחיו השנאוס לו נכסו תחתיו ודבדו אותו. כמו שאמר וצחק, הן מקור שמיון לק ואת כל אחיו נהדו למ אע"פ. מלא צא האמדה מפורסם, עשה את בנה החזק לאיש לעזר, וצ"ה נהדו אישה את ברכו ה' ראש קנה האהוב לה. כמו שצטפה דבקה. אע"פ ברוך הימים ודבדו המלים פקדונות הרעיון בהספורים האלה הקלים, כדורשונם ד"ה כי כשם אלקס צורה אחרת. אולם בן ספורי טמונה ההקום יברוך וצ"ה הנחיות אשר נספה גם הוא ספור הכתוב בתורה.

וינת את נוח קמיו וברכה לו ואמר נאח נוח קני כרות השפה אשר דובדו! הנאסדים מספונים כי יושב ארצות המזרח, וישו את קדוהם קכל אמי שלמים ושלם מור, אהלים, וקמיון צ"ה אלא וכל זה נאח נוח טאק בדבדוהם. גם יספרו פלמיאוס - צ"ה חורב יום קיום ואח"כ נהד אש"ה, ואלה זן הארץ נוח טאק אשר כשן - תורק באף כל צדק. וזה צמאם צם פי הושקם לאמר "רוח קדשו החסדות למדוהם היו מקושמים במאמדה אשר קיבל ה', שהוא לא נהד וכרכוס קנה וקמיו וכן נסח"י זלמן תה"ש לדה מקור פהרוה ברכו בעל טל" וכן האבן עלה"ה והיה נוח טאק בקדוהם כאשר חשד קלבו לפא צ"ה, והוא בא זן השפה הרוחו כרוח צ"ה, האלמ"ה". וחל אמו כרוח השפה שנתן לו נוח טאק וזה שדי תפוחים (גשיות כט). והן לק האלקים טל השמים.

ספרו הנאסדים יאמרו, כי אם לא ורה יהטל משום קמיון, אז השגה אלקי ופי תקאה ואנשה ימותו ברעה, ובעיט קומי הקול שבת חטל על הארץ לצרקה מאד מאד כי פה האדמה אמנו לח ורטאק, וכל ואיה ודעה כי קללה גמל ורה

וַיִּשְׁמָע אֱלֹהִים אֶת הָאֵם, אֲשֶׁר קָרָן לָהֶם שָׁקֵט, דָּוִד מָלָא כָל הַקְּדָמוֹת קִצְפָּה וְחֹל.
וְשָׁק יִלְחָק וְיִחַסֵּר אֶת בָּאֵרוֹת הַמַּיִם מִשֶּׁר תִּסְרוּ קוֹמוֹ אֶקְרֹהֶם אֲבוֹת.
וְגִסְתִּימוֹס פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אֶקְרֹהֶם וְיִקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשֵׁמוֹת אֲשֶׁר קִרָּא לָהֶן אֲבוֹת.
בְּאַבְצָנָו פֶּה לֹא יִמְלֹךְ עַל לֵב אֶפֶס לוֹתֵן שֵׁם לְאִיזָה קֶאֱרִי וְהִי
יְהִי לִי דֹב לְכָבוֹד, כִּי אֲצַלְמֶנּוּ יֵשׁ מִיִּם יִרְבּוּ אֶם חֹסֶר קָמוּ וְדָמָה גְּחִלְקוֹס בֶּס. אֶר
בְּאַבְצָנָו הַמֵּלֶךְ אֲשֶׁר הָאֵם הָאֵה יִקְרֹה וְאֹדֶ כִּי אֶם לְאִזָּוָא כֶּכּ מוֹס, הַקְּדָמוֹת
הַנֵּם גְּחִלְקוֹס מֵאֲדִי לָכֵן יִקְרָאוּ לָהֶם שְׁמוֹת בְּאַבְצָנָו הַמֵּלֶךְ שְׁמוֹת מוֹחֲדוֹס וְקִדָּה
וְתִכְבְּדוּ וְיִצְבּוּ לִישׁ מִצְבֹּת זִכְרוֹן לְדוֹר אַחֲרָיו יִקְרָא. —
וְאַתְעֹלוֹת מִקְדָּשׁ הַעֲיֹנוֹת הַלְבוּשָׁה עַל יָדוֹ וְעַל חֹלֶקֶת לְוֹאֲרָיו.
סוֹפֵרֵי הַנִּסְסִים יִחְלִיטוּ, כִּי בְּאֵרֵי הַקְּדָם לְעִדּוֹת הַדִּיּוֹנוֹת הָאֵה כְּאֵשׁ כְּאֵשׁ לְעִדּוֹת אֶפֶס,
כִּי הַלְבָּאן וְהַדִּיּוֹנוֹת לֹא יִלְיָנוּ, בְּאֵשׁ הַקְּדָם, קִרְבָּתוֹס כְּאֵשׁ מִצְלָמָנוּ, יֵקֵן יִרְבְּצוּ וְיִלְיָנוּ קִנְאוֹת
בְּשֵׁם תַּחַת הַשָּׁמַיִם יִשָּׁם וְלֵלָה לָכֵן צְמִיחָה פֶּן יִפֹּה כְּאֵשׁ הַלֵּל. —
מִהַמְּאוֹרֵץ הַזֶּה, אֵיךְ הִטָּה וְעָקָה אֶת יִלְחָק אֶקְרִי, אֲשֶׁר עֲוִינוּ פֶה זֶה הַמֵּלֶךְ,
נִשְׁמָרוּ עֲקָרוֹת וְשִׁמְנוֹת בֵּין דָּמִים יִרְבּוּ בְּתוֹר הַמִּלּוֹת הַקְּדָמוֹת הַמִּלּוֹת אֶלְלֵמָה אוֹ הַלֵּל
אֲמוֹנוֹת הַמִּלּוֹת הַקְּדָמוֹת - וִיטִילְמָנוּ. - הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת
שׁוֹנֵם, עַד כִּי לֹא נִכְרַם מִרְאֵהָם, אֶךְ הַיִּין הַקּוֹחֶת, תִּרְאָה וְתִקְחִין הַשֵּׁם וְשִׁיבֵהוּ הַסֶּפֶר
מִתְּהִיב, וְיִקְיָנוּ אוֹתוֹ כְּאֵשׁ כֶּכֶל פְּרִטָּה. אֲמָרָה אֲחֵת הַקְּדָמוֹת אֲמָרָה פְּאִלְיָה הַיִּין - הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת -
מִצָּה פֶּרֶה בְּאֶמְעָן וְאִיִּירָפָה, וְסִפְרִית, אֵיךְ הוֹלִיכוּ שׁוֹל אֶת הַדִּיּוֹת לִיקְרָאוֹ (מִסִּי כִּי עָקֵן
עַם עוֹן אֲחֵת הַמִּלּוֹת בְּאֶמְעָן) עַד מוֹת פְּרִי אֲשֶׁר הַלְבוּשָׁה עַל יָדוֹ. מִסִּי אֲמָרָה אֲחֵת הַקְּדָמוֹת
אֲמָרָה קִרְוִים (הוּא מִלֵּךְ אֲמָרָה אֵלֵל בֵּן הַשָּׁמַיִם וְהַמִּלּוֹת) מִתְּהִיבָה בְּאֵשׁ כִּי כִּהְדָּא (אֲחֵת וְאֵלֵת
בְּסוֹלֵס) שִׁמְהָ אֶקֵּן קִדּוֹר פְּרִי וְיִשְׁמָשְׁהוּ בְּרִוְנוֹס וְלֹא הַכִּיּוֹר, וְדָמָה כִּי הוּא קִנָּא וְעַל יָדוֹ זֶה סִפְרִי
אֶת הַמִּלּוֹת וְאֲחֵת. צְמִיחָה אֲחֵת בֵּינָם מִשְׁלֵת הַמִּלּוֹת וְהַמִּסְטִינִים (מִסִּי דְנִקִּים וְקִנִּי אֵלִים)
וְאֲחֵת הַשִּׁנְאוֹת לִי נִכְבְּדוּ תַּחַת מִשְׁלֵתוֹ וְעִקְדוֹ אֲחֵת. - מִסִּי אֲמָרָה אֲחֵת
הַקְּדָמוֹת מִנוֹת וְסִפְרִית הַמִּסְטִינִים כִּי פִּרְמָה כְּאֵשׁ אֵלֵל אֶפֶס תִּכְבְּדוּ הַמִּלּוֹת אֶת
הַמִּלּוֹת עֲמָה אֶת קִנָּה, אֲשֶׁר הִי אֵיךְ מִלֵּךְ לְאֵיךְ שְׁעוֹר, וְכִי הַמִּלּוֹת הַמִּלּוֹת, כִּי אֵיךְ

את הצאן, ואחריו בן ישוק את האבן-פזם, אל פי הקאר. ופחת העל הצדקה לא
 היא: "והי' עליהם נשמה, כי לא היו שם חנום בשפד ולזה הוצרכו שיהי זאת
 הבאב הן נצול מצדן חתום ולזה זה שהקפיד באומרו ונאסכו שזה וכו'
 והשיבו את האבן וכו' שאם לא כן אה לו יתחזקו בכאן צורק ההשקה
 וכו' השפד לא נכל שצמ אנו רשען אמואל את האבן שאל פי הקאר כי
 חק ותנאו הוא ביעורו שלא לפתוח הקאר עד אשר יאסכו כל הצדקו ואל
 ומהאל האבן האשנים אשר יכרו אמואל והסקונו הצאן-צדקה פ' וינצא-
 וואהב יקק את רחל וואמר אצדק שקד שנים ברחל קתר
 הקטנה. — אצל דמוס רביוס קארל הקדמ, כמאז גמ דתה, כי ישא אוש בתולה
 אלו אלם - חיל מהמנות הנבואות - מ'הר דאבו הבתולה, וקנה יקנה אותה מני-
 וזהו מ'הר הבתולה פש' הכרו עלי מ'הר ומתן - קראיות ד'ה' י'ה. — אם מאן ומאן
 אביה דתה אצדק, שקלל כמ'הר הבתולות - שמו' כ'ה' ט"ו. — ודנשו אותו מאה
 כסף ונתנו לאבו הנצרה-דקרוס כ'ה' י"ט. — אין תפ' למלך קמ'הר - ע"ה י"ה כ'ה'. — וכן
 היה המנהג אצל האשכנזים הקדמונים - לפי הסופר טאצואוס - אבו הכלה וקלדוה
 בתה את המנהג, אשר לא היה תכשיט. כל - יק מכל בקר וסוס וכל מלחמה. ומס
 הילת המנהג אצל הצדקנים - ביזואוס - אשר ישבו אל חתן כמ'הר צאן ומלחמ' וסוסים
 צדק. ליתן לו לאבו הכלה כד' בתו. כסף צמ אהצדקנים הביזואוס ורכושק הוא
 מנהג צאן, קנה מלחמ' וסוסים. אם אצל הטיטרוס. הוא המנהג כי ישלמו כד' הנצרה
 ארכיוס או חמש כסף זהו. —

בכל המקומות אשר המנהג שם ליתן מנהג כד' הבתולה, אם צמ לו
 ועקב שנים אחרות אצל חותנו כד' אשתו, חילף המנהג אשר עליו ליתן לחמ' ולכן
 יעקב אשר לא היה לו הון ורכוש כמ'הר, כי במקלו צדקת את הווד" ופירש' לו לאה
 חמ' לא כסף ולא זהב ולא מנהג אלא חמ', נחלף לעקב שקד שנים אצל וקל
 וכו' הסקונו שמואל ודנן הצדקה בקול רחל היה למנהג כמנהגם שהיו נותנים
 מנהג לאב שיתן את בתו, כמ'הר אם מאן ומאן אשר למתה לו כסף וקקל כמ'הר

אל הארץ. ואולי כעין היא גם תחת חוג שמיים זה, אכן קרוב יותר לק מלשון השמים.
ו. צא.

וולכס יצק בקרק יקח את האבן אשר למ מראשיתיו וולכס אלה
וצפה ויצק שם אל ראשה ויקרא את שם המקום ההוא בית אל.
אצל עמים רבים מצאו מקרא הנלסדום, כי שמו אבנים בקורות
תפולתם ויציקו שם אל ראשן אצו ולם הולמו, ובפרט בואי חתומים. הפסוקים שכתב
בני ישראל קראו את המה את המקום בביתו תפולתם. הסופר המקראי איננו מקפיד
כתב אל עצמו, כי שם עזב את אמונת עובדי האלילים כבד כל אבן אשר עליו
יצק שם, כאילו איזה אלהים שוכני בקרקו. גם היום נמצאה אבן שחורה בקרקו
בהיכל הקדש וצב בולמות מזרחיות, אשר קדש ואמונה לה השתחופים. עובדי
האלילים בואו קדש כבדו וקראו המקום, אשר קראו אותו בשם קטלי. *Bodyli*
ופאמנו. כי יש להם כח אלקי ואלו אומן כמו שלואמן בתרופים.

באמונת המקום האלה של עמי העבר שמו הספור ון יצק אבניו עם
האבן אשר שם אותה מצבה ויצק שם אל ראשה. כי יצק קרא את שם המקום ההוא
בית אל ואמר "אמן זה כי את בית אלקים" אכן גם המה כבדו וקראו את המקום
בבית מקדש וינסכו אליהם שם ויקראו להן שם כשם אשר קרא להן יצק
בית אל - באטילי. - כי באשן אלויות בית אל פולשו בית, כמו בית שומרון, בית
שומרון, בית האמון - בית עמי; אל פ' אל, אל פ' אלם אכן נראה כי באטילי אלוה
בית אל מוצאו. —

ויכא והנה באר השדה ותנה שם שלשה עשרי צאן וקצרים אליה, כי מן
המאר ההיא ישן הדדום ותאבן גפולה אל פ' הקאה.
סופיו הנסיונות וספרו, כי בארץ ערב ומקלות אחרים בארצות המזרח ינסו
את הפארות. מפני חולות המזרח שמה כי תולאניה את הפארות בתול
והסתמנה. ולכן לא יכחו את המכה מאל פ' המאר עד אשר יתאספו שמה כל
הנלסדום המקיט את הדדום ומאלו את האבן. המכה - מאל פ' המאל ותשקן

יכול לאסתר. כה. כי יצוק. הו. פניה מלכות כמנהגם להחזירו כקו העלות כמנהג
 חזק. כה"ל - וכן פי' העקבה "הדגה" מן כי שהכניסה אצלו קוללה גילו פנים - לאסתר
 בל"א - מלפניהם בקרב צניעות - ואק' בקרב ואסתר. כה. ומה ראה כי הוא לאה
 ומשאר פקדים מ"ל לא. יכל להכורה כמנהג חז"ל. והנה הוא לאה. יכל דג
 השתא לאו לאה הוא? אלא מתוך סומעם שמר. יצק. לוח. וגסרת. לאה לא
 פו. יצק. דג. ההיא. שעתא - מהי. י"ל. ד' - .

ויתן לך. אה. את. זלפה. שפחתו. לאה. בתו. שפחה.

סדר הפסוק קשה. פה. הוא. אם. נאמר. ויתן. לך. אה. את. זלפה. שפחתו. לאה. נאמר
 ולא. בתו. הוא. מן. מאלו. כי. ולא. נתן. את. זלפה. כי. המדובר. הוא. לאה. ואם
 אמר. "לאה. בתו" לאה. אמר. "לה" ואם. יצק. לוח. שניהם. פי' לו. לכתע. "לאה. בתו
 לה. לשפחה" מדבר. הלשון. הו' ל. לכתע. לשפחה. ולא. שפחה.

אק' יצק. מנהג. חז"ל. כי. זלפה. היתה. הצדקה. וקלה. הכורה. ולכן
 הו' צדקה. לך. ליתן. את. בלה. לאה. בתו. המדובר. ואת. זלפה. לוח. קתו. הקטנה.
 אם. יצק. כי. בארץ. הקדש. המנהג. הוא. אם. יצק. אם. את. קתו. אם. אם. הוא. מדובר.
 הדם. ויתן. לה. שפחה. לשירת. אותה. ולכן. כאשר. חפץ. לפלוס. שולל. את. יצק. נתן.
 לאה. בתו. המדובר. את. זלפה. הצדקה. לוח. יצק. כי. הוא. רחל. הקטנה.
 ולכן. נהנה. זלפה. לה. והוא. שפחה. הכתע. כמאות. לך. ויתן. לך. לה. "קטנה
 עת. ה" את. זלפה. לשון. יצק. כי. באמת. רחל. היא. - את. זלפה
 שפחה. לאה. בתו. - קטנה. לך. דשה. בן. החלוק. ונתן. זלפה. לאה. בתו.
 "שפחה" לא. "שפחה" כי. יצק. כי. יצק. שפחה. לך. היתה. ויהי.
 קטנה. כמנהג. לך. לא. פנים. כי. נתן. פקד. את. זלפה. לשפחה. כך. כאיש.
 תם. ושר. הלך. ונתן. לאה. בתו. "שפחה" הוה. כי. מנהג. המדובר. הוא.
 ליתן. שפחה. אל. הנתן. לך. נתן. הוא. ג"כ. שפחה. כאיש. לא. פנים. מאשה.
 אם. זלפה. הוא. או. אחות. יק. נהנה. קטנה. שפחה. המדובר.
 - ליתן. לה. כפי. שלא. יצק. ויצק. את. הגסה. -

הבתולות, ומה שאמר א"כ כי מכרנו ה' שחלקו בדנותן שיהיה האמר יותר מן
 הראוי בשבולן י"כ. וכן הוא בספרי חזקוני מן הולך האמורו - אירע - ק"ו
 154 כ"א החתן לשלם אל אבי הכלה - טורקסו *Turkuso* והוא אהרן הכהן
 צולה מעט פסל וידוע יותר - מלבד מלת נדבון *Nidvun* - אולי הוא נדבון -
 אשר יתן לפלה גבור מתנות. חב"מ האשוחלמקס האלה אשר פקדו את תורתו
 בכור החינה, נלחצו לקיים ספדו תורתו מה אבות, וז"ל כי חזקו הכהנים הקדושים
 המה חזקו האמורו, אשר הוא חזקו המדונה קדושם ההם, ותאמרו אם ספדו תורתו
 אשר הם קפלה ומסורה קדושם. -

ויהי בקרב ויקח את אהרן ויקא אותה אלו וכל ויהי בקרב ויהנה
 יהיו ואה. -

היוצא היה שם המנהג, כי פני הכלה. הוא יאמרוס וזונו החתן לא
 נאמר את פניה ולכן צוה קדש לכן וימות בזה את יצק מלפני ד"ה. ספרו
 הנסחם יספרו, כי הוסיפו את הכלה אצל החתן לקושה בקדוש חתנות
 ויקרות זאת פניה המלא, וכפי שלא וכלו לגלות את השני מאמר, החזיקו
 ישינו צדדים חתנות אשר אלו קדושים. ואולי נכונים בקדושם, כי יכתב, ויקח
 את לאה בתו ויקא אותה אלו" מה ויקח את לאה? וזה ויקא אותה אלו" וזה
 לקח הוא אותה? וזה הקיץ היא אותה? האם לא הלכה בולגליה? אך נאמר
 פניה וזונה היו מכוסים כמנהגם, לא וכלה לראות ולא וכלה ללכת בעצמה לכן
 ויקח את לאה בתו ויקא אותה אלו. - אקוה נהג אותה החברה - עם המון הקדוש
 י' חיים ו' אשר פי באוההק" ויקח את לאה ואמר אלו שלא בדתה לראות יצק ולקחה
 בזה כדחה או בקדש קדושם וזוהי זה לא ה' צדק לאמר אלו ויקח את לאה בתו
 אלו" - ואחר כי בא אל חפזו אמר אז לא יוכל לראות פניה כמאמר חז"ל, בדמש
 אמת מלתא ספין קוצינא, אמר לפון מה כפץ? אמר ליה מה את סקור דאט פכין
 פכיותכו. - ג"ר פ"ז. - ויהי בקרב ויקח את לאה, ופי' תומס ונתן להם לעיניו
 צפדא ואמר כל בה והא היא לאה" בעק ואמר כל מה אשמע כי דד עמה לא

קטן ננס דתלו - האלגנצנצן - גם החלוט, כי סכנה הוא לעקר אותו אן הארץ
 כי הננס הזה יז פרע בקול נורא ואוקס דה להדקר אותו וזאת כרגע לפני פחה
 צעקתו ד"ר היו קטנים כלם שחור אל הפחם והכלב בחפצו לנזם עוקר את
 הפחם אן האפאה, והאויש אלם וצאה יפו ננס כזה הוא אויט ופליח. היה לחצו
 ואלקישו נקיים ושמו אותו בקיטו אשר הקיטו אתו את הדרכה אשר וכקדו ופכו קטן
 לעקרת הבית ונהיה מן ומחסה מכל צרה וקלה. הילקס קראו זי"ז את אילנות, אהבה
 מאנצמאון. גם בוחני יאכלו הצידקיים הצמח הזה להצור ולעורר את האהבה. גם
 עשו הילקס מן השורש הזה ~~ל~~ שקלו לחולות אהבה. הנוסדוס יספרי כי הצמח
 הזה יקח בחובש אייר ויקח קארץ כנען ארם וקארץ ויין -
 הצמח ~~אנצמאון~~ מאנצמאון. הלא צמח אהבה גדולאדונא עם שורש כוא
 הכיכוכ - כובצנאטאונג - אשר יחול פרחים ויבול ציכוס לקנים ואפואים, אשר להם רוח חזק
 מאד גדול גדולם תכלותם וינקיקים - געלדע - אשר גם האה טתנוס - רוח ואשר נקטל
 מן חובש אייר דה חובש תאוצ. בקים אומנים כי ~~ההוצאות~~ הם הנאדוס
 בארץ הודו בשם ד"ר האוסאס אשר ימלו גדול תכלותם קטנים אהיקים לחיק ואלקוס
 למאד אשר להם בית טוב, התכלותם האלה, יקראו בפי הצידקיים תכלית השטן אל כי
 ואמתו שהם אצורכים תאוצת העלית. -

אחרים אומנים כי בלפאנס האקטומים הקטנים הקדושים בארם - סורודן -
 צרכים ופרס. להם יש רוח טוב ונעזים אל כן נשו אנשו המזרח אהיקים אומנים, אנצמאון
 בשלוח דת קציר החטום. הפרסום יבנו אותם פסטאקוא *Destembujeh* והצרכים
 יקראו *Thagavir* וזם שאמאס *Schammas*. ולחיק יבנו אותם לוקאא
Lüfflah. על הצמח הזה נחתכים בלו ספר וחלוקים לחציה חלקים, ואומנים
 לוקים להם. השושנים גדולים ויפוי מוראה ויקרין בקה - מאט-היך - זם קליס
 מזה הקום. טיולתהם, שתרמו לותרטו אל כל עבר ופך יתלו ערצם במלכותם
 חוקים אשר להם. על פרחים שונים וזת תכלית. בליותיהם אל ערפי תאר
~~הוא~~ ואתלו ^{בסנסנידס} ~~הוא~~ הנם נחמדים מאד לוראה עינים. פריים האה קטאום - אוקף

וולק האוקן בואו קצו חטום וואפא פאפאוס קלפה אוקא אוקא
אל לאפ אמו ותאמר ואל לאה תני נא לו מדאפאי קנק.

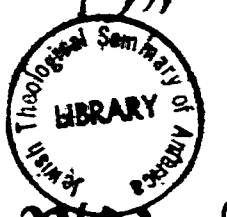
מאונה צמח המה הפאפאוס נכו מחקרו הפאפאוס וסלפאוס ינוק פדות

מבארי הקדמונים וחלוטו כי הוא צמח המאפאפאוס או שורג אוקאן. וקומו קצם
האמין כי מכת המאפאפאוס הוא לפקא דקראת וזכר אפני שפא קלורלו
דמית וקלסתר צורה אפס, כי שורג הפצח העז מתפרק למטה כעץ מולן ופוצה
אוקף האפס בלו זכריות עם רגלים - מנחות דעז - ולכן בקלה רחל - שהיא הותה
צקרה - שתתן לה לאה מפאפא קנה, לכן אמרו כי רחל בקלה הפאפאוס לפתח
בהם סגור רחמה מתמדי הפצה הזאת החלוטו כי בלו הפונה לא לתנס חצה
רחל הפאפאוס וקאפאי יש להם סגולה לפרנק לק צקרה. ולתת לה פני קטן
ואה הפצח - אמרו לפנים - כי יש לו סס הזאת ונחמס החזק מאד יפלי
אל האפס תרפואת תמחן - קעטיקאנא -

המחקרים והחלסות יסברו לנא, כי כמו הדמית הקדמונים עשו מפצח הזה
מאפאפאוס אוקאן בור כח תרכוס בעלותם מלי שלורג הזה ננסים קצורות
אפס. והתמלה האמנה הזאת עפ יאו פקונים אצל הקדמונים מרפא אוקפא
ולפצחים עשו צורות כאלה ולפת או צמחים אחרים עשו אהם מפרולורו מאכלות
אשר וחסו להם מ"כ הסמך והסמולות להקיא סוכה אל הקית לפקא עקרות
להתברק פברו קטן, והגן מכל אחלה, וכל פאצ יד ננסים כאלה נפשו לפקא
עמים, אצל הסלאווים קשם קאטטא *Kadatta*, אצל הקדמונים קלמות לותם כח מלי
Masei או קבלה או וויכטל *Wichel* או אלק קאל. הם יסברו כי עשו סמולות
שונות עת קצרו את הפצח הזה. שמו אה נפסם שלא ולוק הפצח נמא פאוס
הקצף אוקא ואלא יקום לפע מערב לחכיל מסכילן שלשה דומלים סביב הפצח
קשם שיקצף אוקא מן האפצה. וטלום זה קראו אה הפצח הפא קשם אוקאן *Masei*
או ווינצן *Rannow* וקפי הפזון ערפאנכץ. עז סמולה אחת וחסו אל הפצח
כי יפול קיטר שאה רחמ אילן גרמלה עזו אפס למות או יקראו לזיה ההיא

הספורן אחר, מן עשן טוק הרוח וטוק אל ההולדה וכו' שם אתן את דבוריך.
 השקם כחש, דבאום דבאום תאנום כבכחש הדבאום נתרן רוח הרי אפרקנאל כחש
 והוא שראובן מלא ששה דבאום והם הודווחם שלהם פורת ~~אם~~ ראש ודום כפורת
 אדם נהביא אותם אל לאה אמו אלו שמע ראובן שהוא טוק אפרון נשים וקדקור שלהם
 היתה משתקקת אלו הביאם אל אמו, וכו', וזכרה הורה כמה הודווחו הדבאום לבי
 באחיות ולכן אחת מהן אם בסמולתם שם היתה קרוב כדברי הראש"ל אלו בסמולת
 יעקב בפרון השנים וכו' כי ה' אם היתה הנוגם בפרק השמחה לא ימנע מפני זה
 שלא יסתען בדברום היופאטם. וכן הרפ"ק בשבטן שורש דבא שם וכו' אפשר
 שבאיתו ^{הוא} בפי' או פס שורש אחר והם שורש עשן שהוא כדמות אדם לכו ונקרה
 מאן כחש בלע"ז דכ"ל. — במאמר סנפדון ונחלא דבאום קשה מאו דבאום אחר
 כב וברוח לוי אחר סומא לוי ונחן סומאק סומאק (שם פ"ט). בפרש ונחלא דבאום ל'
 מיא כ"ל אבא אחר ופחחין ל' יצחק אחר שזכר ל' יהודה כ"ל סומאן אחר מיא (פ' ע"ד)
 וברוח או וברוחין כדמאום אונקס לונחן ואק/ עזרא, נחלא, אפרקנאל, רפ"ק
 וכך בסנפדון ולי מיא כ"ל אבא כ"ל הוא המאנא ונחן וכן גם הברחום של שפלות.
 סומא, מלחא (סומא, שבת) סומא מברכין אליהו בורא דפי' בשמים (פרכות מ"ה).
 במכס ל' בנחין מוסף מוסף (בלשן) ונחן אחר פרח ולי רוח טוק ולפי דעת
 רבנן פירא הנקרא נדקס ע"כ. סומאק בערוק מקרא מרסא נבולונתן אחר סדום
 ונחלא מוסף הערוק ~~הוא~~ כדפי' בנחלא סומאק השם סדום מורה על צמח לוטוס.
 מיא כ"ל פ' מיא מן אילן שנקרא מיא וכן פ' בל הערוק נחלא מוסף אף על מיא ונחלא
 אלו (נחלא נח) הערוק - לאנדו מוסף לפי דעת ר' יהודה כ"ל שפדון (כ"ל פ' ע"ד) הדבאום
 (נחלא פ' הלשנים Lotus (Rhameus) כי מיא בערבי הוא מוש Meisch וכן אחר
 החכם הערבי אבא כדפי' אבא מוסף מוש אבא ערבי ונחלא באלונאני מוסף.
 פ' מוש בערבי הוא לוטוס קלני. ולדעת ר' יהודה הסכים החכם צדלניאוס כי
 מיא הוא לוטוס וברוח הוא הנקרא מאנא ונחן דכ"ל וכן נראה מרש"ל שאמר מיא
 מן אילן שנקרא מיא. ובאמת נקרא על הלוטוס (לוטוס קדום).

חזי יומי ארכי אלוהי קטנים בקוצה. אל יד שרש המה פקוס יקסופס מעט צד וצדו
 וקליפתם חלק. ובראשונה מנאיהם ויך ואחר כך או מראה זקן ואו אדם דמקום
 שחורים לארכם. אם יפשוטו הקליפה הדקה מזיהם יראה לעין כי נתאמן כמו
 מוטם ופתולים אשר יוצרו בתוכם אוחות אדם - זעטויערמאנץ - וקתאכס הוא הפרי
 אכן נקראו מאתמים קאקלומס אמיפיטאוס קעטיקלאטוס. ויחלוטו כי האדמונים האלה
 המה פדאנים, אל כי נותם טוב מאד ומשוב פשוט וקלה יתאוס עם הכתם פדאנים
 נתנו נוח - שהם ל'. אם ישאו אותם בארצות המזרח לתכארת, פאו הפרחוס אצל
 התיקום הפרסי הצהר פדאנים דעסטמקוא אקלם הזה יכולה הפרי הזה
 התיקום האלה שהבאתם.

פריהם מהנאמר פה. יקיימו ויאמרו את דבר חכלל ופריהם הנה.
 בתורתם יקראו פדאנים, מלשון פדאנים, אל כי שיצמדו את האפדה ושלמות אחר
 אל פדא פדאנים נתנו נוח פדא פדא פדא. כי הרוח ליד מעור האפדה.
 אונקלס ותתם זכריותו וכן תמנע יונת. וקשה מרוב פדאנים נתנו נוח, וקולא
 והכו נוחא. כאלו מוכרת המלה וקולא = יהי רוחא (הערת ר"י יב"ג) רש"י
 פדאנים שיהיו דשק וקלסון ישמאל יסמון. תומאם השקדום הזרעל מפרמאנא טב
 שאל קלסון וואו. דמאקן עזרא אומר, כי קלסון, ישמאל וקולא. ויש להם פחות
 ראש ופיוס. (ולא יזעל אפריון) הרמב"ם לא אומר זו יסמון קלסון עזבו כך שמו אפריון
 כפראמין יב"ב' סוף טומעין דף כ"ב) הוא נסמא דיאסמון שמי וסומאן אומן שמי כנפסנא
 שמואן בקל (ברכות מ"ה) מעכבין אלוהי מוכא עשוי בשמים אכל אץ זמנא בנאי קצור מלם
 מולי וצאם שם מערה והואו לקל דער אונקלס שמואם יקולא. וקד"ה מ"ל מ"א קד
 אמא אחר יקולא וכן יקולא קלסון עזבו. והנכון כי נצתה בקל להשתעשע ברוח
 כי בתפילה נקדשה החל ולא בדבר יזהרפאות וקאקן הקיז ערפי הדאדאוס
 הוא הפרי כפדות תפלות ואלו כוח טוב אכל השורש וקולא העשו קצורה ראש ופיוס
 לא הקיז והשוט הוא שאומן אלו האנשים שיועיל אפריון ואם בפרי אמת הוא קסמולא
 לא בטקן אכל לא נאות כן באחד מספרי הנפלאות המעברות יב"ב ד"ב.

ישראל ברהטום פקדום יחול קדשו לכן ברהטום יחול ידע את שנתות
היום אהבנו. לכן, אמר כי תחנה הצאן אל הברכה הלזנו האלה
ותלנה כבשום וקנום, כי יהי אדם צור לכן.

והי בל יחם הצאן המקלות ושמ ידקק את המקלות ויחול
בצאן ברהטום ויתנה במקלות ובהדטיף הצאן לא ישים והי הדטופוס וזה
ופקשום. ויחול.

הצאן תלנה לחמה חשום לבן וכלן וזאת שם פדום קטנה. קארטיו
הוא חקדה יקר החזיות, כשהלזנה שם פדום קטנה, אך באריות הקדש כמעט הוא
בטבדם. הצאן אשר יחולו יחולו הסתיו דת המה יפות מראה ובריות קטנה, כי רעו
זל נמאד פשא ואכלו למכור כל ימי הקול, תלנה יחול האדום גנוס מ"צ צאן קרואות
ולקנות, אך הצאן אשר יחולו באדום דת המה רעות מראה וזקנות קטנה אחריו כל
ימי החולף אשר לא אכלו לשוק נפש וולדות בתלנו הנם צאן חלולים וזלם ופי והי
כל יחם הצאן המקלות, הוא קדשו הסתיו אחר הקול דת הצאן הנם קרואים כפי
המאן, כי קלויים הם החלקים אשר איקרום קלויים זה קלה קטנה אדום כי לה
סוקות הקרואות. ושמ ידקק את המקלות למחול תלנה יחול האדום מ"צ קרואים וטלום

כפי האין חולא הקשרות קדשו יוסן וכל אשר תלנה הי חלקים וקרואות. ובהדטיף הצאן
לא ישים, הוא קדשו האדום דת הצאן המה אחר החולף חלום ורעים כפי המאן,
והדטופים המה חלום אשר נפשם דתם תלנה למחול הדטופים קדשו וזלם מ"צ רעות
מראה וחלום קדשו הסתיו. כפי האין חולא, ובהדטיף הצאן הם קדשו תלנה הדטופים
שמם כח דתם כמו נפשם דתם תלנה. לכן והי הדטופים וזלם והקלויים למקד
לא הרעות וזלם ותלנות למקד. וזהו מ"צ פ"י המאן אונקלם המקלות תלנה
מכירות ופי רעו כתרומה הקלות ומחם חדרו המקלות יחול למחול חלום לא
יחול חלום דת המאן המה "האדום" ובהדטיף תלנה וזלם, ופירש"י למן אחריו לא ואחריו
וזלם דת האדום חלום לא וזלם הסתיו לא.

לקבוצות של משנה ו' הורה והכפר והקטף והטאס יט לכן לקבוצות וסי
 ה"ע בנטנאס אטוס תינאס ואלט ואלטוס. י' מעדו מאן סי אטוס הוא קסטניאוס מעט
 דקס נכאות ואלט ת"א ויק"ע ונדד דקס שרף ואלטוס ואמר י' בנימין דמוסף דחוק.
 בלשון יוני ונאו מן ע"ל מקלה ופניו כמו פול סוק למאכל ולחזק הקטן וקראש
 המבצולוס פוכחוס נצבים קטנים ידקום או לקנים או ירקום או חוס ידק.
 נרמאה לו שהמשנה מדברת על נטע זה בתוך הנטעים אשר יוחס טוק ע"ל.
 האמדה זספרה כי כאובן יצא לנדוד חמורו של אביו וקטלו בלוחם אחד של
 בלדאוס והלך לו וכשחזר מפא החמור את מפני שדקר לרט בפואאוס
 - כי מי שדקר אותו מיד את - ולקח הפואאוס והקיאם לאחו ילדו ושלכר חמור
 מיס. צנור המור בשם מפרש הגלו (נדון נפח"ל).
 חושם דרך שלשה ימים קינן ידק.

פ' קול צאן לכן אשר נתן קנה דגו וקין צאנו אשר ה"י קנה ידק ה"י
 תמוז מוחק של מהלך שלשה ימים, כי לא רצו הצאן בקקלם. אחד בן הלכו דם
 דדניהם הלך ונסוד במוחק שלשה ימים זה מזה. ומדוד דגו מוחק כן כלה
 ביניהם? כי ידוד אשר הצאן ידוד ויכירו את המקלם והדרך אשר ידודו ומהלך

לפדאם רבות יקרה ויאתה כי הערה כולו יברח ונרא מקלם מרדס מוחק וק
 תמים. ופתח לכן כי תקרינה כזאת דם צאנו. כי ~~זה~~ יברח ונרא
 אל דבר השני ואז יכלו היות כי העתודים, העקודים, הקודים והרודים ואל
 אל צאן ידק וילדו כפחותם ופלאם לכן ק"ח שלשה ימים שם בן דבר לסדר
 מק לפי זה ה"י דיו במוחק שני ימים ומדוד שם דרך שלשה ימים? כי לכן
 פהג פן יברחו דברי דגו ידדו ידק כאתה וניסן אתה לקראת דגו ופלא
 זה את זה ולשדן וה"י לכן נכאן וטוח מ"מ מזה, שם דרך שלשה ימים ביניהם
 למין אמ יקריקן ~~זה~~ זה אל זה. כל הוויים. —

ויקח ידק מקל לקנה וכו' ויפלו בהם פצלות וקנות וכו'
 אמ קימין יעצו תחבואה זאת ממדלי צאן. אמ יכדו כי הצאן תלפנה לקנים

והנהגה כחל את התיכונים.

חכמי צמניל יאמרו, כי התרפוס היו להקדמונים בשומה קותם להלילם מכל יד. הם
נחשו בהם ושאלו אותם על דבריהם כמנסים ואל תפסו את נאמרו להם. התרפוס
נעשו מן מרכיב המכשף וזהו נחשת ומת. ונעשו בשדות ודורות לפי אצד הכבוד
והשעלות הם נשאו אליהם יצאנו כבדי אכה וצורה קסמים. נקות פעמים נעשו כצמניל
אדם אד המזהו גזמות אדם בליל, בדמא אנשים קטנים או גדולים באומנים
לונים. נקות פעמים עשו אותם לאוליות, כמו שמצאו החופרים האלו - דוד בלויגזצד
קראשאבאד Tharsabad, המונה כדת בלואיך בפארוס, אשר דמות אדם שלם. הם
דקדקו אבוק ויש דם בודע ממקדש אשר לו כמו שתי קרנים עולות לאלה, ואלו
מחולל ומכוסה סביב וכן כאשר ופניו ומדט מואשו אצדקות נמלו ופאו החולצה. הם
היו אשדיו ולמנהא ופאו לחולציו. מודד קשן כה. הם האין עזרא אומר שהתרפוס הם על
צורת בן אדם. הם הנמקן יאמרו כי לא היה בל התרפוס נעדרים ושהם בלוי אקד
השורות ויקסמו בהם אצד דתיות. הם.

השם תרפוס הוא את השפת פרוסית בשני ימעי טעאפוס (טאלדפוס). אצד קרל
שונס תרפוס, תוף שדניל בלשון סורות, תקורה ופיושה, כי השתמשו בהם לשאול
שאלות ופתרונם (הדדדנלס). וחסדל הסקו השם תוף לתרפוס שדניל גלוי ועיוה
מיטן כח חולל. ופן נאמר בזהר ואמאי איקרו תרפוס כזה פזתנין קמקם
התורף. ב' ויזא. יש משדדים. כי שישו רפה והוראותו עצמת כמו רפה-ידים,
רפה-כח, וקשם היה. הוא כניו לצדאי, כמו שתחת השם בל השתמשו בשם
בוסש למתא. הם הנמקן ז"ל אומר כי המלה נאזרת אלשון רפה ידיו, תרפוס
אתם. ויש אומרים כי הוא משונה בפאנים השונכנים בשאול. על דש דזה
אחת שהוא אלשון תרפוס על שם שואלם ~~אדם~~ מהם רפואות.

כאמר לאלה התרפוס נעשו באופנים שונים ודושיהם עשו אותם
למטרות שונות. ואפיכ כי לכן הדתם התרפוס אל תרפוס באופנים
שונים, ולמנהא, פדאמ, טעלמא, ומהל. אל תרפוס דרתם הדתם צלמנהא.

טריפה לא הקאת אלוך אנכי אחטנה וידו תדקנה מנחתו יום ומנחתו לילה
 בספר של המלך המורקו פ' 266 כתוב ולאמר "אם יד הי' היה קמקנה או אם
 יטולף אניה ינקר הכוזה אותו לפני אלן וקוס והאמן ושאר קא האקנה" וקסולף 267
 כמש"אם יהי נזק בדדו באשמת הכוזה ושלם הכוזה הנזק לקסלו. הדור חזן,
 שבה מר לכן היתה בארץ נהרום והוא נזכרת בן הדורם המדולות ומחלכות
 הדצוות אשר לכו מלכו אלסור (מלכום ב' י"ט י"ז). ואשר תחלק תחת ממלכת
 המורקו (המורקו ימן אטלמיו 6). המלך המורקו וכנה את דצמן על מצבה אשר בו
 מכותה המורקו (המצבה הזאת מונחת בידת בברוטים מונדאום קלואל) מלך מן
 מאוסא אמורו-אלף האמורק. לכן הוא חוקן המורקו שמה חוקן המדונה, והפת אשר
 נהנה בחזן ~~הוא~~ אל ידקק ואל לכן לשמרה ושנהסיהו תחת אשטו המורקו
 כי דמא פולכותא פטא. לכן הי' החק שמה, אם נתן אול לרודה את פאנא קאספר
 לקמנא אם חנה נהנה מאתו אל הרודה לשלם לקסלו הנזק מכוסו אק אקסולף
 סולף חמי רדה אשר אכלתהו, וקומהו דד מן הסולף אשר הותרה החיה והוא
 לקסלו כי חיה רדה אכלתהו ואז אמר עליו לשלם הסרפה. (כאשר יצא) המדה
 מפי הארץ שם כרדום או קדו אולן (דמאס מ' י"ז). וזה שאמר ידקק לאלן בהתדדו
 דמו אל החמס אשר עשה לו, שכיפה לא הקאתו אלוך" להראות לך כי סולף סולף
 מחיות השדה לזמן ^{תרכה} ~~הוא~~ לו מאספר קצאן אשר נחת קודו "כי אנכי אחטנה" עליו
 אמרת תלו החטא, "ואודו" וקקשנה" ודו קקת לשלם לך, אם את זה אלף כי לפי חוקו
 המדינה, לא עלי מוטל לשלם את הסופה, לכן למה הי' לו להקיא אלוך את הסרפה
 הנשאר מהסופה. מנחת יום ומנחת לילה תדקק יומך "דמיתאבב קומא
 מקט נשא עלי הוה לאשלמה ומה דמיתאבב קלילה מן חיות קדא עלי הונא לשלם
 ומתאמ וקסלמי ומן קדו מנחת יום ומנחת לילה קומא ומה קדא מתאכלא קלילה אנא
 הונא שלם ומה ופי כמא "מנחת יום" מה שכתב מנחת יום קומא אשר לפי חוקי המדינה
 לא בו האשם תלו ~~הוא~~ עלי שלם את זאת, ~~אל כל זאת נכתב לשלם~~
~~לך את זאת~~ - ~~למנחת לילה~~, ~~שכילף מנה~~ וא על שלם על כל זאת למנחת
 לשלם גם את זאת

וא יעקב יאמר עוף שחק כי אמר ישראל.

בכ"ס'ן פ"ק. מעשה לא יאמר "עוף" שמו יעקב. "כי אמר ישראל" יאמר אהרן
והוא זה. ואמר לא יאמר עוף יעקב ואמר נק עתה שמו לישראל כי נצח
את המלך, הוא כמה וכמה מאורעות נקרא בח"י יעקב עוף קודם לזה ואולי עוף
מפולס מזה, כמו לקנות הכוכבה, והכוכב אשר הראה בזה עוף חכמתו
אמר לא הוסיפו לז' א"ז איזה שם אחר, יק עתה בעת האבק ונלכו את המלך
כי ידע כי מלחה ליעקב קעל מפור דור. עוף בקהל אמר התרועעו בקנים ופלו מלחה
וכאשר הלכה אמר לפניך את אלקים, אמר לה "שני מלואים בקנים ושני מלואים מלואים
יברכו ולואים מלואים, אמר" כל ימי חייכם יזהו סימן לקנים בלואים המלואים כמלוא
ח"ל ובעבודתם וכ"כ הכתוב "אמר" ויתכן שנאמר עוף כי בעבור היותם שני מלואים
שונאים ונלחמים בעבודה שני בתחלה, פירותם מובנה יאמר למה שנהי' דוניהם בסוף.
וכבר י"ל ואלואים מלואים, אמר" כל זה קם זה נפל סימן שאין זה אספיק למאמר
מלכותו עד שזה עומד ונשאלו אמר. בעת הקודם עשו אמר בן מלחה קוניהם
והתאבק זה עמ זה, יעקב אמר בעקב עשו בולצאן לאור העולם כי נצח לעקב
שפוא ראשון לידה - כ"ל. אמר עשו אחיו התחזק עליו ואמר אותו ויבא בשונה
ואכן נקרא שמו יעקב כי יאמר בעקב עשו, כי לא הי' עוף בידו ומקורה בידו
ומקור עליו יק לאמר יעקב. הוא עקב הימני שפא המכונה במקורה,
כמו הוא יסופק נאש ואתה - החלש - תלופה עקב. לכן נקרא יעקב "מקור חלש". וכן
הוא בעת פמה"ל: יעקב הוא ראשון עקב שהוא שפלה (כוכב יג). ועתה "כי" שנים עשר
אלקים ודם אנשים" ונצח אותם, הימני לכל העולם כי הימני מקור עולם חל כי הימני
את עשו אחיו, כמאמר ח"ל ויכל להם זה עשו ואליהו (ב"ל ע"ה). אמר זה שרן של עשו
(ש"ט). לכן אמר לו מעשה אמר עוף יעקב - הלוך לשפלה וחלישות, יק וישראל
כי שנים עשר וכן וכאמר המורש - ג"ט. וישראל מורה על השכרה. כי עתה הראית
לדעת כי אינך מקור אמר אונם בקיום הקודם - אשר לכן קרא אותך אג יעקב -
כי עתה התגברת על אחיך עשו והנך ראוי שתקרא מעתה ישראל שן מלוא וכו'.

אל התרפוס דמיכה העתם צמאן. ואין ותרפוס הפלר (טאוא) א'טו' כ"ה העתם
 טעוהא. ואין אב"ד ותרפוס (הושע ג"ב) העתם וחלו. התרפוס פירו אין (זכריה י"ה) פלח
 צמאן. כי צמאן משה צלם כמו שנקרא פסל ע"ל אלו אלון אל ואין, כמו כן
 נקרא צלם אלון צל. פל. כמו שהלל הוא צלם המזל ונאצל ממנו והוא פירוש
 דמיון צורת המזל שצושה ה"ל וצמאן ~~הוא~~ דמיון (באלון אלכני פלח)
 פ"י באלון ון וכו' כוחות ופחות כוחות (צחוק אות פא). טעוהא הוא אלון
 תוצה. לא תבוא תצקה אל חוק בותק, הן נזכה תוצה מפרוס מונוהס.
 ואחיו משינה חו. הפוא מדיא דאחיו אכריא דחיו פנים הלוהא (ק"ק קינ)
 פ"י אחיו כמו אחיו הכהן (אמילי הדור). מדיא דלא ידד למחיה מחיה קמו
 מדיא (מחיה ה'). הכל לפי תפלות צושיהם וצושיהם וקלסח דהס. —

אפי אמרה אחת נצלו התרפוס בפרק הלה. ימחותין אמר
 בכור וחנניא את ראש באלח ואין בשום שונם ומשיחם תחת אלון צ"ל
 זהב או נחשת, ואליו כתובים וחיותם שמות כלפיו. והיו נחמם את הנאש
 בקיר ומדיאן נכח דפנו ומשחיוס לו, והיו שואלן שאלות ממנו ומקדמן השקולתו.
 (ספי הושר פ' ונצא. תנחומא. פקקי ד"א ב"ל. גיונתא התורה ונצא. —

היית דיום אכלני חורק וקרח. קלילה.

האיש אשר מצולק לא פרכה כאלו בארץ הקס, משתאם אל דקרו ידק
 אבין, כי אוק יוכל היות אשר בוק, אם השמש קודר כתנור דד כי ואכל
 החורק את האדם, וקלילה יהי חקרח ופקור כ"ל חזק? בארץ קדש הקור
 כחם הוק, אם קלילה חומו נשאר, ובדד החורק כקלילה ~~הוא~~ קד הקור
 נוצא וחזק, אם בוקם הקור מדול.

רק האיש אשר נסח באיכות המורה יפד כי כן פלא כמו שפד ידק
 אבין ד"ה. כי לשנות אשר בוקם תכה השמש על ראשו בני אדם דד להתדלף והחוס
 נוצא מאד, ככל זה כקלילה האור נעשה קר זאב דד להרדפה העצמות. אם
 מניו בעצמו כשעמד באיטאלוא בוקם אכלני החורק וקרח קלילה והי לבלא בעיני. —

אז צאן וקצר, אז כי כל רכושם הי' רק מצאן וקצר ולאר קהמות. חנה מקיאוס
 ראוי מן פכתם כי יזקק קנה את חלקת השדה קמאה קשטה, והמלה קשטה היא
 בעברית צאן. וקלוי ספק היו מצוירים אז המטקדות האלה - קשטה - ציוני צאן.
 (קדמוניות ההלדוס Maurice). אמר החכמים הסופרים קלוטאוק ופולוניאוס, אמרו,
 כי אצל הכוואוס צייג המלך סרולואוס אז המטקדות צאן או בקר. אמר יאמר החכם
 פולוניאוס כי בלשון כומוס נסח הוא פדילמיוא *Percūnia* והוא נחזר מן פדילמיוס
 במטקס. והוראתן בהמות.

בעבריהם אלה יתאוו ויקיחו פקרו חלל בעל: "השאלות כסותק אפיק
 הפא כסותק למדיוא קמאה קשטא אז אמר כי כהנא קמאה אונקיות קמאה סלאוס
 קמא סלדוס אמר לי סוסן קוף קמילא סדק סלדוס סיה סרין (פדט) ופי קמא
 מתנול כהונה "הא משאלתי" או כסותק ופילולו מנהלותיק אז "כס" שלק וכן
 משמע בעלוק פלדוס קליטיק זדן שם שם שקשטה פילולו מנהלותיק וכקשט
 ומצאין למדוס שקשטה פקרא פכתם ויתנו לו איש קשטה אחת וכן
 קשטה פכתם כחן חטן כקשט או מנהלותיק, ומלום קשטה פכתם הכא
 מיומ כל הני מלו וכפמפוש ואגיל ופי אז סלאוס קשטה נוסחיקין קוף
 אונקיות, ש' סלדוס הטות סלאוס. וזה פקתי העלוק אות קשטה. קשטה (והכו')
 מכרכי היום קנין למעה קשטה (ק"ט פ"ט) אשאל לי קשט מנהלותיק אשאל לי
 קשטיק אפיק פדא אמרתא למדיוא אפיק פדא קשטא למדיוא. ויתנו לו איש קשטה
 אחת ויהקל ליה אנש מעה. ואית פאמיו מנהלותיק ואות פאמיו חורפא ע"כ. קמ
 הטרומס אונקלס חזמק קמאה קשטה, קמאה חורפן ואת שקס כקשט תפאן.
 כקשט "כ" כה. חזמק האונקלס מ"כ שקס חורפן דען.
 ויתנו אל וקצר את כל אלהי הנכר אלה קופס ואת הנלדוס
 אלה קאמיואס. - ל"א פ' -

יזקק אמר "הסיו" את אלקי הנכר אלה דתופכס והטהרו והחליפו
 מהמעס "והא נתנו אל וקצר את כל אלהי הנכר אלה קופס למ את הנלדוס

ויליאם

חנה צוית לקנה צוית הצוקן, ולזכר את המלח. ואם אל הנחמק האלה
הי מצויר תקנית כל פסל וכל תמונה.

והי צוף כבוד ארץ לקרא אפרתה. - א"ל ט"ז -

בביתו היא קלסון אשר הושנה ארצות והוא לשון רבוס של כבוד. והי שם
קצות מאה אלפי קבץ קימי אפרהם, אשר היו חותמים וקוראוק צפאם, מאליה
אריצת בביתו" ר"ל. אריצת הארצות" ופי כבוד ארץ ארץ. וכן פירש"ל
שהוא שם ארץ קינץ. וכן היצק" קשטיו. וכל ארצות אשכנזי פי. שהוא מיל קלסון
ישמאל שכן קינץ. ואולי קרת והכץ הוא כץ הפאון במלת כבוד. כאן כחלות
האלה היות חצי הלוה קינץ לא בקצוק. כאן כן נאמר כבוד ארץ כאילו
נאמר כבוד ארץ בהיין קינץ לא בקצוק (מילי הי').
ואלה תולדות צדו הוא אבי אפס. - א"ל -

אפס קלסון אשר אופאן *Uduu*. מאת אופאן-ארץ אפס מאה האפאן הוולקום
קבר שצור (קלל) ואשר מרשו משנה ושבוי הארץ מאז גדול (אורפאן) בקיום כלל, קראת"ל.
ושבוי שער (סדוויטד) *Seirile* וכו' אמ נחת הדמס השלישי. בתורתו ואנה שמונה
מלכום אשר מלכו בארץ אפס לפני מלך מלך זקני, ישראל. קוף הכה את הפד
נשיא מניח מלך אפס קמא המלח ויק כל זכר באפס. שלמה הכדוס ידו אל
אפס-מלכום א' ט' כ"ו. אפס הי מאתים שנה נכנס נחת ארץ יהודה ותר לו
למס. קימי מלך יורם פסד אפס ארתת יד יהודה, וואליכו אליהם מלך (מלכום ליה)
(850 לפסה"ס) המלך תמלת פלאסר השלישי, ייכור (733 לפסה"ס) אל המלחות מאר
מן נארה, אשר נמצאו באפס, נשיא אחד קמס קאוס מאלאק *Malak-Ham* מאפס,
אם אחד מלך יהודה. הנביא עמס, יצק חמס אל שנת אפס נארה יהודה
איק שחת נחאו ועקרתו שמה נצח, עת ירה קאן יהודה" הי אפס לו לוק
וארשיו. סנחריב ואנה, קין מקיאי האס עת עליה לאלחמה אל יהושלם (נשד לסה"ס)
מי נאמו *Hi-mam* מלך מאפס (A.A. 44). אשר חפן ואסרדנפס ימנו את אנשיה
מלך יהודה את קאיש קאקרו *Hausgab* מאד. קין המרום ושני מלכי ארצות

לע"ה

אלה באנוהם. אולם אפוא נתנו את הנזמים? הלא יצק לא קנה זהם רק את
האמית? אך יבוא כאלו יאמרו חכמו הסופרים כי קומום זהם קדשו את הנזמים
ואמיתם והאמת כי מי אשר ישא אותם קאזנו, יבוא ויבקר מכלפום כי הנזמים יאמרו
אותם מלמדי קאזניהם וידעו. הנזמים האלה הם משופרים משני ערכיהם צדקה
ומחלוקת. הם נעים מתכות שונים. ויש אשר צדו אותם הם עקב וצד, איש
לפי הטמט וכו'. הם מלומדים קצתונים שונים. אולם סטוניס, הקדוש קדונו הנזירים,
הוכיח באחת מאמרותיו (אמרת 77 אל פאניבואס) את בני צדו וישקו אפיקא על אשר
צדו נזמים כאלה, כי לא יבואו ולתפארת או למלא חן קדונו באיפהם, ישאו אותם,
יקלעו הושר והטוב - לפי דעתם - ולמלא חן קדונו בחולות הנזרות (פדאנצ).
כי נאניהם האמון בקבלו שאם נאניהם, כי יש להם חולות נסתרות למלאה חן
הטבע -

דקניהם ואמתו דקרו חכמיהו. אונקלס תרמוס "ואת הנזמים אשר קאזניהם"
גית קדושה די קאזניהו" וונתן תרמוס גית קדושה קדושה קאזניהו יותדו קדושה
דשכס דהוה לייך בהו דאות פסיגיה. ה"א אפרנאן כתד: ואת הנזמים שהיו
תשמיש דצד. וכן כתב הר' אליעזר אשכנזי אל משה דהדל "וכפי אהרןא מסיניהם

כוחות הטמאה והטלסמאות שהיו להם בנזמי האונן, לכן קדוה לנחת מופס
דהם הלא הצד על שכל כוחות הטמאה ה"ל הטלסמאות והורבות כוחות
הכוכבים בנזמי האונן לא קאזניהם, מה שראינו שנאמר קודק שאתר לרני
ביתו חסידו את אלן הנכר ונאמר שם ונתנו ליצק וכו' ואת הנזמים אשר קאזניהם
קאזניהם וכו' ה"ל הנזמים קאזניהם שהקאו אקית לרני והם היו טלסמאות (מקליה).
וכן בן מנחם "מפרשי חפשי לא קאזניהם קדוה מופד פוט הכתוב הנזמים וכו' אקס
הנזמים ה"ל מפרשי דהם צד והם קבול חסידו את אלן הנכר ולכן נתנו
אלו אטמט צד ותר הצד צד. לכן נתנו אל יעקב אמ נזמי אדניהם אשר
אני שם ישאו אותם כמו קמיעות ולחלום ונחשו דהקלו אמורתם ולכן טמט
תחת האלה אשר צד שם כמאמר חז"ל (קמ" פכ"א) המופק בליה ואליהם קדוה

(פלוס) מן היום האספאלט. (יום המלח) יש מדין אחים חמים והוא מדין, ישועה ונקרא קאלויהווא
וכמו כן הוא נשמו נאווה לו כי יש קאלויהווא הוא קטפת, יננית קאר נאווה (שדהנכרין)
לפנת רבוק מחכמי כולל הציר אשן מפידן דה אשן (קראטית י"ט) היא הציר

אשר נקראה קיומי קיור שני בשם קאלויהווא והיתה נופדת מאה בומוס ההם אל פני
מדינות החמים אשר נקאו בתוכה, אשר הוא סוקים מאה ארבלאה ומם נציונים לשתות. —
תרומם יונתן יצחק דה אשן דה קלדוהו - קאלויהווא - וכן קיוולטמו פ"ך פאמולה
לשון י' אלמנט אשר דה קלדוהו. כספתי פ"ך פקוס המיוסא קלדוהו קלדוהו
וקב"ו ויהי מקול הכנעני מלפון וכו' דה קלדוהו פל"ה. ובקולק אצעה ופקלים דה
אשן - דה קלדוהו - זרק קלדוהו - ובאמת "דנה" אשר מפא את היוסוק קאפני, דלו
תבוליה, קאפני פין, אשר ידקול הפולמו לאכל, שראל לא נחוק מאכל אפוס אשר
שעה יסקו לפני החורוס כש"כ, כאשר דעה לקני פל"ה הולסקים קלדוהו אשר השנוק את החורו
מפניהם וירשום ויסקו תחתם. דה הוא דנה - דקיום ב' כ"ה. ממ אלה אלו פני החורו
בני שני פאכל אפוס - דראטית ל"ו - אכן נראה כי החורו המה קני שני אשר דנה
ה' נפר משכשו, ישב באכל אפוס ובוא קיום ומפדן פ"ך (אל מקול אפוס אפני פ"ך והשפ"ו)
ובאת נחוק ממ מים המלח. (יושב ואק וק את אפוס קמול המלח תהלים ס"ה)

ומם אשן לא נחוקה הוא מן ים המלח כש"כ באכה ספואה ודמורה לאפעה ופקלים
דה אשן (קראטית י"ט) אכן יוכל היות כי היוסוק מדינו החמים אשר מפא דנה קאפני,
קאפני פ"ך, ונקראים בפי היונים והרומאים קאלויהווא, שהמה מדינו החמים מלפן
אשר נקרא מ"כ בפי הפלגל קלדוהו, קלדוהו אל קלדוהו. —
הדלת אולם, הקוא נקוא אני ואק להשתחלות לק ארצה - אל"ה.

מפני קני קפס מאז ומם הוא בארפות רבות בארץ המזרח להשתחלות לפני המלך
ארצה. וכרא אל דרכיהם ויטו את ראשם מטה דה כי ימזו קאפני את הארץ. ופאן
קמלום סברו כי יוצה לפות מלך כאורם, המלוק תלוק ימזו עם זמל תמל קני
אכן אשר למ יעקב, הקוא נקוא אני ואק להשתחלות לק ארצה "כיו לפני מלך, וכן
נראה בפי זקום פקדיו קפסל נאמר ויטתחו ארצה או לפני מלך המלכים,

לוי

האמר אשר נאמר לך וקראו עקבה באבות המערים. עתה נאמר לך וקראו עקבה
 בקל על יושביו וכבש אותה, הי אדם, עמון ואמלק עוללו וטלו יד אקשה
 כי נתן ואל אפאת ישראל כי נשמה (יחזקאל כ"ה תהלים קל"ו). יתר עקבו יצו האבות
 בערפם חתולתם ואמלו ברוב היום ונצאו החפזים כתוקות ופירותיהם קצרה
 האפאה. מתקלות האפאות אמן יוצאים מאפאה חק מעקבי ~~החפזים~~ הנקרא
 יכמיה אמן ופזם כי היו אנשי חכמה ודעה (ויחזקאל כ"ה) -
 ואלה שני עקבות ואלה ואלה האמר עקב את הימים קצרים
 בנצותו את החפזים ופזם אמן - ואלה כ"ה -

כיום יכשו האמר עקב את היום קצרים, כי עקב את האפאות
 החפזים. ימים כאלו ימים קצרים שהוצאתם מקור מים נקיים. וכוונת הכתוב
 ביא, ענה אשר עקב המעין את החפזים הנמצאים בשכנות המקום שהוא "הפזות"
 את החפזים, כי הוא עקב אשר נקרה פזמים רבות, כי קהמות אשר תפזאניה אדם
 והולכות בקר מעין לשמות השפיה את עצמן בחוס הזים אשר תפזאניה או כי
 המים יהיו להן למזון נפש ובאופן הזה נמאלי מעיני החפזים. וכן עקב את מעיני
 החפזים קרובים ע"ז כלל ככתוב בפסוק ימי קרובים. וכן עקב את כלל את עקב
 האמאן. כי ע"פ אחר הארץ ארצה וכלל ר"ל אפילו וידא הפיה כי פני הכלל
 אפואם כפס ונמצא כי הוא עקב. אמר יפוא, כי בנצות אדם ישנם מעינים
 חפזים רבים דמספר. אמר יש לא הרחק מים המלח כבר אשר לפנים ישקו עם
 האפואם ואשר אליהם אמר ענה וחשב ושמע מקום נפלא דה מדן הישועה אמר
 חפזים ואשר נקרא בפי הולמים והרואים בשם קאלויהאץ *Kallirhaetz*. אמר יוסף ק
 נארוון בספרו מלחמות היהודים נמצא הרואים - חלק א' פ' ל"ה - עקב ו ~~מלחמות~~ מלחמת
 המלך הורבוס אמר "אולם עכ"ז זאת תחזק ד"ה הורבוס קצת נדחו פביא עקב
 אדם ואותן וידעו ברופאים ויזש ככל אשר פנו אומר ויוקור את הורבוס
 אחרון את בשו בעין קלירא, החפזים אשר ~~הם~~ חפזים יהיו אל ים המלח.
 ומתקנים להם שיהיה אמר הסופר הקדמון פלמיאוס כותב על הכתוב הזה

או לפני זאקה או לפני זאק. וכל התורה כולה לא נמצא השתחוות איזה
 גולה שלם אלה וכל ספק טעם כחם דמם. כמו אצל אברהם והנה
 שלשה אנשים וכל ושתחלו איזה. או כי לקו נקא לו כי זאקים פיו
 (ומוקד כמו שחמו חלל מאי זא נא וצקור מזייה להקדש פקא אדא פה
 ומוקד נישא צינו וירא והנה שלשה אנשים נצפים עליו וירא פסכונה וירא
 בעצמם ב"ה) או כי ה' נצק אליהם ככתוב וזאת ה' אל אברהם
 וזה זה צקקה גרה צת אור זה המלאך כדת חיה והנה זן לשרה.
 או זא כי שח מאד זא שחמו לפניו אורחוס, כי יבול קול אמת
 הכנסת אורחוס של אברהם, ולכן השתחוו לפניו והתחנן להם
 שלא יצקו להם יסדו להם. כמאמר חלל אור י' יהושע מרובה
 הכנסת אורחוס יותר מקבלת פני פסכונה. וזאת אבנא אס
 נא מצאת חן בעיניך זא נא וצקור - שבת קבל -

אצל לוט ושתחלו אפים ארצה (וט' א') זא כי קאו אלו כמלאכים כמו שנאמר
 ויקאו שני המלאכים ספואה וכמאמר חלל ויקאו שני המלאכים ספואה פני
 את אור מלאכים זהלן (כאצל אברהם) קורא אותם אנשים? אלא זהלן שהותה
 פסכונה זא מקובל קרא אותם אנשים כוון שנסתלקה פסכונה זא מקובל
 קרא אותם מלאכים וכל וכן: אצל לוט שהיה כוחו רד נפשו מ כמלאכים
 (ג' נ). אצל יעקב נאמר ג' ושתחלו אפים ארצה" זא כי ה' אמתו
 המפול. אמ ירא מאד אפני צקו ויצר לו. פה י' שחמו אותה והתחנן
 לרשעים קצולם הזה שנאמר כי זא כן ראיתי פניך כראות פני אלקים.
 (פוסק גא). או כמאמר חלל אצל ושלח יעקב אל יצחק, אמר י' וסו לזה
 שקא שחמו ליטול חולבות לפניו - יצחק - י' יהושע אמר שלח פורקורא וטלן
 קידמיהו - ה' דה: פי שלח מ יעקב יצחק לקוש חולבות והשלח לפניו
 רמז שיקח הוא חולבות קראמנה. לכן השתחוו לפניו כלפי זאק. או
 כי יעקב אמר אל יצחק כי זא כן ראיתי פניך כראות פני אלקים ויבדלני.

היה קוראים - יארימל - הושיע אל העולם - ניל פלסטא, כנראה - יארימל חנני
האל האמרימל - היא גיל, שליל כל אלה מצויים משנה לאלף וטו, ונפלא - אל צנחא,
ואנפלא - לפי שם הוא שם - מקני שם ולא מצוי, הוא היה האפיק אל כל, בשם - הולק ותחת
יבול היו אסוי התקוות ביארימל וברצונו הי' תלול לפתוח את אסוי, הדר לפי האפיקים
בין כל ואל יקר נשלחו שמה דרך התקוות. זאת היא תועלת וכתבים אחריהם החתומים
אל מחות תל אחרת האלה האפיקים אלוהי המשנה לאלף ונפלא הנה (ווינקלר) כתבי
היתבות ביבולאטעק י. דאכתה 83 כותה כיה אפוי Rili Addi מצוי ג' (Gabal
לאלף: שמה תחת פקידת ונפלא ושלח נא עתה דין להחיות. דאכתה נה 85 כותה
כיה אפוי אל הולק: "אין שני לנו להחיות נפלא מה אומר אנני, זה אתן לאוכי לאכול
בניהם וקרנותיהם הם אל בניהם אינם, כי נאלצו אלוהי הכל לזרמות צדור אוכל נפלי
ושלח נא אפוי הולק לתקוות דין באניות להחיות את עקבו ואת עיניו" דאכתה
102 כותה כיה אפוי אל ונפלא, ונפלא איתר לשלח עזרה ונפלא עתה את הארץ
שמה ונפלא: כיה אפוי אל הולק: "אין כי הוא - ונפלא - אוש חכס ונקן וכולם ואהבנהו".
במכתב 106 הולק דוד, כי קן תעבוקת - גויסדל - הולק לזכות פוצה ונפלא קוד ונפלא דכ
ואמר החכס יעזעזאש, כי "ספורו, וסלף דם אחיו אשר לקח אהר את ששון, ותאוס אהר
דם האכתה הנה" החכס האשור ווינקלר - בספרו אברהם בתור בדל, ווסלף דתור צרכו -
בכתבו אלוהי האכתה האלה ואמר "פוצה אנופטיס י. אהר שליו נלרכו חוקי האכתה
האלה, השליט המשנה לאלף ונפלא הי' קמחול הניל פלסטא הוא מוכן הדר האפיקים.
שם השליט הנה הוא כנעני, לא מצוי וכן לא נאכל הסתפק כי השליט הנה הוא
וסלף הוודא בתורה, לא נאכל לחכות אפוא את השם ווסלף בכתובתו בתורה,
ועל זה נאמר הנאוסים והאנהקים אשר לא וכלו להתבאר פה" דלף ג' -
לפני החופרים חקרי קצוות נאלו עתה הם תאונות אסוי
הקר מצויים תחת השחת סוסה מצויים Gal Light תאונות אסופות החטים האין
תחת השחת האורה ואת הולק 110 Gal Light from the bad
הם תאונות מוכן התקוות. בפיתאם. בפיתאם אופדנטהאט איניאלי - אין

ופסם כתוב כי נאמר ופנינו כי ישמאל ויהי קן אחרתם מהנה ואין הי
 קן אחרתם וקטורה - שהיא, לפי חז"ל ג"כ הנה - וקני ישמאל, אלה הנה קצרה ומה
 רבים וקני אחרתם, אכן נקראו כל דמי החזקיים, ונראו חלפון, על שם הנה
 ישמאל. וכן אצל מלחמה געזון עם זלבי ופץ יקראו ופיוק וקס, ישמאלים.
 (שופטים ה'). כי ישמאלים ופיוק מהה אחת. ישמאלים נקראים בכלל ופיוק
 פשוט. אכן כתוב פה פסם ישמאלים ופסם - אחרתם. וכן היא דת פדתה
 המזל/ וזכר באמור: "הפיוק יקראו ישמאלים" וכן כולם הפקדה האחרת.
 והנשקם אמר מה כי מן ואין והישמאלים הנקס אחוס, ואין והישמאלים
 אחת הם (וא). אך הנהגה האלה ז"ל לא אמר הטעם אלא יקראו קסם אחת -

חבירת וולף

אל המאורות של וולף אמר רבים מאתרי התורה מתכאי האמות כי
 פקר הלא - בן כתב אתה מתכאי האשוריים וחלק קצוניות, הספור וולף
 ידע כי מסורה נאונה נשאק. יצרתיאס בספרו דא אלסע טעסטאענט - החכם
 מלאור ופאקערס כתב, כי "הספור וולף מתאוס דד קבד - דס ואתות מנהי
 ופרש הישנה" בספרו מפרש וספרו משה 1868. החכם מאיקוואכט, יחלטה הספור
 וולף הוא לו מופת הפני אל קצות ספרו התורה "Philologia 689 -
 במסכתו יני האשור בני Hassam, נמצא כתוב מפרש זכרון אשר הניח, אמר
 Amenit שר פרשה אשוריים הכאן Userdesen - מפרש בתיו - במלא
 קברו, אשר נכתב "והחיתת שני הידע חרשתי את מחול פיוצנאויא - שני
 אצני - והחיתת את אנשי אשוריים, נתי. והם אובל דד כי לא נמצאו נדק
 בניהם נתי, ואמנה וואה און והם בוד, לא הכרתו פני אצני."
 אל מפרש באשא Amenit, באל קאק חלל נמצא כתוב "אספתי את התבואות
 בעת הקציר וקאמי באו שני נדק נתי, לאנטי הצור פאן "Lepsius Denkmalen"
 לפי מפתח הלווחות אשר נמצאו לה לא כדור דתו
 אמרנו Amenit וקצת של זלבי אמאנעפוס השלישי והרביעי III - Amenophis

[illegible]

והמדיניות מכרז אותו אל מפרים אפוליסר סריוס פרידה לר הטרחוס.
 ואסף הורף מפריהה אנכר לעקב. צור אפניס עלו הצוריוס פניליץר אסחריס
 אפוליס עס עקדיוס אפוליס. כן תעובנה מפרות אפרות אשר נתגלו ביוניו
 כי עליהן מפרות עקדיוס אפוליס. מפרות אפרות אפרות אפרות - האלו -
 (אולי הנה אנלי קניס - : עס עקדיוס - ספוליס - קאפאמ פאולה פלמיות אקטא =
 אפר, אפר מפרים. ועוד אפרת החבשה קרה כי נאקחו בחזקה נפרים ואנליס
 פניויוס אנכרז עס אוקדיוס.

הטם פוטיפר או פוטיפרע, -אוי תרומם השקדים ותורומם הקאכט, -א פרום -
 וכן גם חנני, תבוא אלת פוטיפרע ותקום בולסל שלא נחשב על הדברה. "ע"א' ע"א".

[illegible]

Pa-anti-pa-na פא אַנטי פּאַ נא וואס Pa-edefaa-Berni פא עדעפּאַ בערני יא וואס וואס וואס

הוא - האם ת"פ אר פורה יכול קדם גר-על קאצני, זכר
 פול-ער = האם ת"פ אר פורה או קד פורה - זכר / הלכות קדוש 222.

מחשבות אלה חפירות החכם נאווילד -

אחרים שזה אולי שם בקיט הספר - אלף כ.

והוא הולך אל בית פליטה. אלתו נראה עליו עיניה. הוא לא נאמר אליה. צאנה יבא פליטה הביתה, סברה לו אלתו, כי קא העזרו לזמן בה, ונתנהו אל: בית הספר יקרא אשר אסורו המלך אסוריו שם איהו שם בקיט הספר. וסוף לא נאמר בכך בחפזו לעשות הפולה, אך אלת פליטה הקופה זאת, לכן לא נובן ליהודים ים נאמר עקב המלך. החכם ווינקלמן (18) השנה זה אל. נאסו הואמר, סוף 129, אמר באל האלה יסלח לעוון אלתו מחוטאת מלך המלך, ישאיר החוטא בחיים אך ישאר עבד לעלף. וזה מתאים עם התקומם ונתיב, ולא קטל יתיה ויהיה בקיט אסורו (לש). וזהו פי הפסק ונתנהו בקיט הספר לא הוא אלתו ים נתן אלתו אל בית הספר יקרא אשר אסורו המלך אסוריו שמה, הפך עקב המלך. אולי שם בקיט הספר הוא נאמר כי אחר אלה נתנהו בקיט הספר היה שם? אך כוונתו "שם היה" לעבד לעלף עוללות. זאת גל אשר עוללות שם הוא ה' עושה" פי שם עבד עוללותו כשאר עבדי המלך (ראה פי אור החיים)

"בית הספר" - יאמר האדן עזרא - "לא נאמר אם הוא לשון הקרבן או לשון עברית בעבור שפי אחריו ואמר זה הוא כאן האחרונים שהוא לשון פנים ופי שהם בני המאכלים" (וכאן הפה פור הוא המור) והרמב"ם ז"ל מביא שגלית הלשון (כוונתו א תיכף שיש ספר) ופרשו ספר כפת עמלה ולשון אמן הספר. ופעת עזרא הוא שהוא הבור בקיט בני תחת הקירקע ואלו פתח קטן מוצאה ומצאו להם אורה והוא מלשון סוהרא בארצות כפרה התובה ולשון צהרים. ופירשט פירושו יאל התורה ואמר "ספר הוא לשון שמיית - סמיות - והוא חומה עמלה העקפת ארצו או עפרה אשר בהם יכאנו הפולשים נאמר המלך והממנה ויחלט כי זאת ספר העצמות אך נאמר בלשון שמיית בהוראתו זאת הוא כוונה לשון נאמר על לשון עברית ככתיב הערסאים (היוגליפים) ואחר מלחמה בן תכנה העצמות בלשון אלה *Litadella*

איש את מטהו (הירודוט 195 I). גם לעצמם העתיקים היו טקסות ואטות כאלה.
(ערכו-אצל אונקס). ואלה היום ילאו הערכים היושבים בפרוט החותם על
פוארטהם פולמאן (I 400) - על ימם יצאו את קאליהם. חותמות עתיקות כאלה שרמלו
זה החופרים בחרבות אד וקדו, יש בהם רבים קרואים עתיקים וקפואות שונם
ממך התלואו (זין-של קולאפס) *de Spoliis Aeplici* -

הכולל עמוד (584-644) אשר ליהודים ונוצרים לשאת חותם
במטה לאות כבוד והתורה רק לראש המורה רק דוסטנאי וסאך הקאונס ילאו
חותמות כאלה. ארם האו מאן ה' חותם עם פורת ארם כי ה' נצח חלכות
בית דוד. לעצת אומסקורט ה' חותם עם נשר כפול וסביב לו חרות, חותם והפוס
א/מ/סטא. נכ/ הקהלה ברנסבורג, בשנת 1402 נתן הולק יוהאן הראשון את קרלין
לחבר הכוהן לשאת חותם, וסאך הרב חתם כל אגרות ושות' בחותם-ק"ל ערמא
היהודים בקרלין 10.10. - בני קהלת ה' קרלין. בשום ז' המורה בשנת 1661
עשו להם חותם וחרות אלו פורו ונרשם מכתבת אלו תורה ועלה בית טקס
בפיה. (באשון אשכנז מוטע האפגורג). לסנהדרין שהוליד נפוליון הראשון קפריס בשנת
1806 ה' חותם בנשר הק"ל ולוחות העדות.

יזהו פ' הפסיק, תאור קנציה מיהודה את החותם והפיה אשר בו תלו
החותם עם מטהו למדן יה' מאלף להודות כי אנו החרתו זכר אברהם, לאיש
אשר אלה ל' אנכי תורה ותאמר הכר נא לזו החותמת והפיה האלה. י
כי בו נרשם שמו והכל יכלו להכיר כי לו יתא. זה מתאם עם פתי מלך
"רב צ"ר כוונא" פ' רש" פורת דב ה' דושה במקום חמאמא. רק חנינא צ"ר חותם
פירש. חרות של פקל וערפוס. רק חסדא. ס"ק פירש. שמו. רק הולעיא. ע"ן פירש. אשכנז.
רק האנא מכתא (פירש תורן של ספורה). דה קסא-גיטין לו פל. החתמה היתה א"כ קאילה פור
אסון (שקלם פה ה' וקייאו חם פתי הרמקן שכר. ויתן עוב כי ה' ליהודה חותם דפורת
מניה או פורה אחרת יבאן קאשלת" (ימ). ואם פתי. אע"פ ה' שפי' ופיהלך כאו פיהלם.
ופירש. כנרתם ה' מכתאם או מכתאם - יאווה - אכל אסון ואותו הפיה היה

ויקראו בזה אל שני סניסיו אל שר המעקים ואל שר האופוס מ' ב'.
 הספרות הזרות יזכר דין הסיום המלא כלל פני פילוק, פעמים לזנות אם
 את שר המעקים - שניקטישטיק - ואת שר האופוס - לויסומקייטסדרייטער - קרן המלך
 נאסס השלטון מלאו אל כותלי קדו מחפצים כל מיני אופי ואת כל מלאכת
 העבודה אשר אלו אולק - עהנאן 269 @ 10. אם חופרי האשכנזים מלאו כאלה
 והם כעת בקות אולף בקדום עתיקים (אויאום) בלעלם. וכן אונקלס אונגל
 תרגמו כי הסניסיו האלה שיום גדולים היו: תרין קדוהו אל יד יקני
 ואל נק נחמאיו. ש. -

חלום חלמא ופאר אמ אולא. מ' א'.

ביום מלכי פרעה האמנו הזרועות בחלמות ובחלומי וילה כי רח
 מלך ומוק זהם העתיד לקרא ונקרא בכתב החטאות (הורגליים) חלום
 האמת. לכן העתיקו חקור חכו וחטאות חטאות ומלאו אל כתב
 פאפיוס מזר ותלפיה - העצמאי - לקרא ער חקר חטאות ולא יק ~~בבבבב~~ בדיני
 האמונה, כי אם אם בדיני. המלכה היתה יד החלמות והסתוים חזקה.
 בקרנן נמצאה כתובת אשר בה נשום איך פקדו צמי א"י הים התיכון
 עם צמי הלוקים במעשר בכתובת הזאת יזכר גם חלום מלאך נקיה -
 פטאה מלשמה אשר חלם ער שום פרו המלכות.
 בחלומי והנה מן לפני וכו' מ' א'.

ספרי היונים והלאטונים יעידו כי אולף מפרים היתה אולף מבורכת בדין אוסס
 אולף מלך שנים ויקרא בשמות המלכות אשר שם פרח המלך (לטרקא - דיאדור - פיליפאוס).
 הספר הירודוט, ספר איך כל עם מפרים שתי ארשתכרו וכו' אנשי הפרא שומרי המלך קדו כל
 אחת ואחד מרצה באות יין ואיך קדו הפארי - מאובים - פיראויים - אפואו הכתלים בדני
 האסא והקדום מלך - נאף - ועוד שאר מפרים וצאצאיו וכו' כי מפרים היתה אולף
 זבת יין. וכן יעידו כן... ואמה העליתא מפרים והקיא אותנו אל המקום הזה לא
 מקום זין ותאנה! יפה! ויחול - באמת. והוא בקדו לפני תהלים. עה יס. ויק גפצם

והנה שלשה סלי חורו על ראשו וטפ.

חורו הוא סלי חטאים סלי חורו כן חורו ואלא אתה פניו וחורו ותרומם לקן
חורו - רפ"ק. ואורחיו חורו כלומר לקנים וכן סלי חורו - כי ונזה. ולשון מעלי פתח הריזים
ביתו כ"ה ו"ו. בן עזריאל: והוא גלגל סלין פסוקא נקרא. וכן לי סדפי. מאן פ"י אחס לקן
כלום העלף מן הארצות שתאמר ולקן חורו. מזה נראה כי סולת חטאים הי' אצל
ומעשה אופה למעשה עפרים. וכן תעופנה אבני זכרונות עפרים המה העפרות אשר נלחמו
אלי ויחי קצת כי העפרים הביאו זמנה לבית מקדשם מסלת חטאים וזת אל מלכותם
על כסא המלכות, חלק העלף לקדים אחרי לזו - סידקול - כי הביא מראשית תקואת
האכל תנומה ולקין. אמר בקרטי עפרים היותו קצתנים נאמא מרצוני חטאים. -
רש"י סלי על עפרים קליפין חורין חורין. הרשב"א אומר מ"כ ענקים
כמו חורו עפר וכפוס ואורחיו חורו לפיכך יכל היה העלף לאלו דרך נקבי
אמת הסלי. וכן פ"י הרפ"ק בשנה חור. ובאמת נלאו העפרים סלי חורו ומעשה אופה
על ראשיתם ונאמא כולם עפרים על ופסוק עפרות, אמר הירושלמי כרם כי עפרים
שלא המקרים המשאם על ראשם והנמש על שפס - 38 - II - שם. וכן יזיפו הסופרים
והנאמא העפרים כי העפרים יזיפו תמיד על ראשי הנאמא ויעזבו לעלם והנאמא
לא יתן ימיו למאמץ - דילמאן סלי.

והי ביום השלישי יום הולדת את פרעה עשה לכל עמו
וישא את ראש ים העפרים ואת ראש ים תאופש דגור עקדו. ו-כ.
יום הולדת מלכי פרעה, הי' חם היותו גדול דעפרים. לפי עדות
עפרות עפרים נפילי יקא. כחצי עפרים מאלף כולם יתה ביום הולדת העלף.
העלף עשה ביום ההוא הנחה ~~ל~~ לעפרות ואסורים שלח חסו - פלמאק -
ליום הפלא אשר נקרא יום הולדת האליל הטוב או חם יאם השנה והוא מלכותו
על ככתב על לוחות עפרים מן האלילטט וקאנאפוס Rosette Manuscript. עפרים 335.
פילאפוס 20 מ. אנציה העלף לכל פאנים והואשקוס ראשונה במלכות ואפרות
האכל משה מאלו ונתן חופשה ושלחה לחטאים ואז סלח גם לשר העפרים ~~למלך~~

והאמת-שם ק"ה מן המצוות תסודי-שם פ"ט. והלילת החשן והתאורה חג המצות
 חג הסוכות *Tachan* או חג הסוכות והוא לשלוח יין ולכרם -
 כי אם זכרתי אתך כאשר ייטק ולעית נא עמך חסד ולזכרתי את
 פדיתך והוצאתי מן הקיץ הזה - ח' י"ב -

פ"ה הפסוק קשה להבין. ופ"ה כי "כי אם" הוא כמו תנאי, כמו זה לא תבוא
 הנה כי אם הסורק הקצונים והפסחים - שואל ב' ה' - אקרא יחל כהני הקדושים אל-מזבח
 ה' ביום-שבת "כי אם" אכלו מצות בתוך אחיהם - מלכוס ב' כ"ט - גם ופ"ה כי טק
 בני אדם כי הקים אחים בזה ופ"ה אולם בעת אשר יאלה אתם לאפולת המזבח ושבת את
 מזהב וזה יזכרו זה אף אם קבלו ממנו טובות רבות. ומשחזר: נאמן כאלהזן בשלח הנאמן.
 והנה יוסף ה' כלוא בבית הספר, וזה דם שר המעשים וכאח לפרה ה' לו
 שמה לבקת חלוצו אש חלוצו ונא יוסף ומה פניהם זרעים וישאלם כאח וכאלהם מבוצע
 פניהם רעים. וכאשר ספרו מ את חלוצותיהם, פתר אשר המעשים כי פדיתך יאשימהו על כנו
 ויהיה שר מפורסם וסכים פדיתך פדיתך ופ"ה יפד בזה מלוקים, אשר פ"ה אשמה, ב'
 שר המעשים יאלה זה הפעם לאפולת, והוא שר מבורא אצל המזק, לכן אשר לו "כי אם
 זכרתי אתך כאשר ייטק לך" כלומר טרם אשר קבל ממנו שזכייהו. אל פדיתך, דקט
 ממנו כי יזכרהו - הוא דרשתי, אם כאשר ייטק לו ולא רק שפר לו וכן פ"ה הפסוק טרם כל
 מקט אולם "כי אם זכרתי אתך כאשר ייטק לך" ואם תראה מ זאת אקדשך ולעית נא עמך חסד
 והזכרתי אל פדיתך והוצאתי מן הקיץ הזה. אף כאשר יפד תפשי ונתן חכום אל כף
 פדיתך ומזהב, לא זכר ע"פ את יוסף כי מה מ אשר מבורא יואה פני המזק דם זרע
 יושב בבית הספר, אוטכיהו.

ואשר זה אשר הפסוק באופן אחר. קמתי חלוצות לקחו שני קדש פתוחים, ויוסף
 לא לקח שני המעשים ואמר קדש פתוח. לכן אשר יוסף אל שר המעשים, קמתי
 דיתן לו שני בארבע המעשים. אז לא אמר, כי תתן לי שבת ואמר "כי אם" -
 בתנאי זה יתנו פדית לך את חלוצך, ~~אם~~ ^{אם} יזכירני אל פדיתך, כאשר ייטק
 לך ותהי יחד הפעם שר מבורא. -

חלום פירש וקראו ופנינו לא היה צריך אסתרון לפי שבידו שהפירות היפות והקדושות
 אורה ~~לא היה צריך אסתרון~~ לפי שיש עסק הרבה בארץ ונתפנו דו והוא השקל
 וחירות וזאת בהפך על הירדות, וכן השקלם הטובות וזאת על גדול המים בארץ
 וזמן שפירות ופירותם והוא השקל והירדות וזאת בהפך על הירדה ואמנו
 שבתקאה, ולפיכך החיוב והפירוי היה כל חלום אתה מהפירות והשקלים וקצורה
 היה אקדמית. - ה' אשה - חסד אצור: מכותלו, החלום נפר שמשך וזמן שיש
 וכדק ואין פלא יפן ומי היה פותר כזה - בס' זאבת מחטבת. - וכן על ד
 פירוש ל': עקור כי אין מצויים תשנה מן האור - תלום - ואמנה והם השקל
 והירדה נאה אותם חלום מן האור והפירות סוף לחיובם והשקלים סוף לקצורה.
 וכן גם המלכות: ידן שהציונים היו מאמנים בנולד שיש בו נוח אלהות וכן ה'
 מאמנים בכות שור וה' עבדים! פרה כי השקל והתקאה באים מן תלום
 ונד תקלות בכח עור וכן הירדה לו את הפירות הטובות על השקל וזאת
 מן האור. -

זוהי זאת הוא יפן כי ה' החן אצל הכהנים חרטום מצויים פותרו
 בחלומות עת חלם אתה חלום והנה בא אל הכהן והחרטום ונתן לו "כתב"
 את ספר החלום והחרטום הלעז והם מ"כ כתב מספר אחרי ואם ידום
 לעזן יהי להם נזן לחשוב ומחשבות אלו חלום שולל - קלעונו האלמנטרי -
 אשה אפפה כי פ' הפסוק ויק' פירש והנה חלום ויהי פסוק ותפסם נוחו
 פירש התחלתו ואם ולקו כחולם פסם וחפ' לשנת כחם את הפתרון כ"ה יש"ה
 וטריפ, נחיה נוחו עקלקל בתוכו כפסדון. וכן אונקלס וזנן וקד' אק. ואין
 קלות אולם אפרדה"ה לא מן פיות אולם תפס וזיה כי חוק ה' אכזהבים
 לקרא אדם דכתיבים והם הנהגו אק לאחריו חן א"כ ככח. אולם פירש ה'
 נבדל וזוהי דינו בחלום ולקו פתח וחפ' לשנת כחם פתחו כס"ה דד"ה כו
 שואה שר המעשים את פירש שהיתה נכסו עקלקל לזאת וכו' וזכר שר המעשים - פס'
 גוסס מ ויפטר מן את חלומות"ה כל כאשר אק ספרו מ, תפס וקדו הוה

והשיבה לו וישקתו ויר האופים נחלה כאשר פתר ואלף. -

פרשת ארץ חמור פרעה.

ויהי מקץ שנתם יחם ופרעה חולש וכו' ויהי בקר ותפצץ
רוחו ושלח ויקרא את כל חורטיו מצרים ואת כל חמיו ויספר פרעה להם את
חלומם ואין פורז אותם ופרעה יח' א-ח.

יבאץ כי המצרים האמין בכל הדלי שוא ואפוא חס, בחלום דפכס
ואותות השמים, בנביאי שקר וחלוצי כזב, שאלו בתרפים ובפאתרי חלוצות שהם הכהנים
והחכמים או הסופרים הקדושים בדיוניהם. האם הוא בדיוניהם החכמים ונדון להם
ולפי אמירתם, הבינו הם מפלגות אליהם ונפצו דעת אליו וידעם רק להם קשור
טמון המעדים ולכן יפצו אפוא חלוצות כש"הא"ז ואת כל חכמה קשורה
ופתרון חלוצות. - לכן נפלא מאד כי פרעה שלח ויקרא את כל חורטיו מצרים ואת כל
חמיו ואין פורז אותם אפוא הוא חלוצות בכל דת ואגודי הצדיקות מאז וצוה
לכל איש איש חלום ואף לא נפצו דעת תחת חסר הנביאים האלה החכמים
והחכמים אמר אם אתה אשר יוכל אפוא את חלוצו הוא דת הוא! כש"ה חלוצו
יבאץ פלג אותם לפרעה חמור אפוא אתה אפוא וצוה זאת כי ה' דת קטן וקטן
לאש גרתי אפוא את חלום פרעה כי תכונה החלום אפוא דת חלוצו כולו
מצרים וכל איש מצרי יוכל בקר לחסור אל חקר פתרון, כי לפי דברי
הסופרים היוצאים וקלעו ענין האלכסנדרוני, היתה פסדה דעות פולקנה - סימקאל -
של האליה איזים מלך ואפוא כי האליה ההיא תאסור דת וקול לתולדות
השפלות ואם היתה אמת האליה אזירוס *Asirius* אולי העולם והוא עתה כח - לפי גלגל
אמירתם - פאפיה לתת את יבולה ובחלוצו ופיה הפירות דולמת אין פיאור - הוא נילוס -
ויצא כי שפחות מצרים העשמה אולי ין אם יצלה פיאור נילוס ויסקה אומן
לכן הפירות החסידים אפוא פאפיה הפירות הטובות והפירות הוריה דת שני
חסידי, והפירות הנדבות ופירות בער הן שני הודע. וכן יחלוצו השקלים הקדושים
וחלוצות, ופאפיה הנדבות ופאפיה קבש. וזה יקיימו גם אפוא פאפיה, מאמץ

ויקרא את כל חרטומי מצרים מא.ח.

קצת יאמרו, שהוא אלון. חרט - המ"ח מסדה - כאן וכתוביהו. בחרט אנוש יסדוהו ה' א'.
 כלהכספים במצרים כתבו בחרט צבאי אסתריהם. שבו היו חרטומים ונושאים על האבנים
 את הצוויים של כתב הכהנים שנקראו מקינים. קצת יאמרו שהוא מלה
 מצריית יסדה והיא מלה מוכפפת מן חצר או חצר. שחזרה במצרים: פיר
 פ"ף עזיקי/ - (ואם זה שחזרה חמ). וכו' כהני מצרים הטיבו לעם בואי חמיהם
 (פירמין) כש אמרו חרטומים היא מן המלה הוצריית. חר או חרס וכן המורה
 שצמח ממנה במצרים והורגתה חר דבר אלהי וט"ס זהו שם טמא - הי"ח, וק -
 אכן פה חרטומים אמר נסתרה. על אפוא מצריית וצויהם הקלסאים בחרט
 או קלסאים בנקותם נקטת ביהם. - עקצוס יכל צולמא -
 אולם ויחלף שאלותיו וקרא אל פרעה. מא.ח. -

אם היום הוא כן האנה מצרים - ואם מכבר כנראה מצריקות עתיקות - אחריו
 כ ספרו את זמן ושער המלך, של פאוס אשר ירצה לקרא לפני המלך, ולקום
 בארץ חפשים ונקיים וכן יקרא לפני המלך. כי פרעה הי' מלך חסד וצדקה
 והחרטומים אכן אמר לקרא אל המלך. כי אמר לו שיהיה את זמן וקראו וקראו
 נקיים וצדקים כאשר נשאו הכהנים - היופוט - ואם על פאוס - מצרים וצויהם
 אמרתי זמן. וקראו אל צמח תולדים וזמן שוא. ין המלך המלך כתובם כאן האשוריים
 האמורים והיו הודים ואם המלך לא הלח את צדקם ונשאו תולדים וזמן טקזים.
 וקרא היום יוצאו בבת אוספי מצרים עתיקים תצרי מצרים ועש חושב נפלאים. -
 וקרא יקרא פרעה איש חכם נבון וקרא ויסתרהו אל ארץ מצרים. יקרא פרעה
 ויפקד פקדים על הארץ וחש את ארץ מצרים ויקראו את לאכול השנים הטובות הקאות וכו'
 קשה להבין בדבר. נער עדין אשר החזירו לה צט מן הקור, הרחוק נפשו
 עז, איתן עצה אפרעה, ואק אדור ונרא, ולא ירא לנפשו? פרעה קראו לפתור מ את
 חלואו ונתן מ רשות ע"ז אק לא איתן מ עצה בסודי האדונה? אל זה יסתמו
 אם המפורסם המפורסם. כלל הצקפה וקרא יקרא פרעה איש חכם וקרא מלך כל

[illegible]

להנהיג את כל הילדים. הילדים נקראו: כ"ח-כ"ט.

הוא הנומלס. בלשון אמריקאית - מכתוב - נקרא הנומלס אדם קטן הנקרא דפ. חרף
בלשון חזו אדו מוט. ובפי הקצון אינא מלך או אינא מלך גלילת קפטיה קרא
יארק או יערא סרפ סרפ וכן באמריה יארק.

כאשר ישאלו זאת אם האפורים באמרי "שעלוהו" אפן לכל קומו ומועל בכל ארץ
 מצרים טרם ידע אם יצאון פקדיו יוצא פקדו לפואל כאשר פתר אם לא"ה
 אקרבנאל. מה ראה פרעה ויכחן פלא פקדיו ווסף ואת היום המדולה שדסה המצרים
 דד שהשתחומו אפיו זה הפלא ופלא לאמר הנמצא כזה איש אשר בוח אל קוסדו
 ובעקל זה שעאל פרעה אפן לכל קומו ומועל בכל ארץ מצרים דד אשר לא
 ידע אם יהי פקדו ואם יקרא כפתרון אם לאו - כי אשר הפל. אם נאמר
 ותכליתו שפע שני השקע אשר הי' בארץ מצרים ותחילתו שפע שני הירק וכו'
 ותירצו כל ארץ מצרים. אך כאשר כלו שני השקע הי' ארץ מצרים רדקה ולחם?
 הלא אנשי מצרים מצאו קסד שני השקע מאה שדיוס ואיך יוכל היות כי השקע
 ככלות שני השקע לצדק ולחם. על זה נשמעם אם קסל העקרה באמרן, איך היתה
 כל ארץ מצרים אלמה ימץ אחד ולא נפדע השקע דוניהם בשנות הרדק? - שם.
 אם ויצדק הדם אל פרעה ולחם וואמר פרעה "לכל מצרים לכו אל יוסף ואשר ואמר
 אלעם תעשו" מפד לא השיב להם לכו אל יוסף ושקרו ממנו אונל, לא אשר ואמר
 לכם תעשו? מה הי' ליוסף לאמר להם? הנה הנם עשופים דרדק וכולם נאנחים
 ומבקשים לחם, וכאשר יצדק אל המלך, יגלהם אל יוסף לשמון מה ואמר להם?
 אם העקרה יתעל על זה שאמר: ומה זה שאמר להם פרעה לכו אל יוסף אשר ואמר
 לכם תעשו, כי באמת הי' לו לומר לכו אל יוסף ושקרו ממנו אונל.

ויראה לו - דעתי קזה - כאשר פתר יוסף את החלום לפיכך ראה, כי
 תחת אשר דד כה הי' נבהל ומשתאם דד שהיתה נפשו מקשת לצאת (ד"פס"ט)
 נפסק דד לאיש אחד, נוחו שקרה אלו ונפשו שקטה. אם ידע יוסף קטה, כי עלתו המדולה
 והמחוכה תבוא כשמן בדפנותיו ופרדה ושחח עליה כמורצא שלו רק וקפלה ונראהו עיל,
 לכן הרהיק קפסו דוג, ליתן לו עצה דעניי המלכה ואת כסיסי המעלה, עצה מאד
 הצדקה בנאמה על מלכות, אשר עתה היא הנת הנכונה להוציא אל הפואל, כי יקרא
 איש נבון וחכם" לו חכם דד בחכמת המדינה ונבון דד על אינהל את הדם בחכמת
 סודי המעלה, כע"כ אפיה אקרבנאל נבון דד חכמת המדינה וחכם בשכליות (שם).

הצפה כי קרה ופאו הוא נפרט אלל שאלו" גם חר" אברקנאל אזור,, מצפה הזאת נפרט
אלל שאלו" גם כבר הקלה הרעון האל ואלל לאלק נתנה" (ומאו אברקנאל אק לא מצאת זאת
ברמ"ן). גם ה' משה חפ" כתב,, כבר נתעוררו רבוס מקני ישראל במאורץ הליה לאזור
הליה ואלל לאלק נתנה" ואלות אלו החרק ומצויס אלל וציה דאחר" דספרו
מלכת מלכות גם מלל הפיוט של וחי"ס את ארץ מצרים? רבוס מצדו
מכח"ל יאמר, כי יסוס וס"ל ארץ מצרים ומלכה בסק"ל שני השקד חו"ס התדואל
כס"ל תוקם ונתן ויסקר ת"ן חמא מן כל עקורא פארזא מצרים בסק"ל שני
שוקע"ל גם אל וחי"ס שפאננים ומלל חו"ס כל התקאלות רשד"ק ורש"ק שחמ"ל גם
ומח"ס "יקנה חו"ס" (אק/עורא). זאת לא אוכל להקין את שיטתם הלא פיוטת כתב כי ואלל
אמר ויקברו את כל אוכל השנים הטובות בל אוכל" ולא חו"ס בקד"ל גם לזה כתב
יחמ"ס את כל ארץ מצרים" ומח"ס את התקאלות וצ"ל ולא את ארץ מצרים.
גם וואמר פרעה אלל ואלל אחרי הליד אותך אלוקים את כל זאת אמר נקון
ומכס כחוק. ואלל פתח לפרעה את חלמו ואלל הפתרון בדיוטו וואמר
הנמצא כזה איש אשר נוח אלוקים בו, כי ראה ופקדן, כי דבר ה' פוקס ופול ואלל
אל לטוב, לכן אמר אלל הנמצא כזה איש אשר נוח אלוקים בו. אק מלד אמר
שנית אמר נקון ומכס כחוק, הלא חכם וקב"ל הם שני חו"ס אנשים. ישנם חכמים ונקלנים
ונוח אלוקים לא תפד"ם אותם ואמ חיון נפול והם. גם חל"ל אמר, חכם דביל ונקב"ל.
מזה ראיה כי נבוא אמר דהכרח גם חכם ולא יחזיק כי חכם, ה' גם נבוא. -
ובפרט כי לא פתר החלום בדורק חכמה ותבונה יקן פלחה דל"ל נוח אלוקים. כאשר
ימר מהרי אברקנאל והשתומם ד"ל באמר,, ואלל כי העל אלוקים מליד אותו את כל זאת,
הנה ש"ס בו נוח אלוקים אבל לא שהוא חכם ונקון כיון שלא ידן יד מצדו בדורק
חכמה ותבונה אלל בדורק נבואה ומח דמן אמר כך אחרי הליד אותך אלוקים
את כל זאת אמר נקון וחכם כחוק" גם פרעה ד"ל לא ידע אז אם יאמר פקדי
ואלל ואם באמת אמרה שבו חנה וכאמר אמר בן יהו"ל ואלל אוק נטון
אותו אל ביתו ויס"ל מפון ואלל אל כל מצרים בטרם ידעו כי ינוס פדח"ל?

בגליתו אשקוף ואלו ארץ את אשר יפרו לאכלו עתה יקרא כל זה יפרו תאם ים פריחה
אכלו בערים ויטעו כי התקואות תהינה סגורות וישמרות תחת ים פריחה ואלו ואלו
אחרים ליקח תקואות עש וזהבאן לפני הוצק ואם ישאלו מה זה ואלו מה זה יענו
אמר יהוה האוכל אשקוף ואמר אשקוף שני הוצק אשר תהינה בארץ אפרים למען ואלו תבנית
בארץ הוצק איטק הפקר דעיו פריחה ודעיו כל דעיו וואמר פריחה אל דעיו הנמצא
כזה איש אשר רוח אלקים בו את הפקדים האלה אשר פריחה אל דעיו הנה חרסו
ותבאו אפרים אשר לא יכלו אפסור את חלווה ואמר והם הוראותם איש בזה אשר
כן ברוח אלקים פתו לי את חלווה כי נפשו שבה למנוחה ולקו נקט מצדו
לא כמו שאתם סוברים לי שלא הי' קולכם נכנס באזני ולא הי' לי קורר רוח
נש' אמו כק פנה פריחה אל ואלו שבתע וואמר פריחה אל ואלו אחרו הוצק
אלו קים אותך את כל זאת כלומר כל העצב הנצא אין נקו וחכם כאן אין
איש ויפץ ספרו המעלה באוק כי נתתי לי עצה נפלאה ודמקה ולשון בנקל
כוסן בפי העם ולשון עליהם אם חוש התקואה עי קנון אפסותם לחק דולק
אשר בלתי עזרת המחנא לא יכולתי להוציא הפקר לפואל אלא למען את כל ארץ
אפרים באינקחה ולהפוך ספרו מעלתי וכן אמרה תהי' עי יותי ואל פיק יסך כל עמי
קק פתותי להיות האיש הזה להיות עי יותי בשנות השבז ואל פיק יסך ונתפרס
כל עמי בשנות הוצק למען יקרא אל המטרה נראה נתתי אותך אל כל ארץ אפרים והוא
והלאה בשנות השבז ובשנות הוצק יהי בידך הוצק והמעלה לה והסתרה עליהם אם
השתדל להוציא את הוצקו הנפלא לפואל וכן ווסר פריחה תיכף את טעמו ואל יבו
ויתן אותה אל ים ואלו וילקט אותו באדי שם וכו' ונתון אותו אל כל ארץ אפרים
אמר הפקדים האלה החלו שקץ שנות השבז והוצק הארץ בשקץ שני השקץ לקצרים
ויקבו את כל אוכלו שקץ השנים קק ואסף את כל התקואות בחזקה ויפרקוהו כחול הים
כל פריחה אפס ולא ישאר בארצות האלה ואלו תבואנה שנות הוצק וכן תפץ
כאשר כל שני השקץ ותחילה שקץ שני הוצק אפס ווסדק כל ארץ אפרים ויפרקו כל העם אז
פריחה ולחם כי לא אחרו לחם בשקץ שני השקץ מפני כי פקודי פריחה לקחו ואלו כל אוכל

האיש החכם והנבון הזה, ישות יפה כל אורף ופרום וקדוה והשכל ונהל את הדם
 כלו אשר ואמנו בעברנו הנאמנים בחכמה וקדוה, כי יקדש את כל אופו השנים הטובות אופו
 בעינינו ושמו תחת יד פרצה לשבע שני הרצף לזמן לא וכת האורף קדוה, ואחר כי
 לקח את כל הכסף ~~הנמצא~~ באורף ופרום דשיר אשר יקדו, וכאשר יתום הכסף
 וכתו והקדש אתי מקניהם ואחרו זאת יתנו גם את אפמם, וסופו יהי כי יתאם את אורף
 ופרום, כל הסוף יהי כי נקנה את אפמם ולא יהי להם אפמה וקם לא תקדוה לזרוע,
 ופרצה יתן להם תקדוה לזרוע על אפמם אשר קנה מהם, וישאר לחך עולם כי תהי אפמם
~~הפרום~~ ופרום לפרצה לחלום, כי יתנו חמושות מן התקדוה לפרצה ואורף יפות
 השאונה לעם הצדק דקדוה דשיר. זאת בעדפה הידועה גולסל לפרצה והופיא
 את מוידתו לרכוש לפרצה את כל אפמם אורף ופרום. וכן היא דת ה' אלמנה
 משכני שבע, ואם ינאמר ופרצה ה' על כע כל האורף פיוה על מי הם כל האורף
 אלו הצעירים, ולא יבדנו תולדות לספור התפסות הרצף בעינינו אקל יפנה
 דפרום שכוונת הכסף והפז, את אשר דשה וסלף בחכמה כדו לקנות ד כל שן
 הקרקעות לפרצה לעולם לחלום - מעשה ה' כי כל כוונת וסלף היתה על אנשי הקרקעות
 דהסלף יסלף הכפרים שותחזק עליהם הרצף כדו לקנות אפמם לפרצה - ש.ס.

וזהו המסך הכתוב. אמרה יבא פרצה דתה היא דת הנבונה
 כי ידע פרצה. איש נבון וחכם נבון דפרצה הנבונה וחכם בדניו מושלף וישימהו על
 אורף ופרום. ידעו ידו על אורף ופרום ידע חזקה גם שום נסן המושלף באפם
 "ועשה פרצה דתה הוא הנבון למדת ולא אדם ואחר המושלף, כי לאו ככל ולא
 מתחשך דת נבונה כזאת. ויפרק פקדים על האורף" כי לא יוכל לשאת האיש
 הזה לבדו את המשא הגדול הזה כי תכבד אליו הדבדוה, לכן יפרק
 פקידים שיצדו על ידו. ויתאם את אורף ופרום בעקן שני השבד" הסוף יהי
 כי יתאם את אורף ופרום - אפמם - ד' שן שני השבד אשר השבד דעו אז
 אופו למכיר, כי יקדשו את כל אופו השנים הטובות יקדש ויאסף בתורה את כל
 בתקדוה אשר תצטנה השבדוה השבדוה השנים האלה, ולא ישאש ואמה קוד

171

כִּי הִנֵּה, וְכַאֲשֶׁר צִדְקָן הָדָם אֵל כִּידָה מִחֶם-יֶאֱמֹר ~~אֵל~~ פִּדְדָה אֵל הַצְּפִרִּים אֵל אֵל יוֹסֵף
וְאֵל יֶאֱמֹר אֵל תִּצְלֹל פִּדְדָה אֵל אֵל אֵל הַדָּגָר דִּים יוֹסֵף יָדָה כִּי הָאֵל דְּחִכָּתוֹ
וְכֹלֵל אֵל בְּטִיל בְּמַעֲשֵׂי וִירֶשֶׁה מַעֲשֵׂהוּ דְּהִשְׁכֵּל וְפִדְדָה שְׁלֹא יִקְרָא פִּדְדָה לִיבִי אֶהְפֹּכָה
וְשִׁירִידָה אֵל בּוֹצְרִים וְיִקְרָא אֵל מִטְרִיתוֹ וְחֶמֶץ אֵל אֵל צְפִרִּים, כֹּאֲשֶׁר הִי דְאֶצְתָּ כִּי
פִּדְדָה נֶפֶשׁ אֲמִיר "קִנְיָה אֲוִתִּי וְאֵת אֶצְתִּי דְּלִמָּה וְרִחִיבָה אֲנִי וְאֶצְתִּי עֲבָדִים לְפִדְדָה"
וְאֵת כִּי קִנְיָה אֵת אֶצְתִּי לְפִדְדָה "וְהִי הָאֵל אֵל לְפִדְדָה" אֵל לְהִם יוֹסֵף "הֵן קִנְיָה אֶתְכֶם
הַיּוֹם וְאֵת אֶצְתִּי לְפִדְדָה, הֵאֱלָם לְכֶם זֶכֶד וְנִזְוָתִם אֵת הָאֶצְתָּה וְהִי בְּתִלְאֹת וְנִגְלִיתִם
חֲמִישִׁית לְפִדְדָה וְאֶתְכֶם הַיּוֹדֵת וְהִי לְכֶם, וְאֲמִיר בְּחִיתִי נִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי אֶצְתִּי אֲבָנִי" בְּחִיתִי
לְכֶם וְכִיכָה תִּירָה קִינְיָה וְקָלָה אֲלֵיהֶם וְאֵל צִדְקָן עַד צִוָּם אֵת הַחֵן אֵל אֶצְתִּי וְנִגְלִיתִם
לְפִדְדָה וְחֵמֶץ כֹּאֲשֶׁר יִצְלֹל יוֹסֵף לְפִדְדָה.

אֵת תִּהִי אֵל בִּירָה וְאֵל פִּיק וְשֶׁן כֹּל דָּא - מֵא' א'.

מִנְהָה אֵל הַמַּזְרֵה עֵת קָבָל פִּקְוָה אֵל מִנְהָה מִמֶּלֶךְ מִמֶּלֶךְ, נִשְׁקָה אֲוִתוֹ לִיבִי פִּיק. וְכִן
הִי הַמִּנְהָה בְּמִצְרִים כִּי לְמִצְרַיִם הִכְרַע אֵל מִצְרַיִם וְאֲמִיר בֵּן נִשְׁקָה אֲוִתוֹ. לְכִן אֵל פִּיק
יִשְׁקָה מִלְּשׁוֹן נִשְׁקָה וְהַיּוֹדֵת כִּי פִקְוָה יוֹסֵף תִּהִינָה נִשְׁמָעִים בְּכִבּוּד וּבְאִוָּתָהּ וְכֹל אֵל
תִּירָה הַשְּׂמָדִים כִּי אֵל פִּיק יִקְרָא וְשִׁמְיוֹן פִּשְׁטָה וְשִׁמְיוֹן הַשְּׂמָדִים וְאֲוִתָּהּ לִיבִי: אֵל פִּיק

אֵל מִיִּצְרָק. כֹּל: יִתְּן. יִתְּנֶנּוּ. אֵל מִיִּצְרָק וְשִׁמְיוֹן יִשְׁקָה מִלְּשׁוֹן נִשְׁקָה חֵתִל אֵל נִשְׁקָה
וְאֵל קִלְתָּ. הָאֵל מִיִּצְרָק בִּים יִשְׁמָעֵל פִּיק שְׁמָעֵל מִיִּצְרָק נִשְׁקָה וְכִן מִלְּשׁוֹן הַדָּה פִּיק: יִשְׁקָה
מִלְּשׁוֹן נִשְׁקָה. וְכִן שֶׁן פִּיק וְשֶׁן אֵל יִרְמִיָּה אֵל הַשֶּׁם פִּיכָל שְׁכָל פִּקְוָה וְנִשְׁקָה לִיבִי
פִּיק וְכִן פִּיק הַרְפֵּק זֶל מִלְּשׁוֹן נִשְׁקָה מִשְׁמָע וְכִן פִּקְוָה הָאֵל יִתְּנֶנּוּ אֵל שְׁמָעֵל וְאֵל פִּיק
יִשְׁקָה פִּדְדָה זֶל בְּתִלְאֹת יִתְּנֶנּוּ שְׁמָעֵל לִיבִי שִׁמְיוֹן נִשְׁקָה וְשִׁמְיוֹן יִתְּנֶנּוּ שְׁמָעֵל וְשִׁמְיוֹן
נִשְׁקָה שְׁמָעֵל בְּתִלְאֹת שְׁכָל שְׁמָעֵל וְשִׁמְיוֹן דְּאֵל וְנִשְׁקָה יִבִּי לְכִבּוּד מִלְּשׁוֹן וְאֵל אֶתְכֶם
אֵל הַשֶּׁם יִשְׁקָה יִבִּי שֶׁן הָאֵל אֵל קִלְתָּ הַשֶּׁם לְמִלְּשׁוֹן וְכִן נִשְׁקָה שְׁכָל
פִּיק וְכִיכָה שֶׁן יוֹסֵף. הִי נִשְׁקָה כֹּל דָּא יִבִּי הָאֵל - מַעֲשֵׂה הִי שֶׁן.

וְכִיכָה אֵת שְׁכָל מִלְּשׁוֹן יִבִּי וְכִן אֲוִתָּה אֵל יִבִּי יוֹסֵף וְנִשְׁקָה

אֲוִתָּה בְּמִצְרִים וְשֶׁן קִבִּיד הַחֵן אֵל מִיִּצְרָק. מֵא' - מֵא'.

אוקרא פועה שם ווסף לפנת פועות ויתן לו את אסנה בת פוטפוד כהן
 אמן לאשה. מא - מה -

בתרומם השקדים מתוהם פסאנטופהאנזק *Pandophanech* לפי הירינוחם
 פאפאנטופהאנזק *Zapfanelthfame* כפי השקדים הוראתו קאפסית, מושע התבל, זה
 כי פדה את זכרונם מרדק ומאח. - יש אחרים, כי הוא מלה זכרית: פ, ש, א, נט, פ, זקן
ench מ, ש, א, נט, פ, זקן פ, פקוד אחרים של התבל - קחקש. - או זכרית, האלי, אקד
 נתי - שטמפאנזק. - רש"י ז"ל פ, ש, א, נט, פ, זקן ואחרים תרגום אקרא פוטפוד אלין ליה.
 איש אשר הנסתרות מן הלוות מ. וכן השקדים ואחר כי לשון זכרית הוא. האק/ עזרא
 ואחר, אם זו מלה זכרית לא ידענו פירושה ואם היא מורחאת לא ידענו שם ווסף
 ופוא פוד פדענח כאשר תרגום התרגום מרדק והוא מלה מוקצת. והר"י אקראנאל פ, פ
 מלה תרגומית בלשון מרדק. בן מוכות תרגום המוציא תרגומות והרמב"ם ז"ל אומר
 וזה זאת הנאמרים שאחרים המפדענח נאמרים - תרגומית, נשמה להספודים - ותכן שקרא
 מ שם נכבד בלשון אחר - מרדק - כי שאל לו, או שהאק יפן שפר ארץ כנען הקדושה
 מלו וזכרית, "פועה מלה" - מלה לאחרים. וכן תרגום יב"ש שטמפוד מפיסם. אחרם פילון
 היה/ו תרגום "פועה מלה". ואחרים אחרים זכרית הוא זכר, פדענח הוא פוע. בלשון מרדק.
 בק"ש זכרית: ורמב"ם אומר פועה הוא זכרית "פועה" נאן "קרא" ה"ו "תא" פ"א "קרא" ה"ו "קרא" ה"ו
 נאן "קרא" (נאן - הוא נאן כפי אחרים) חיה "חיה". ופלא הוא כי האחרים קראו/ו/ו של מהמלה הזאת
 כולל בקראן כל הפועות הנ"ל.

אסנה, הוא שם זכרית אס-נ-נאטה *As-neth*. וכן תרגום השקדים. והוראתו הקדושה
 אל-ילת נייט או נייט *Neil nith* או כזוית נייט - טעמאוי וזו - או נס נה קאפסית וזכרית אהלקת
 תא-ילה נה, יש אחרים מלה זכרית נש-נש *As-neth* ופ, השמה לאילת נייט, או הוראת השם
 אס-נה הוא המכבד נייט, היא אל-ילת הילפי ונקראה כן על שם יפיה, כי מנה המפורסם ה
 מ"פ לקרא שמות לפי המאמר, ומחר פועה בת כהן למה ליוסף לאשה, כי דכח הקשר
 המה הילתו למלות האפליים, כי מקוה ה' כהן, והכהנים היו נאדני הארץ - פוטטאן -
 אשר לפדמים נהו את אפרתותם - אפדטאנא - וקנוהם אחרים, והו אפוטקיס ראשונה

אירק איתו קארכה האשנה אשר לו: זקראו לפניו אברק. וא"ל.
 הוא זרכה האשנה אלק, אשר היתה נצחית וכו' און קחם פאר והפך וסריסו האלק
 רצו לפני זרכתו להזהיר את העם העלמים והשקום קראם לפניו אברק.
 השני למזכרתו המהלכת אצל של-הט' והנה הוא שם המורה. והראשון לו, כי קארכה
 המיוחדת למעלה של אלק והוא תואר לאדם שהוא אשנה למעלה, ואכן הוא קסם
 ואשנה המורה וכל השמות בצירי כחשט הסמכות. וכן הרפ"ק בשםו שרש רכר
 והיחזק"ח. ואונקלוס וי"ל מרמזו כרש"ל וכן קסם הישר. —

אברק. יש אומרים, כי פ"י המילה הוא אב - פאטעכ - אק. הי"י כחשט
 בשון כו"ו. *Reh* פ"י אלק. וכן מרמז אונקלוס פ"י אבא. וכן מרמזו י"ד ויחזק"ח.
 וכן הרש"ם - יש אומרים כי אברק הוא הפעל מורש ברק והאל"ף במקום ההוא כמו אלפים
 תחת השבטים (ויחזק"ח כ"ג). י"ד. כי במלול של אבא את המילה אברק תחת השם ברק.
 וכן בתרומם השבטים והוא הברק הכוזב ברק. וזהו פ"י הרש"ם קראו לפניו פ"י ברק!
 שיכעו כל הזאים אל ברקם וישתחוו לפניו. וכן כי יאמר המעקף זה כי הוא בשון ברק.
 וכן הספוטנא: כמו הברק כלומר כל איש יכרז על קרביו כמו שהי' פודקום לפני האלק
 אשר לעם, כי לו תכבד כל ברק. ואם הוא יקראו הצדיקים למעלה אברק, כאשר
 ירצו לפנות להם לכבוד ברק אשר יאמר הבורא על גביהם או לעזר וכלו אקמה את
 המעלה על גביהם. —

יש אומרים כי אברק הוא לשון אפרו אב - קא - בצורות ראש. רק
Rech - הוא חכם ונבון ופ"י ראש חכם ונבון - האונקלוס. גם יש מי שאומרים כי אברק הוא
 וסורס בארץ *Bark* בצורות והוא הכוזב ברק והאל"ף הוא אלף הפלוי. הי"י אברק. בשון
 קסמית אב רק *Rech* והוראתו כי שמהו אל כל ארץ וצדיות. בשון אבר - אבראכלנה - אב און
 ש אומרים אברק הוא קסמית. כפ"ל פואש. פורש וכן אלהים און קסמו היהודים והסוקסא
 נ"ל. 44. - אחרים יאמרו כי אברק מקורו מאשיות אבאריאן *Sharrak* שני למלכות. וכל
 ש. א. שומר כי הוראתו אורח, כי לא יכלו ואלף אהיץ אהבקה המלך הזה טפס נעשה
 ואזרח הארץ. ובפ"י. כי יפוצ כי קן נכר היה תאמה למפריס. —

תקן

למלכות, אשר צלמו דעותם הדמיון בהיכלו אליליהם כמו פלמין מלכותם. וקפוט כי
הי' כהן מעיר אין (העליליות בשבת ו/ו) אשר העלילין. כפרסום את ספר המלכות היוצא
טאטצנבאך - והוא באפיקה מלכה מאד, אם היו חכמים מלכות ומקוני מפני המלך מלא קבוצ
ארק שנת החמה. און הוא העליליות, במלכות התחלתה במלכות יאור נילוס. וקשפת
מפרית אן או און ממממ והוא מלך "אור, ושם" - האמפאליאן - בפי יראי הנביא נקראה הדור
און בית שמש - ק"פ מ"ה י"ה - כי שמה הי' היכל אלילי השמש דה שש. ומה נפלאו עזת הנביא
שם שאמר: "ושבר את מצבות בית שמש אשר בארץ מצרים" כי באמת עמד לפני ההיכל כאן
מצבות רבות - אקזלמקצן - מלכות מאד ודור הוא צומחת עם מצבה שנקראה לפני אנקצת
אלפים ושש מאות שנה. -

ויעבור יוסף בר בחור היום הרבה מאד דה כי חבל לספור כי אין

מספר. מא - מט. -

במצרים דת אסרן המלכות ד"ה הפאליים אל האסמיום, היה סופר
דומה אל מלכות וסופר ואונה ורשם את מספר המלכות, ודמה אחר, אשר הי' הקר
בחור היט הרבה מאד חבלו הסופרים לספור ולרשום, כי אין מספר ל"ה כי לא יכלו
לספור מלכות. וזה מתאמת דם פיוט" ל"ה שאמר "דה כי חבל ~~לספור~~ מספר לספור והיו
זה מקרא קצר, לפי שאין מספר, והיו כי שמש בלשון דהא ד"ה ינצא קימון תקנית
מלכותה שבה מצותיך א"ר הפאליים בדקדקתם ישאו אלומותם אל האסמיום וסופר דמה
אליהם. - ופוא מצור וקונצואט במספרו התורה באור דעם אלטן ארוענטעם. -

ותחילתה שקע שני הרדד לקרא כאשר אחר יוסף ויהי רדד בכל הארצות
וכל ארץ מצרים - וכל הארץ באו מצרואה לסקור אל יוסף - ויאמר יוסף לקנו למה תבואו.
וא לבד בארץ מצרים היה הרדד, כי אם גם ככל הארצות סקור. מאן הי'
ינעם הרדד בשלוש ארצות בקינקה ובקריא ופליטמא - ב"ה פ' - פיוקיא הוא מלילות צור
יפין חל הים ההוא והלאה מקין מזרחות פפונות למפרים. עריא הוא ארמקין למזרח
מצרים ונמשכה לעומת הדולס דה ום אוקיג'ס - פליטינא הוא ארץ כנען - והוא פפונות -
מצד מזרחות למצרים. כולם נסדו למצרים לקנות תבואה לחיות את נפשם. -

קני איש אתה נחנ' שאתה יבאנו קני איש אתה נחנ' הי' נכל' קם זהבן כי הוא נן
 עשרה אחים ולא יותר, ואחר כי אחר זהבן יוסף ד' "לא כי זכות הארץ קאתם להאזות"
 וענ' לו אחיו "שנים עשר עבדוק אחים אנחנו קני איש אתה בארץ כנען והנה הקטן את
 אקינו היום והאחר אוננו" ע"כ אחר יוסף - כי אק תאנה קק עליהם - "הוא אשו דקרתו
 אלזכרם לאזור מולדו אתם" כי פדס אחת אמרתם כי קנ'כס עשרה אחים, ודלה
 קנ'כס אחים כי אתה עשר אחים אתם, מזה אראה כי כל עבדוקם שקר וכזב, ואינם
 אחים בלל, לא ערה ולא אתה עשר, אולם אם לקרא את אחיכם הקטן ג"כ הנה אז
 וקחנו עבדוקם, כי אז יקורר כי באמת קנ'כס אתה עשר אחים ולכן שלח להקרא את
 אחיהם בנימין. —

קחו מזהב הארץ ככליכם והומינו לאיש זונה וכו' מעט פקס קטנים ושקדים. "הי'
 זכר פני איש חשוב או לעצמו חן בדיונו קמחה, הוא חן הפקדים השכוחים בארצות המזרח
 והי' כמעט חן הנמצא מלפניו אל המדק או אל שר גבול קלו מנה. כמו מנה לעשו אחיו
 (ביאשור ד"ק י"ד) מכירה פניו במנה (שם כ"א) וימנו - יעקב - לעצמו חן בדיונו אקינו (שם ל"ה) וימנו
 יעקב אלמא אם מלפניו חן בדיונו ולקחת מנה מופו (שם י) והי' מלפניו איש מנה (מלכוס א' זכר)
 מנה הארץ, אונקלס מעמם משפחת הארץ, ורש' פי' מהמקום משפחת הארץ, שהי'

ממנום עליו כשהוא בא לעולם. מנה הוא מלשון "מנח" לפי זה. האקן עזרא פי' ג"כ מנה
 כל דק מנה מנה מנה. הביאור פי' מניסכ פירות הארץ. בתרגום השקדים. "אפרו הארץ"
 וכן בארצות "מנה פירות" וזו נראה כי מנה מלשון מנה - שנייף - כדאק לא מנה
 לא ימנו ולא יעקב - יעקב הי' - כמו עקביו, את קצור איפכס (שמות ל"ד) ופי' קחו מנה
 הארץ, קחו עקביו הארץ, והוא כל מיני פירות ולקחאות הגבולים הארץ. "מעט פקס" הוא פקס
 עקבים, והוא מל' עקבים מקובל הוסב וצק כמו שרף - שורפ - ומלויים עם המבט שאמר. פקס הי'
 יקרה קראמר פקס הוא כאק. "עזר אלפנים - ומי בדמניו - שלחו היהודים מארץ כנען עבדוקם
 עם הפקס ~~היה~~ למחקר. כמו שכל יהודה וארץ הארץ וכליך קחטי מניית ופנה ופקס (יחזקאל
 כ"ז י"ז) - פקס הזה הוא מערקון מים וטובים אולי במקום "י". "בטנים" אחרים ופרטו כי הם
 תמרים, ואמנו נבון, כי בארצות מלפניו וטובות מאד לכן לא יתכן כי יעקב שלח מנה

והזיקן ביתו שאת ידיו מהשקודה ששקדו ככל קופה קטנים וקארף האקן צלול - קפסול
 וכן - כתב כי ביחולו (קטנה 147) דת הכותבים משל אפרים נשקדו א"כ דחי המלך.
 מקור המנהל הוא הוא כי המצפנים היו מכפופים את מלכותם בחונת אלון אמת.
 ואמר אליהם יוסף הוא אשר בקרתי כי מנהלים אתם. קצאת תפחנא וכו'
 בקרא אחיכם הקטן הנך - א"כ י"ד ט"ו - .

הוא אשר בקרתי, ו"ל דתה מלא בקריותם מופת מכוונת כי מנהלים המה,
 כי פיהם הפסלם. והנה מה נוסף ליוסף דתה ונתר מקרובם? ומה צוץ מלא בקריותם?
 כי אמר להם. הוא אשר בקרתי שהוא כמא דתה נתפסות בקרית, בתחלה אמר יוסף
 אל אחיו "לא כי דנות הארץ אתם ויאות" וצ"ל דנא אחיו "שנים דשר דקפיק אחיך
 מנהני דנא איש אתה קארף כנען והנה הקטן את אקינו היום והאתה אוננא" וצ"ל אמר
 יוסף "הוא אשר בקרתי כי מנהלים אתם" ו"ל דתה נוכחת דפצת כי קצאת מנהלים אתם.
 אה"כ אמר יוסף "קצאת תפחנא כי אם בקרא אחיכם הקטן הנך וזכרנו בקרובם" מה הוציא
 בתקנתו זאת, אם יקרא אחיכם הקטן צ"ל דנא לא יקור אמר מנהלים המה אמר לא?
 המנהלים, ובראשם היה אקורנאל דה"ה והמנהלים, ואמר שהחשד ה' אל אמר לו
 כי ה' י"א אחים ואב זקן וקאו דשרה אנשים לשרה בר בדד בית אתה מ"כ אנשים, שהי

די שילק אתה או שנים. מזה התקבר אצלו שכר יפחנא. - לפי פערות בקריותם אונם נכונים.
 אם החשד היה, אל כי קאו דשרה אנשים וקבות דנבא יק אתה, ה' להם לענות ליוסף, כי
 יש להם נשים וקנים וקני קנים, כמא שהי קצאת כי ה' שקדים נפש. אם ה' להם דקדוק
 ושפחות צאן וקני מנהלים וחמנוס ובהמה רבה כש"ל ויפחנא האיש יעקב מאד ויהי לו צאן
 רבות ושפחות וקדוקים יממל"ם וחמנוס - בראשית ל"א - וכל הרכוש הזה ה' להם דה"ה
 אם אז בקי"ם דם יוסף וכש"ל ויאמר יוסף - אבו ואחו וצאנא וקדוק וכל אשר להם דאש"ל כנען
 שם א"כ - ולהכבדה המצאה ה' פרוק קצאת כי יקאו דשרה אנשים דם דשרה
 המנהלים לקנות בר ואוכל להכין מזון לכולם. -

ובראשית ה' הכתבים באופן זה. בתחלה אמר יוסף לאחיו: כי מנהלים אתם
 ויאות את צנות הארץ אתם" צ"ל דנא לו אחיו "לא אפוע ודקפיק קאו לשרה מכל כנען

ו' סיון קניאוסות שלנו כתב: ואש אמר מ ונאכר מאנחתו. (שם פ"ה).

וישמו מ לקבו ולהם דבש ולוצריות האוכלים אתו דבש כי לא יכלו

הוצריות לאכול את הדבש כי תודעה היא לוצריות מ"ה ז"ה.

לדב מאתו הו' דב אורחות מצריות מ"ה לסדר אצלו, והסדר על

ששה שולחנות. יוסף בתור שנה למלך אכל על שולחן אחד. ואולי גם עלום

שה' חתן הכהן גדול מאן/הזל-קול-וכפ. דברי הסופר פארפריאוס חדר הכהנים

הפרישו שצאם שער אנשים גם מצריות. ואתו דבש, כי הוצריות אכל לא היו

מתקני הכהנים לא אכלו עם אנשים ועם אתר על שולחן אתה כו' לספרו לנו

הספרות היונים טאמאר וטאקא, כי המצריות הו' גדלו רוח ושלנו את ירי

אכצות אחרות, כמו שכתב ג"כ הרש"ם "שאני מצריות הו' מסי רוח ככתב

קראת לזאת רהק הם שם." וכמו כן יסבר לנו הסופר היווני (ידו) כי שנתה עם

אתר ה' כל כך גדולה אצלם, דב כי לא השתאו עם סכין או מזל או קלחת אשר

השתאו בו איש ילני הם לא נמא קביר אשר ~~ה~~ נחמק ססכין איש ילני. וזה שכתב

אצל פוטיפר "ויקראו על ביתו וכל אשר לו נתן קרבן וידלק כל אשר מ קרב

יוסף. ולא ידע אתו זאמה כי אם הלחם אשר הוא אכל." ופי' וידע כל אשר

לו קרב יוסף, דב הלחם אשר הוא אכל כי לא יכלו המצריות לאכול את

המצריות לחם כי תודעה היא להם, והם אסור הו' לנמק דבש או דאכל

אשר נמא בו אנשים ועם אחר. —

וישא שאת ואת פניו אליהם ויתר שאת קניאין שאת כלם

חמם יפול. — מ"ה ז"ה.

מנהג בני קדם הו' כי שמו לפני דל הדות קצרות רבות עם תבשילין

והוא כדב את האורחות ההלונים, אשר אצלו חן דעניו * קצרה שזו. ולהאש

אשר חפץ קוקו נתן קצרות רבות עם דנות גדולות. וכן ספר לנו הסופר הגדול הוסיא

24. א. א. 24, כי הם ילכו מצריות נתכבדו קרה, אם קלו שנה אמת אפוס. (טאקאקאקוס

הולדות תמורה [338]. וכן כתב הוסיאס אולי 3 שכתב) — ח' קס"ג — י"ד אורוס 3 ס"ה

למשנה זקק מפרנס תמידי המדברים בארצו לרוב. ונראה שהם מן אמונים - פוסטאנצ'ו, נוסד.
 האמונים האלה אינם מקלים במצרים, ואף המילים בסורה, ידעו הנאסרים עליהם, כי הם
 היותו טובים ומשוקמים בכל הארץ (ווארד רוצה לומר). קמנה שקידית (פה) קמנה, דאמנות
 קוטמא, בסורות בטמא, באשורות קוטני והוא מן שריונותא שמונים עליו האמונים המאופנים
 האלה (פוסטאנצ'ו וזיאו) פסטיקין קמנה וכן בסורות לכן פי נש" קמס פורוש אה"ל הו
 מכיר, והרמק"ם פורושו למס' שקידית (פ"ז ע"ה). וכן אשוע קיורשלאו פכלאום יא. וקמ
 הצחק בקרק קטן פי מ"ב אמונים כמא"ה הטונים והניקטון והאנוס קסוף פיר
 כלום צור (כלום ט"ו). ואמר שהוא כמין כנוי דבול שהוא נותן לפני הקטן, וכך
 מצמין קודם. ואחריהם אמרו שהוא דומה בתבניתו לתבנית קטן. ולכן נקראו
 בטנים. (בואור ע"ה). והרמק"ל פי מ"ב אמונים, והפוסטאנצ'ו הוא מן אמוני והוא
 משוקם מאד לכפואה, ולתבשו ולמקחת ונאכל, יבש עמ חלה ומס מקושל ולא
 פסקו מלחן מוואנס. (כיוצא בזה). ומפול, מתקני הטקסטים הקדמונים (פואס-
 קאניפיש, פוליוואנס, ומאמנים) הדידו עליו שהוא מילח וארץ ממש ארס. אולם
 הסופרים המדברים ואמר כי אקיאנס את הפכו הזה מן סוכיא הפפונית. - יא.
 ושרקום הם מאנדעלן, כי לפנים לא מלם השקפים המפורסם כל.
 ואם נמצא שם, ה"י יקן עט מאד. אנקלס פי' שגפין וכן בסורות שמא, כי ק'
 קצם פי' מתחיל בסורות המזרחית לה. בלשון ארם יקראו את המזרחאן ללוא.
 וכן הוא בלשון ארם של יב"ד לכן תרגמו יב"ד והמאן שקדים ללוא. וכן הוא
 בלשון חמ"ד כי קראו לשקדים ללוא (בכורות ח').
 ויראו האנשים כי הולקאו קות יוסף וכו' ולהתפלל עליו
 ולקחת אותו לקבור. - ע"ה י"ה.
 כאשר אמר יוסף אל אשר אל קותו, בקא את האנשים
 הכיתה וכו' כי אתם ואכלו האנשים לא ידעו האחים מה אמר יוסף כי הוא
 דבר אלוהי, לכן פתחו ויראו את הולקאו אל קותו. ומה שאמר, לקחת אותו
 לקבורה הוא יראו בן יאכרי קמקמס - שמו כ"ה - וכמו שאמר חז"ל בס"ה: אמר

והוא נחש ונחש בו. מ"ד ה'.

אצל הדומים הקדמונים הי' הניחוש במקור על הרבה אופנים. הסופר ואקאליפסוס
 בספרי אסתר ופרקים ^{מ"ד} כו דה ק"ו השמש אשר יאירו על המים הצלולים אשר
 בכוס, ותהוה במים תמונות שונות ומגוונות. אומדן אומדן סטאטוס כתב הפרטים
 היו הראשונים אשר העפיקו את נוחש המים. ונוחש המקור היה על אופן זה.
 הי' שופכים מים לתה קיץ או כוס ומשפין על תוך הכלי פירוני כסף וזהו אדם
 אקנים טובות, אשר הוא הי' חרותים ענינים שונים, ומשמחים בתנאים הפיזיים
 בשיטותיהן או בתענוגות של פתוח האקנים אשר נראו על פני המים, ומזה הי'
 לוקחים סומן לצוריות. קונצרטיואים אהויפא כמפ, כי רבום שפכו שצוה נחבת
 לכוס המים ונצעה לצורות שונות ומגוונות. בתנאים הפיזיים הנחשבים
 האלה הם עכשיו - פולמאני - הם בוצעו - קדיני ראיות - עושים בו הנחש כן. הן
 שופכות שצוה לתחת אל כוס מים, ואין המים הקרויים תתקשה השצוה ותתהוה
 לצורות שונות ומגוונות אשר נעשו במקרה יפתחו צוריות. ואם אדם נעשה
 מהשצוה צורה בואה ללבו, ואחריו על הולד החולה כי כלל ה' אחריו הולד
 לכן נפל לאשכח -

חמדי פירוש ענין הניחוש זה האומר פתא נפלה מפי, מקלו
 נפל מופו, בנו קורא לו זאמנו, עורק קורא לו, פרו הפסוק לו, נחש בואינו,
 ושאל משאלו, אל תתחיל בו שחיות - אל תתחיל להיות הראשון אצלו.
 האלה אומדן חזק או מס - ראש חפש הוא, מופאי שדה עתה; וזהו אחר ת"ל לא
 תתחיל במן אולו המעשים בחולפה ודגלות ודגלות ודגלות. סנהדרין ס"ה
 ואמ"ם ה' עכ"ל ספרי, וקפ"ק ששם ומספיקא.
 ע"ש אוקל ידבר נא עבדך פני באוני ואני יחד אפך בדברך
 כי כחוק כפרדה. - מ"ד י"א.

לפי התפילה אשר חסר פלינציוס פדטיו בואף - מדנפיהם -
 נאמרו בקרי מפרום ומחפזים ומחפזים אומדן רבות ולפי הכתובות הנ"ל.

10 - ו"ו תל"ד פאראר ה' כ"ה) וכן נצ"ל זאת מן הולנום שפאטאנום קרעטום.
 את זה ואמתו פקדו מל"ו ונקראנו והמכורלש. אצל אלןרה נצ"ל כי נתן
 לחנה מנה אחת אפוס כי אהבה. (ט"א א"ה) וכן אצל שואל כי היום הטח
 על פיו המנה הולתר ופה את השוק והאליה ליום לפני שאל (שואל א' ט' כ"ה)
 כי נצ"ל אמרו מלך אל שואל לכן כקדוהו ואתר.

לכן פ"י וישא משאת זאת פנו אלזום, נתן לאתו קתור אורחום
 המלנום קדושים קדושים זאת הקענות אשר לפניו, וקדוה כקדום נגד המעשים.
 ותרק משאת קניאין משאת כלם חמם יקות, לקניאין, אשר אהבו ואתר וחפץ
 בקינו, נתן חמם קענות ומנות יקות. כשה פ"י מן משאות מנות, וכוונתו על חלקו
 הסעודה כמו שכתב וזבח אלןרה ונתן לפנינה משתו ולכל קניה וקנותיה מנות
 ולחנה מנה אחת אפוס. ואצל שואל ואתר שואל לטח מנה את המנה אשר
 נתת לק ויום הטח את השוק והאליה ויש לפני שאל. ולקחת את החזה
 והי לק למנה (שמות כ"ב) לו תהי שוק היות למנה. (ויקרא ז' דג). מכל זה נראה, כי
 מנה פ"י חלק השר או לחם של סעודה. וכן במדש תנחומא פ"י ויגם, "הקיא מנות בסעודה".
 וכן הרע"ק בשושן, "מנה" פ"י, "חלק" ומנה. וכן נראה מתומאס אונקלס שתרם מולקין.

ולתר מפורש בתומאס, קדש שמתוהם ונטל מולקין מל פבורה וקדש איתא במדש
 תנחומא נתן לכל א' וא' מהן מנה של נתן לקניאין מנה, נטל יוסף מנה של ונתנה
 לקניאין נטלה אסנת מנה שלה ונתנה לקניאין, נטלו מנש ואפוס מנה שלהם
 ונתנו לקניאין. נצ"ל קדש קניאין חמם מנות, לכן כתב ותרק משאת קניאין ופ"י
 משאתן יוסף נתן לקניאין קענות רבות. ומה שכתב הראב"ד שאמר משאת
 "בזב"ל" כי רחוק לתר מן חמם יקות על כל חלק וחלק, והקיאור שאמר כי
 לא יאכל ה' פסחים, ותר מאח"ל לא אמר כלם כי גם קדושים על שולחן המלכים
 יקראו לפני המסוקים עשרה או עשרים מאכלים והאנוחים רק יטעמו מכל מאכל ולא
 יאכלו לשקץ נפש, וכל הית כי כמו כן ה' גם שולחן יוסף ואח"ל

611

אם סלשתי חזקתים יצאו כי נתיטבן קארץ בין און אל לעצמם ופורמא. אינגל
יחוקה וקאורא אצל הכפר מאטהארווא. הסופרים ופדו מחקרו ארץ יצאו כי הכפר
הזה, לפנים און שווא, לא יחוק ושלם דלף היום שרופים מחזקות עור אפולף, אשר
החזקתים וקראצט, טאל לא יהא האז מקבולת הוהרופים או טארקט אל והאז
האז קבולת הוהרופים. -

וצרתה נאצרה, ד"ה החכם מצאנו האמוסאוי, נאוויץ, Naville
 ציר הנקראה בשם געטמער קעניג הוילט שאפט אל דערנאך Saftel Herne
 אצט מצרתי מעולם אל וג קוקאטש. ויצונו תכנינו כי צ"ז נראת, כו אויף
 גושן הי' מושק היהלום בנפשו (יזרעאלס ו'ח'). כי גשם היא גשן, יק קשה
 להבין, כי גשם אשר אצא הוא צור, ובתורתנו נקראת ארץ גושן.
 אק בנפשו השקדום בשני מקומות (וושבת בארץ מהי, תשבו בארץ גשן מו'
 ו'ז), יצחקן תחת אויף גשן פאק של הצור גשן קצרה, ובלו ספק שם הפאק
 הי' גשן וגם העיר נקראה כן. כמו אצלנו היום קהילה מקומות הפאק וכו'
 המיוז נקרא כמו העיר הראשית (כמו פאק פזסט והעיר נקראה ג"כ פזסט).
 גם נראת צרתה ד"ה חכמי צאנו החופרים באמת מציון, כי נסדו

כוונים, נאמרים, מחוטר שם, (סעמיטע/), אפני חילוק הרעק דאנצט, א צוואה.
 כמו כן נמצא דתה, כ הודו פקודי אצרום (פאפירוס אנסט 14. 4. VI)
 זאלק סעטהאס השני, *Sethas* בשנת 1250 לפסה"ס, "אנחנא נחנני שטי הקודאום
 מאקום אלנת פרק האפר מעונצפטאה זן טקן מאד - סכת - אל קרכת *akt*
 מעונצפטא לפחות אותם ואת בקים על ארץ ארעה, (ווייפצנאנע) האפואה, אפואה
 השט, היפה, זכר האופות. "אמר חסרון בקרים אפוא אפאפירוס הזה, נרשום
 האלה שמת השקטום אשר הלכו פרק האפר. אמר אפוא (צהרליק קאמ)
 אמר (126-28) שאות פקדים אפודי אפוא תחת האלוק האונצערס 1360 לפסה"ס
 אשר הדא לפקידיו הקטנים, כי הזרחום (בלי תבונה אפא שטי שם) אשר לא נפדו
 לתות לא והוסו אצור האקאל אשר הקיאו אהם [שפועצקצורא קספנו הוואקום קאפיו]

אל האזנים האלה, שייכות האזנים אל האל פטאק *Platak*. קנה רצו לסימן, כי האל הזה יוכל לשמוע בפדמ אחת כל התפילות והקבלות הנדרכות אליו, ו/ עקרום ופסדום שונם. לכן שבו - בשיר, ההלל - את חלבי, אפרים, אשר כדור אותם כמו את האלילים, באזנים וקול, כי אם הולך אף כי ואלה בארצונו, ישמע את כל בקשות דמו מכל ארצו. ואולי אפשר לפי אפרים הפסוק, ויפיר נא עבדך דת באזני אפוני ואלי וחר אפרך בדדך, כי לא יראתי אפרך ולקחתי פניך, כי כאוק כפדמ" כמו פדמה יש לי אזנים בקול לשמוע כל בקשות מכל איש שיתחנן אלי, בן אתה הנקד כמוהו לכן שמע דתיו. —

מהבו *עליו* אל אבי וכל רפה אלו ואלי תצאם. — מה ט' . .

לפי השמח אש, אפרים הוכן הדואק מאלי השפלה דדדנך - הוא אפרים, ואלי *מקלה* - *המלאכה* - הוא המדק אשר סביבה. לעדוק את אפרים נקרא אצלם *ממלת*. ולקרא אפרים אמרו וברת. (קורות אפרים ביראסטדט 10) לכן אמר יוסף, "מהבו ועלו אל אבי" לאלות אבנך. "וכמה אבי אל תצאם" וכמו כן "הורדתם את אבי הנקד" "ועלו אפרים וידאאו אולי כנען". אי היתם מקוהה מל אפרים וחלו אמרו כי אה מקוהה מל הארצות. ומה שכתב וילא לקרא

אביו מושנה, היא משפלת הנילוס ואלי מושן המקוהה ממנה. אבא קשה מה שכתב אצלה ואמרה לפימה? אולי שפלטין של פימה דדד ~~הוא~~ במקום מקוהה, כמו שהם היום הוא כן אצל המלכים. או לפי הסופר מאנצטקא היל ואלה הולך קדור מול - *מזנפויס* - והיתה מן מושן קדורה הנילוס - איילפלוטוס - וישבת באלי מושן והיית קווק אלי. — מה י' . .

אלי מושן היא בפרומם התחתונה אל החוף המזרחי של הנילוס. הסופר סדצון *Seetzen* כתב, כי אפרים התחתונה היתה שנים רבות אולי קדמה מקלי. ואלה אמר נצטו תצאם ופנויות ודיל רבא, ושבירה והצור שהדקין ירדה פלאוס ואחרונה נבנתה אן - *המליפולאס* - שמה נתישב הוחרפים אל כי ארץ ^{בנילוס} *המליפולאס* והסקה את הארץ ונתיבשה האמה פמחו שמה נאמר פלא.

כי שאנו להם כל כסף וזהק מהפירות שרם אשם: פאו מפרנס, גם צדקה
 קדם את פתחיהם, כי לא יתן האשמות לקודש את קדושתו, בהשחיתו את
 בכו, מפרנס. לכן עלתו לחלק את השמחה בפרנסות אנשים את
 דפניהם, ושיבתם אחרי כן במהפירות אחר כי יהי למם רק וצדק, דא
 כי המפרנס יראו מהם ואמרו הנה נתחכמה פן ורקה.

ואתנה לבם את טוב אנשי מפרנס ואכלו את חלק האנשי - מה-וה
 היא אנשי גשן ושה. וכן ישיבו סופרי זמננו, וישו מקרי אנשי, כי גשן
 הוא אנשי מקורבת. דה גנום נחמדות עם צדקות ונאות, דשא וזרעה
 טוב והשפחות תדענה חטים וצדקות למכור (למכור) סאמלך וצדקה.
 וכולם נתן לאיש חליפות בגדים. מה - כה.

מנהג בני קדם הי' ליתן שאלה יקרות ממנו לאנשים נכבדים וכן הוא המנהג
 שור היום גמלה לזדנאליה. וכן בדברי היומא ב' ט' כ"ג: והם מקיאים איש מנהגו כל
 כסף וכלי זהב ושאלות חליפות הקץ שאלות מהם קדם חול. גופים י"ו
 י"ה ו"ט מלכות ד' ה' ב' כ"ג וכן תרגום אונקלוס אפסלון בלקושן כל חליפות יקרות -
 אוסף ישיב יפו על צינור ח' - פ.

הנשקם פי על צינור ופרקי, ישתל לצוותם כפחות, ישיב יפו על שנינו. והראש פי ישיב
 יפו על צינור במוקד בן מנהג החיים עם המות. והי' אקדמאלי פי הוא וסתם צינור
 בשדה האיתר. ואונקלוס ויקד תרגמו המלה כאו שהן. וכן הוא המנהג זמננו דלם כי נחמה
 משלה היא שהיפ היותר חביבה מ בחייו תדעם - שבת קנא - את צינור קדם פטירתו. המנהג
 הזה מצא מסלות גם במשאר העמים - וי' ג' האומ - 45 סטיל. ארס זא מכא כה
 יפו ודף וזה יתאמו דברי זכאריה וחז"ל אוסף ישיב יפו על צינור וינור לאחר צדקה
 יקרא, אוסף ישיב יפו על צינור וסתם שהיו פתוחות וכו' - זהו -
 כי תלפת מפרנס כל רעה צדקה מא' דף.

צדק הסופרים הושעם ודעו כי כדו צדקה וצינור וכלי מזונות היו במפרנס
 הכת היותר שפלה ונקבה והם לא נחשבו דין פשתי כתות היותר שפלים, א

וכמו כן נמצא בקצרה סיכום פולחנים חלומיים ומחלופים מאתו שם, כי נסח
 מפורסם. בקרב המלך המצרי העצום, נמצא רשמי (כעת הוא קאגיאום בלימין)
 ובו מצוי כי פקיד מלך יקרא פניו שמיים - סמיוס - בקאמ מפורסם (קנדזאס
 -340). החכם האמפלטולא, מהלדמא כהן בספרו היהודים ואלפי היהודים,
 (היקסאס) (47) ואמר, הוכן הוא אצל מושן? נשאלה עצה מהלדקנים ואמר, לנא,
 הנה הע' זקנים שהדתיקן את התורה, כי להם ראו להאמין יותר מאחרים,
 כי בלי ספק הנה יבואו יותר שאת את מחקרי אצל גפרים, הנה הדתיקן
 ושיקת הארץ מן "השם דרוב" - אראקוה, ולכן לחשוב דרוב של גפרים, אשר
 תכיל בקרבה כל התקן המזרחי מכללם תחת השם, אראקא, ואשר
 שמה הי' גם הדנים פיתום ואון - הליכאליס. מתאים עם זה ודתיקן הע'
 ויקאאו אנפה מן - מו' לה - אל און בארץ כאמאסס (רעאסס) ונפה מזה, כי להתקן
 הנה הי' שמו שונים, מן ורעאסס' והעיר און הורה פתום התקן הנה.
 וזה מתאים עם דעת וסל' בן מריון בספרו קצאניא היהודים 1175.
 ומה שאמר וסל' והיית קרוב אליו, מזה ראוי, כי היהודים לא
 יבקו בחוקים מהעיר הקדומה אשר שם וסל' מזה שהיו נוסדו צאן, לא נכל

לאמר כי הי' וסל' סמוך להנילוס, כן רחוק מזה למזרח המצר, אשר
 שמה יש מנחה טוב, דפנט כי הארץ רעאסס אולי היא רעאסס *Pemnas*
 של גפרים אשר הוראתו מקום מרעה - אויגדנפלאטל. ואשר שמה נדון גם
 עירי פרעה (מז'י) לכן נחשוב כי היהודים יבקו בתחילה בעיר קדומה
 (שעפדן) מן בולקיים וזו *Bilbeis Suez* עיר מקור פרוצו של ארץ
 ישראל ושמה נדון את פאנס ובקרא ואחר כי עיר ורבו היא הוכרמו
 להתפלל ולהתירק לפולחנות ולעזרקות. ואל כי אמר בקדומה היומים
 מרוב היהודים את חייהם בכל עבודה קשה ונאלצו לקוש קט לתקן קשה
 נתפסו עובד יתר ויותר, דפ כי בת פרעה מפאה את משה בסוף אל גפת
 היאור נילוס קרוב לעיר הקדומה. ובימים האחרונים מרו היהודים גם בין הערבים

אמר משכו מקדושת כוכבים והפסקו במצוה" מכולתא. משכו וקחו כל משכו
 ידועים מעד וקחו לכם צאן ושתאו אלהיהם ~~של~~ מצרים, שמו רבה פא. דעה
 שאמר הקדש למה לשתאו הפסח אמר לו ושה יבין העולם הפקר הנה יאמר
 אני יכל לשתאו או אתה יודע שהצאן אלהיהן של מצרים - ש.מ. י"א לכן נודע
 צאן הו' ~~מקדושת~~ מקדושת מצרים מפני שלא נהגו בקדש ליראתם כי
 הוציאו מצרים צאן תחת שקט ויבס ונהגם כדורגל. נחמה למר. -

הי"א אברהמא פה תוצרת מצרים מלשון הן נזקת תוצרת מצרים
 וכו' תוצרת קני עמנו ופאמיהן ויהי תוצרת מצרים כמו אלן מצרים שהתורה
 קראה לאלהיהן תוצרת ~~א~~ וכאלו יאמר שכל הוצה צאן למצרים בחזקת
 אלקות ולכן יחלקו להן בקדש וישיבם במיטת אנצוס. יצא אומר ושמו שמו
 מקנה על אשר לו וזה מוכיח כי לא היה פקר נהג למצרים כל הוצה
 צאן אלה הו' מנשאם אותם שם לא כן יאמר הו' מקנה לפיכך דכ"פ. -
 וכן פה בעל הכתב והקדמה, שאומר כי תוצרת מקדושת כאלה הוא תוקן
 הלשון למנאי מקדש זרה ולעיל הו' צדוק אומר כי וראה הוא למצרים - מ"א -
 וממפה הו' צדוק כי בקדש מצרים כל הוצה צאן השומר אותם מכל נזק

ופי' וכן הן נזקת תוצרת מצרים הוא כמו הן נזקת את אלהי מצרים דכ"פ.
 אחר קבלת המחילה. מהי"א אברהמא ומקדש הכתב והקדמה, פקדוהם כי חלקן
 בקדש להוציאם צאן, אמר נכונים, כי פקר יפאד אצל כל ופדיו קורות מצרים
 כי הוצה הצאן הו' נכונים ונלאים קדושת המצרים ולא שונאין ומקדש אותם
 ומפני שני טעמים שנאו את הוצה צאן מפני עניני המצוה - פאמיהן - וממפה
 עניני המצוה כאשר הקאמ לעיל ומקדושת הקדושים וחז"ל קלעו לפי אל
 השירה בפירושה הנאמרים קאמ. אלה קשה והדק אם הוצה צאן הו' כל כך
 נכזה ושפ' קדושת המצרים, מפד אמר יוסף אל אחיו כי יאמרו לפיכך כי
~~דג~~ הוצה צאן המה, הלא אז יהי אם המה וקדש ויתרפה קדושת המצרים?
 יוסף הו' אם לפיכך ואפ"ן לכל ביתו ואוסף בכל ארץ מצרים ואחיו יהי כל

כך שפלים וקצרים דע כי לא יתנו קין השתו כמות היותו שפלים קצרים וכל
זה כמו שכתוב בקצור כי ישבו בארץ מושן. ואמן ישע מושן יתן השפלות
וקפית כי קוצריו וסוף הי' נשעזים אצל פועל, והי' נכל' לקצ' מפורע וזה כי
אחיו ישבו בארץ מושן, כי טובה הארץ שמה מקול והשפול אותם לאחור כי רוצו
צאן הנה? ונראה לי הטעם, בקצור כי רוצו צאן הי' תודעת מפורע והמפורע
השפול אותם והקטן עליהם דע כי לא נתנו אותם אפרק מל' קינת
בית מקדשם ולא התחתנו עמם וזה הטעם בעצמו אמר יוסף כי אהא אחיו
הקטן רוצו צאן, ומען לא ירצו להתחתן עמם ולא וכל' להתערב בהמפורע ולא
ולאפו ממשוהם. וזהו שאמר הכתוב בקצור תשכן בארץ מושן כי יהיו עם
לקצ' וסבון וקטן המפורע לא יתחשב.

כן אפאת הכהנים לא קנה - מל' כ"ה -

החכם האמפוטולוגי, אהאצאן כתב וז"ל, מי לא יאקה לראות הסופר הזה ארל
וקל' דם האמת בדת חקר ופרש הסופר היוצא, את ארץ מפורע דאף החוק
הזה בתקפו, דם ההבדל כי גמ' מכל'ת הצדא ידן השלפ' בקצור הארץ היו
מל' חפשיק מן האסויס וכן הכהנים ואנשי הצדא היו גדלי, השפוט (168) ע' ראה

אם פינאצאר 37=163). הכהנים אכלו את חוקם אשר נתן להם פועל והיו חפשיק
מכל' גס. ד"ז יצא מל' היוצא הזה הלשון להכהנים הוכן מאכלים בכל' נאם
מן הקשר אשר הי' יותר זהם לפי אמירתם לאכול והם יצא יין נתן להם כל'
כך, דע כי לא היו פרישים שום הוצאות משלהם והחיות נפש (היוצא 37 ע'
אם נויצנאצאר בספרו ארץ הקצ' הישנה והתפשה 222) - מתאומ' דם הש' שאמר חוק
כך וכן והם אומ' וכל' להם כל' אוכל נפש ממש. ולכן לא היו אנסיס הכהנים
למכור אפאת כש"ל כן לא מכרו את אפאתם" קצאן מאחר לא קצ' את
חיקם מאת פועל כן הכהנים מכת השופטים יותר הכהנים נלחצו לחיות
ונכסיהם - פינאצאר - לפי הסופרים היוצא ופינאצאר נלחצו אפאת מפורע קיני
המלך סוסאסטיס הראשון I סוסאסטיס המלך מן הפונאסטיא השתיים דשרה

הנהגה והחלפות וכן אדום, יחיד. וקצקל זה עשה חפז וחקורה בכל אתה זקנו
כפי סגל ותכונתו מי הוא הידוע אדמות עכ"ל ואומר לפי פשוט הכתובים. ואכן
בכורי אתה" ואלו כל הכסף הזה אם לא זק קנו הכבוד כי אתה כוחו וראיות
אני, זכן זק יצאה יתר השאת יתר זק על אחיך אם כתיב כאן תורתו,
הפחז ובהלף אשר מפרת והראות כדסך כאים הללו המהווים והחפזם זכן
אל תורכ אל תרבה לטל כל היתרון הללו שהי ראיות זק רש"י וצ"ל כי עליות
משכני אבוק אז חלל, פרוץ עלה" והראית בזה קלות פדחן זכן לא יהי זק
פחז והחפז, וקראתו נק"מ כי כל הכסף והמפולה אשר לו ואתה, אדום ואחר
זקמקל, כאשר ראנו בכתבי הקדש מפרז קנו ושראל כי נתישק ראובן בזה
היכרן ולא תפסין בשום פני - ד זולתי מלחמת עם ההמונים - דהיא" ה"י -
ביו השופטים הקיט בקרות יוח זל כל הנדפס בישראל, כמו שנראה מתוכחות
במורה "בפלות ראובן וכו' למה ישקת בין המשפחות לשמוע שריקות עדות, שופטים
ה"ט. חקף בקרי יחקק פאלו כ"ל על שקט ראובן, דף כי כחש אדום ואנו, לו לא
קבלו משה קדש פטירתו, "יחי ראובן ואל - ואת ויהי מתו מספר" כל
יחיה כזה שיהיה אם מת מספר הק אל ימות שקטו למחר וחסר שקט משרא.

שמעון ואלו אחים. ג' - ה'.

אחר שאנו יוצק בו לא יכלו לתת הסוד והמורה לראובן ה' ראובן לתתם לשון
אין אליו, ואמר שם להם לא יכלו לתת המורה, כי המה אחים קצת פחדים
והנבונה, וקצת כאלה לא יכלו השתדל, כי מן המפס, יצא ארץ ולפניו ולקח ולא דם
כלו חס ובריתיהם" אשר באשם הרב איש וברצונם דקרו שור" - (הסוד) אל תדא נפשו
בקלות אל תהי בדבור, הוא מאמר מוסרי, עת אשר כל חס ובריתיהם, אשר ידו נקיים ונעלות
ואכל חס שלהם). וכן ה' כי "אמר אשם כי עז ונצחיתם כי קלה" ואמר להם האה
והמורה, ואברהם, "אחלקם ביצק ואפירם בישחא" לומר לא ותאחז שני השקטות ותה
להיות עם רק לשון בחזקה ובתוקף. ה' שאל השקטות. ונבואתו נתקיימה כי שקט שמואל
ה' קמו ענה בספר אשר שנים וצדקים אלף ואמת. נהי שאל השקטות אשר אספרם

(פ"ט מאמר ט"ו) דתניא אמר ר' יהודה בשדה פטירתו של אדם הוא וס' הפס' המצוה שהנשמה מתפזרת
 מן המוח ולא נפטר אדם מן העולם עד שיואף השכינה הפ"ט, כי לא נראו האדם והו' וקפוט
 לוחו דמ' ד' חס"ה כחש דתנין בשדה פ"ט נש' שכיב וקניא שהוא עליו ונפיק מהאי
 עלמא אומוסף יומא דילאח ביה מה דלא הו' ביה עליו וכו' משום דאומוסף ביה פסוק
 יומא. והעקבה קיבה שדר ק"ף כתב"ה הענין מפורסם אצל אלוהו דל, כי בהמחש' ק'
 הלקח' ומצא מצא מלא שפד אלן, נכספה וכלתה נפשו להניח ולהשפוט על
 זולתו המוכן אליו הנמצא אתו. - על שם שקד' הלקח' כבר נכתבתה פ' א'
 השמה בפ"ט למ' ולמ' הנהצאות דו ראשונה ולזה אמר ששפוט עליו פ' שנים
 מה שהיה מ' עד ע' ומה שהיה השוכה הקשית לשאול - אם תראה אומ' לקח
 מאתך - והיה לך ואמ' אין, לא יהיה. אמר הקשית לשאול כי ע"י בדר ההיא
 לא נמצא אתו השיעור מהמספ' אלא אם יראה אותו לקח מאתו, שאז תהי'
 עת הקבלתו והפס' הוללותו יותר. כל זה יאמרו אם חכמי האמת.

החוקר סקראטוס כתב דל, ודמה אחרי אשר דנחמ, אותו ואומה

אנפא דכס אשר יקרא מתכס קומוס יקאן. כי אנכי עתה קצפה כזה אשר
 האנשים נכבדו. טכס, ולכו פרק כל הארץ. (פלאטו הפרטקות סקראטוס 847).

למנוח סקראטוס כתב"ה נשמת אדם היא יותר אלהות - מייסטור - בדהמיוס
 לוועד דמדות. Kyropedie 847. לפי דיואדורוס, החוקר פיטפאדורוס וד' חכמים
 ג' חכמים, החלילו כי הנפש ~~הנפש~~ דמדות. בדהמיוס אל - מות ולכן עת קוא העת
 כי תמצא את מוח האדם יופיע עתידות. בספרו א' יח' יח' ב' סקראטוס דאפוריק
 אומר א"כ זאת בשם החוקר אריסטו וכל הנפש תהי' ותמוה דתודות דתודות
 דה פחות ופחות מן החוזה. *adv. Mathematicos* - וכן היא דעת פלפול *Cicero*
 ואם התכס *Stalham* והעשור האמר - אלוטס 16 - 550 - ואלה דיוק
 וכן שלמים יחלילו כל. -

וישג' ויח' -
 ראובן בכוני אתה. ט"ט - מ.

היה אקדמאלי כתב, ראש ודק בשעת מותו לקח מאיזה שקט מתה תהי'

וְעַתָּה אֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִסְרֹךְ שֶׁכֶּט מִהַיּוֹשֵׁף "וּמִחֹקֶק מִקֵּץ הַלָּלוּ" חֹקֶק
חֻקִּים טוֹבִים וּמִשְׁפָּטִים יְיָ חֵן קֶדֶם הָעָם הָעֵץ וְפִי יִקְרָא לָלוּ כִּי בֵן הִי דֹרֵךְ הַמִּחְקָקִים
בְּשֵׁנִים קְצָנוֹת כִּי יִשְׁמָא עַד וְחִקְקוּ הַחֻקִּים עַל אֶפֶס מַעֲלֵה אִשֶּׁר הַחֲלִיקוּ אוֹתָהּ
בְּחַד רַחֲמֵיהֶם בְּקִרְבָּם כַּמֶּכֶן נִפְאֵר זֶה לֹא כְּדִיר חֹק הַחֹק הַמִּיֻּדָּה כְּתוּבִים עַל אֶפֶס
מַעֲלֵה שֶׁהָיָה כֶּחֶץ בְּרִיטִים מִזִּיכָרָם. וְהוּא מִפְּקֵד פֶּנֶס שְׁחֹר אִשֶּׁר מִקְהוּ כִּשְׁמוֹנֶה רַחֲמִים
וְנִמְצָא עֲדֵי שֶׁנֶּשֶׁן עֵד הַחֲדָשִׁי וְחֹפֶר הַעֲשִׂיָה עֵד. מִאֲרֵמָן בְּשֵׁנִי 1902.

אֵלֶּיךָ יְיָ וּמִחֹקֶק מִקֵּץ הַלָּלוּ, הוּא הָעֵץ - בְּרִיטִים אִשֶּׁר בֶּן יְחִיָּה קִאָּק.
יֵדָע כִּי יִקְרָא שִׁלֵּה" עַד כִּי יִקְרָא מִלֵּךְ הַמִּשְׁחָה הַשְּׁלִישִׁי הַחוּחִי וְהַאֲדִיכָלִי שֶׁאֵלֶּיךָ.
יְיָ הַטּוֹבִים שְׂבָאֵהָ, הֵן עַד עוֹלָם, כִּי יִשְׁמָא הַמִּשְׁחָה יִקְרָא, עַד קִדָּשׁ מַלְאוֹת
בְּאֲחֵרוֹת הַיּוֹמִים. וְלֹא יִקְרָא עוֹלָם כְּכַתֹּב וְהִיא בְּאֲחֵרוֹת הַיּוֹמִים - יִשְׁמָא הַמִּשְׁחָה -
וְהָיָה אֵלֶּיךָ כֹּל הַמִּשְׁחָה - יִשְׁדִּי אֵלֶּיךָ. וְהִיא בְּיוֹם הַפֶּאֶס שׁוֹרֵשׁ יִשְׁמָא וְכֹל מִלֵּי מִלֵּי
יִשְׁמָא - שֶׁמֶץ יִשְׁמָא. אֲחֵרֵי זֶה נִקְרָא לִיהוֹשֵׁף כִּי קִנְיָנוּ הַמֶּלֶךְ יִתֵּן פֶּנֶס לִלְבָּא,
עַד כִּי הֵינָן לֹא יְיָ נִשְׁמָא כְּמִשְׁחָה לִמְאֻמָּה, בְּעֵלֵי הַכְּרִמִּים לֹא יִשְׁמָא לְכַרְמֵיהֶם
מִפְּנֵי. וְהֵסֵק עַל הַכְּרִם, וְכֹל יִשְׁמָא וְלֹא יִשְׁחִיתוּ הַעוֹבְדִים, מִלְּהוֹת מִרְמָס וְלִיֹּהֵב,
אֵם לֹא יִפְתָּח בִּי הַעוֹבְדִים יִקְרָא בְּנִסְיוֹנָה וְעִזְמוֹנָה אֲחֵרִים כִּי בָּמָה נִשְׁמָא
הַמֶּלֶךְ. יִשְׁמָא כֹּל שִׁבְרֵי, אֲחֵרֵי לִיֹּהֵב וְשִׁבְרֵי קִנְיָנוּ אֲחֵרֵי פֶּנֶס יְיָ כֹּל כִּי
הִרְבֵּה מִאֲדָה עַד כִּי "יִכְבֹּסוּ קִיִּין לְקִיֹּשֶׁת" וְקִיֹּשֶׁת עֲצָקוֹס סוֹתָה" וְיִשְׁמָא הֵינָן כְּמִשְׁחָה
וְכֹל, מִכְּלֵלֵי עֵינֵי מִיִּין וְלִקְרָא שְׁנֵי מִחֹלָק" מִכֹּל מִרְמָס עֲדָן וְהִיא כִּדָּה
כְּכַתֹּב אֲחֵרֵי לִבָּה חֹלָק, נִבְיָאֵתוּ נִתְקַיְיֵם מִיֹּשֵׁף הוּא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁכֶּט יְהוֹשֵׁף
הִיא בְּרִיטִים וְהַרְחָשׁוֹן לְכֹל דָּבָר, מִיֹּשֵׁף הַרְחָשׁוֹן אֲחֵרֵי שֶׁכֶּט הַמִּשְׁחָה קִיֹּשֶׁת. בְּנִסְיוֹנָה הַמִּשְׁחָה
נִסְן דָּבָר אֲחֵרֵי וְהוּא בְּרִיטִים אֲחֵרֵי - קִיֹּשֶׁת יִשְׁמָא. מִסְּפָרוֹ הִיא הַכִּי קִיֹּשֶׁת אֲחֵרֵי הַשְּׁלִישִׁי
בְּכָל הַפֶּאֶס אֲחֵרֵי לִיֹּהֵב מִפְּנֵי, כְּמִשְׁחָה לִיֹּהֵב אֲחֵרֵי מִיֹּשֵׁף בְּתַחֲלוֹת לִיֹּהֵב
וְאֲחֵרֵי הִיא וְהוּא וְהוּא - שְׁמִיטִים אֲחֵרֵי כִי יִשְׁמָא - קִיֹּשֶׁת הַשְּׁמִיטִים לְפָנֵי עוֹלָם מִלֵּי קִיֹּשֶׁת אֲחֵרֵי
הַמִּשְׁחָה שֶׁכֶּט וְהוּא מִבְּרִיטִים בְּתַחֲלוֹת יִשְׁמָא הַשְּׁמִיטִים אֲחֵרֵי מִחֵן וְכִיֹּשֶׁת
שֶׁכֶט וְהוּא מִחֵן מִפְּקֵס עֲתִינוּתוֹ קִיֹּשֶׁת כְּמִשְׁחָה אֲחֵרֵי נִפְאֵר נִפְאֵר שֶׁכֶט

ביום ההם, והם באנו האסתר קראו קראו כש"ס סחר פיון דרר ים מאורק - ישיא כ"ה ק' -
 קולו פיון כי אחר ים מצול הים - שם ד' - ושביו פור ואנ"ה ה' שום לק (יתקרא כ"ה)
 וכן אחר ירכבו אל פיון, מקולו וה' פיון ושניהם ישאלו וישאלו קמאות הום.
 וזה יתחילו. כש"ס ויקן צור אפור לה ותפוקו כס"ף כספר ותחיל כס"ט חוצות -
 זכריה ט"ה. וניבא יצק שגם זקולון ותצטר מא"ה ע"ה אסתר אל הים, או פי' אורכתו
 אל פיון מן ירכבו הספירה - יורה א' ו'. כל ספירותיו ואניותיו תהיינה צומדות אל
 מצבתה יותר מקורה מאלה של פיון, אל פיון" ופי' הפסקים זקולון לחוף ואים
 ים המפול וים כפרת, שכן, והוא - זקולון לחוף אניות" ע"ה אסתר המפול הים והיה לחוף
 חנות כל בחלק אניות תמיד תשכנה חת וצעה, ופא וקאן לכל אפס, אנה וימים
 כחוקים. אורכתו אל פיון כי מקולו וה' פיון ע"ה ישאלו וישאלו המה עם פיון
 אל הים בצדקתם, כי הם פיון היו סחרים מפורים ביום. או ירכבו - ספירותיו -
 תהיינה צומדות על פיון. נביאת יצק נרקי"ה, כי באמת ישב זקולון אל חופי
 הים וחרפו ה' מלא מספירות הרבה מצודה, והם נרצער צושר גדול וזה כי חלקן
 מצאו את פח"לון, הפקל היות משק אשר בו השתמשו המלכים. וכן אמרו חז"ל "המקום"
 אמר צייט, חלון מסולמות של צור וצד חופה, ושני המקלות הללו היו מקלות של נא
 הים המצדדו נמד חלקו של זקולון וזה שם עם הים הזה. וכן סחרו ביום הנקרא טרות
 אשר לא נמצא רק בחלק הים שכל קמולו זקולון. אמר החול שבסת הים שבחלקו ה' ה'
 משק ומקמת יותר משאר חולות, וכאן ארשיית אגנים, כ"ה חז"ל אל פסק ושפוט
 סמול חול - ספרי ברכה - וכן באמירה ע"ה ו'. וכתב רש"י טרות עם שקולין טאניכא -
 ישכר חמור מרם.

כי יורה המפקד פ' מרם שקול, שמה וכו' לזוג מקולו, מן צפירותיו ומרם. משפחות
 כנאו למזכרות הצדדים. כנאו אנה ושבת בין המשפחות לשפוט שריקות הצדדים - גופאים ה'
 אמר השפון בין שפטים כנפי יורה - תהלים פ"ה י"ג. ופי' ישכר חמור מרם חמור עם
 דפמות שמורות אשר לא יסקול עול אשר, וקל בין המשפחות, וקל בין הפקדות ומזכרות
 הצדדים, ולא יצא אפרק כחמור הנשא את משאו למחוקים, וזר אנה כי טוק ואת

הצוחם, נאם אצוני דזק, וואזניו האלכום. גם הכה צהנאל קמלחה את כושן ושלחם
 ולק ארם ויחזק יבן. על כושן אירדיוס שנה. —

ואחרי כן, יצא חוטר ממלך ושהט והלכה, הוא האקור הנורא, דאר
 ולק ישראל, ונצח מלכום אדירום משרשו פרח, אשר עמדו ארס עמים. נחלתו
 היתה בצדום. באשתו, ובנחלתו היו הנחל אשכול ושמה כרתו המלכים למורה
 ואשכול ארם אפול מאד דר כי לא יכלו לשאת אותו כי אם קצת קטנים, אם
 כרמי עין אפול הנפלאים היו בנחלתו, ואף קוצמו קמלחות אשר היו היו לפנים
 בנחלת האפן יתן פרו למאד. —

זקולון לחוף ימים ישכול וכו' — י"ה.

ופול נאמר ימים קלסון רבום, הלא מקולו היו הים המקול - ום המכול - שהוא רק ים
 ארם. "והוא לחוף אעניות" אין לו ביאור והוא כעין כפל האמירה, "וורכתו על ציפון" (כ)
 ארם מקולו לא הופד יצק את מקולו, רק אפול זקולון והוא פלא. גם היו צחק לוואר
 דר ציפון ולא על ציפון. אולם באמת היו לזקולון שני ימים, אפד מערב הים
 המקול ולפד מזרח הים כנרת. וכן אפד וספולם שהיה מקול זקולון ימים מקול
 דר הר הכרמל על הים המצון - קמלחות פ' א' כ"ה ומלחות מ' א' - (צין) והוא

וט"א) זכן נאמר ימים קלסון ארמי ויהפך השם כנרת לשם מקול או מקולסר ומה
 הסם מקרא הים הזה כפי ספרו העצום Genesareth (פירו מקולסר קמלחות) גם מקרא הים
 הזה קמלחות ימה של טבריא Tibirias על שם הסור טבריא, אשר קנה אותה
 הרקום על שפת הים הזה, מקרא את שמה לזקולס הקיסר טיקוריאוס אשר משל אג
 על מלכות כוזא. (וכן פרשו חז"ל על הכתוב קראו בשמות עליו אפדות - תהלים ט"ז -
 טבריא על שם טיקוריאוס, אלכסנדרוס, אלכסנדרוס, אנטוכיא על שם אנטוכוס). —
 זקולון שכן לחוף ימים ומסתרו על הים פרץ מאד, דר כי אעניות וספיות ואין אסכר
 מכל דבר באו ושב ונחלבו שכו, זכן והוא לחוף אעניות, זקולון והיו לחוף אעניות
 האפדנשאטס, "וורכתו על ציפון", סוף מקולו שהוא פאר אפול יחזק והיות אפול
 ציפון המטקולס של הפוניקים - צור - אשר גם הנה היו סוחרים מקולס מאד

לוחות הולמים את ישראל

החוקים היו אלה ואלה של אבותם שהיו עושים אותם קללה
אופנים. לפי החוק שהיו קבוצי החוקים של אבות אבותי. כי ז'ל
(אשר עשה) פסחים וקדש פסחים חרישם בבטן החוקים ואחריו כן נתן את
החוקים במוקד הולדת - סאלפסטר - שקדים וס. האופן השני, כי ז'ל חוקן
קריסטור. שאלו אנשים בקני המעשים, אלה לפתוח את המוקד. אחרי כן נתנו המוקד
במוקד הולדת שקדים וס. ואז פתחו את המוקד מחדש, הופיאו מוכו את הקני מחדש
אשר כבר נתיבם בבטן, ואם הקני כבר נאכל מן הולדת ולבד מעור ואצרות
וא נותר המוקד מאומה. - האופן השלישי, הראשונה הופיאו פרק נתיביו עם קני מוקד
את מוחו ובהולדת ולבד מעשים חוק, ונפא מוחה מוחה לזה, פניו אל קני לפי שאלו
את המוקד ואחריו, לעשות שמה החיתוק, ואז קא מוחה הנקרא בשם פאראוסטין עם
צור חס ומוקד בבטן לפי חוקים, ולפי חוקים הציון אשר נעשה, כאשר אשה את
החיתוק ברח חס אחר, והנפחים עליו כצו אחריו וזרין אחריו באקנים
נקלו אותם קלות נאצות, כי צוון פולו, כי לפי לפי צוד או לחתוק בשר הוא.
ואם מהחוקים הנקרא טארינץטאס - הנה עמו ברום המעלה אצלו המצרים - קא והלוא
ציון פרק הפצץ, את הקני מחדש, וקא מהלך והכליות אשר נשארו קמול, מוחה
אחר ניכה אותם, כתצם קין פקדים, ושאר סמים הנאמרים כוח טוב, ואחר נאמא
בבטן עם סמים מוקדמים - ספצרייטין - ובאקת וכלים, והחיתוק נהפך, ואחריו שלוש
יום משו אותו בשאלו אנשים ובאקת וכלים, או אם שקדים וס קמולת. הולדות כי
פול, פיאפאר וק-י.

ה"א אקראנאל כתב וזל והחטה הוא הוצאת המוח והלב והפכה,
וכן המעשים והמה מוקד המוקד, וישמו המוקד וקדש ומוקד • בשאלו אפוסטון ואלא
הקדשים אבות ומוקד מוקד בשמים המוקדים לחלוחות המוקד. ופרק בכל יום להחלוק
הקדשים, ובמוקד ימים שאר המוקד יקב וקשה על מוכותיו מכלי שום אחד מאחריו
זאה חמא כאילו לא יתקדם ולא יסרח, ולא יתרחק מעני קני אבס ועם

אמר

האכל כי נראה, מדצלותו הנצורה עליו, ראה את המלחה כי טובה היא, ואת הארץ,
 לטבת בארצו מקלו לצאת למלחה כי נראה, וצ"ל "וויט שכחו לסקול" דול אחרים
 ולכן ויהי למס דוקא, כמו דקולן. לא הוויט וכו' ויהי למס - שופטים א' ל' ויט' לא"ה -
 ומה שכתב וירא מלחה כי טוב, משמע כי מקומם לא כן ה' טעמו, רק וירא ה' את
 כי ראה כי המלחה טובה היא, ולכן וויט שכחו לסקול, וקצאת כן היה דפואל; ונקאת
 ודקק נק"יזה אמר דה. כי בתחלה יצא השופטים הול בני וישכר אנשים מקלרים
 ויצאו למלחה, ולא אהבו את המלחה, כאשר נראה קטורה דקורה "לשבו קיששכר
 עם דקורה וישכר כן בקק בעצק שלח ברמליו - שופטים ה' - ט"ז. אולם אחר זה, כי
 ראו את המלחה כי ה' טובה, חזרו לבחור בה, ולכן ביצאו דול לא נחשבו דול
 לאנשי מלחה ואל כן בספר דברי הימים - א' י"ב - שנחשבו שם אנשי החול מכל
 שבטי ישראל שבאו לדבר חכמה להם אליו מלכות שאול, נאמר שם בכל השבטים
 תמנו אנשי הצבא אשר הולכו בקרק כמו "קנו והלכה נשאו צנה וחזח" "שעזן
 מקורו חיל לצבא" "מקני אפרים מקורו חיל אנשי שמות" "מקולן ויצאו צבא ערכו מלחה
 בכל כל. מלחה" "מנפתלו שבים אלף ודמם דצינה וחנאל" "מן הפני דרכו מלחה"
 ואשר ויצאו צבא למקום מלחה" "ומדבר אינרן מן הרמקני והמקני וחזו שבט מנשה

בכל כל צבא מלחה" אהל קיששכר לא נאמר שם נאמר אנשי מלחה רק "לדנו
 וישכר ויצאו בקנה למלחה דפדת מה ידעה קיששכר. ויראה מזה שכל דרכם
 מן יצא השופטים וחסד מלחה, ונאהבו את המלחה, לזה "וירא" מלחה כי טוב
 נכחו דפדת כי המלחה היא טובה. -

ויצאו יוסף את עקביו הרפאים. - נק

במפרשים ה' נופא מלחה לכל מלחה באיברי האדם. כמו שנספר הרפאים ב' פ'
 אהל מצרים היתה נראה נופאים רבום ושונים, לקוניים. ווא, לשנים, דקלן ואלמלות
 נסתרות. ולכן לא יפלא, כי ה' ליוסף נופאים רבום. וזהו שנאמר ויצא יוסף את
 דקביו הרפאים מלשון רבום. ומה נאמר פקטי נרמיהו, ואלו מלדס אקחו צרי בתולת
 בת מצרים, לשוא הרבות רפאות תלדה אמן לק. - מ"א יא. -

האג'יפטולוגיסט, יאמנו כי אנון הוא מלך מצרים, יסגה, והביאו ראיה לפירושה, כי
כמקור החיות, תפ"ה אל אלמסג - זארכאפג - Zargaphy - הוא אנון של מת-
דמות אומת כאלה אשר הקדחתם הוא ארן. (היהלפוס ואלכי הוואסיוס היקסאס,
קצרים, חן אהלעמס). מי שונען בטוב מנהגי מצרים, ילכח לפת, זה נאמנו קצרי
חזל. הם אמרו וזעין/הי עשה וידע השן. הוי יוסף קבור יא קבור הפלסטק הוי קבור
כדור שהמלכות קבורים וכו', ה' תחיל עשה צוות יוסף המזכה השעה שאמרת
פילד יפקוד מיד נרענדה הארץ, ונאלו עשה שנאמר וינח עשה - ש"פ - אם עשה
ידע כי יוסף קבור ~~הפלסטק~~ במלך שהמלכות נקדמים, היה וכו' ולכח שמה ולקח

זה הקשר והצור י מציט מציט צד שמשאונה הצדצות לקד, והצד שווסף נחש
מכ שצאמר משה את צדצות, ווסף צמאי פי כזר כלה הקשר יאמר הכתוב כאן
כי החנוטה יפשוטה היתה שלשום יום, אמנם השלישית הוא כשולאן צד ארבעים
יום, צד שיהי כל היום שבעים, נכבולם היו הכבי והוא אצמו ונולא לו מ' יום
כל אחר השלשום הנחמדם ולכן ויבכו אותו מפרנס צו יום שקכל יום ויום מהם
היו מחליפום הקשמיים במזל יצק והיו צושים צליו קבו דקות עכ"ל צד יספרו
הספרים הנופוס 85-86 II, דיאפארס 85, כי ימי האקל היו כיוי החנוטה שלשום יום
למען תאכל האלהת את קשרו ותהיגש כל האלהות שמזל וארבעים יום לחנוטה
להחלילן בקאום - יאמי - ופרסמון ויקחום ס"ה שבעים יום, והצה יקיימו מה שכתב
שצאמר ונולא לו ארבעים יום כי כן נולא ויו החנוטה ויבכו אותו המפרנס ס"ה -
שבעים יום.

דימינ לא ונטל במפרנס את המרים כאלפנים. לפי הסופר מאיללץט,
יחננו קצה את האה, כי יחולצו המזל בעצום דקות קבו שוטנים, אה אשר יתנו
בארצות המגרת יוח יותר נדום וטק מאלה שבארצון. ואחכ יצטני את המזל צם
לקונה אהל - אלמץ - וצד סמום אמנים, ואחרי כן יתחילוהו קאלואו צמר או משי
למים, ומי יצורו אותו צד קמדי צמר ויכסוהו קמדין היותר טובים, אשר נשא קמיו.
אני ראיתי קבת אוספו דבקים עתיקים - מליאום - חנוטי מפרנס, קבום - הנקראים מוגנעל -
אשר חנו אותם המפרניים לפני שלשה וארבעה אלף שנה, ואופס הי צושים וקייחום
שוכבים בארנות וכל גופם מחולל בצמר, לקד ופניהם, אשר יקאל התורפה. פניהם
הם מעט שחחורת וקמ להכיר פחות תקנות כל מוויץ קפניא.

אולם בעת חלו לא נחה מהחנוטה כי אצמו למה מוזל קפניא. אחיו רפי
אמר צ שחש את אקו. אמו לה קק"ה לא היית וכל לשמור את צדיקו, לא כפי אמתי
או יסעו עא - אל תראי תולעת יעקב אל תראי תולעת את יעקב - ק"ה - כלומר השלש
המלכות לא יראו את יעקב מן קל חנה. וצד כי החנוטה היתה קצופים כדון
היצאת אמנותם שחשש בשאר קאל גמ אחר הצות או כחחנה פיתח לפי הלא.

את ארוננו, ולמה צונו, כי תתנבא הארץ? כי יבא כי קרה מלכי מצרים היו
 בנעם גבולות ונראים למאד הנראים פוראניו, אקדסנין ספיקנין. פ"ו קקד
 של הולק כצאופס *Chaps* אצו מיון עקבו מאה אלף עקדום עשרים שנה נצופות
 וסק. של 2.300.000 אקנים מדינות כל אחת מן שני טאנען נקנו בקוק הקדד בלפ).
 ולמה. למת הבנק הנרא הוא עמון קארל קנו תדיום רבום לכל עקר עמ
 תהלכות מקראים רבום אנה ואנה לכל צד ודק. קאמז מהתדיום קדח את
 יתהם ופני הלסטום, שופי העתם, סתמו את המקלות באקנים גבולות וקדפר
 למען לא ידע איש את קדירותם - דרסטענע 1821) כי הסודדים נצו למדול את
 תכשלו המה, כל הכסף וזהו ואקנו חפל אשר שמו בקקרו, ואם מצאו אתר ומורה
 נכה דמחלקת בלילה בק מקרא אתד עקבו שמה תבשים וטעם להסוד והדבר
 כל מכלול המקנים והעפר אשר בהם סתמו את המקרא, ואחרו עקבות פורק
 של ימים רבום לא מצאו את אשר בקשו, כי הפורק והמקרא ההוא לא האקול אל
 הדבר אשר שם מונח המה. וכן עמלו ומצו במקלות הרבום מכל עבר ועד
 מדר המה לא קאו.

בתוך מדר מקדד מלכום בזה, הנקרא אצל חלל פלטרין נקדד
 אמ יוסף בתור שני למלכות ולכן צונו משה כי לא ידע את מקאול זאת תד
 אשר שם קדד יוסף ולכן נתנבזה הארץ ונקדה ויאה את ארוננו של יוסף
 ויקח חפלו. -

השמה: פרה! חכמינו יאקו אהמלש כי פרהה הוא מפורט פירז ריזן פורסט כנא
 הפירז פרהות פורשאל שופטום ה' ק' אל מן פירז בדפישען כנא פורז פורסר
 מאס נפשו - של, ט"ז יק - ורקום יאקו - מחכמי העתים - כי פירז פקדיהם. -

ח"ק 177
 177

ואלה שנות בני ישראל הקאים מצרימה את יצחק.

שיבת והתדבקות היהודים במצרים היא מידתו - לעצמם נצטרף - ונקודת השיבה -
 -העצמיות - מן דם ישראל כלא. כי בהיותם במצרים שנה נפרדו ונחמנו כבי
 שיהיו מוכנים וראויים להיות דם נבחר. שמה היו כל בני ישראל, אתה לא נצטרך. משם
 הוציאם ה' כלם ולא נשארה מהם יתל במצרים. כלם כאתם אנשים נשים וטף.
 לקנים דם נצרים, בחורים גם בתולות, חזקים וחלשים, ברואים וחלולים, כולם
 דגלו את מצרים לקרא אל ארץ כנען, מקום מאור אבותיהם לפני.
 בדרכם שנה עברו במדבר סיני ובאו אצל ה' האלקים וקראו כולם כאחד
 את התורה. שנה קראו עליהם ואל זרעם לשמור ולעשות ככל האצורה עליהם
 מפי ה' ומפי משה. בצמצם לפני ה' סיני, נצטו לעם סמולה, עם נקל וחכם,
 אשר חי על פי חוקים, שרים וטובים ומשפטים נכוחים דף היום הזה. - לוא
 היותם במצרים, לא היו באים לפני ה' סיני, והיו מבלגרים ונפוצים בכל מקומות
 מושבותיהם, וה' מן הנאנץ, כי יתאספו ויבאו כולם כאיש אחד לקרא את התורה.
 ואפילו הארץ, ישראל, צפה, לא ה' אפשר לקרצם ולאספם כולם יחד אחד לא
 נצטרך. ודוד זאת אתה דבר השם יתב' כי משה לא יצטרך את ה' ויבאו את
 הארץ הטובה, ית' מרחוק, מראש פסגת הר נבא, ויטה לא יתב' ויב' מ
 ה' ה' נותן את התורה - כי משה לא ה' יכול להכריע לאור ולקרא שם את התורה.
 ואולי משום זה נצטו יצחק וקנו מצרימה. והעד מה שכתוב ויאהר משה אל ה'
 מ' מנכי כי אלק אל פרעה וכי אצא את בני ישראל מצרים? שני דברים נצטו
 משה כאל. בפירוש"ל מ' אנכי כי אלק אל פרעה, איני חשוק ופרע דם הולכים,
 ואף כי חשוק אני מה דכו ישראל שיצאה להם נס ואוציאם מצרים? וכן פ' ה'
 הימקן ל' אני שכל אנשים פרעה צאן, והוא זלק גפול, מ' אנכי כי אצא את בני
 ישראל מצרים ולא יחשקו, אלכא אתו אל ארץ צמים גדולים ודפוזים. וכן פ' ה'
 הושעם ל', משה השיב אל שני פטים, שאמר מ' הקב"ה ואלכא אל פרעה, ומ' ה'
 להוציא את בני ישראל ממצרים. כש"כ בספרי מ' אנא וצאום מכאן דף

[illegible]

שאתה אומר אתם בני ישראל! כי אנכי כן אלקי אבותי ואברהם וישראל.
 וכי ראוי אני לזנוס בחצר העליונה? וכי אוצא את בני ישראל
 מצרים, כלומר ואפילו אני ראוי לזנוס אל פניהם? וכי שוטף היא פניהם לשמור
 ולשלוט? עמך כן שם עמך חפשו עמך. ואיזה דבר הצטרקו אומר לו
 ענין אלו הדבר אלפיאם מצרים קרבות פניהם. ויזנהו השם יתברך כי אהיה עמך
 ואחזק חנק קדש האלקי ואלק אל פניהם ולא תירא. ואל השאלה הטובה ענה השם
 כפיוט: ואלו שאלת מה צפית? ישראל, דבר קבול יש לי על הווצאת האדם, שהרי
 צדיקים יקבלו תורה על ההר הזה, ואלו שאלת מה צפית? ואלו שאלת מה צפית?
 על אלהיך שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת?
 עליו והוא הזכות העצומה לישראל. - וכן הרמז: עליו וזה לך האות אל העם כי
 אנכי שלחתי אתם כי בהוצאת את העם מצרים תצדקו את האלקים על ההר
 הזה ואלו יקבלו עמדת ה' ולכת אחרי מצוותי, ואם רק יאמרו לעולם ואחריק ייבן
 אכל מקום אשר תצדקו. וכן הרמז: עליו ואלו שאלת מה צפית? שאלת? שאלת? שאלת?
 שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת? שאלת?
 ותקדשו צויות, וסעדה זו תוכל לומר כי יזכו לאלקים ויניחם ולכת ע"כ. -
 וכן על שני פסוקים נקמה משה ראשית מן אנכי כן אלקי פניהם, כי קטן ואל
 אני והתירץ לפני מלכים, ושנית וכי אפילו את בני ישראל מצרים, כי אלקי יוכל להיות
 כי חפצי ביד יצליח, כי פניה יניח אותם, ולכת עמך? ואלו שאלת מה צפית?
 הואשון. כי אהיה עמך ונתתי את חנק קדש פניהם לכן אל תירא ואל תפחד ממני, כי
 אנכי עמך. ואל השנית, וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוצאת את העם מצרים
 תצדקו את האלקים על ההר הזה. לפי שטעם הכתוב, על המעשה וזה לך
 האות אשר אמרתי מוקדם. כי אם אתם יספיקו קדש, ויתנו לו אות או צופת למדן לא
 יספיק צדק, ואלו האות הזה יתנו לו תיכף ואם לא יתנו יראה קדשיו כי כעם
 הדברים. כמו וידן משה ויאמר וכן לא יאמרו לו, כי יאמרו לא יראה אלקי השם,
 ויאמר אלו ה' וזה בידק ויאמר משה, ויאמר השליחתי ארצה וישיבתי ארצה ויהי ארצה.

היהלבים שהיו מצויים. וכל זה הוא רק וצט מצד זה שכתבנו בספרי העמוד
החדשים והישנים ואשר מצאנו החופרים בדרימות האפנה ארצות היהודים
במצרים. —

החכם שטדה Stade - אמיפולוגי - ואמר "ואנחנו נצא ונמרץ" היהלבים
במצרים, דה אשר ארצו מצרים האפנה ארצו - ארצו - ארצו - ארצו -
פוליסור בקות תחכאנו באיפולוגי, ואמר "קאמר מצט מצד זה המצבות
והאלות אשר נחמנו ארצו המצבות מצרים ואם לא היינו מצבות ולוחות ונחמנו
מימים הפס, אם אז הורה תחילת שוא לקלות, כי יספרו לנו הדברים כהויתן ארצות
היהלבים במצרים, כאשר יספרו דספר שוא, כי כוונתו דבר ימות העולם
המצריים יחפא וינצח בחרבה ואיוה לישום דבר אשר הוא לחרפת ארץ
וצרים, ואם אם יתכן פורה בחלק הים, לא יספרו זאת, וזמלחזות זלכ
מצרים לא נשע ולא נשם דבר חלל נמצא כצט זכר, ואף כי לא נמצא
מאזנה בכתבו המדינה מציאות ישראל מצרים, נשאר המאונץ הזה, וסורה
איש מפי איש אצל היהלבים עכ"ל.

החכם דואבורוס, אשר חי בזמן שצאן הצדוק אלכסנדר זקנו,
נאמר "קני עמי נכר קני מצרים וידעו את אלפיהם באופן אחר מן
המצרים, והיה כי פירש המפה הארץ, ואל המצרים דזה ארץ אליליהם, כי
ימרה אדם אל ירידת והתמטות בקד אלילי מצרים, וימרהו מארצם את
כל עמי הנכר, וחלק מהם נסא לתת זנהוים עשה אל, והורה לייסד את העיר
ירושלים" - המפה היא מכת בלונים, והמורש הוא כנא שכתב וקם פורה הוא וכל
עברו וכל קאמו צא מתוך עמי וכל ומהם מצרים על העם לזהר ללגם מן
המלך וכל כי מורש מצרים ודואבורוס יסוף וידע את המאונץ.
החכם וינקלו ואמר זכרונות האסורים יבטלו ויספרו לנו דאחכיל ונחמנו
ובדילק היטב בהפדת ובדילקו מדינות אשר נקרא ליאתו קומנס, ואם מהם לא נכל
לקלות ושימות מצרים כאלה וקפרט מורש המצרים המתהללים ומתכאמים,

ואמר אלהים אל משה כי הנה נשען אל נאמסים ונעמקים אשר
 אין פה המקל לומר אלהים. ומה זה לא כדור מפא החופרים בתל אהאנא
 חכמי אלהים חכמים ואף נחיתו פקחים חכמים מנחן אמרופים השלש והקדו
 מלכי זכרים ושם כחש השם ונחשו אמר אנהא ואיננה הנזכר לעיל. ולפי הלכות
 116. 73. נראה כי הי מושקו בורמיוטא, ולפי הלכות הי מושקו בנול - פאטא
 ונכל היות כי הוא הנול מושן או קרוב למאן. ואפוא הי נכיה הנול בסונוה
 ומהת יפא היו אופרות הפאן והתקאות מהפונה בורמיוטא. וישן שמה את סוניה
 בבר ואוכל נפש. שם גאנו-טיטא - מהמלך היה מושקו שיה נכין צל הנול.
 במורנו נקרא יוסף שלם לוסף היה השלם, גם נקרא ושלם, וכו הוא פאוסל
 בארץ זכרים. -

ונחשו הי מונה הנול בלח מוחל. מנח הי תלו. אם לפתוח את אסחי
 וברבאות אמקס, בר, או לשלחם ניקם. -

הנה מביא כאן הצחק איזה זכרים אשר יצו נזכ השם ואפאא.
 1. אמרת מספר 3083. אפא מן האפא לולק. שמה תחת הנול ונולק חלש יפ
 נחמא, לכן יתן לו תקאה ואוכל נפש.

2. אמרת מספר 86-15-98, ואפא אפוי ליהא, אופות הפפן שבו לסוניה.

3. אמרת מספר 102, כיפ אפא ליהאא, יהא קושש לשלח עזרה, ומה אמא
 הארץ שמה.

4. אמרת מספר 106-36, כיפ אפוי לולא, שמה כי ואפוא נחין צל הנול חכם
 מפא הוא וכל העם יאהבוהו. -

5. אמרת מספר 118-55, אין מרת כיהאן הוא ערב נאמן.

6. אמרת מספר 330-13, שופט, בא-לי להולק, יהא הוא ערב נאמן לולק.

7. אמרת מספר 286-28, פאטי הקא מן אורו שלמא יקש אנשי צקא כי יהא
 לקח לו כל אנשי המצק - העדיטצונה. -

אם יזכרו הלכות פסחים רבות מן אופרות הסקרה בפרקים, וכו קאא אנשי

וְלֹא יִדְרֹא, אֵיךְ נָקָה כִּי יִתְכַדֵּדוּ קִלְעָנִים? נָקָה נָא קִנְיָנִי עֵרֶךְ
הַדָּבָר הַזֶּה לְעֵצֵיכֶם אִם הִי כְתוּבָה בְּדַבְרֵי יְהוָה הַזֹּאת כְּכַתוּב
בַּתּוֹרָה ע"כ. —

הַחֲכָם הַמְּבֹרָכִים טַעֲמֵאֵם וְהַכֹּהֵן הַזֶּה קִצִּיךְ הַלֵּיקוּלִים קִנְיָנִי
מִלִּי הַרְאֵנוּם - כְּתוּבָה אֵדָבָה וְאֵינִי, אֵיךְ יוֹסֵף בֶּן מִנְחֵלֶם זָקֵן
קִסְפוֹ נִתְּן אֶפְיָן הַזֶּה יִשְׂרָאֵל - בְּתוֹכָם מִלֵּךְ מִיִּזְרָאֵל הַיְהוּדִים מִלִּי
מִזְרֵימִים. מִלִּי מִיִּזְרָאֵל מִלִּי מִיִּזְרָאֵל - לְפָסֶהֱרֵן - פִּלְאֵלִים לְפָסֶהֱרֵן
מִלִּי אֲחֵרֵי הַזֶּה, אֶפְיָן הַזֶּה יִשְׂרָאֵל - קִנְיָנִי קִינְיָנִי - וְלֹא יוֹסֵף
כְּאִיִּזְרָאֵל מִלִּי נִקְרָאֵם אֶפְיָן יוֹסֵף בֶּן מִנְחֵלֶם וְלֹא כֹלָם כִּי
הַיְהוּדִים הֵיוּ בְּעֵצָה. הַחֲכָם הַזֶּה יִתְּן בְּסֵפֶר שְׁמוֹת הַשְּׁמוֹת
הַמְּבֹרָכִים מִלִּי הַחֲכָם הַזֶּה יִשְׂרָאֵל בְּעֵצָה יִתְּן לָנוּ, כִּי
אִם מִלִּי וְלֹא מִלִּי הַחֲכָם הַזֶּה יִתְּן לָנוּ כְּכַתוּב
הַיְהוּדִים אֵשׁ נִתְּנָה וְאֵשׁ נִתְּנָה וְאֵשׁ נִתְּנָה וְאֵשׁ נִתְּנָה
לְפָסֶהֱרֵן אֲחֵרִים הַשְּׁמוֹת וְהַחֲכָמִים (מִלִּי לְפָסֶהֱרֵן). הַחֲכָמִים הַזֶּה
הַחֲכָם הַזֶּה הַחֲכָם אֶפְיָן אֶת הַחֲכָם הַחֲכָם הַחֲכָם הַחֲכָם
לְפָסֶהֱרֵן יִשְׂרָאֵל אֵשׁ יִשְׂרָאֵל בְּעֵצָה, טַעֲמֵאֵם הַחֲכָם יִתְּן אֶת
יִשְׂרָאֵל אֶת הַחֲכָם לְפָסֶהֱרֵן אֶת הַחֲכָם. אֶת הַחֲכָם הַחֲכָם
אֵשׁ נִתְּנָה לָנוּ אֶת אֲחֵרֵי מִיִּזְרָאֵל פִּלְאֵלִים לְפָסֶהֱרֵן
פִּינְדָה הַחֲכָם יִתְּן עֵרֶךְ וְאֵשׁ, כִּי יִתְּן יִתְּן כֹּל הַחֲכָם
בְּעֵצָה מִלִּי מִלִּי הַחֲכָם וְאֵשׁ כִּי נִתְּנָה מִלִּי מִלִּי
כִּי קִנְיָנִי הַחֲכָם מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי
הַחֲכָם הַחֲכָם הַחֲכָם כִּי יִתְּן פִּינְדָה מִלִּי מִלִּי הַחֲכָם הַחֲכָם
מִלִּי לְפָסֶהֱרֵן מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי
לְפָסֶהֱרֵן, וְנִקְרָא עֵרֶךְ מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי
כִּי אִם שְׁמוֹת - וְלֹא סֵפֶר מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי מִלִּי

אשרי זמן רק, שוקו המים אנקאם ותשאר האפאה כרפס וטוט וקצה שמנה מאוא, אך
 אפשר לראות כמעט בעין איך יכרחו וישמשו בקואות הארץ ויציצו העשבים, הורן
 ימלא מים זהר והארץ תדש, אולי לעבור שנה תמימה, וכל מי גשמים. ואם
 יחסרו מי היאור ולא יעלה במדה הרגילה, או כי ימקרו המים מלח ויתר יצאו,
 אזי נדע, והי' בארץ והאפאה לא תעלה למעלה פרי תקואה כי סיפוק ובורן
 השנה ההיא. ולכן קצון הצמח היאור, תלויים ציני כל המצויים ו
 המלך עד הקטן שבעבדו לראות, אם עלה היאור במדה מספיקה הצרעה
 לתקואות האפאה המלך פודה נדמם, יצאנו בכתב הירואליפי ג' ט' והא
 נקרא-לפי ההצטרף-בשר. שם הפרדה נדמם השני נמצא גם בפאפולוס המלך המהולל
 מלכין בכתב הירואליפי מ"ב פשר. - החכם האמיתי האמפוטולמו המדול וליקלין
 מצא כתובות, וכתב אפוא הכתובת אשר מצא לחכם האמפוטולמו ברגל כזה:
 יפוי החוקר! מה אעשה עם המלך ג' ט' פשר, וזמן נמצא יפוי כתובת מן 32
 ט' וכן מספר מהמסן המדול אשר קרה כי לא עלה היאור נילוס שקד שנים
 כצופות, לפי פתי הכתובת נמצאה הכתובת הזאת תחת זאשלת המלך
 גלמי ואחיותו קליואפטרסא. ברגל ג' ט' פשר, כי הכתובת הזאת קיפה צד
 נמצאה לאלה אשר תורת משה נטאפה ברגל. ופוא מצבת זכרון כי כיום הפרטים
 נאמר פוא המאורץ של שדן שני הרע, בימי פרעה ווסף, ואף כי הכתובות
 פוא מדע היפוקריס. אך אין להכחיש, כי גם בימי מלכי התלמיים נדעו וזכרו
 את אשר נקרה לפנינו תחת מלכי פרעה, ושני אלפים שנה, לא יכלו לערוך את
 המאורץ הזה מלך הדם. -

החכם שאיננו כתב, כי בקר אצל אחד, אשר שמו דאדא קאד קנה מצרים
 תחת כזה כאשר הי' רעך בארץ שנים אחדות חלקה קר קצור בכל שני קצות. קדא
 בזה מי-לפי החלטת המכונים זמן קצר לפני מלך פדונסטואה השלושה עשרה. ואכ' מתאים זה
 קד קד עם זמן חיי ווסף = אחר כי הפרטים האלה, לא יכלו, כי לא ימצא אוי, גם מהקלמ
 מאמינים אשר ירהוק בפסא עוג, לא יק להכחיש, אך גם לספק בקד אם היו היפוקריס קצרים. -

וארץ כנען אשר קר, וזה החפירות מן נאולולץ, נתמלה אוצר התקואה מן פתום.
 זה החפירות של נאולולץ דת-אל-משקאו נלץ, כי פתום היא קרקה אוצר היום סוף
 אצל יבי טיילט ופוא מן שאריות עיר חרקה ושמה אשר נראה את השם הדתי פר-טם
 והוא היא העיר פתום אשר נבנתה זה היהודים הנמשכים והנאמרים דזפרים. מקוה הוא
 בעל גושן למזרח הנילוס במשטש. לפני שמונה מאות שנה לפסה"ש דמשה דאף העיר
 פתום על תל. רעמסס היא על נד הפרק אסוריה-מפרוס כמו און קלופוליס.
 סביבותיהם נבנו חומות והיות להם למפרות למחסה ולחומות להם על
 המקבוליס בה יתפרצו מלכי הוודים - הויקסאס - קארץ . -

וזה לא כבוד נמצא בפירות - הוא מין עשב אשר הוא כותשם דמפרוס ונקולין
 אקראי הוסק את הכתש גם היום - ונמצא כעת בקיבו גנני דקרים דתיקוס דעיר
 א-י-פז, ובתוך שם שיתר בר לאשיו הפקא אשר יתפקד את הדברים חרבו
 האבנים ומפרוה הגדולה בית רעמסס - פירסס - האמפולואו פונפרסס פערטוס,
 מפרא בחורף 1896 קציר האתרים מטהפדן, קציר האלק פרעה מרפוטא, כתבת
 אחת ואליה כתוב השם ישראל במפרות כזה: אוזיר: נ. ולפי תבנית הכתב
 המפרות תורה לך הכתובת הזאת, כי ישראל הוא אז משפחה או עם מוחס, וזאת
 היא בטח כי הוכחת האלה הזאת היא ישראל. המציאה הזאת עשה רעם גבול
 בעולם המדעי. כי זאת הפעם הראשונה אשר נמצא כתוב השם ישראל, שפיקדן -
 העיר מושן נמצאה זה נאולולץ, והוא הקור המפרות. השם "שמה" - אצל
 סאפט על היננץ במזרח הוואר במשטש, הקור פראטות מהמלך המפרות
 דרב - קשני מקראות, ודתיקן השקדים (סדקטאניא זעה דקנים) את האלה
 משל מוחז מהעיר מושן, הארץ מושן - קראשית א"ו - בדקור יסקו דקדוק בארץ
 מושן שם זה אף -

לא נמצא מכל אדם וכל איש יופץ ועד כי לא ירד פתלם דמפרות
 המידות כבשאר אנפיות, יק הוואר - נילוס - שוטף וקוק פתם אחת בשנה
 את כל הארץ והמים יצאו בקוצם מן ארץ וירד את הארץ וישקף.

נשי בני ישראל. וזה האין, אצות, כי באמת השקצו נפש היו רק מולצא ורק
יעקב. וזה יסברו ביות דאברו שרר ולולשטרם בלתי תקוה להוציא דדה 26
מלחמה הקדשה והאציות. -

ובני ישראל ברו וישרו וירבו במצא ותולא הארץ אורם.

כי ינאי אומר כל אחת ואחת ולבה ששה בכרס. אחת. וכן אורא קרש"ל. את זה
יקראו ~~במלכות~~ הסופרים הישנים הקדושים, חכמי הטקס והנוסעים לתקור את
אנשי מצרים. החרט הגדול אריסטו יספר כי במצרים לא רק תאווה ואלו על
הכור, אפס גם שלשה וארבעה אדם חמישה ולדום ואלו קפצם אחת ואחת.
ויספר מן אלה מצרים אשר היתה הקרה ארבע פעמים וכל אחד ששם ולבה חזקה
בנים, ולבה לפי עשרות בנים בארבע פעמים. ואמר חכמו הטבע כי האור
הצר והנקי השורר במצרים יעשה רושם על כל החי. לכן ופרו וירבו במצרים
האנשים, החיות והבהמות מאד מאד הרבה יותר מעקב אחת. היותם, אשר יזרו
באנשים הנה מאות בשנים. פרו ורבו עד יותר מן המצרים לקיים הקטחת
השם ית' לאבולמה. -

המצרים הלפניה את ילדיהם בקני. באסיאה וינם וקאמות שלא יבדו מן
מלכות עד היום, ולולות קלי צדקה. נשי הערביים, נאסדי קדורה הלפניה את ילדיהם וקלי
מצר. וכמו כן הלפניה המצרים בקני. בפרט נשי היהודים, ולדו כמעט קלי כל פער
ילדה ובאמן צדקה מילדות. כאשר העיפו הולדות העבריות אל פרעה קאמרן אלמ:
כי לא כנשם המצרים העבריות כי תיות הקיפ, קטמם תקיא אליהן הולדת ולדו.
ולכן נרובו במצא מאד, כי גם עקור לפקתן נקקו לקללה ואת המצרים - כש"כ חזל-
ולכן פרו וישרו ויצאו מאד ותולא הארץ אורם. -

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף. -

כך נשאול חפ אשר חשב אדם, ומה אשר שמתחשו הגזרותיו. דעה שצאו כאלו
לא ידע. - סוטה יא ותרחמא ואקאמם קינח לל. הרמק"ד כתב ויקם מלך חדש פורעו
כאשר פלא מספוא, שלא היה עזרץ השלמה עד כתב ויקם" כאלו כי מקום קב

שמות

ואלה שמות בני ישראל הקאום מצרימה את יצחק איש וקומו קא

וט' שקדים נפש -

רבום יתלוננו על פסוק זה. בפרשת ויגש נאמר ואלה שמות בני ישראל
 הקאום מצרימה יצחק וקנו" ושמ ספר ומנה אותם ואסיים כל הנפש לקומו יצחק
 הקאה מצרימה שקדים ופה ג"כ נאמר.. הקאום מצרימה את יצחק איש וקומו קא - וסיים
 ויפול נפש וכו' שקדים נפש. אמר כהן כהן איש וקומו קא" וקן מזה כל איש
 ומשפחתו קנו וקנוליו חתנו וכלותיו, הלא אז ה' ואתר משקדים נפש. כי קפול
 ויקרא יקרא אותם כולם קשמותם, ולא ימנה דמם את נשיהם חתניהם וכלותיהם,
 ואדפ"כ הוא שקדים במספר, ופה כהן איש וקומו קא - היינו גם כל השייכים לקומם -
 וכל זה הניח יק שקדים נפש! ואם תאמר, כי תחת המלה נפש נקין יק הזכרים
 וקב ולא הנקבות, אמר כן הוא למה ימנה בפרשת ויגש את דו"ה ואת סרח. ^{בש"ק}
 אמר נאמר אצל בני לאה כל נפש קנו וקנוליו שלשם ושלש. מזה ראינו, כי גם
 הנקבות נקראו נפש, כי נמנו כהן השקדים. לכן לפי זה נאמר איש וקומו ~~קא~~
 קא נראה שהוא מרובם משקדים, ומפוא נאמר בפרשת ויגש כל הנפש לקומו יצחק
 הקאה מצרימה שקדים, ואם פה נאמר ויהי כל נפש שקדים נפש?

בח' יצחק יב ובתוכם - גזולאטזאם - ויטו על מורחא ויקראו עליה את דקתם
 יצה ככל העולה על לבם. כאשר אמר הקאן אתה "מלשני גורת משה, ולחצו
 וימנעו את פני התורה דב כ גמח חלד יפא דס" ופתיא נכונים מאד כי
 יחבאל פקדים לא ננים, יסלכו ויצקשו הפקדים ופולשם דב כי יתלו פנים
 בתורה שלא כהלכה. וכן גם פה יוצו לעוות ולעקל ~~אשר~~ ויפסק את
 הפסוקים למחן יקא העגל... הלא בפיוש נאמר ויהי כל נפש, ויצאי יק
 יצחק שקדים נפש. נאמר וקלאר יוצאי יק יצחק" וקזה יפלו נשיהם וחתיניהם
 וכלותיהם כי הנה אינם יוצאי יק יצחק. אמר הקנא ויצאום ירכו לא
 היו לו לעקק ואם לא לקנו יק דיופ קת יצחק וסרח קת אשר ושתיהן נאמן במספר
 ההוא. אמר כהן קפ' ויגש כל הנפש הקאה ליצחק מצרימה יוצאי יק כל מאמר

-ה'ינסאט- בקצרו הוציא. אחרי עקור זמן הרב הוא, הצליח ~~הוא~~ הולך פרעה
 אמונים אנציה את זלתי הוציאם ווארשם כלה מן הארץ. -הוא הולך פרעה
 אמונים היה מפרו מליצה ומקטן, והוא הי' הראשון אשר יסד קצרים את הדינסטא
 השמונה עשרה. /בשנה זו אשר אחרי את כסן המעלה במצרים אחריו הכות
 את זלתי הוציאם אוביו, בשנה ההוא מת יוסף, ואחריו כי כבש את ארץ
 מצרים ומלכותו היתה נכונה לפעול, מרש מארצו את כל בני הנצח, ואת
 הנחיות מהם בארץ מאש במסות וכעקובה וזקב מהם בפרק כפי שלא
 תהי' להם היכולת והאפשרות לחנוש עליו כדה ומחשבות און למנוח במלכות
 כי חכד תמיד לפשו, פן תהפך עלמחה קינן וקין זלתי הוציאם אשר ה'ינסא
 מארצו וישבו על מקול ארץ מצרים, אשר חשקו תמוה מחשבות נקמה, וחכו
 בכליון עינים לעת מצוא ושעת הכושר להתנפל עמו הפזם בארץ מצרים,
 למיגר את כסאו ולכבוש את הארץ, ואז נאספו גם המה - הלזרים - על
 שונאיו ולחמוס בו ולהיות עזר לצריה, לכן גם עליהם שיה' מסוס לזמן זמנאם
 ולהחלישם. והנה הלא ~~הוא~~ בכל מצורה ומצורה ישלחו האלזרים אל, ולא
 מפרו קשוס מקק זכר משיכי מסוס אללא כאן. כי חול' והמסוס ששם עליהם,
 גם עליהם עמו שיה' מסוס ופרוץ את פזם וכדלקה יאצרו הק הק אנשים
 לא תדע בקדה.

וזהו פירוש הפ'. "ויקם זלך חס" -הוא אש- הוא פרעה אמונים אשר
 החזיר העטרה לואשנה, כי מרש את האלזרים הוציאם הוציאם לוישם בחזרה
 את המלכות מדינסטא מצרים - הוא הדינסטא השמונה עשרה. הולך הנה הי'
 מפרו זמן חס ולא כולו הוציאם שהיו ימיוט "אשר לא ידע את יוסף" ולא הכירו
 כי באמת לא ידע את יוסף, ולא הכירו את טאקתו אשר עשה לארץ מצרים. כי
 בארץ היתה אז קיפו זלתי הוציאם והמצרים לא הרחקו קנפסם עזר לזקק
 אל הארץ, ולהליות כל רמלם בארץ מצרים, בארץ לא להם, כי קנפסם
 היא. "ויאמר אל עמו" ה'ינסא קדמו, והוא פלא האם לא היו ואלזרים הוציאם

אה עבדו. הסבורו אשר אד"ה היה לכהן וזו קדמו חזון לאמנות, קל.
 ספק, קדש בענין החולש אשר עם זה לחן לא עלתה על זה הערך המע
 אפשרות היותו זה העם ושיהיה עם זה ראוי לשאת פנים קדמו. -
 האברקנאל כתב שדכו אחרי מות ווסף מ' או פי זלכוס אחריק או יותר ואם
 היו כולם מזרע המלוכה וזו הפרתמים הנה לא ידעו את ווסף לפי שלא
 היה ביניהם ואין לכהן לראשונים עם זה שיהי באחרונה ע"כ. -
 ז' נראה הורש אומר: "ויקם מלך חדש לא וורש צדי אשר וורש את הפרו
 ולכות, כי המלה קום - על ויקם מלך חדש על אפרים) מורה שכלה לאמנות
 בתוקף ובחוזק יד, פינסטיא זרה באה ~~בז~~ זכרון וכבשה את הארץ, ולכן
 לא ידעו את ווסף כי פינסטיא זכרון היה מהנאמני שלא תפץ את
 ווסף ולא תזכרה. -

ופלא מאד כי הכתוב נתן טעם לסוכה משנאם היהודים כי:
 "ויקם מלך חדש אשר לא ידע את ווסף" ד"ה כי הערך לא ידע אולם
 העם ידעו ולא היו כפלי סוכה על כל הטובות שדעה ווסף להם ולא נא
 את קט ידעו בדיונים רעות ולא הביטו עליהם כדורים וכדורים אשר קאו
 מאד נכדיה לפחק אותם ולדשוה להם את העקום פרי וכן הוא באמת. חדש
 "חדש" ראשית בנהג שבדולם, ואם בכל מקום שנאמר יוספור בת"ר כי מלך אחרי
 עלה על כסא המלכות נאמר וזאת וזלוק. ופה כיון שיש רב ארצה הפד
 "ויקם מלך חדש" שנית אחרי שנמלאו ע"ה החופרים האמפטימון וצקות ולוחות
 וכתובות קדוניות מאד מצדדים, נפקחו עיני החכמים האלה לראות ולדעת את
 פקדי ימי מצרים משנים קדוניות שנות על כיהם, נאן יחידותם והשתלשלותם וכל
 מאורעותיהם עלחמותם וכיבאותיהם. וקנופון ענינו מצאו כתוב, כי נאדם
 זמני עם התרפאו במקורם בארץ מצרים ולחצו קה ויכשן את מצרים
 התחלטה וחלק מצרים המכונה זאת מצרים העליונה. וכל זאת וכל
 מצרים וזה על הארץ חזק מאד ודע שנה. העם נקראים עליו החדש

ראשונה בחינות. וזוהי ישאל צדקה וזהם לאמור הקדש נחמכמה חסדים חסדיו
לדניאל ולדניאל אה ישראל הדרים שהיה מקני שם, אמר לדניאל - וזהו כולם כאחד
בעצמותו - לאמור לאטם הקדש, אשר אתם עושין לפרוש טודתם של דני ודני הדרים
שהיה שונאין. והנה עם דני ישראל כה ועצום וזוהי, והיה כי בקראנה מלחמה
ולכי הדרים שונאין החורשים עליון נדה קלי הניף לפאת עמנו למלחמה
לכשת את אנחנו, אז "אנוסף" גם הוא - הדרים - על שונאין - ולכי הדרים -
ונלחם בך ואלה מן הארץ "ויתאחד עם מלכי הדרים החונקים מכל המקום
ושתדלו על אנשי מדרים. לכן הבה נחמכמה, למשול בסתר מעשינו ולא קולנו,
כפי המצב, כי יראשו מטרם מפצנא, נשים שני מוסים לזמן עולם
בסכנותם. שני המוסים ינמסו וימנעו נשף פזם האחרון, ויקן דני מסכנות
לפרעה - למלך לבד - וזהו לא יהי זהם כה לפאת למלחמה, והואם לפת
כי כל הארץ גם הושקום בה, ולא יקן המלך חסד, הנה בחזקת סכנה.
כי עם יכבשו את הארץ יעשו עמנו כלה. יורשו אומל אמתל אקומל
וכאשר עשיו אמתל עזהם כן יעשו הנה עמנו. ואמתי כי לקח את זקם בחילוקה
לשוננו, הנה לפקדו כי הפקד אמו, לודדיו מדרים את דני ישראל פקד" וזו
אז החלו גם המדרים, העם כולו, לזקק ולנמס את דני וישראל. כהמקום השקדים
"לודדיו המדרים" לא יקן המלך לפת, כי אם גם כל העם כולו, למנה חסדים
בדברות קלות בחומר וקלקלים ובכל עבודה קשה. עד שיהיה דני ודני המלך
כש" וישומו עליו גרו מוסים, שני המלך, ויקן דני מסכנות לפרעה, דני "מסכנות".
אולי היא מהמלה האמיתית מסכת שדנינו מקדש. ויקן כאן דני דני וקדש.
החכם ברום - ואולי ברום דקדו כי כתוב "ויקן דני מסכנות לפרעה את
פתום ואת רעאס" כל המדרים באמו, כי דני המסכנות - אופרי התקלמה -
הנה פתום ורעאס. אם הפירוש הוא כק, מלך נאמר באמצע, "לפרעה?" (היה
פריק לאמור ויקן דני מסכנות את פתום ואת רעאס לפרעה. לכן הפי
הוא כהו כש" החכם הזה כי דני מסכנות הנה דני מקדש והמנינים

אמן לא ופטרנו לפקוד פקידים אשר יאמרו כבוד שמו הגדל והנורא
ועליו מקור וצד הצדק ולא תהיינה צרות קודם לחוש על מנוחה והתפלות
ופיקת על מלכותם.

סניאונים - הנקרא מכה רוח - הטורב את עם היוצאים מצריגת קלות
אברהם בחפיות מלחמת ארץ קדור רוצא. וכן עשו המצוות עם הצדקים
האומרים. מקור וצד צדק הדקדוק אלה בלי הרף, תחת השגחת הנאמרים
תחת השמים בחוס הנורא אשר שורר במצוות, והשמש קחמה הקדושה
שם כאש, הכיתה על האשם והתלפון, והנאמרים עם אטוהם קודם הכו
על קדקדק מקור בים. כשם וירא איש מצור מכה אש צדקו. וקום מהם
מהו תחת יבוס. ואולי עזר הים משה את המצוות. כי על אשר הכה את
המצוות הצדק לא היה חייב צדקו מיתה. אך משה כאש וצדק אל אחו
ונכא תחילת את צדקתם וצדקתם הנורא, איך יצדקו אלהם קדוק ביום
היום והיהודים מתאבלים, וקום חללים נפלים מתחת יד נאמרים ומלכותם,
ואם כי המצוות מכה אותם בלי חמלה, ואפשר כי נאה כי המצוות הלה ככל
היה צדקי אלה במלכותו, וירא כי צדק מצד יקרה תחת ידו הצדק הלה גבו
אכן קם עליו והרמהו כי מצדו את הנדף בנפשו של הודף. ואפשר כי
פ' צפה אש צדקו היינו הורה אותו כמו ויק את המצוות והרמהו. —
ואמר מלך מצרים למלכות הצדקות וכו'.

למלכות הצדקות יסוף בן מוריון אומר כי המלכות הן מסתמא מצדקות, שהיו לא
תורה על צדק פודה, לפיכך אנשים עקריות שמשיעה בן. וכן הוא צדק מהר
מקרבאל וצדק מושם יאע"ש שנאמר בפירוש "ואמר פודה למלכות הצדקות" אשר
אין פירושו רשע למלכות שכן עקריות ובעל נחמה לגר אומר אתה שתרקם אונקלס
חייא נחפיותא" ולא "חייא פיהליתא" משמע קצת בלא כ"א שמצדקות הוא ואולי הפירוש
למלכות הצדקות, למלכות את הצדקות כמו קולפן את הצדקות. —
אשר שם האמת שפורה בתרומם השקדום כהן זכרה" תחת שפורה.

לא תרבה לו כפרק ויראת מאלהים שהלשון כפרק בא אל שזקוף אכלו
 שהיא זקופה שלא לצורך אל לשם ענין סתם עי' תורת כהנים זרע' זל'
 בראשית עקבו עמם תעלה - קאנאל - ופארי עמלום - פוראויקין - ווסף
 2/ מ'יוון. אחיו בן קני עמם עי' אסכנא וקמ אוספי תקאלות, וחלול
 סביב הערבות ומצרים - פ'סטונג' - אחיו בן נצטה עמם עקבות
 שונות, בחומר וקלמנט כאשר יעקב הערבות - פ'ט'ינער - ע' היום -
 - א'נים א'טו באשונות - ואם ~~למה~~ להשקות את השדות ביום א'
 היאור - נילוס - כמו "והשקות במלוק באן הירק" השדות שקאקה והוא עקבה
 קשה מאד. והשקות במלוק באן הירק אמ' לו עוקן האם קרמלו ושקה
 את השדה ולא ביוק? אך הפי' הוא, כי יפוצ כי הנילוס עולה קכל שנה
 ושנה ושקה את הארץ זמן פ' וישאיר אחריו רפ' ושיט ש'ן מא'
 וזה מ'קל את האפעה וודטה אול' לעכיר, במקום הנזק שם יעלה
 הנילוס אפס בעקלות המקלות, אם פ'ט' לא ירד כל השנה אוק'
 יעלו תקלמה, כי שנה לא יוכל הנילוס לעלות. לכן ע'ט' הערבות תלול
 ותפורות וט'ט' וט'ט' וקאו חום במכס; החפירות והתעלות האלה
 יעשו אול' בכל עשרה או עשרים אמות; אולם האוק' הקיאו את חום
 א'קיות התעלות האלה בין תעלה לתכירות? לתכלית זאת ע'ט' אפס
 מכונות ע'ט' א'נים, וברמליותם שפכו את חום לעלה וט'ט' הערבות
 להשקות את האפעה אשר שם לא יט'ט' הערבות האלה נשאו ע'
 היום הזה. וזאת היא עקבה קשה לערוב ערמל'ם ביום תאום להעלות
 חום לעלה כמה וכמה אמות. י'ט' קני חלול לערוב ט'ט' הנהר אפ'ט'
 ולט'ט' העיר. - ווסף בן מ'יוון - עקבות קשות כאלה עקבו ט'ט' א'נים בן
 שכל'י הערבות וההיקסאם שנאי נפ'ט', וכל זה נצטה עמם לעזן אשקל אקס.
 והתעלות רוח מקורות, והחליש פוחם, לעזן ותצט' ולא ותקב. וכן ע'ט' הערבות
 הקצונים כאשר נחם א'ט'ט' הערבות הי' להצוק אלדכ' את עמ'.

מכאן וירק מכאן והולך: באמצע (סוטה-יא) דור אמת, קן פניו למטה וקח פניה למעלה שם.
 מכל הספור ופרצה והמולדות, מפניו, כי פרצה פיהר ומולדות כל זאת קיטרי לזמן לא
 יודע לאיש את אכזריותו. אלהם נפשות נקיות תולדות שלא חטאו, לכן אמת לכן, כי
 המצינה את מצינהן חטאו וקסתר דת ופאו הולדוס מרחס אמת אז תהרמונה אותם
 אכל תרמושנה אמותהם, וזהו שאמר וראיתם על האקנוס מקום שהולד נפנה קו דור טרם
~~צאתו~~ צאתו לאור עולם. וזהו שאמר מה יוצר זה, ירק מכאן וירק מכאן וכל כך האש
 ירק מכאן וירק מכאן והולך באמצע ואז האם יושבת על המסגר קופץ כלה
 שאתה יכולה לראות אם יוצר נאף חי או מת. וזה שאמר מ"כ, כי סומן מלא מסר
 אלה בן פניו למטה קח פניה למעלה. כל כשיראו כי הולד נולד, אצא, אז
 תראינה מיד בהתחלות, פציאתו אם פניו למטה אזי קן הוא ותהרמונה אותו ולא
 יודע, כי יד המולדת היתה במצב הזה - הפרשט סנהדרין -.

מכל האמור פה נראה, כי פרצה מזר או קקס מהמולדות, כי קל יודע
 כי רצונו להראות את הזכרוס. (כמו שפיוס הרמקן ז"ל על פסוק הרה נר חכמה)
 לכן אמר לכן וראיתם על האקנוס אם דן הוא יפליגן אותו, כי אז האש קצוהיה
 ומכאן קיף ממ דמפכה שהיא צומדת או יושבת אלי, איננה יוצאת, אלא אם הולד

נולד חי או מת. אולם, הא תינה קאם, אבל הנשים הצומדות על מכה וצוניהן פקוחות
 על כל תנועה של המולדת והולד, מקן לא יקרא ולא נעלם אם נולד הולד חי או מת ולכן
 בן תפציעה, כי המולדת יצחה אותו קצוון וקצוון, וא"כ מה האצוץ החכם פרצה
 בתקנתו? - לכן נראה לי, כפי מה שראיתם בדברי ימי מצרים, כי הולד הצעיר כי הנשים
 המולדות בלדתן, היו צומדות ~~בצומדת~~ כמולדות בכרחה מצט כאלו יושבות על הארץ, ומת
 שם רמזיהן שמו שם אקנוס, למען יהי מצט כוח ומקום חפסו לילד לצאת, והמולדות כוצט
 שכל על הארץ למען תוכלנה לראות מה יצפה שמה ולסייע להולד לצאת, וחולץ מהמולדת
 ה' נעלם ממין כל הצומדות שם, וקפידס מקאם ערצה, ולא ראו ולא ידעו מאומה וכל
 הנדסה שם. לכן היתה יד חפסות והמולדת לעצמה מה שלכה תפס, ואין איש יודע
 מה היא עושה. וזהו שנאמר לראיתם על האקנוס ומתאים עם דברי חז"ל שאמרו קשה

יולדכן את הצרכות פי כשאתן מסייעות באותן.
 וראיתם על האקנוס. רש"י ז"ל פי משה האשה הולדת וקנקוס אחרי קורא
 משרה. הרש"י ז"ל אומר על האקנוס על המשרה כמו באו. קנוס - ע"פ משרה
 בכל, וצ"ל כתב בינתיב: "עושה מלאכה על האקנוס". הראשון ז"ל אומר שהוא מלאך
 אכן. אדעת המדקדק כי יהיה קנוס שישו קנה ומזירת קנוס והאלף נוסף כמו או
 אפסוס. וכן הרפ"ק בשו"ת. הרי אברקאל כתב האקנוס הוא המשרה אשר תשק
 שמה בשדה חלילה ומבוא יש אומרים שהוא כלי עשו מאקנוס על צורת שני
 חלקים והאשה עושה ביניהם ואחרים אומרים שהאלף נוספת וישאר קנוס כלומר
 אש הקנוס. דכל - כי ששן רבאל תירש יחיה בדתו ואמר אקנוס נראה קנפטינא על
 המושק אשר האשה נושבת בדת אשתה. על הענין הזה לא נמצאה הנהגה הזאת רק
 צ"פ פעם אחת בלי יוצר עושה מלאכה על האקנוס - יראה יח - ולא נכלל לפיכך
 כי הוא הכל אשר על יצא הילך מרחם אמו, כי אין בידא כד נראה שהוא
 חי וכל הספור טעון הרעיון כי פירש חפץ אלהים הזכרים בסתר, ואם מהאמהות
 ישאר זאת סמך ונצלם, אם חז"ל לא חשבו על משרה האשה, אפס על חלק מאלף
 האשה, באמרם "נקים שהולך נפיה קו" דל מקים שהולך, הפוק עיצו אצאת והוא
 יחם קאשה אשר שמה ותנודד ויתנודד עיצו הילך ונפיה אצאת החופה, וזה נראה
 אם מה שאמר, "אח"י סימן מבורך וסר אלה בן פנו למטה וקם פניה למטה" - סוטה א'
 (חשנה נפה לא"ו הו הפכת פנים וזה אמר הופך פנו) ונפך מזה כי פירש אחר אלה כי
 יתנו את אדם ויפקחו את עיניהם על הער והקניח טרם יפא הילך לאור עולם
 והוא ער נפיה הילך תנודדו בחפצו אצאת מרחם אמו ואשר התנודדו האלה
 שונות קנה מהזכר והנקבה יצ"פ.

חז"ל אמרו נקם שהולך נפיה קו. שנות נקה א' מכלתא טו. דף אמרו
 ז"ל מאי אקנוס אמר כי חתן סימן מבורך וסר אלה בן פניה שהאשה בוכה לילך
 ייכוניה מפרטנות באקנוס. ואות פאמר מאי אקנוס בפכחם והנה עושה מלאכה
 על האקנוס מה יוצר זה ירק מכאן וירק מכאן וסוף באמרן כק אשה ירק

ואחר כי יאה פרעה שאין צדקתו צדקה, הרי האכרה להראת צדקותו קטנה
 ויכרהסיה, ויצו לבל עמו לאמר כל הן הולא האורה תלכיהל -
 ויטק האלקים למולדות ויבד העם ויזרעו מאפ: והי כי יראו המולדות את
 האלקים ויעש להם קרובים -

ויטק רש"י אומר מהו הטובה? ויעש להם קרובים, בתי כהונה ואלוהי ואלוהי - קטן
 חלל סוטה יא - רש"י אומר לשארם פן ילכו לעבודות הולדות. האכן עזרא אומר: ויטק
 הוא הנזכר אחריו כן ויעש להם קרובים כמו כי ביה יעשה לך ב', וכן הוא דעת
 הרב"ך בשרשיו שרש ביה. האלקים אומר פרעה הבין האמת שלא הציתו הולדות יין
 מפני יראתו' והי בלבן ארסות להם ויעה יין שאלקים השמים למולדות ולא דעה
 להם רצ האמה. וכאשר יפד כי יראו המולדות את האלקים ולכן הי מוכרח למזור
 מזרח רצו בפרהסיא, והיתה עזרתו, כי עשה להן ביה מילדותם ששם ושקן המולדות
 בקדושות ושם ושקן אמר אמר המלך וכל עת שיצטרך איש למולדת הי מוכרח לקרא
 מן הקרובים האלה, תחת השמחת אמר המלך, ולכן יפדו מי הוא המולדת הולדת
 מן המעט. וכן היא פתח האפודנאלי. כי אלמדו אשכנזי בספיה ויעש הי אומר שנתעשרו
 המולדות עי רבו העם ויזרעו שם אל המולדות שנתעשרו עי' ויעשה קרובים לקני ישראל

שהוא עדי ערה נלשם על פני השדות, ושם מרו ויעשה להם קרובים שוקנו קדור בן
 המצויים למדן ונקחו ציני כל העם להשליך את הזכרים אל האורה, והם כאשר המולדות
 מרו קדור והעם מהדקרוס מרו השדות, רבול קזה וזאב טזנות המולדות בטהם תלא
 אליהן המולדות מן הדור אל השדה, ולכל, בקריהן נכונש. יין שאין חיקור וקולאר לפסוק זה עס
 מה שלפניו ולא חתול, ופאז בא דאמרץ המאמר וירק העם ויזרעו מאפ, והי כי יראו המולדות
 את האלקים ויעש להם קרובים (וכי עשה האלקים) להם מן אמה התחיל בלשון יחוד וירק
 העם והשלים בלשון יקום, ויזרעו? אמר ויעש להם קרובים ויעש "להן" קרובים צריך לאמר
 בכריו הנקבות? לכן דעת שפיטק ויטק האלקים למולדות מחוקק לזיהו כי יראו המולדות
 את האלקים, וירק העם מחוקק אל ויעש להם קרובים ושקנו כן. ויטק האלקים למולדות" על
 כי יראו המולדות את האלקים ולא הרגו את הולדות, ועי' שלא הרגום "וירק העם

שהאשה כורעת ארצה. כורעת כל שמונת כריות, כמו שהי' אז העם בארץ חרם.
 ויבוא מצטננות באקנים, שם נחלה המה מ"ב באקנים והלשון אקנים נחל הולדת
 אכן וראיתך על האקנים, כי בוא אקנים אכן חתר והשתמש קצלה הזרה אקנים. ועצת
 פרעה, החכם אלהים, היתה עצה מחוכמה ואם, אך עצה ~~ה~~ ושדום תאקד ונסרחת
 חכמתו, כי יראו המולדות את האלקים ולא עשו כאלו, דבר אלהים ואלו אפרו-
 ואלו כאשר פקד אלהים ואלו מצרים ורחמיך את בולפוס. —
 על זה אמרו חז"ל - סוטה י"א וקראם רש"י ז"ל - מספקות להן מים ומזון. פרעה צוה להן
 כי תהינה את הזכרים בצאתם לאור העולם, והמולדות לא עשו כדורו ורחמיך
 את הילדים. אכן הן צריק פרעה לשאול אותן מולדותיו הפקר הלה אשר פקדתי
 אליהן ^{הוא} להרמם דסתור וכאן נאמר ששאל אותן, מפני ששאלו הפקר הלה. מה עשו?
 אמר התורמם אונקלס ויונתן, על המולות ולא עשו כאשר פקד אלהים - ורחמיך את
 הילדים, תרממו וקיימא ית בנא, ואצל מפאץ עשומן הפקר הלה ורחמיך את
 הילדים, תרממו וקיימא ית בנא. אלא על מספקות להם מים ומזון לכלל אותם
 כמו ששאלו אונקלס ויונתן וקיימא ית, כי עזב סדור אותם וכלכלאם, להחיות להם
 בריאותם ושלמים כ"ס חז"ל שהיו מקיאות להן מזון מן העליונים לקני העניינים. על
 השעו המולדות, כי לא כניסו המצוות העליונות, כי חיות הנה, בדצון הנה
 מולדות, וטריט הקא אלהים המולדות וילדו: דזה השעו מפאץ לא הימן הזכרים, כי
 כבר ילדו בניהם טריט קא, ולא יכלו עזב להרמם דסתור כאשר קניס האלק, כפי
 הרשקם חיות בריאות ופקחות ומחירות ארצה. וכתורמם חיותא. ונשד ומצד פקדו
 קצן משולות לחיות השפה שאמן צריכות מולדות. — וכ"ס בעל האקן עזרא, כי
 כח חיים הרבה יש להן. — וכ"ס האברקנאל, ולשון איש חו רב פלסוס, או חיות
 השפה מכלי מולדות. ותרממו מביאין פה פקחות וילדות טבדי הנשים, לכן לא
 הן יכולות להרמן במשאוי, אלא בגלוי, נמצד רצון פרעה, כי כליונה כסתה פנו
 לעשות עשה רצון כזה כפי החזקן לל. כי הדם לא ימן רשות לעלוק לעשות
 חס כזה. אפס על שאלו מפאץ הספיקן להם מים ומזון לא השעו פקד ומולות?

וְתַלְדוּ לְעֶזְרָא אֶת־אֶחָיו וְאֶת־זֶה וְאֶת־זֶה אֶחָיו אֶחָיו אֶת־לֵאָה אֶת־וֹכְחָה
 בְּעֵדֵי הַשָּׁנָה, כִּי מִפְּנֵי מַזְנוּת הָאֵלֶּךְ הָיָה כֹּהֵן בְּסִכְנָה, כִּי אִנִּי, יִרְחָמוּ הָאֲדָמָה
 בְּקִנְיָם לִישְׁמֹנִי אֹהֶל מִדְּבָרִים, וְאֶת־כֹּהֵן אֶת־הַיִּדְּיוֹת הַטְּהוֹרִים וְיָצִיאוּ אֶת־הָאֵלֶּה
 כִּי עָמְדָה אֶת־מִצְוֹת הָאֵלֶּךְ, לֹכֵן מִיָּשׁוּ כֹהֵן אֶת־נְשֹׂתָם וְהַפְּרִישׁוּ אוֹתָם מִקְדָּשָׁם לְעֹד
 אַחֲרֵי שְׁתֵּי־יָמֵי הַנְּשִׁים לְדָבָר, וְתִפְּלוּ הַמִּצְוֹת לְפָנָיו בְּמִתְהַפֵּה, כִּי יִפְּצוּ שְׁתֵּי־עֶזְרָא
 וְאֵלֶּה מִזֵּן כְּבוֹד, דָּבָר שֶׁקָּם עָמְדָה נֶשֶׁם נֶפֶשׁ בְּכָפֹל, וְהָאֵלֶּךְ אֵלֶּה אֶת־וֹכְחָה דְּחִלְדָּה
 וְזֶה שְׁנֵאֲמָר וְהָאֵלֶּךְ כֶּסֶף הַמִּצְוֹת זֶלָּה, כֹּהֵן דְּבָרִים חֲדָשׁ יֵאָמֵר כֵּן. כֹּהֵן וְהָאֵלֶּךְ יֵאָמֵר וְשִׁבְעָה אֶת־
 בְּלִפְנֵי, וְהָאֵלֶּךְ וְיִקַּח אֶת־מִיָּה בְּתִי דְּבָרִים, לֹכֵן וְנִמְכְּרָה לִישְׁמֹנִי אֹהֶל מִדְּבָרִים, לֹכֵן וְנִמְכְּרָה, וְכִשְׁמֵן
 כִּי שִׁמְשׁוֹן כְּפָאֵל הָיָה, כִּי בְּמִלְכָּה, וְהָאֵלֶּךְ, שְׁמִי מִשָּׁה הַכֹּהֵן וְהַעֲנִין הַזֶּה. וְאֵת־זֶה יִקַּח
 אֶת־לֵב וְאֶת־לֵב יוֹד הַהוּא בְּנֶפֶשׁוֹ עֵינֵי לְהוֹלִיךָ דְּנִים דְּדַת הַמִּתְהַפֵּה הַזֹּאת. וְאֵת־זֶה
 שְׁנֵאֲמָר וְיִקַּח אֶת־לֵב לֹו, הַמִּלְכָּה "אֶת" הַמִּלְכָּה הַזֹּאת הַיִּדְּיוֹת, כִּי הִי דִּבְרֵי שְׁנֵאֲמָר וְיִקַּח
 בְּתִי לֹו, וְזֶה "אֶת" אֵלֶּה הַכֹּהֵן אֶת־הַמִּלְכָּה הַיִּדְּיוֹת, וְלֹכֵן זֶה מִשְׁנֵאֲמָר וְיִקַּח
 (אֵת מִבְּרִית לֹו) "וְאֶת" (בְּתִי לֹו). זֶה יֵאָמֵר וְיִקַּח דְּבָרִים חֲדָשׁ שְׁנֵאֲמָר כִּי "חֲדָשׁ וְהַמִּלְכָּה"
 כִּי מִיָּה וְאֶת־לֵב כֵּן יוֹלְדוּ לְעֶזְרָא וְוֹכְחָה.

אֵלֶּם יִכְפָּא, מִפְּנֵי לֹא אֶת־פֶּה בְּהַחֲלִיף הַסִּפּוֹר אֵיזֶהוּ הָאֵלֶּה הַהוּא
 וְהַמִּלְכָּה אֶת־הַמִּלְכָּה עֵינֵי וְעֵינֵי כְּפֹה הַזֶּה? וְאֵת־כִּי לֹא דָבָר הַכֹּהֵן אֵלֶּה לְפָנָיו, דְּכֵן
 מִקָּם כֹּהֵן, וְהִי אֵת־לֵב הַיִּדְּיוֹת צוּרִים מִהַר אֶפְרַיִם וְשִׁמְשׁוֹן אֵלֶּה, אֵלֶּה הַיִּדְּיוֹת
 שְׁמִי הַיִּדְּיוֹת וְהָאֵלֶּךְ אֵת־לֵב, וְשִׁמְשׁוֹן אֵת־לֵב וְהוּא - לֹכֵן כֹּהֵן מִקָּם. לֹכֵן אֶת־זֶה, כִּי
 אֶת־יִסְכָּר כִּי אֶת־זֶה הִי עָמְדָה יֵאָמֵר וְאֶת־וֹכְחָה, אֵלֶּה כִּי הִיא הִיא מִיָּה, כִּי עָמְדָה מִיָּה
 הַדָּבָר הִי - שְׁמִי דְּבָרִים א - וְוֹכְחָה אֶת־לֵב מִיָּה, וְוֹכְחָה כִּי הִיא הִיא מִיָּה, וְוֹכְחָה
 וְאֶת־מִיָּה בְּתִי לֹו, וְזֶה שְׁמִי מִיָּה לֹו, הוּא יֵאָמֵר וְוֹכְחָה מִיָּה, כִּי
 עֵינֵי לֹא שְׁכָחוּ, אֶת־זֶה אֶת־זֶה, וְעֵינֵי מִיָּה מִיָּה, אֵת־לֵב בְּתִי לֹו, אֵת־לֵב מִיָּה וְאֶת־לֵב
 בְּיִשְׂרָאֵל כְּתוּבָה וְנִתְּן, וְאֵת־לֵב יֵאָמֵר שְׁמִי מִיָּה בְּתִי לֹו, וְוֹכְחָה כִּי הִיא הִיא מִיָּה, וְוֹכְחָה
 הַמִּלְכָּה אֶת־שְׁמִי לֹו, לֹא אֶת־לֵב בְּתִי לֹו, וְוֹכְחָה, הוּא לֹא אֶת־לֵב הַמִּלְכָּה
 הוּא. בְּקִרְבָּם אֵת־לֵב כְּבוֹד, אֶת־לֵב הַמִּלְכָּה, וְוֹכְחָה שְׁמִי מִיָּה, וְוֹכְחָה אֶת־לֵב הַמִּלְכָּה

ומהי האשה והוא בן והוא אותו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים.
 בתרומת השבועות וזאת האשה "האשה" יין והוא ותלד. הנוהגין ז"ל אומר כל הנשים אלהות
 את בנות יפים ושאינם יפים וכלה תצפנה אותם בכל יכלתן ואין צריך לה
 אסתר כי טוב (ולכן ותצפנהו) - אבל פי הטובה הזאת שראתה כל טוב מחוץ
 ומשקה כי יארץ לה נס ונצח. הספורנו יאמר ראתה כי טוב הוא וזה מה
 שזכרנו ומשקה שזה היה לתכלית מכלול * * * וצונו. וכן הוא צדק הואקף
 הכשרים יאמר, להי שמה נולד לסוף ששה חודשים נסתכלה בו בשעת לידה
 אם היא נפלא יתה כי טוב ויפה הוא כי גמולו סופנו שדנו וצפנו
 כמו ששנינו ב. מות, ונצדק שהוא בר קיימא ותצפנהו שלשה ירחים. -
 וכן היא צדק האירקנאל, האור החיים והמלכות ואם צדק התרומה ונתן. -
 * * * אשכנזי וזו שמשון כפאל הורש וקארן, כי הילד הי בטחול ולב
 טוב ויפה לא נצק ולא בכה אם אק שפוי נכחו ומאלו ניתן לו לכן יכלה
 ותצפנהו 5. לפי צדק הרמק"ן, הספורנו והרשב"ם טעם שהצפנו כי ראתה בו
 טוב מחוץ - ימק"ן - וכי הוא טוב יותר ממה שאורג - ספורנו - וכי אינו נפל יין
 בר קיימא - רשב"ם - לא אכל להדין אלא פי הטובה. ונש"ך הרמק"ן בצדק "שכל הנשים

אלהות את בנות יפים ושאינם יפים וכלה תצפנה אותו בכל יכלתן ואין
 צריך אסתר כי טוב האם מפני שהילד הוא מחוץ, וטוב יותר ממה שאורג
 או שהוא בר קיימא ויארץ לה נס, אנו ראו הוא להציל מהאצורים, הלא כל הנשים
 מאהקות את בנות וירחם עליהם לפרולס, כל ילדיהם האורה, ותעטירה כל מה
 שביכלתן להצילם ממות, בין טובים בין אינם טובים, אם יארץ יצא או אם אק
 הנהו נפל בכל זה לא תרעה להוציא ביד חזקה. - לכן פו "אשכנזי ורש"י
 היש הנם נכונם יותר כש"ך מ"ל צדק קאו הצפונם אחיו ולב העקרים
 המיאל צדק ולב שצדק קטן והי מביין אותו כפי שישיע ומנן ישראל קולו
 ויבכה צדק - ש"ך - לכן אחיו כי ראתה כי הילד הוא ולב טוב ואלו קופה
 ולא יראה פו ותמלה מקום בו נטמן, ותצפנהו. -

וא"כ הלא אמרנו הכתוב יצאנו כי אם יצא ע"פ א"כ משנה שא"כ יוצאנו אותה
 לכן המעשה

אחלקם ביוצק זה שקטו של לוו שני' את חלק ונהלקו כ' צ'. תורה יקשו כל דם ישראל ויביהם ויפילו מרה בשרא. כאשר משה הי' נתן התורה לדמו ישראל ~~אשר~~ והאפוז. להם את מוקו ה' ואת מותותיו כי באו אליו הדם אפרוש אלקים שקטו ה' מורה צדק לאמוס ונהלקו את הפרק ולכו ואת המדעה אשר יצונו ומה לפני מותו אשר א' שבט לו, "תומיק ואוריק" ואיש חסידיק" שמעט האורוס והתומיק והיה תומיק מסור לשקטו. אשר נסיונו חסד" כאשר נסו הדם את השם אשר ה' קרענו עם צין, לא ה' שבט לו במכס-המכרסום-. "האומר לאביו ולאמן לא יאותו ואת אחיו לא הכיר ואת קנו לא ידע" בשפטם את הדם, זא ישאו פנים בדיון אף לאביהם ולאמם ואת אחיהם ובעיהם לא יכירו ולא יסו המעט נמד לרום כי אם בצדק יפילו על בני שמו אחותיק ובינותק ונצורו" וכה ילכו משפטיק ליצק ונחלקו לישראל-אקדנאל-. "ישמו קטורה באפיק וכלו על מצחיק" המה יהי מצחיקי הקטרת שבה ה' נכס הכהן לפני ולפנים. אכפר על דמו ולקח סליחה על מטאות. ברק ה' חולו ופאר יפיו תרצה" וכל סיים חסד ברכתו בתפילה, כי ידרכם ה' ג' ונודה על הברכות שקר משה, כי יצליחו במעשיו יפיהם, ויהי להם פנאי אלמוג וחלק את הדם, כי האורוס והתומיק, שהוא כל חלק, ושוק להם בכל דם אשר ישאל, הקטרת והקרנות, יכפרו על כל העוונות והפסדוס ופ' שדה אל מנחתם ויצדקם ויגזקם כי יוכלו לפון את הדם ולא ימנו מפני איש כי נקוד פסדום, יצאו הקלי דיוקס באשקות שנאה נמד הפין ופ' צורם קל וכלו עלות להם מאומה. -

כל השקט דכו חסוב. יצורם ה' נצור משמו. והוא אקו משה מחלקני. לכן לא נאמר ויקח צורם את ונכבד אלא וילק איש מקות לו. ויקח את קת לו. סנהם נצור משום לו + קחור השקטים. ומהו האשה ותלד בן הלא משה מושדק של ישראל ויקבל התורה. שניהם אקיו ואמו, יצאו ממנו לו אשר ה' לקח אותם וחלק קנו ישראל והיו לו האלויים. בעצק מ' - ומה טהר אותם. לכן באמו "בית לו". קר לו. המה את מאל ומוסס, ומה יצאו נקב את שותם. -

ענין מכל אדם, כי אמר. וי אנו כי אלק אל פרעה וכו' איוצא את בני ישראל
 וישראל מצרים וסרם זלכת דד. כי חרה בו אף ה' - אצולותו ורוח נפיקותו נכח
 להכיר אמה שסבא משיאל במופת, נאצולו וצדא מצט שלא סקולוהו, דד כי בקט את
 ה' ויאר ה' ויאר נא ה' ואל אראה פרעה כשואה הפורענות שדמה ה'
 להקיא אל ישראל - נש"ל - אמר אמ ככה אתה עושה לו, ה' ויאר נא ה' ויאר
 ואל אראה פרעה, אמ ככה אתה עושה להם, ואל אראה פרעה ה' צהר
 לו אמר? ומה זה "לו - וקוצתו"? אלא פרעות ישראל או צר וקוצתו וצתו.
 - זה אמר מ"ל מ"ל שד"ה המסורה ה' ויקלן סופרים). ואל ישראל לא נצח
 לכו הספור, ויחל קול ה' את בני ה', ויתקלץ בעצם כי יסלח להם. איש
 השלם כזה בתולדות השלימות, ה' תנכי מליצה ואקטן כי למאולות
 נוצר וכאשר אק יצא מקטן אמר, כאמה הורו אותם כי הוא יצא
 אמר ה' ויאר. וזהו ויאר אותו, כי טוב הוא, טוב בלח שכוח, וכי נקרא
 למאולות, לכן ויתפנהו שלמה ירחים" פ' שמה נפשה בכמה להפניה, כי
 בל ספק אמר אמר המצרים, וגם טאן ה' ואל אמר כי עברה פקודת ה' ואל
 ויכן אמר לו אמר כי טוב שמי כדאמר אנשא עצמות הטוב - דאם פוז מוטע זלזלס -
 כי נראה אל בני וצונו הטורים טובת לכו ונפחת רוח חול אמר הטקס
 כמו שידעו ד"ה חכמי ה' פ' צו - פסיכאולוגין - , כי הציונים ק'ן ואל - שפיטל - הנפש.
 וזהו שפ' לו אמר אמר אשכנזי נש"ל ה' ויאר כי ה' בטקסו ד ואל טוב ולא עכה. ואחר
 כי ה' מוכן לפקט דם ה' לכן אמר לו יהודה טובה שמה ה' ויאר אותם
 ו- ה' והוא השם הנכבד והנורא שדבר עמו פה אל פה כמו שקרא נתן הנקרא את
 שלמה בשם נפיקוה. וזהו פ' ה' ויאר, ה' ויאר, והספור, שואה בו טוב וחופש.
 ואל כי ה' מוכן לנביאה ואמ הנביאה חלה אל גבור וקצת קמה. ואם
 השלם לא נקרא דד שיואל צולתו כמו שאברהם לא נקרא שלם כל זמן
 ויאר אמר שמה כי השלימות קאפו ואפולת בולת לכן אמר לו נחמיה
 האן לנביאה ואחרים אמרים שניצח עמו כי הוא שלם והאן לנביאה כי עולב אם מביא.

אם ישנם רבנים המפורסמים, כי טוב ה' הולך ה' טוב יפה תואר ויפה מראה. חל"ל
אמר לי אומר טוב שמו, לי יהיה אומר טובה שמו, לי יהיה אומר האון לנראה, אחרים אמרו
שנולד עבד, ומכאן אמרו בשנולד נמלא הקוד אורה, גם אמרו ונראה שבוני עמל -
זה זה המורה והקטנה במחמאות פירוש הפסוק. קול תפילה ה' לכל אדם זהם
טוב נשאל, אשר יליו נשנה עצמו. לכן עצמו כי פירו כולם עולות קנה אתם
וכולם. צדקו יתבאר גם המפורסם בן עצמם אל יסוד פירו חל"ל. -

עשה האיש המורם עצם אשר יקל כנגד כל ישראל, אשר קל קחו
ה' את מורו אל ידו, עשה אשר הוציא את בנו ישראל מצרים, ועשה איתם
לעם נבחר עם סמולה ואין קדוש, עשה זה אשר ה' חכם מאד כאלו, זה האיש
עשה אשר ~~היה~~ היה עמו מכל אדם, אשר ציונו לא כהו ולוחו לא נס לתקנתו
בחור היצורים אשר למעלות נבחר, ה' קול שום ספק, אדם שום בתכונות השלמות
במנופי וקצרותו וקפסו. במפסו כש"ח חל"ל וימלא עשה, וכי אין הכל מקלים אלא לומר
שה' מפורסם שלא כדרך כל העולם - שמעא - באשריו, ידו ה' חזקת, כי שני לוחות העדות
הנחש קולו, ושלך מידו את הלוחות שהיו ארכם ששה טפחים ורחבם שלשה.
ה' עצמו דעם כי בר סוחר אומר הלוחות ה' משאלו מרדכי סדה ליהללו פ"ד

פירוש (ה'). קפסו כי ה' אצלו ואשר - אצל - חל"ל ודע. ראשו, טוב לקח
נחש נבונה מלאה כל דם נפשו. כש"ח חל"ל נחש בסבלותם וקובה ואומר מי
יתן מות עליכם וה' נותן כתריו ומסייע לכל אדם ואדם מהם. שאלו גם - גם
אמר וקולו כשה' מרצה צדקו של יתרו במעבר ברח צדקו מפי ורץ אמרו
עד שהמזל לחסות - גם מקום - כיון שהמזל לחסות, נבונה לו קרבה של מוס
ודע המזל לשמות, כיון שהמזל עשה אצל אדם לא היית ואין ש"ח היית ופני
הצדא. צדק אתה? הכובדו אל כתריו וה' מלאך, אשר הקדש, יש לקח רחמים
אנחנו צדקו של דוד"ה כק חיים אתה מרצה צדקו ישראל - גם - .

איש מפרו הכה איש דבריו, וק את המפרו ויהיה ה' עולה מפרו
את נפשו לחיו ה' תלויים מן נחמה, כי פירוש קק להמהו וקוח מפרו לנפשו.

וזה שפרטו גמאס ונח, הוסיף, הארבעה, והוא קו"ס ואחר כי אלו נואם קמלית
השלמות בולבי וכתבת אברו בטובו וכתבתו לכן אחר הכתוב כשנאלץ נחמאל הקות
אורה וכפאמו אינשא על אדם יקר לוח חכס ויפה תאמר אם וקא זה האיש אל
הקית ותמלא ~~כח~~ כל הקית אורה. - ולכן כמו שאמרן הקרות על אדם ויפה
מראה, כי מראה כמלאק אלקים. לכן אמרנו ז"ל שראה דמו שכוונה, וזהו כפי מפורשים
קיום כי הי' טוב ויפה תאר מאד והתבאר צופי וזינוו היפוא והטהורות כש"כ
כי קנן צור פניו. -

ורקח לו תבת א"א ותחמרה בחמר וקצפת ותשם בה את
היגד ותשם בסוף על שפת היאור.

הקדמה היא המילה קופסא דמפטיה, טיבותי דאשיות ~~היא~~ א"א היא פאפירוס
המקל על שפת נחש שחמנו הי' הקפסום צלמים סלים וסורות. ויש שהו צלמים
חמנו מם ספירות. כלי א"א נחשים גם צביל קסוריה. החמר אמר מפרו סופרים א"א
בכל שחמנו בספירות ים המלך. סוף אומרים שהוא מלך-אחו-המפטיה והוא יענה
האדם המלך בקצה שכל שפת נחש. כלי א"א יזכר מם ד בושע (יה 2). גם
באורח-ח-הימאה מלא בלא בקצה. ממי בלשון משה ובלעז יונתן קונסע/ כש"כ ז"ל.

וסוף הוא לשון אדם ובלעז כול-טלכרצה-ח/ קנה וסוף קמל-רש, סוטה יק-
וכן כרש הראקע שחמר הוא טיט אדם מפקן ומפא דאס, שיאל. וכן וסמא
אונקס ושימא ביערא על כל נפלא קיערא כמו שכתבת והוא יענה האדם המלך
בקצה מלך שפת היאור.

ותרגום דת פודא ורחוץ על היאור.

כתבת אחת במקדש אקופס הי' לרצוס השני-לפנת אחרים הוא מלך פודא אשר
לחץ את בני ישראל - והרבה פלמשים, פי נשים ואחת מהן מאאטנע
מח-מח, פזרורא מח-מח, שהיתה בת מלכה מארץ כתי - המלכים -
ימיה לו בת בשם מעיו מרע. ואחרים היתה בת פודא. טאטהמאזיס אשר
לפי יוסף בן מנוון שמה טהורמאטיס. לפי פנת חכמי היונים פסאפוד "ו

זה לכן נ"ל שקראה מ בשנת האפוקליפס שם משה, כי אמרה מן המוס אשוריהו והוא
 ילידה הוא ולא יוכל שום אדם לפרטו אמנה ולקחתו מופה. אפס הלא קר פורעה
 היתה מפריות ומפולץ קראה אותו בשם דברו ולא בשם מפריו, כאשר ישאל קצתן
 הכתובים ומאין יצאה שפת דבריה? - ואפ"מ ברמב"ם, כי לכן קראה אותו שם דבריו,
 כי יצאה שהילד הוא יליד דבריו. כמ"ס ותאמר כי מילדו הדברים הלא יוצאה מ"ס
 כי הדברים נקראים בשמות אחרים מן המפרים, כמ"ס נז"ל - שהיתה קלה קורא -
 כי נמצאו בזכות שלא שר שמו, דכן קראה את הילד מ"ס בשם דבריו, שנות
 אחרים כי יצאה שפת דבריה, בהיותה נצי משום קר שם, ולא היתה פרוכה לשאול
 אחרים כשאלות הכתובים וטענות האקדמאים מילד. כי יפוצד קסום חכמו האפוקליפס
 כי אם הוא קר פורעה אפ"מ הכתובים, (חי 1446 לנסה"ס) אשר אמרנו שהם השלש
 (חי 1489 לסה"ס), המלכה טדה *טדה* היתה שמיית - סדמיטין - אשר רמזינה ד"ל הכתובים
 ומאונת המלכה הזאת אשר נמצאו ד"ל חכמי האפוקליפס פדטרי, והיא היתה
 קר פורעה זאת - קריה - ולא יפלא א"כ, כי משכה יליד דבריו מן המוס והפ"מ
 מאות, נמצא נפון ופקידת המלך המפריו, ומופ לקחה אותו לכן ותמצאהו; וזה
 מתאים עם חשבון יציאת מצרים, כי קר פורעה זאת חיה לערך שנת 1489 לסה"ס,
 נקח מחשבון הזה שמונים שנה - כי קן שמונים שנה הי' משה קדמו לפני פורעה - ושאר
 1359 לסה"ס - וזאת, שראו מצרים היתה לפי חשבונות חכמי האפוקליפס קדם
 ה' - כדעת חז"ל - והוא 24 יום וחמש ארצות @ ג' 1335 לסה"ס, א"כ ההקדל קין
 שני המספרים האלה יקן אשמים וארבע שנה, כי לא נכלל ארצות בדיוק באיזה שנה
 משכה את משה מהמלך, כי אמרנו שהם קדם טדה, קר פורעה, מן 1489 לסה"ס
 1403 שכן שלשים ושב שנה, וכתוב היזן הזה משכה קר פורעה את משה מן
 המים, ואם נחסור את הארבע ועשרים שנה ונמצא כי משכה אותו מהמים קלנת
 1415 לסה"ס, וזאת החשבון בדיוק כי יצאו עם שמונים שנה אחריו זה שהוא קלנת
 1335 לסה"ס אק מפורז, לא קראה אותו משה, כי משה הוא פדול, נמשק, ולא משה
 שהוא פדול, המושק. הוא כמו שהיה בדפ"מ האקדמאים שפרכי ושתר קכל אפ"מ, כי

כרת, אם הי' שמו מנוח כפרר הואקד' וכו' לכן יחדיו יחזה דעתו הלא, טענות קודם
 ושאר המפורשים, בקצור שחשבו כי ותרקא שמו משה שק' על קת פרעה ואילת.
 משותהו היא למפרת קדשה, אפס פסוק זה חוזק על אם, משה, שאמרה לכת
 פרעה סבת הפס' בקראתיהו כן, על שם, המאורז שהי' לק' זא, כי מן המוס
 משית אותו, וכו' וכתב דף שדמות הואקד' שראה בספר הפקא שקרון למשה מנוח
 אמר סור זה, כי מנוח הוא דפאו משה כי קרוב במקטא לים משה, אכל לפי שפרט
 המקטא ושתל בכל לשון, כי קלסון וואו יקרא מלשם, קלסון ושחזאל מוסא, בסמק
 או קשין שחזאלות הרת השין הומנת ופכל נקדע משם משה שמקון מלשון דקרו, אללא
 שגשגה קצת בכל לשון כפי סבד המקטא של הלשון שהוא דין דקרו הארכוס מאד
 והנאמרים בטוק טעם ופדתי - רש"י הירש מומר, כי קת פרעה שאלה את אם
 הולך מה שם יקרא אותו שותאום דם המאורז שמשותהו מהמוס, כי קלסו זה הותה
 קראת אותו בשם מצוי, אם לא קראה אלה משה, אשר משותהו מהמוס אללא משה
 אשר הצולתהו מהמוס, כי משה קרוב דם מצפה לפעמים, בכת דקר מן המוס.
 ופדתי הצנינה הוא, כי השם משה הוא שם דקרו כי השמות כש"כ
 המבוקש לא ושתל כאשר הניח מועתקום, וכבר שעותהם במקומם מונח כאל

שנקראו מקלפס. אפס מי קרא אותו משה בשם דקרו? קת פרעה? הלא הוא הותה
 מצויות ולא גלה ידעה עקבות. לכן נלחצנו לאמר לאמר כי וכתב קראה אותו משה,
 והוא נאם פשוט הכתוב שנאמר וקראתהו - וכתב - לכת פרעה ויהי זה - לכת פרעה לכן
 מתקרא שמו משה, אמר כי לקחה זה הולך מהמונקת ויהי זה לכן, לכן נכתב לכת פרעה
 השם משה, כי אמרה כי מן המוס משותהו, וזה מתאם דם קצת חזל באמרים, אמר לו הקדש
 למשה, מכל שמות שנקראו לק' אינו קורא אותך אללא בשם שקראתך בתיה קת פרעה.
 ותרקא שמו משה. וזו דאם אמר וכתב נכתב משה, השם, מדין לא נכתב לו השם
 בהמותו מצלה בקטנותו, ולא כאשר המפול אחרי הקמאל, וקראתהו לכת פרעה להחזיר
 זה הולך: אם יתאים עם חוקי המערכות. שם נאמר בסוף קפח"ה כי יקח איש ילד-קטן
 לכן יקרא שמו ילדיו וימלאו בן התרבות הזה לא ופחש מופת. לכן ויהי

אצל המאמר עם ושה, התבה והאור, ואמר שהוא מ"כ אך וטוס. ושחרור היהודים מאפריקה
 הוא הולחם והנצח אל הפרקן - פרק כז - הנאמר באל דמיטולומא של דני הקדש.
 משה גם אל פניו משה, ויאמר כי הוא מסוה של ~~דני הקדש~~ של האלול מאוז.
 משה אלקים אשר בידו - הוא המטה השיק אליו משה ~~האלול~~ האלול אורחא
 מאוז. ואם כהיה דני ולא נס איתו בביטוי אלוהו, תמיד מרגש יכב עב
 לעולם התחנך בביטוי נעורו, ויבכו בע ישראל את משה שלוש יום,
 המה ימי אבול של מאוז - (כ"ב עבד מכור לתמוז, ותקאל ה' י"ד). וינחמאס אלקימז.
 ויאמר הקלום וכזבים כאלה, אשר אין להם שחר ואשר גם המה קדש
 לא יאמרו דהם. וערה נחלה קלום ונסירה חכמתם, כי בתצו האו סוני
 בקדו מלכא סבביט אל - דהם ישנם משנים קפולות מצבות כתובות בכתב
 משונה, אשר לא נפל מכאן לשונות בני נפש לפתרה, וזרה זה שטם אמנות, צלח
 לפתח פתרון הכתב, וימצאו כתב אל מצבה אחת שמהא אל היה הכותב אלה.
 נבטים שאמרא המלכה מיתפסייתני - הוא תוארה הקדול - בת המלך טיטהאשוי
 הכאני ואשת המלך פדזה טיטהאשוי השלישי (מלך מן 1501 עד 1480) "נצחית
 מן יאור (נלוס) משותי" (כתבת דבריות נישע קסוני, אלטע הצרזאישן אינשינרעסדן
 פאם סיני מן הקצרט גריומאן פולפוסור מלשונות בני עם באוניוורסיטא וינסטער
 נפס דהנאק שנת 1923). וא יאמר - כחצט - כי יספר, כי משה מתקנא מפר פה
~~ההנה~~ וחלה בשחריתו אל מצבה מה שקרה לו עם דת פדזה שמצאה אותו באור
 והצלתו ממוט ונתן לו. תופה קדזה שחרת אל המצבה, כי משכתהו מהיום וזה
 כרב קדש שנת את המורה לעמו ישראל: מה תאמרו אלה חכמים והרע? האם
 לא תקנו ופניכם לא יחילו עם פרשנות פיושיכם וחלואתכם!!
 - וישען פדזה את הפס הקדש והקס והרע את משה ויכרח משה מפני
 פדזה וישב בארץ אפול.

זהו קשה ההקנה. משה אשר דת פדזה משכתו מן האור והצלתו
 ממות ולקחתו לקן ותמצולו בתצור המלך קין שאר דני המלך, ואם כי הרע

סיונו כי מזה נזרד בחזקה אשר היא נחמה עליה מקופס אק לא ילמה היפו לחזק
 בכתב הכאשן, כי נשאנו אתיות וקטזי אותיות הנראות עזב וסס היא נחמה: דת
 בלשמהש נחצ סחך סהותאס, ופירושן זאת. מתק בושמהש - קואשטע מאשטן
 בקקופת סהוטאס. -

וישק בארץ מדין.

מצנן אברהם וקטורה כש"כ ורוב לו - לאברהם - את זמין ואהיקן ואה מין ואה
 מין? / לכן ברח אל עמ שהוא קרוק אושראל. מדין היתה בגזרחו של ים
 סוף אל החוף המערבי של חצי האי הערבי, שם יש חורקות המקום מדין
 מהלך ה' ומוס אפרואית, ארצו מצרית של אולה, שהי לפי אמקור הערבים
 מושקו של יתרו חותן משה. -

ויקראו הוועים וימרוסם ויקם משה וישיען וישק את צאנם.

בפסוק הזה נאמרו שם פדמים לשון זכר במקום לשון נקבה. וימרוסם תחת וימרוסן,
 צאנם תחת צאנן. כי ששון כפאל הינש אומר, הוועים התנהגו עם בנות יתרו לא כמו
 שהוועים נהגו נחצ החלש - הנקרות - אלא כמו הפתונים באותם וכזרכם, נחצ
 סחצ האנשים ואפילו הפראים, ועזר אמין החלש. משה הושיען על כי היא הקבוצה
 ולא כי הצפן אהין. כי משה בתורת איש זר לא היה יכול לדעת עם מי הצפן
 ויק על כי היא אלמות רבוא כח ערצ לימין. משה לא הולטע אותן מפני עמקנות
 - האואנטמות - נחצ נשים, אמ נחצ אנשים חלוש. כח שהיו מסכנה היה עשה כן, לכן
 קמ וישמען מפני כי לא היה בכחן לעמוד על נפשן מופ חזקה מהן. וישק את
 צאנן מפני חוקת אדם נחצ החלשים ועי"פי כח. -- ואני אמא ואמלא אחיו דבריו
 היקרים וכנים מאד. דבריו הנהגותיו הם ה"ל בפסוק הכתוב, שנאמר שם פדמים לשון
 זכר במקום נקבה. ויק פדס אחת. בלשון נקבה כמו שפירק דף חוקי הלשון. ויקראו
 הוועים וימרוסם. לשון זכר. הוועים קמו עליהם וימרוסם נאמרו. היא זכרוס, אנשי אהין.
 כח. ויקם משה וישמען. לשון נקבה. על כי היא רבוא כח כנשם ואמ אהין. וישק את
 צאנם. לשון זכר. רובא לפדמים דיה, כי לא מפני עמקנות, שהיו נשים, עמקן וערצ לימין,

איש מצרי נאמס, בקש פרעה להרוגו והיה נאצץ לקרוא ואנץ מצרים אל
 אנץ אחיה? נפצה בנפשינו, כזון הנכחו יזו ההשכלה והתרבות, אשר נחיה
 עִם חֲקִים טובים ומשפטים ישרים, אם יקרה, כי בן נאק יהיה שוטר אל כי
 הכה איש בְּחִיָּם דל לא פִּתְּ והוא נאה זאת ועצב ליוניו וההרגלותו קחפלה
 פִּתְּהוּ. האם יחלה על דעת המלך או על דעת הקהל פִּתְּהוּ, הלא
 ודעו כל מה שבכוחם והחלל ואלה זכות עליו קל ואונה לו כל רע ולא
 יקל חורו עלו משפט מות, כי אם הם הם ידעו. וקפוט אצלו זלכו מצרים
 ביומים הפס שמשל משלה בלח מאמלה ועשו זה שלבם תפס, אם קרה
 נפִּתְּהוּ כזה נפִּתְּהוּ המלך להרוגו.

אפס לפי אשר תעדינה לנו העצמות והלחות אחרי אות
 המלכה בת פרעה והמלך ביצה טוהטמש זלך אחיה נאן המלך
 צו ופקודה למחן את עם המלכה האשכנשי הזאת, כי חרה אפו
 עליה ואלו וכל הפחיתים אשר דברו טוב עליה הם תאונה ותארה
 נאמקו מהלחות והעצמות והקנינים ואלו כל העצמות הם מהקנינים
 והפסלים והתאונות נשברו ונתפצו לזל יזכר שמה אושכחיה. והם

שפך חמל על האנשים אשר אהבו והקנינו את המלכה, והמה
 נכתבו בספר (השחור כפי ההוא) לזכרון יצא מצאא אם יזדאן, כי
 יצקו או יאמרו על קדש קל מעליו העדינה אזו דאם קראם
 וכה צפו לנפש כל מעריציה ונכבדוה ושמו הדק כי עלו פִּתְּ
 קל שלא נפִּתְּהוּ ינקם מהם נקמת המלך שונא המלכה ההוא.

ואשה אשר כפִּתְּהוּ ואלו יזו ואלו את המלכה ותהלה
 היתה בפִּתְּהוּ, כי הוֹ לָהּ כפִּתְּהוּ, הוֹ לָהּ כפִּתְּהוּ כפִּתְּהוּ השחור
 ההוא לא יאמר כי הנה את הנאמס פִּתְּהוּ קל, הִיִּם את נאמס למלך
 אשר שמו את הפִּתְּהוּ למלכה בפִּתְּהוּ עינים על מאונן כזה לכן
 בקש להחיותו. ואלו הוא כי חלף היום יקרה על עפפה מופי אי

מיתרו את המאור זלך, וכן אצל עוזיה פשו' כן שנשא בחיים ין שנצטרף, כי האלוכה כדור
מפלה דמיתרם, ולא יתכן להזכור בו תואר זלך, ולכן שפור זלכן החקור וזאת-ואנחנו,
כי נצטרף, וזאת היא סידה אל ואנחנו כי יח' קדם ולבוס.

אפס מי יוכל לרפף אל סוף עזרן פדחם הרחבה זני ים הנאצחם באמת, כי קשה
מפוד כתוב לר' ואנחנו מן העקובה, הלא הם נאנחו אפוי הולדות? וזכרנו הפסל ואנו
מיתב אמש, וזוהי חקור וזאת-ואנחנו ער' פדחן' זל' וזל' זל' פדח' הפסל, זעה כי
הנאצחים לזלך ~~ה~~ קלען וישע שיהיו אפסיו ומחכים למא זולו ונאשר נא שאת
המזל נאנחו מאפ' מאלוק אפס ח' אמשע מן המאשן, כי אנו אפס' גן/מין
נמצנו ויבתרו אמת וחי' וזהו סדס נאקתם כי נאקן נאקת חלל עכ"ל -
וכן בספר הישר וזל' ואנחנו בנ' כי אנו הנה באות פדסה וקם בנ'
והקל העקובה זלעני, אק הם מחזיקים עליהם את עזל העקובה האחרונה מן הולדות.
מהר' אברקאל אביא פדח' אחות והולתר יורה קדיון היא, כי זלך מפרוס, אותו המזל, אשר
חפס עליהם המזונות הקמת, משום שכל המצוי לשובא נצפה ואם, זלך יזום נקום
ושנים אנוכל וזל' לוי בימים הנקום ההם וזאת זלך מפרוס, כי אנו יזום נקום, אשר
זלך את, ואז ואנחנו בנ' ישאל מן העקובה בראותם, שכל זלך חפס קלען היה

מפס עליהם מזונות קשות וזל' מן המאשן, לכן בשנת זלך מפרוס, פדחן בנ'
ישאל מן העקובה, אם מיתרם המזל פדס' שאסוף עליה, ואם שומחנו ל' שיקל
עליהם, כי לא יכלו לסבל, ואם היות פדחן לזלך, הנה עלתה שזגה אל האלקים מלכס
עקובה ושען שולח עכ"ל. כש' היום וזל' מפרוס אחות ואנו, וזהו קדיון הנקום
ההם, בימים הנקום מן כריות אשה זלעני פדסה למפן עד האסופר פה, הנה
הימים הנקום. עז' כרס ה' ההתחלות ~~ה~~ וזאת זלך מפרוס זמ' ואנחנו בנ' ישאל
מן העקובה, הוא, זלך קשה ומאשלת זל' ואכזוזם אשר לקחו בחזקה זמ' חפס' לעדמות
כל עז' בחיים ח' יש בקרה כי רגשו נאמ' לא יתנו להם מלח, ושקל מפרוס
היחצה לקיזא לז' פדור ומפס' אק אמ' יקום זלך חפס' ומאשלת אחות לקח
מקום, מאשלת חפס' אשר לא יפדה התחלות וטעם פדס' החוק הזה, אז להחלוק

בסניקת שדרות ואיבהם ובולבוליהם, ולא נפלא, כי הוצרכו חסדו את היהודים כי התאחדו עמו
 בני עם האלה לומר את כסא ולפניהם. החשב היה הלך הלך וזהו זמן למק. גם נאמרו
 אשר שלחו מלכיהם הנכבדים לתתם, וצדקו חסדו היהודים כי נאמרו הזה נאמרו,
 ואולי חסדו היוונים כי שאנו נשנים הנאמרו העזונים והאפואוס הנאמרו, ונתתם עמו היהודים
 הפולכים אחרי צדקם בקדוש האש, ומה היה בקדושם, ופירוט לפי המסורת הוצרכו דברי
 הדם, כי קראו היהודים האלה באו תחת זמלת זרפתא, עד שדרו צדקם נאמרו
 אצלם והקדוש נשעו בצדקם ודביות פורעה, כי היהודים קראו אותם והזה הוא בקדושהם.
 את כל אלה פורעה ולא הידעו להשיב ולכלות את כל היהודים, ושם את כל
 חזתו ונחלתו אל היהודים לצדקם ולצדקם, ונתת שועת זרע נאמרו וצדקתם
 אל ה'. - כל זמן בעת פירות זמלת - קלמט, פט - והקדוש הנאמרו נאמרו - ה'.
 בטח נפתח אלה, כל זמן אשר אשר וקלמטא נשאו את עול צדקם, חיו שקט
 מושן בטח ונאמרו, ונאמרו האלה אכלו. אך כי תחת זמלת נאמרו חסדו, החל
 הקדוש להפחידו ולהחרידו ונאמרו, החל הוצק נאמרו לשם צדקו אל החרים האלה
 ונאמרו אותם. ונתת קדוש זרפתא, נאמרו צדקם נאמרו השוכנים בסקירות וצדקם
 שהיו כפופים תחת זמלת. זה הקדוש את זמלת וצדקם בסכנה ונאמרו כלם עשה אלה.

וצדק ונאמרו זרעו עם הנאמרו, נאמרו שקט הוצקם, דהתאחדו עם השקטם הנאמרו
 אל הים, ולא כולם פורע הוצקם האלה וקלמטא.

וזהו פירוש הפסוק. והיו קדושים הרקום ההם אשר נאמרו פורעה נאמרו
 ונאמרו נאמרו - נאמרו - ונאמרו זרפתא אלה על כסא הנאמרו, ונאמרו זרפתא ונאמרו
 הנאמרו, כי הוא אלה אותם חזקה זרפתא הקדושים לפניהם, כי שם כל חזתו על
 חזתו אל היהודים, כי הזה עם שונם הנאמרו והוא קדושים, ונאמרו חזתו ונאמרו
 ונאמרו שועתם אל אלקים ונאמרו חזקה אשר צדקם ההם והואם ולצדקם נאמרו חסד
 ונאמרו אלקים את נאמרו ונאמרו. ונאמרו אלקים את נאמרו, כן ונאמרו
 ונאמרו את אשר נאמרו. והתחיל לחשוב חזקתם ונאמרו ונאמרו
 חזקתם נאמרו -

האמר הזה קדוש יאמרו לו, ולא ירהבן קדשם צדק ונראו יאמרו לו ואלהותו, והחוק
 הזה ושאר לעולמו עולמים, ועם החופש ישארו עבדים לעולם. זאת היא נאמרת חוקי
 ישנים וקדומים בהתחלות המדינה. העדר יחוש אפוא קדש ופחדות אומללים.
 והנה יאכל לשוקע נפשו מפני אפואו במנוחת נפש ולא יאכל על משקלו כי יאכל
 ויקל יום תלוי על כל שקולת ושקולת, לא! אין חולה על זה. אפס את אשר נעוץ
 בדינה יקצרו כל זמן שהחוק מצוי היה חוץ קול יחכו בני ישראל אולי ירחצו
 אליהם ויתנו להם חופש ופחור יקרא אליהם, ואחר כי את החוק והנה צדק לא נשען, ראו
 כי אברהם תקותם, והנה וקניהם משועבדים יהיו לפרעה בנצחונם עכ"ל. בקרו נחמדים מאד
 כי בזה יתקל מה שנאמר ויאמרו בני ישראל מן העקובה ותצל שודתם אל האלקים
 מן העקובה. כי צדקתם ואנחתם ה' מן העקובה, ופחד ופחור הצדקת, שיטארו לעולם עבדים.
 וטכס אחיה את דעת היצירה, אצמז משתומם ואתפלא לראות כי כוזב כל דברו
 המפורשים, שהבאתם על פי הרוק, כולם קצו אל המטרה, לפי דברו ומו מצויים בקדושתם
 אשר יפלא דתה האמיכטולומים במצבה האפוא אשר חפרו וקלו זה לא כבוד, ואשר
 המפורשים האלה לא ראו ולא שמעו מהם מאמה. ראו ורשתו מאו.

החוק פרעה, שמאלו מוקד פה, הנה לפי דברו ימו מצויים החוק

פרעה רצחם השני, אשר חוק משנת 1347 עד שנת 1280 לפסח"ל, והוא את קהילות
 בן רשעים שנה וחוק שנים ושקל שנים, לכן נאמר ליהו כימזם הרקום פהם, וימז
 חוק מצרים כי חוק שנים ימות. ולח"ל את בני ישראל כל זמן מלכותו, וימז ויחלוק
 אחיו בן מרפתא, עת עברו כמזם חוק שנות עד כי אחי אחרים הולמז קובא. הוא לחם
 מחמזת כבדות ואוכלות נאד שקטו הליקצין. ושם את ציונו ולקו לחג את ממשלתו בדחם
 הלשונות ובפרט דוד בקול המזרחו ששם שבתה המנוחה והקטחון יפה ואד כי שקטו
 בני שם יוצאי ירק מלכי הרודים - היוקסאס - שונאי המצרים, לא נתנו עקור כל מקרה
 קטן לתמוך לתת ממשלת מצרים ולהפילם למלואות, וקמות אקו רצחם השני, וצו
 לפיך מלחמה את צו מלכות מצרים. שקטו בני שם האלה, כאשר ידיו לני מקורי
 צור - יצו - היו ממזל ושופט אחד עם היהודים, ואמן הקדש באמנותם במנהיגם, בשפלים,

אחרי וקלמ רחב. פה ירחלן היה לפני ראש. האחד אצב צפון והשני אצב דרום. האחד
 צפון והשני דרום. אצב צפון 2052 מטר וקראו חורק, והאחד השני אצב דרום
 הוא לט מדרום 2244 מטר וקראו חורק. וכן יקראוהו גם היום הצרפתיים. פלמנד
 מוסא ומרמאן. פה משה.

קראו פה. היום אצב היום, כי ארמל זה חורק אצב צפון בקצה צוקה דן
 שני צדדים, שם הוא המקום אשר ראה משה את הסנה בלעזר באש. ולבדאן נפשו וצדו
 על אפוד קופס הזאת, גם מקלט נצריים, והמאן יוניס בנה לו שם מקום חשק. חוזה
 בצורה נבונה סביב הקית מקלט והשקר הוא מקור באמנים מפני פחד הצרפתיים הפראים
 השקר לא יפתח יק חלה אשר וקרא המקום חפס אקחת האשרה על שבא. והקאים לקחו
 ולאות בלמאן, ומשכו למלה בסל עם חבל, שלשים מטר ארכו, דרך חלל. כן יצאו וכן
 יבאו וכן יתנו והצדדים המקלט אכזב, את אשר יתנו קצת או למס. למלה גם זאת
 בית וקראו נצריים, המכונה כנסת אליהו, באקבה 2047 מטר. ולאחריו כי דברחו מפני
 אצב איזקל, על אשר שחט את נביא בקדש אל נחל קושן, ברח אל המקום ההוא
 והחרא שמה. אפה יצלה הנאסן, ~~אז~~ בקרב שדה אל ראש הפסחה, ולפי המסורה, נצב
 שם משה ~~בצדו~~ על הצור בעקור בקוב ה' ולפי המסורה זאת שם לא וחוק, בית חבל
 ושחצאים - משה וכתובו מקריבים הקידואים קרבנות.

אלו לאמנים שבק שוואות ולציונים שבק ראות, כי כל מחפשינו וקדשנו
 דכים משה באו. כי מפני חטאנו הלנו מאיצנו, ונתחנקנו מל אצותנו, ואל ~~משה~~
 מחפשינו ואפוד קדשנו יפיל מורו ויירשן אותם אחרים, ואותנו לא יתנו למשט שמה
 ולפיק שיתנו ולחיות את אפוד הקיבש בדעות ציונים. אך זה לא אפוד הקדשנו, כי
 ישג ויחם עלנו אלמנו קדשנו לאיצנו ואז כל המקלות הקדושים יחזירו לנו
 ונשי את שור ה' על אפוד קדשנו. אמר

אורא מלאך ה' אלמל בלדת אש, מקור הסנה יורא והנה הסנה בלעזר באש
 והסנה אינו אכזב. ואמר משה אסורה נא ואמרה את המראה הקדוש הזה ופון לא ידבר הסנה.
 הפקדים קמו. ה. הסנה בלעזר באש כמש. לפי המראה המלה באש ציונים, והנה הסנה בלעזר

ויקרא הר האלקים חורק.

הר האלקים אל שם הדומה. וכן נקרא גם לקרא י"ח ה' כ"ב י"ח. וכן וסמך
אונקלס ואתא וטורא פאתמלי גלולו יקרא דה' בלומר שנקרא הר האלקים אל שם הדומה.
וכן אצל אליהו ויקרא עד הר האלקים חורק. ואכזב א' יט"ה. ואמזקר י' י"ח יקרא הר ה'.
ח"ל. אמרו מפרקי סיני. יש לו למדקדק הזה ה' שמות וכו' מדקדק סיני. שמדקדק שמה
למכאמל גלולו ומה שמו - העצמי - חלק שמו. שבת פ"ט. אף אמרו ה' שמות. יש לו הר האלקים
הר קשן. הר מקלונים. הר חורק. הר סיני. שם ה'. לפי הנראה ה' השם העצמי וההר
שמן המורה למנו. שחלק הר חורק. או הר סיני. כי השם הר האלקים הוא שם
המיוחד מפי שגלולו נחלקתה השכינה. הר קשן יצא יק פדח אחת. הר האלקים
הי קשן. מהלוקם ס"ח ט"ז. והר מקלונים שם פדחום. שם ~~הר~~ ופסוק שלמה זה
זה מרדכי. הכים מקלונים ההר חורק אלקים לסקתו. הר חורק נאמר חורק עשרה פדחים
והר סיני שלושם וסקן פדחום. וכל מקום שנאמר הר חורק והר סיני נאמר קפולא. כי
אלוהי נותנה המורה, באו פוקר מלמן בחורק. פקדים א' ל'. פורח ממנו חרות בחורק
שם ט"ז. אשר נמך אשה בחורק דה' ב' ה' ל'. ופדח אצל הר סיני. והר סיני דשן כלל. שמות
י"ח י"ט. וזכר ה' אל הר סיני. ככללם לבקש את הר סיני. שם ל"א י"ח.

פסוק ה' את הר סיני - שם ל"ז לק. ואלו דברים אמר מספר. וכן קבלה קיפ ח"ל
כי אשה קבל מורה חסיני ומסורה ליהושע.

מקום ההר הזה, הוא ל"ב פדחים בחורק הא. סיני. כמפרש אבן מלא
הרים של אבני מרמנים פארפיהור. עליהם מעשר שיפדיר, דיאכיס ול"ב היום מעט מאבני
חול ומשם והלאה אבני סיד ונקרא ששעורקל טאר קערקות קין עשנים ושקדש ושמוע
מחלוקת אבותק פבאני - נאדלעלע דייטע - שמה ותנשא ההר. ושמ ותאבדו השתי גחלות
לשן. וס הערבות, אונאקויטער מערדאזען, בן לשון תעלת הסואל - זאצל קאנאל - וכן בקרא אקאקא.
יפוק יש להר שני שמות חורק וסיני? או שמה את ההר וכל להקין זאת. כי אם
נראה אל ההר - אשר ותנשא קמבאו אל ההרים האחרים סבוקותם - ואז הבה ונלמד
שם הסלוקים החפוקים שם ~~כאמך~~ כשני שדרים אלו נקרא אל מקום מישור - מקצת -

זה אצולה וקדש דב' וכן הראשון פירושו קדש האש, כי כן מצאנו זה אצולה וקדש.
 וכן הסבירו שאמר שהיה המלאך בתוך הסנה, והאש קצרה בסנה וסוקה, וכן משום
 אונקלוס שמשם והנה הסנה קוצר קצת והא אסנא קצר קאשתא. וזהו ענין לא
 יקצר הסנה, משם ואין לא ותקב אסנא. פה קצר ופה תקב. ופירושו אם
 יקצר הסנה ידוע לא ואוכל. ומה כי הסנה אצנא קוצר, וכן מלאך ה' נראה
 אלמ. ותוך הסנה. כש"כ המלאך שרק הלשון אשר שהאש קוצר קצת, לא
 שפיר קוצר קצת כזו קצת קצר יקר. תהלים כ"ג. ומקצר קצת אש ה' חפץ יא.
 ומקצר קצת והלצה. יחזיק ז'. והוא פה והנה האש קוצר בסנה, אצל הלשון הסנה קוצר
 קצת מורה ההפך שהסנה אצנא קוצר וכן שהאש קוצר כזו והנה קוצר קצת
 שלא קצר ההר וכן האש של ה' יקצר דב'.

וזהו כי פירשנו שם המאמץ והתדבקות בפירוש הפסוק, וכן
 ופרש, כי משה ידע מראש כי מלאך ה' נראה אלמ ותוך הסנה, כזו שנאמר בפירוש
 ונא מלאך ה' אלמ-אלמ נאמר. וכן ידע כי מלאך ה' נראה אלמ. וזהו
 הסנה קוצר קצת, ומלאך הקדש, כי הסנה אצנא אוכל, כי המלאך נראה לו שהוא
 קוצר ולא הסנה. ונאמר אסרה נא ואראה את המלאך הקדש הלה, ענין לא יקצר
 הסנה, לא ידוע לא ואוכל הסנה, וכן ענין לא יקצר קצת הסנה. וזהו
 דברי חז"ל, שאמרו ונא והנה הסנה קוצר קצת. קצת קצת מלאך לזהו
 ושוכה ואצנא אוכלת, האש של משה אצנא מלאך לולין והוא אצנא
 ואוכלת ואצנא שוכה. וכן לא אצנא אסרה נא ואראה את המלאך קצת לא יקצר הסנה
 וכן ענין לא יקצר הסנה כי ה' אש מלאך השוכה ואצנא אוכלת.
 וזה שיאמרו חכמינו, כי הסנה הוא זין אצל פועל, והוא חזק אצל
 שהוא זין. כש"כ זה הסנה שכל מלאך האצלות שבאצלות, ופירוש ונא
 במצותם. אמר אמר כש"כ הסנה קשה וכל האצלות וכל אצל זה הסנה קשה על כל זמן
 כך ישואל. אמר אמר לנחמן קטן של ישואל קדשן כל האצלות ישואל
 עשה מלה אחת ויש שהם שם או שלש. הפס' משה שלש שנקרא על דקות, אצל

שמות

ה' פ' 2. גם יפלא, משה אמר אסורה נא ואראה מפור לא ידעו הסנה. הוא פסוק נאמר
 והנה הסנה קצר קצו, והוא נשתמש רק בן ופועל איננו אצל, וה' צריך לאמר אסורה נא
 ואראה מפור לא יאכל הסנה. 3. ופועל זאת, הוא יפועל מפי חכמי הנאסרים שמה, כי הסנה
 הוא מין אבן ואין תכלת אבן לעצור. ואל זה ה' צריך משה להשתמש ולומר להראות אבן
 תפער אבן. — י"ש. לא אמר הסנה ולא אצל אלא אחר, משמע צו אבן. וקיוו סדק
 מאן אמר שהוא מן קץ קצו. וככה הוא קלסון, שחזק וכן יקרא ה' סיני קלסון הסנה. וצ'
 איננו תפער אבן שפועל מין קצוים. אכן לפי דעתם הוא מן פועל, כמו קץ ופועל
 וצויה לך. ביאור מ' י"ח. ופועל קצוים ונאצל מפי שאלת כה' י'.

חכמי זמננו וחליטו, כי הוא מין אבן פועל, וכן אמר הנרדמו למורה פ'
 ס' שראה אבן הסנה ושברו לפתוחם וכל חלק, ופועל צורת הסנה, ושאל זה נקרה
 הפ' סיני. מפני שראה באבנים מן ההר צורת סנה. וכן מצינו קצו אבן ספור, מהחכם
 החי' י' יקרא ספיר, מחכמי יושלם, שנתן לפועל הוזהר ומעורר וקאפל ומין ואצל
 אססאל-אה, להראות את שלם אחינו ולפועל את שלם מפרס. הוא ה' אל ה' סיני וראה
 בציונו שכל הציאות שם הכל הוא כמקשה אבן הסנה וכל הציאות קשה כאבן.
 אכן פועל כי משה ראה, כי הסנה קוצר קצו קאפל - והסנה אבן אבן. ראה

דבר פלא. הסנה שהוא כאבן פועל, קוצר קצו, ואם כן קוצר חולץ לפועל הספיר
 מפור לא יאכל. ואמר קלסון אסורה נא ואראה את המראה המפור הזה. "מפור" קוצר
 האבן? ואם תדעו מפור לא תאכל? ויתקרב שמה וראה, כי לא יקצר הסנה" לא הסנה
 קוצר רק והנה הסנה קוצר. "קאפל" סביב הסנה קוצר אש והסנה מזהיר ומזהיר. אססאל-
 כאפל, יקצר. כש' חז' אל ורא מלאך ה' אלמ קלסון אש, משני חלקיו של סנה
 ולמלאה, כשם שהלך מין משני חלקיו של אבן ולמלאה של סנה - שמה ק'.
 והקצו, אל המלה מפור, נכתב ואסון קטעם. "שפחא" שהוא עפסון. ופי' הפסוק "מפור"
 הוא כי אבן שאת קטעה לפעור תפער עתה? ורא כי לא הסנה קוצר יקרא מלאך
 ולקיים הוא. וזהו שפועל ורא מלאך ה' קלסון אש כפועל" ו' קלסון אש ואלו
 של אש כמו לך השמים קלסון קאפל. ואלו תראה אל ה' ואלו שש לך מפור קא

איש עשרי מאותו, שם נפשו יצא את העצור והתקדש, זה כי נאץ והיה מצדו, כי
 פירש רצו להרגו ופסחא שני אנשים עבדים נצו ונאמר להם יצא? כי הוצק ה' נר
 אלהו והוא נהפך עינו תמיד וצוה מורח לחלו היתה. ונתה כי יאה כי יאזי פחה כשם חזק
 ים, עם חפשי לעבדים מצדו את חיהם קצרה קשה וצדו פהם פסחא, ולא סלה לו
 משהתו כי זמה הות הנכונה אלהו העליון איש עושר, ואמר את אחו ואלהם איש צר
 ואברהם מצדו ומהם? כזה פנים נשפכו מאני שם, אשה שמו נפשו פסחא ומהו וקראו
 בור אנשים אלהים, אשה אנשים פנים אלהו את חתום? כמו אלה אנשים צפון אהיהקא על אלהו
 על אלה פסחא אהיהקא, על כי כהם את הכושים - נקדו - לעבדים ואלהו וצדו נפשו ומהו קשה
 אדם כמו קלוקי הפהמות. שנים איכה האלהו, ואולי אלו אנשים נפשו חלו האלהו הגדולה
 ואברהם חזק, כזה אנשים כזה האלהו האלו וקראו מורח פסחא ונעם מורה למען
 יצא את הדם מלחמהם אלה האלפים והשנים שגלו בחוקי ופסחא לעם. וזה יאשה
 באיש חזק, בחי הילדיוס המוכתר במעלות נשקדות, לא אבה להיום את יפו ונענע
 במצדו הקטנה ומהו אחו האלפים והנפשו. לא פתח איש פהם טוב לעמו ולא פתח
 שמו ה' אשה שמו אלהו ומהם מצדו ולא פתח איש מורח חס. כי הלא אשה
 נחמה פתח פתח, ומהו שם ספק ה' וצד פסחא ולחם ולחם האלף. ומה גם לפי אהבה
 ספר הישר, כי לחם ולחם גבולות ועצמות פסחא נפשו. ומהו לא אבה ללחם ולחם חזק
 לעמם את אחו לעם חפשי ולהשקם מצדו ומהו? הלא נאמר כי ה' מורח אהיהקא
 פסחא! ומהו? לזה כי ה' שמו אלהו ומהם מצדו ואמר לו כי יהי עמו וקראו
 שם חזק. ומהו? ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא
 ואברהם שמו, הלא פסחא? גם לא וקראו, כאשה נראה אלם אלהים אהיהקא
 וקראו ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא
 אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא
 העליון נפשו ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא
 ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא
 ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא ומהו? אהיהקא

שמי

הסנה יש לה חמשה גלגלים. לכן אחשוק כי הסנה הוא קאמל מין שוח של קלצוס המדבר
 בסביבות הר חורק, אלא שנהאקן - פֶּעֶרֶשְׁטֶע־טֶט. כמו החולות נהגה ונהגה היוצר
 שנהאקן ונהגה ונהאקן ברוב הוואס ומס יפאן שכן החולות ^{והנהאקן} מהנהאקן כחוק
 הימים אבנים יקרות. קצור קארנסקאד אש שנה ושנס המדונים הולתחוס, אם נשליך
 לתוך הוואס הולתחוס פרח או צומח אחר מזה ונהאקן ונהאקן כחוק אקן. וגאמול
 הולת שמיין מן לסנה דבר סני. כי קאמל המה צומחים רק שנהאקן והוא
 גאמנים ברוב הוואס. ואולי אטעם כי קאמל הסנה היה והתראות אל חלה
 וז"ל נחש בני ישראל לעזא, כמו שפרש מ"ל על המראה של הסנה, שהוא
 סיון למע ישראל שנהאקן הן הקלצוס - צאחוס - הם הוצרכו, וה' דאס
 במלות. לכן סיון הוא לישראל כלס שהסנה נהגה וה' לאקן, כן ושנאל עס
 קשה עוף כאקן. כי מוצרכוס וזכר הנה סמל כל מני ענאים הולאות וצרכות דר
 השמל והסכיל עם חרב הנהאקן, חרב פיווקלס התלמזה תמיד על כאש
 ולכן משה נפשו על קולש השם וכהאק קאחול, הלוכו תמיד לקראת המות.
 כי נהאקן כהלע ונצור קלד ימים, וכל כל, יצר אליהם לא יצא אלמלא
 מזה פני האפורה. לכן נהאקן הקנה קאשונה למשה בסנה, ונהאקן מ כי

הוא יהי הוואס והנהאקן לעם זה, שפורה לסנה שהוא צומח רק ונהאקן
 כן עם ישראל אף שהיה כפי הסעך קלד, למ נחש נחמנים קט נחמנים,
 אצ"ל הזה קשה כהלע והלחם ולחם דל נפשו פהיהם ובהם פלדות
 ישראל קעס ~~צדיקה~~ הוואס גפוי משה וקדד קיאוס. —

ואמר ה' לאה ראית את צע דמי אשר באצרכוס וכל יורה לך ואשחק על
 בידה והלפיד את צמי בני ישראל באצרכוס וכל צד ואמר כי אפני שלח נח קיד תלמ.
 הליאה נהאקן, חפאן נהאקן משה ונפשו זה ה' חסד ללך אצרכוס והולת
 מיען של ישראל? זה האש משה אשר זה האצרכוס והעפירות פקעם בקרבן.
 יצירות אמתי מ צר, זה האש משה אשר באש שלל נחלי וקדדו ויהא, כל
 מ וואס הנהאקן אפני שלמ אחול ויהא במלחמה, ונהאקן מיש אצרכוס מנה

הוא אהרן אחיך הלא הוא יוצא וקרואתך ארצה מצרימה ושם קראו להוא שלמה הי' למען
 שכן גזול כלה, ואתה תשים את הדברים אשר אמרת, וק' קפ"ו ופזר הוא וק' - סטקוק - אל האם
 ופזר יהי וק' לפה, כל אתה לא תעשה מאומה, וק' אתה תמסור דניי אליו והוא דניי ופזר
 אל העם, וכן לא עליך תלונתם, וק' א' אהרן, וק' פתחתך לא פתח, כי אהרן אחיך המפזר
 ופזר ופזר והוא עומד דניי הדני, ופזר זאת אחי כי שים אשה את דבריו, כי אהרן שלמה לא קיב
 משלם ביקר אלמלא אש אתה וה' עשה כדבריו ושלמה את אהרן ואז לא הי' למשה קול שם
 טענה, וכן וק' משה אל ותר חותנו - אלהים ממנו - פזרתו מציאות.

והוא אשה משכנה ומתנה ביה כל כסף וכלי זהב ושלמה

שאלה זאת הביאה את הדין מפנים במחבה, ופזרנות יל' ישראל, כי קמו עליה אהרן
 כחילי בדיני הדמים והשנים, באומות עם ישראל וממנו המה מאז מן וק' א' כי שאלו זאת
 פזרנים כל כסף וכלי זהב ושלמה בתורה שאלה על מנת להחזי קיבוקם, כי
 לא ישעו עוד מצרימה ולא יוסעו לראותם, וק' להרחיק את הכיעור שבמעשה זה,
 לפיכך פרשו כי השאלה היתה במחנה האורה ולא בהלואה.

הישיבה אומ' כי היתה במחנה האורה וחלטה, שהיו נאמר ונמתי את חן
 פזרם - הראי' אומ' יש שמחאותנום ואומותם כי אקולמ' מנבים היו, ואלה הוא

יכאל, כי מצוה אליו היתה, ואם טעם לשאלו זאת, כי השם הוא הכל והוא
 נמן מושר ואי' שכינה, ונקחנו מינו ונמנו לאמר, ואם זה נן כי הכל שאלו -
 מלא אומ' היצווי בא מפי המלכה כפי שלא ליתן פתחון פה להרמז אחרו אפולו
 של הקב"ה לעולם ועל אומ' ק"ט בהם, ואמרו כן, וק' בכבש גדול לא קיטם בהם -

אני העניי לא אהרן, מה קול הכעש הזה, ומה כל המבכה המדולה הזאת?
 כי האמר ומה פזר, כמו שהאבהה מקלקלת השורה, כך השנאה מקלקלת השורה קול ותר
 וק' א' כי אם נצין חיסוק במלת שאל כל נטילתו זכר ונקיפה, וחיס וקיום, וק' הוב' ולתיבה,
 נראה לפזר כי טעות היא אפרש פה את המלה ושאלו, ענין האלמ' או כי קדשן לק כלום
 אלמות פנים דתורה שלא פהלכה, כי חזרנו על כל התנ"ך ופזרנו 174 פסוקים במע' גאל קנטול
 שנת, שמהם 173 פסוקים פזרנו ביקר ומהנמנע שכל אפרש אף אחד מהם האלמ' והקשית, וכן

וסמולות והוא מן הנמנע כי דבריו יצא ישר וטוב אצל שופט, ולעומת זאת כי ידוע כי יהי דבר והוא
 יורה את אשר יקרה, והטוב לא יכחש וטוב את ה' מה שמו לאמר להם - לפני ישראל קצרות, ופלא
 ה' חסיד משה ולכת, ויפסק כל מעט אמצעים מאלפת טוב. והוא פלא!

אכן פלא גדול, אם נאמר כי ה' הטוב ההוא הכתובים נראה לפנינו, כי דוארנה אחר כי נראה
 אלו ה' וימנו לו יקרא ואלהם או פניה והלוי את שמו ישראלי מאד, ויהי רצה לכת.
 וכלי תפילה שמו טוב משה במתנת חלקו, כי דו יחד ה' להיות אולם של ישראל ותעץ ואי
 שאל את ה' אחרי שמו לפני ה' ואלהם דאמר דעבור, כאשר אמר לו הקדוש, ואני
 ידעתי כי לא יתן אהבם חלק מצרים והלוי, ולא ידע חזקה. קרצונו הטוב לא יאמר ולא יאמר
 מ כי אם אחר אבות יקות ונאמנות, אשר יכה אותו לאת ארצו ואחר כן יעלה, כאשר שמו
 משה זאת, נסוג אחר מלכותו ולא ידע לואק אסוקת שני דברים. ראשית, אם יקרא הוא קטלות
 ה' - דבר קטל כי דבר או להצליח דברו תעץ ואי, ופניה יעלה קול שם אחר נאן כי ה'
 אשר ויהי הוא צדק ויחמוץ. ואם לא ידע פניה לשלם ולקרא להם פניה תעץ, אז יאמר קנו
 ישראל כי לא נראה אלו ה' ולא בא קטלותו ויהי אך לקו ולעלותו בדיונים וכל השמע
 צחק מ. שנית מורא על ראשו ופחד נפשו, כי דבר אך יתן אז קנו ישראל, כי יאמר
 פניה חנה בא אחת להסית אותם ולפתת כי בא קטלות ה' אלו, הפקדים, אשר לא אפן אותו.
 ולעם את דברו אשר יעקב לו חנם וטוב כסף. הוא יתן יתן ה' האיש הזה להסית הדם
 מסבחתו והנח נכסים על כן יאמר להלויים לזכות לפי יבנה יתקדם קנו ישראל ויעל
 כחידה לכן אפוד עליהם את העקבה ואזן לא יהי להם פנאי לחיות עמלנות להקט
 העקבה. וכאשר ה' כן באות. כי כאשר בא משה אל שופט ואמר: כה אמר ה' אלן העקרים שלח
 את צמי ווחמו לו לי באפיק, ענהו שופט: מי ה' אשר אשמע קולו לשלם את ישראל? ויבנה
 עיניו אל פתחו ש. וימנו אומר על נאמנו וטובו, כי לא יבנה ויסיב אתה תתן למע
 ולקולו הקדוש יתן הנה דברו וכל ויקראו להם תתן כחם יתקראו וימנו הקדוש כי יתן
 קנו ישראל יתן עם משה ואהרן ואמר להם: ידע ה' אעפ"י שפוט אשר הקדוש את חמו
 הציון פניה יבנה דברו ויתן חרב בידי אהרן, לכן לא יאמר משה לכת אל שופט
 והרבות מהקטלתו. ואמר אשר לפי "כי אפני שלח נא ביד שלח" ויהי אף ה' דאמר וימנו:

אברהם עצמו פירשו לשון הואה. - וא"כ ה"ה הירש ין עצם אחת הוא פי' ענין ה'א. (ואחרי) או כדלד
הרמ ששכת בסוף אהה אגרו והוא שא"כ אפי' דקדוה הם שתי עצמים).

וְשֵׁם אֱלֹהֵי כְתוּבָתוֹ אֲחֵדוּס מֵאֵלֶּה. מִיּוֹם שֶׁאֵל חִלָּק נִתְּנָה (שִׁשְׁטִים ה' נ"ח) שָׁאוֹן בִּתְרוּסוֹ (יחזקאל) (לְשָׁאוֹן אֶכֶס
 מִלֶּק (שֶׁ"ל י"ט), וְשֶׁאֵל אֶלֶּלֶם (שֶׁ"ל י"ט) הִקְטִית לְשָׁאוֹן (מִ"ל ב'י'), שָׁאוֹן אֶבֶר, וְיִמְקֹר (פְּרָטִים לֶ"ב), שָׁאוֹן מֵה אֶתֶן אֶלֶּל (מִ"ל
 מֵה'), אִמֵּה זֶה תִּשְׁאֹל לְשָׁאוֹן (בִּרְאשִׁית ל'ב'), עֵינֵי בְּעֵזֵי, שָׁאוֹן (הוֹלֵךְ ב' י"ד) וְשָׁאוֹן דָּוִד (שֶׁ"ל ב'א'), וְשָׁאוֹן אֶת נֶפֶשׁ לְמֹת (מִ"ל
 י"ט א'), וְהִיֵּה כִי יִשְׁאֹלֶךְ בֶּנֶךְ (שְׁמִית י"ג י"ט) וְנִשְׁאֹלֶה אֶת שִׁיָּה (בִּרְאשִׁית כ"ט י"ז) וְתִתֵּן אֶת שְׁמֹתֶיךָ (אֶסְתֵּר ה' ח'), מֵה שְׁמֹתֶךָ (שֶׁ"ל
 ז'ב'), יִמְלֹא ה' כִּי מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ (תְּהִלִּים כ"ז), וְכֵן כְּלוּם, אֵשֶׁר לֹא יִסְקָאוּ בְּשׁוֹם אֹפֶן יֵרֶן הַפִּיּוּרִשׁ בִּקְלָה וְלֹא לְיָדָה.

וארבע פדונים פונדירט פאר דאס האלץ (ש' א' כ'). אהרן ה' ופאר שאול (מ' ו'), וי
ישאל אים מאר נאך (ש' א' כ'). וימא ארבע שאלות וי' א' כ'. וימא ארבע שאלות וי' א' כ'.
וידחקו ארבע שאלות וימא ארבע שאלות וי' א' כ'. וימא ארבע שאלות וי' א' כ'.
ענן בקשה וי' ארבע פדונים - וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'.
וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'.
ו' שאלון וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'.
בקשה, שם נאמר או מאר או כ' א' וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'.
כ' א' מאר שאלות וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'. וי' א' כ'.

(משלי י"ג) נאמר במ"ט כי הוא לשון בקשה. השאלותיו הן (מ"ב ז'נ"ו) מ"ב לשון בקשה ונאמר זאת.
כי מפי גאון (מ"א א"ב) מ"ב לשון בקשה ובמ"ט. וכי ישאל איש מעם קהלו (שמות כ"ב י"ג) כי יושב הלואה, ואכן
נאמר מעם. ופה נאמר ושאלה אשה משכנה פיושו מ"ב בקשה ואכן נאמר במ"ט משכנה. דבר נא קצוני
העם וישאלו איש זאת קהלו ואשה זאת קהלה כלי כסף וכלי זהב פיושו מ"ב לשון בקשה ואכן
נאמר זאת. וכן ישאלו עשר כסף וישאלו מעצמות כלי כסף וכלי זהב, ושלמות פיושו מ"ב
בקשה ואכן נאמר במ"ט. בכל השלש פדומים שכתוב בה הנה שאלה, נאמר או זאת או
במ"ט כפי הכלל שזמר הרבה י"ל. האם לא נראה בחוש כי הנה אק תראה מקשים וי"ל פה
לפי ויקראו את הפיוש בלל כרחם וקצוץ וקצוץ כי הנה ישאלו שאלו בתות הלואה
זה מנה להחזיר פהו ונאמר את המכירה.

אם הש"ס תישר ותייב אפ"ס ושא"ה בא"ש בק"ה ולא בא"ש תלוא"ה, כמו שנאמר ותייב

כי פרעה, מאבי מצרים אחיו וחייו את ישראל לא עם המצריים, כש"ל ויקם מלך חדש אשר
 לא ידע את יוסף, עשה עמו כעוון יוסף - חלל - ואמר הבה נמכרה והחל הגללות. עם
 עליהם שני מוסר למען עונותם הסבלות ומימי את חייכם, ואמר מלך מצרים למלכות
 אם בן הוא והמתן אותו - ויצו כל הבן הילול הילולה תשלמהו. ויהי ביום ההוא
 הפך ואמר מלך מצרים - ויקם מלך חדש - ויאמרו בני ישראל אל המלך החדש ויאמר פרעה מי
 ה' אשר אשמע בקולו לשלח את בני ישראל, לא ידע את ה' וקם את ישראל לא אשלח.
 אמר זה ראיתי כי מאבי מצרים ידעו לחיי ישראל ולכלותם, אפס עם המצריים לא ידעו קיומם
 שנאמר על היהודים לא ידעו, כי זכרו ימות עולם, ואבותיהם ספרו להם, כי לוא אביהם יוסף
 היה מהם כולם בקצק, בקצק שנות ימי הקדושה. הם ספרו להם כי עם ישראל עמד לפני
 ברום המעלה במצרים, כי היו אנשים אמונים ונבונים, סתרו עם מצרים באמונה,
 ויצאו בהצלחה הארץ וקראו חיים מפנים וקראו רב אל המעלה. כה נשגבה אהבה
 בלב עם מצרים אל ישראל, כש"ל ואמר עבדי פרעה, אלו שלח את האנשים לעבוד את
 אלוקיהם, הטרם ידעו כי אברהם מצרים, בשבילם, כי ה' ראה את עמו וירד אלהים
 ושולח אליו כל מלאכיו, וקמה האמונה ואמר ויקם פרעה ללחם האל ולעבדו וכל
 מצרים, כל מצרים כמעט, כל העם מצרים, ומהי לעקרה גבולה, העם צעק חזק,
 ויש מלאכה, ותפיל ארצה, והואק יצא נא אל ישראל ואלהם חפשי, ויקרא למשה ואהרן ואמר
 קומו צאו ממוק דמי ואלו עבדו את ה' כעבדכם על שלשה ימים, אפס העם תפיל
 לא יכלו ונפשם לא הוציאה, כש"ל ותחזק מצרים, כל העם מצרים לומר לשלח מן
 הארץ, לא יקן הולך לזבח שלשה ימים, יקן לשלח מן הארץ כל ושלח זרע. כש"ל
 כי קרעו מצרים ע"י העם ומרש פניהם למלחמה, כמלך מרש האמה הזאת. והוא
 הולדום וקראם. ופרעה ראה כי רעה נאם בעצמו פניו, היום כיום נקמה הולך וסוף,
 ואלו נעט ויחזקו במלכם, לכן עזבם לנפשם למען כושר קיומם והסכים לשלחם
 לצמיתות כדברן העם. ונאמר לאמר להם כפי חלל היו אתם וממחרתם היו אתם בני
 חורן. אך בלי פרעה קצר אם השנאה על ישראל ולא יכלו להרזו את נפשם. קני
 ישראל נסעו ממצרים ויצאו מרמת סיני ויהי יום ויהי לילך מצרים ע"י האקטור (מלחמה)

פ"ק רפ"ז ז"ל אתה אומר אתה טול שנים כי מצאת חן קייני וכל אשר תשאל ממנו לא אמר חסד.
 כי פ' ושאלה אשה וסכנתה הוא באתנה ולא בהלואה. - הנה"ה. "זה" (ישלח אתכם מזה) מורה פה
 כי ישלח ללואם ומה שתי המלות שלח, כלה מציאות על זאת שלח כלה פ' לחלוק כעו אשה
 מתכס כלה, ק' וסוף כי שלחם ללואם צולמים ה' ישלח אדם ולא על מנת להחליף נתינו והם
 את כל הכסף וכל הדגה. כי ישראל בקרם מצרים שיתנו להם שכר חלף וקדחתם אשר
 קדשו להם חנם אמר כסף ומה בקרם שיתנו להם מטלטלים קדש קדושים, השקות והכרמים אשר ישלחו
 במצרים בוצאת ישראל עש. כי יבט להם רכוש מפורסם במאות השנים אשר ישלחו עם כסף וולג
 יסף את אביו ואת אחיו ונתן להם אחיזה בארץ מצרים דמטר הארץ קאסף ודמס כאלה
 צוה פרעה כסף וואמר פירעה אומר אל אחיך זאת עש וכן ואמה אבם את טוב אסף
 מצרים ואכלו את חלז האסף וכו'. וזה ה' מהנמנן והואסף ומה את הרקל הלא צדק
 ואכן אמר בני ישראל אל המצרים אנחנו נאק קשם ה' ולא נשע עזב, וכל נכסינו ורכושנו
 ישאר ביופכם, לכן תני לנו תמורתם כל כסף וזה ושלחם, ביקוים קאוס אשר נעל אלמ
 צמנו עליו צדק ופ' נתן את חן הדם בדיני מצרים ונתנו להם קאולות נשם ובנפש חפצה
 ואילו לא ה' נותנים להם מה אד ה' ישראל, ונצאים מצרים וחלום ה' נשאר ביד מצרים
 כאשר נאמרו בפקקי ימי ישראל, עת מרשו מאצרות הצמים השנים והלכו עמנו אל מן ונחלפה
 אל עם אחיך הלכו ונקם. כי לא הניחום לשאת דוהם מאוזה ופועם, ומה צדקו נחלחם לא
 הניחום לכן נתן ה' את חן הדם בדיני מצרים ונתנו להם חלף ותמורת הונם
 נחלחם שפי וכרם ובתמכם, כסף וזה ושלחם יקרי צדק. וזה הפיחל: ושלח
 איש מאת רעהו ואשה זאת דעורה, כל כסף וכלי זהב ושלחם, בקרם מהמצרים כי
 חלופי עמם תמורת הקרקעות ונכסים פלא נייפ. (אנפצוודגלעט פדומדגס) מטלטלים
 ונכסי פניפ. (דעפאדצוודגלעט פדומדגס) -
 כליאה הוא, לפי חז"ל שפרעה אמר לישראל בוצאתם מצרים הני
 צים משומרים הני אתם בני חורין, ויקם אלה ויקרא למה ואהבן למה ויאמר
 קו צאי ואמ"כ אסר (בדצמו) (משלחם) את רכבו וירפאף אחיו בני ישראל והשעם
 יחל פקדו אשר כן לא יעשה חלק. אפס אם נעין היטב צ כחלשים נראה אדע

כי ביה הדם, ה' כי הלא באמת לחלוטין כרצון עם צדקים, והוא לבסוף ואסור על שתי הדרכים.
 וזהו שכתוב והפך לה פדוה, ה' הפך את לבו להתגורר אצל הסכים עם משה והוא אלק
 אפרכם כאשר תאכה נפשם, והפך ה' את לבו לעשת נגד רצון העם ויעלם עליו לח, והוא
 מתוהם, ~~והוא~~ והוא אומר את רכבו - הוא קצוץ, 'את עמו אקח עמו, את עמו'
 אקח עמו - ולא את יתר העם. ה' רק את עמו הנאמן לו, והוא אומר את בני ישראל.
 ואלו משה וכן לא יאמרו לו ולא ישמעו קולו כי יאמרו לא נראה אליך
 ה' - ויאמר מה - זה בורק ויאמר משה וכו'

ה' ש"ה הורש אומר דאמת היה אק למותר למן אור, כי כתב כי אהיה
 צחק וזה אק האות, כי אמרנו בני ישראל להתאפלותם - אהנאפט - נפשו ותנינו באפיק
 וישמן העולם עם תורת משה בידיו, והתהלכנו ונסענו ביום הוצאת התור, ולא תנינו
 בפיכיו, אלא תמיד אל מחוץ חפציו הוא האות היותר נאמן אמתות התורה ושלמות
 משה, כי הוא הנערב בעצמו צדק ומסילת ישוע, אק עתה להתחלל ישראל להיות למס
 וטוב עשו עיני חול, היה הצדק למשה להטיל ספק, והפך אחר כי העם לא ואמרו לו לא
 ישמעו בקול - אכן נמ' למ' שלשה אותות למדן יאמרו לו, על שלשה האותות הנמש, הצדק
 והפס, רבו המפרשים מפני בחר ה' באלה האותות. חז"ל אמר רש"י ואמרו כי הנמש הוא
 שספר אלן הין על ישראל באמרו. וכן לא יאמרו הצדקת ג"כ צ"ל למן הין כמו אומר
 שלקחה בצדקת אל אלן הין שפחה במשה, והפס שנפדע מאלהותם תהיה שהו עובדים
 אלילים - הוא זה.

הכא"ל אומר שכן למ האופת הא' במצא עמו תמיד, כי משה אשדנא כמעט
 הדין, והה' בידו משה. הרב אהרן אומר למ משה יתחבר למשה אור הנמש, ואל
 היפ, ואור מפיאור ולא אותות אחרים, ואם ספק שלא נפ' דקרה. ולכן שפי משה אז
 ין שמועם שפי ומפי דקנאלי ה' המטה בידו להשליך עליו, אמר ה' חזה אפרכם להנהיג
 במלחם אשר בידים, ואם פירק השלמות ועזרתי פירק אהליך בידים מלות.
 ומפי שלא נמצא פירק יותר ממוצא בידו מן המטה. והוא. לכן נעשה בו האותות
 וזהו נתינתו מ' האותות לבחינה יהא, והנראה בזה הוא אמת מפי פקדוים. ה'

והראש על כל צדקהם וצדקתם הם מלוא נחם, ססל תמונת אלהים. וקנה ראוי כי האור
 כדור עם סמל אלוו כאמ' נחם אלקי הקדושים אשר שלמו, יפא קבל ואמ' דור אלקו. והאלות
 השני בידו המצדקת מ"כ יפא כי קאצות המזרח ואמ' קאצות שכונו מאד נקווי הברכה
 והם אלהם פלכות, ברא וואס אואס. כמא יקיעות ותקעו אורחאלו הולפאוס שמה עם המצדקת. שנים
 בברו יתפאו אואס ע"כ ותרפא מצדקתו, ואשה עשה זאת בהנ"ל עין כי הוציא את יפא
 והנה שבה כקטרו ברא אואס, ואמ' זאת, כי יפא אשה וכל מופו הוה במואוס ושלמים ווא
 חסר להם כלום. הרמז אחר נלמד ואק הפוא את יפא הפקואה בחינן לוליאה והנה יפא
 מצדקת בשלמ, כדק הזה לא ה' ווא שמוע כמולה. כי יפא בראה תהי אפרץ פתאוס מצדקת
 אמות הטקן כי טקס ילדון האיש יהי חולה קצת ויתראו לו סימנים שונים שופין את
 ביאת נחמי הברכה, בזה הראה להם כי הוא שלמה ה' נפא פ' שר ומפוא לעלמה, בידו
 נפש פ' חי והחליאם כראן ואלע ארמאותם ע"כ ארמאותם.

והאמת השלש בתי היאור שנעשו אדם, מ"כ יפא. כי היאור בארץ מצדקת הוא
 חיהם, כי אצלם לא ירד הגשם יק היאור עולה ומסקה את הארץ, וע"כ הארץ תהן
 יבולה ומקשו אורל למכבור, ואמ' לא יצא היאור בעתו כראי אצו יהי נעם בארץ, כי
 באצמה לא תהן את יבולה ולא תמקד פני תבואה, אכן כמולה והענוצוהו מאד והיאור
 ה' להם ליאלה נש. בזה נעם להם כי יק ה' היא האלקים וביכלתו להפך את ה' היאור
 אלהים, אדם והאוס וזמאס, ווא ואלו לשמותם כי הו' אלאול נפש ולזרה באדם, ואמ'
 נסכחו מי היאור, נכרת אורל מפיהם כי אלה האצמה אקס קצור כי היאור לא יכל ללוא
 אצמאם. בזה הראה להם לפעם כי הוא שלמה של חקם ופא קסם ה' אשר לו הכח והקדורה,
 הוא מנהיג הטקן כולו והוא יהי את כלם ז' את העולם ולא היאור אלו המצדקים. נש
 כל מצדקת קוד ה' והוא נעם ומפונסם כשאר ברואיו, ולא יאורם. אכן בחר בשלש האותיות
 האלה אשר פ' עם מצדקת הסכין הסכין בהם יאצמ' קאו. כי לחנם יראה להם אותיות ומפונסם
 הצדקסום בראו של עולם הטקן אשר לא יפאם ולא יקונם. לחנם יורה את איש אכזרי וכן לזר
 את גורת הפילוסוף נישען תורת אדם והלכות דק ארץ עטיק בספח (פזר אוקראינה), לחנם
 נאמ' א' איש פראי וקור חוק תורת הפיזיק מהחוקר המפול אמרשטן או הפילוסוף מן

הוא בידו ה' ואמר אותם כי האדם איננו בטוח מצדו ולמות הוא לטקור ולא האטה,
 בחינה ימות המוות בחינה ימות יד אם כך נצונו של הקדש וחקיקו וליק ידו והוא דהמלה.
 מניח חוקר בזה כתב, לפניה ידו בחינה כאשר יאמר האשכנזי (פיו האם) או שפסוק (לפניו) ה'ו
 שלא לעשות מאומה ולא אהר הדם של כפי נצונו יתבי אם לא ידעה מאומה וזוהי בחינה וחקיקו וחקיקו
 נצונו וזה להקרא על המות ואם גם שם ולא ידעה ופסוקו מכתב שמה. וכן יאמר מזה להיות
 סבלנים. לחכות ולהמתין כי ה' יושב הדת. דת להקרא ידו בחינה וזה להקרא בחינה דכ.
 בלשון ידו בידו על פי שש אלא אחרי פסוקים היקרים והנפלאים למצב. וכן שחר ה'
~~האומות~~ האומות האלה פוקא. כי קיומם ההם ה' המנחה על הנבואה היא קים ה' להראות אותה או
 משה למען יאמרו לו כצו שנאמר כי יקם בקרבך נביא או חולם חלום ונתן אליך אות או
 מופת ונאמר, כי יקם אלעזר בידה תנו אכס מופת. וכן אחר משה ונתן לא יאמרו לו כי
 יאמרו כי לא נראה אליך ה' ה' לא שליח ה' אמה, וכן נתן לו אותות ומופתים ולבני
 ישראל כי קים ה' דבר, ודבר בשלש האומות האלה משפטי כי קנו ושראו חיו בעצמות מאת
 בשנים וקרבן אפי' מעשיהם. ידוע כי בכל ארצות המזרח ופסוק בעצמות נחשב עלים איש אלקים
 שירמסן בהשקפה נחשים, אשר שבו גם בדמיון. האיש האלקים הזה יהפך לנחש אהמטה ד'
 הנחש הזה קראו וישק הוא ומהפכו למטה ע' שפסוק בדנקא. וכן אחר לו להראות להם האות קמטה
 הנחש. ופסוק מטה עשה הפסוק להפך מלשון השקפה הנחשים בעצמות. הנה ע' האמירה בלשון
 הנחש נדעה הנחש משה-שפסוק- כצו מטה ואמר כי הרבו ולא למצו ע' דבר הנחש ופסוקו
 ע' כצו הנחש נחשו מעלתו ויהי לנחש כצו שהי' מלפניו. ומה הפסוק את מטהו
 לנחש ושלפניו מלפניו ויהי לנחש. ומה שפסוק דבר כזה בלפניו בלח' מלפניו יתן ומוקראו
 יתן אם על חרטומו מלפנים כי נתן קמטות כל חיים בידו וזהו הנחש להם
 כי הוא איש אלקים מורם מלפנים כי קמט יש-מטה- אשר אמר לו חיים חיים הפסוק חיים
 וזה האיש משה אמר ידן מות וזהו הפסוק נחש ח' למטה, כי אם גם יתן ומה
 את ידו נחש ח' מזה תהי' יראתו יתן מלפניו וזהו אומר כי קמטות נחש בלשון ה' אשר
 יתן יתן. וק' נחש כי יתן שהנחש היה סוף-סוף-נחש- של מל' כי הנחשים, על הפסוק
 ה' נחש הסוף הנחש אומדן ועל מלפנים הנחש ה' הפסוק-שטנא-ה' הנחש נכבד Nachest

כה אמר ה' בני כבורי ושרא' וכו' חתן פנים למולות.

כזה נבן הפקדונים. א' למה פנין כבור, בני כבורי הורג כן כבורי? ק' ויהי פקדון כמלך פנין
 כמלך והי' פי באמת ויהי פקדון? ה' ויפגשוהו ה'. נאמר ויפגשוהו כמו אדם שבועה את רעהו - ויפגשוהו
 בפר האלקים - ויקשה הלא מלא כל הארץ כבורו ולא יתכן א"כ האשן ויפגשוהו. גם לא נמצא קבל
 המורה כולה אשן פגשה אצל ה'. פ' ויתן לפניה צור ותכרות את צלחת קנה. מנחם צור
 ולא סכין. ה' מפני לא מלא אותו משה? הלא האב חייב למו' את בני ולא האב? ו' מהו פ' של
 חתן פנים את? ל' ? ל' מה זה שאמרה אתה ל' ? ה' אז אמרה חתן פנים למולות. מנחם אמרה ל' ?
 "אתה ל' ופה "למולות" ומה למולות הוא לשון רבים. ו' רש"י ל' פ' ויקש המולות ופ' שלא מלא את אלמנה
 בן, ולא שנמשל נעש ענין מילה. חז"ל אמרו אמר ר' יוסי ח"ו לא, גרש, אלא אמר אמר ואלפה ג' ויוסי,
 בקרה ל' צור ל' שוק מצריסוכו ומפני מה נעש לפי שנתעסק במלון תחילה (ביום ל'). על חתן
 פנים אתה ל' פ' רש"י ל' אל קנה אמרה, אמרה היתה מורס והיה החתן של נכח אלמנה היתה
 איש אתה חתן פנים למולות, על פקדן המולה, שם פקדן הוא והלמ"ה ממשל האשן על כן ואמר פירצה
 אבני יבנאל ואונקלס הרמז פנים על פני המולה. הראשון אמר ויהי פקדון קנה היות פנים שלא
 יבנאל הן ביום השמיני אם הוא מולה או פקדון, ובקדור כי משה לא יכול להתעסק במלכות ה', לא
 ול אולי פקדון מפני סכנה. ויפגשוהו פ' שדא מולה על משה מהשם וזה ויקש להמיתו אם לא יחול
 בן. ובקדור שאמרה נדדה לא יכול הוא למולו ומלה אותו משל לפניה. אם נחמת סכנה לא מ
 אותו לא חטא מאומה. ומפני קדש להרמז? וינח מנחם פ' שסר החול משה. פנים פ' פנים בלשון
 הקדש ב' ענינים שפיר פנים, כמו איש פנים אתה ל' והשני לשון רבים אדם מנחם כמו פקדון ח"י
 מנחם אמרה ברמזה שסר החול משה, אמר אתה בני חתן פנים, שהוא ענין הניקיה, יק אתה חתן
 מרבאס פנים המולה ומולות^{נאמר} שם פקדן והנה לשון רבים בקדור פנים ע"כ. - הרש"ם אמר חתן פנים אתה
 ל' פנים הללו נשא ל' חתני - חתני קדש. אז אמרה חתן פנים למולות פ' על ענין המולה נחמ"כ
 בזה. מורה כי המולה הוללת ע"כ. - הקדוש במקומה דאפס מפני נאמר למולות בלשון רבים? -
 בספיקו אמר חתן פנים אתה ל' כשנאמר והיתה ל' חתן, התנית ענין שגמול את קנינו
 ונפיק ממש פס ביות. חתן פנים למולות פ' כשהיה חתן אמרת שעצא פנים קשה מילת שכן
 כבינה המולה והפירוש: ע"כ. ויהי פקדון נאמר לפניה כי זהו הפ' למולות, כי הפירוש הוא חתן

קאנט שפילנאזא וקריגמאן או חכמת הנסתר הצדקה אני יס. כולם זרים להם ולא יקראו. כי כל
 מפור ברומה הוא אפס. את כל איש ואיש קולן דמו יספר אמו ולזנות כסו כאלוהא ולהחכם
 בחכמהו. ואם נפסע עם יקני המוח בפי חכמים ומקומם לשא נמר את קרונא ונהי כקול
 קולא בפי וכתבתי אל הדפים ואל האקנים. ושמוץ לא נהי לני. לכן הוואה אותם אלות אשה נס
 באלו לזון יקראו וואמא אומם. וזה מתאים עם פסוקי חז"ל - שאמרו אור הנחש ואות הים
 זל שפסע אשה לשון הדין זל ישראל. לשה"כ הוא כמו שאמר האשכנזי פה הו לשון ין פסל.
 כי הנחש נוסק ומחית כן בפיו. וכן האשכנזי ופסע לשה"כ מ"כ אמות קפיו וקלסוניה. כמו שאמרו זל
 ומשל אה הדשה"ל למה"כ כי כל הפלי זיין מכוס בקולאם והחל מפה מרחוק, כך הוא לשה"כ
 דאמרו בראשית וקטל בסוהא-ק"כ פ"ל"ה וכל"כ מות לחיים קודם הלשון. והלכות קיד כלא"ל זל אמר
 נאמרים באים אל זל לשון הדין. ופי האפס לשה"כ זל חכמו וקנן אמויות פלפי ופספס בדפסו
 ואמא אמר בדפסו לזקן מחסוה, לכן אמר הקה ופס בתיקק שיכפך את דפסו אמר הוא שלם וקרא
 בל לפ ואמא קל שלם לזקן ומפא ובו זכורה כשלם, כל שמפא בדפסו לזקן מחסוה לכן אמר בבה
 בק בתיקק חסוה. ואות הפס שאמרו זל שפסע מאהבם תחלה כי עקב לוואר וכבדוהו
 ברומה אלהות וקל מחסו שפס וכרבה ברקאות שבה ולקה ונפס תחלה, כי הו אפס. העפה
 הראשונה - פס.

ופליאה היא, כי ~~הוא~~ חז"ל אמרו שמה פס שלם כהאן כי אמר והן לא ואמא לו
 ופי בתי אמר לו ושמו לקולק. מפוז לא אמר, כי לכן פס שלם כהאן כי נאמר: ואמא להם
 ושמו כי פקד ה' את בני ישראל וכו' ויקרא וישראל. ונראה לוי כי קאמא להם לא האמין, כן
 הדקנים האמא כש"ל ולק משה ואהין ואמא את כל זקני בני ישראל ויבטק אהרן
 את כל הדפסים אשר פקד ה' אל משה וידע האותות לעיני הדם ואמאן הדם. והדקנים
 המלה אמר אספו הו דקום דפ כי הו לעם דה. והדפ זל זה, כי כמע"ל ואמא אל אפרהם אל
 יצחק ואל יצחק - לכן אמר לזני ישראל והוצאת אלעם מרחת סבאות מצרים - ויבטק
 משה בן אל דני ישראל ולא שמו אל משה"כ מזה נראה כי ין הדקנים האמין ולא הדם, ולכן
 אמרו זל כי מזה פס שלם כהאן כי בתי אמר לו ה' ושמו לקולק כל הסוף נהי כי ושמו לקולק, ולכן
 פס שלם כהאן. כי ה"ל או האמא בפי ה' ולפסח כי ושמו לקולק כי ה' אמר נהי!

והי' אנוכי כי יתנו לי הניחו לנפשו וזמה פאזר נפיש זמא ונהה דמפ קמא עבדו והי' קמא
 לא עלי פדק שפני מחיזי ואולי מחמת סכנה, אכן הי' חלשית חזו כשקא אל חזקת וזול את קני
 אק ה'א עסק קדמי הולין-הול- והתהלך לנפשו, אכן חרה בו אף ה', ויפגלה ה' ויקרל והחיתו,
 ופי' כי חלה מחלה מסוכנת על כי סמך אותו ה', כמו ופמן בו-שופטים ה'א- ויפמן בו וזאת-ה'א-
 ופמן חרב-דמם ה'א- לא נפל אונס נחלה למא. לא ויפגלה ה' כפרק אש אשר ופמן את
 רעהו, ולכן לא יכל משה לומר את קני כי הי' חולה ונתק צפורה לו ויפמן אותו. הלזו חלל
 אכן קלה וחפה שהי' עולם מנהיגם סכינים-גיהם מור האב-שטחליט- ובה הי' משתמש גם
 החינים ושם האמור לפרט קבילה, כמו נתן הקדושות ואם למפוח הממש קצת
 החינים קמליים. ואם והלשן אל את ישאל במחלוקת לוויים. גם הקדושות הממש קמליים.
 גם האם ידעו כן האטמאש ואנאניס. וכן ידעו סופרי הקדושות פיליפאוס, ויפמן בן מנחם
 פיאזר פלמאק ואולי, כי הלשן הוא פדק שבקבילה גם ויפמן האטמא קמליים אשר
 קביל להם סכינים מאקנים קלם-כלויים- גם זה לא כדור מנחם החינים סכינים ולוויים
 קרובי קדושות.

את עולת קנה המערה ויפמן משה ואמר "חתן פנים אמת" לו עת קאת
 דמי כמסורת החותן והייתא לו חתן קדוש דמי אפי' כי הן החלשן והי' שאל
 למן, ובה פקאת אל. קמא משה קבילה נהה ה' חטאת פנים, ולכן חלית עתה דמי
 אית, והפל קבילו, כי ד קאת לא חפל אפי' אמת אמת לק לאשה. אכן חתן פנים
 אמת - המטמאש, קמא - פמו שפי' המאפן פנים ר' ענינים קלשן הקביל האמת
 שפיכת פנים כמו אש פנים אמת לו, דמי כי דאפ מץ ואמתה דמי קדוש ד" המאפן
 שהיה דמי אפי' שלא לומר הולד הזה, ואחרי כי מזה את קנה ויפמן ה' חלשן ונתק
 אל אמרה "חתן פנים לנפשו" ומה יפדת, כי לא קן מולת קני, אפס "לנפשו" של לו קני יפדת
 פי' אם ה' קיקל ופדת את קבילה את משה אשר נחמד לפיחוח קבילה ויפדת כדא, ויפדת
 את קני ישראל. וכן וקל ואת קבילה להחיתו על כי אחר לומר את קני, אפי' קמא אנשים
 מישראל אפי' ותרשם אפי' ואי יפדת את הקדושות קני ויפמן השם לומר כל דבר מניח
 לא כל עכן, כי הנפש היא תכירה יפדת, כי קדוש ה' פדק, אכן אמרה חתן פנים לנפשו

הז' קצון מאחר גם יאמרו הראש' והיפך דמלו שור' מתן, כי הן יקרא מתן ונראה הנשים לקרא
 לכן כאשר ימלו מתן, כמו שקדוק לאדם בלש' חסדו מתן. גם אמר חז' (לש' אה) שמתן פנים לך אל
 התיבן. מי קראו מתן קני' אמר זה התיבן וכן פ'ת כח לזאק בן חפני שמא האקד' ורש' ורש' דמ'
 היפך' והראש' אומרים שש האות' אל עשה אך מתן פנים שר אל התיבן והוא גם פ'ת היפך' ותי
 ראש' מיסד רש' ז' הוא רש' חז' אמר כי הנש' הזה הוא אלמנ' חז' קרמ' ז' אכל לפ'ת חסדו ונח' ונח'
 וס' היפ' הוא מרש' בן זכורו שלא אל אותו מפר' ויק'ה, ראש' כי הוא נח' פ'ת חז' ש' אלמנ' ונח'
 בן הנש' ונח' מפר' לא אל אותו עשה מפר' ונח' כח נח' בן השני ולא אל את הראש',
 ובפ'תו הי' אז מרש' כח ש' או ימ' ואק' וכל היות כי עשה חסד' כל כך מלמול' וק'ה י
 פ'ת ש' רש' ז' חפני כי הש' קי' להיות את הול', ואם כן הוא לא הי' עשה חולה. ואפ' לא
 אל אותו עשה ולא צבורה. וק'ה אם קי' להיות את הול' והיה חולה מפר' חולה את הול' והלוי'
 מראש' אל מראש' ואפי' חז' הקנה ביום שלא למול הן יום השמי' אם הוא חולה.

וכן פ'ת הצנה ב' הכתובים הוא כח. אחרי כי נפ'ר עשה מן ומ' נש' נח' אל
 מפר' דם אלה ונח' ונח' שם פ'תו לפר' הזכור ה' אל' הפ'ת, תראה אל פ'תה כל הזכורים
 אשר שם היפך, ואמר אל פ'תה כח אשר ה' זכורו שרא', דני חסד' אל' כח
 זכור כי הזכור ראש' חסד' וראש' חסד' הן היק' והחסי' בלמ' כש' קש'
 א' כל זכור, הקש'ת ל' כל זכור. כמו שרא' אל' וק'ה שש נפשו כפ' וק'ה את
 הזכור מ'אל אל' כי יפ' את ע'ל אותו כי פ'ת אל' ופ'ת ל'יד ואל' חז' יתיה וק'ה
 היא, כמו שסוף הפ'ת הוכיח אל' חסד' כי קש' להימ'. מאז מ'אל' ד' זמני' יאב'ן
 האבות את ד'ע זניהם הזכורים ונת' שאת להם ירושה. וק'ה יפ'ן כי הש'ת והנח'ת
 אשר לא יזכרו ל'מית'ת. ונח'ו לפי חקי המ'ת'ת הזכורים. וכל' כמספ' אל' היות' ונח'ת
 על הזכור - זכ' י' - לכן אמר קני' כח' שרא'. קני' האהב' והחסי' ל'. וגם אמר קני'
 היר' את הזכור. מ'כ' קני'תם האהב'תם זכ' בלמ'ת. ואמר י'צא משה ממצ'ת
 והי' מפרק, הלק' אל בית המל'ן והי' מ'אל' מ'אל' הפ'ת דם אלה ונח' הנש'ת.
 ונח' הזכור מרש' ע'ל לא הי' נח' ק'ת הפ'ת, כי דמ' ית' חסד' מ'אל' ע'ל מ'אל' ש'ם
 בא ע'ל במס'ת החיות, כי קני' הזכור יהי' שאל' ל'ע' (י' אלמנ' חסד' מ'אל' ית')

בנא. - שם א"ל י. - שר המלכות אשר אל פרצה ושמ אחרי נער דרכו - שם א"ל י. - וסוף אשר אל שר המלכות
 כי אנכי אנכי מאת המלכות - שם א"ל י. - וסוף המלכות זה, אמרה כי פרצה: על כי היא מעלת
 הנער - נקרא עקבים.

ואם זאת, כי יפאץ בסוף חכמי הקבלה, כי יש חזק בהנהגת העולמות בין שם הוי"ה
 ובין יתר השמות, כי הנהגת ההשגחה ביום השמות היא ע"פ דרך הטקס ועולם כמעשה נהג
 בדרך הטקס ופ' הכן השפעה לחנוכה השמחה שהיא רוח החיה באופנים והוא חיל
 הטקס כנפש החיה את הו"ה, והוא שהיא שפורה ונעלמה, כנפש המסתתרת בחיות
 בכל היא העיניו בהנהגה, ופועליו ככל ושמורה לפי חוקי השפעה והזנה וההשפעה
 הזאת עליונה מאד יסתמנה, ואם האבות ע"פ פולן של משה הנהגה ה' במעשה זאת
 וההשגחה היותר כדושה בדרך הטקס ונפשה ע"י נסים נסתרים. אולם שם הוי"ה בה' מורה על
 פארהות כפי מה שהיא בעצמה באה התלבטות בעולם ונפשה הטקס. וז"ל אשר ואיך אל
 אברהם וכו' קאל שפי שהם כי השיגו את השם הוי"ה כש"ל ונקרא אקס בשם ה' לא
 השיגו אותו כפי שהוא בעצמו רק כפי שהוא מלוקט בשאר שמות שהם יטבן כבוד קהילתו
 וכש"ל בזה"ל: אית מונן פתחמן ואית מונן פלא מתחנן ואחלן בעייתחנן לא זכא
 בהו קי יש עפא אקס וקייטו עליהו וז"ל כרם ואסא פחמו זמנן מונן
 פארהלין ואמנ מונן פארהלין זמנן פאל שפי פאמנ מונן פחזו עלאה ומונן
 פלעליא סתמן פלא ארהלין לא נאמי אונע עליהו כי אמשה הפ"ו ושם ה' לא נפדת
 להם לא ארהליה לון קמונן עלאמן, ואי תיבא פאקהן לא הלי יפוי קהו, אלא הלי יפוי
 מנא זמנן פארהלין - ו"ל שפיות משה היתה באספקלריא המאירה והשם את האלקים כפי
 מה שהוא בדצאה לעלה מן העולמות מופשט מכל ציור ותמונה הנלקחים מציור העולמות,
 והאבות השיגו מראה ופועלן, כי היתה נבואתם מאמצות מחזה העולמות וחיות הנפארה
 ע"י שם שבו שמורה שאמר לעולם פי והקל ופ"פ וקל חוקי הטקס כי מנחם שם הוי"ה
 זמנן פי ואמנ מנחם וקל וז"ל נאמר ואמר אלמא אע"ה שהיא השמחה שלשם ע"י
 שם הוי"ה והנהגה עם משה ופלו ה' ע"י שם הוי"ה בלי שום נער עם הטקס והקדושה.
 וז"ל ה' נסים נסתרים ונראים וזמנן פלא בדרך הטקס. וזתה אה הנפלאה והשפעה

קלשון קבוע, לא יק מולת בנה, אפיס גם מל ישראל כי דתה הוואיתו לפדת כמה קפול
 כח המולה - ש"ה - כי זאת אור הכרות בין עם ישראל וקין ה' ואם יתרשל למולק אחת
 דתם למולת אכן אתה באצפה הזה חתן דמים למולת מל ישראל -
 ויארז אל פרצה כה אחר ה' אלקי ישראל שלח את צמח וכו' ויארזו אלקי
 העבדים נקרא עליה.

אשה ואהבן אמו אל פרצה "כה אחר ה' אלקי ישראל" ופז זה הלוק פרצה "ו"
 ה' אשר אשמד בקולו" ואחר זה אמו אל "אלקי העבדים נקרא עליה" ויש הפרק:
 א. אם לא יפז פרצה את ה' אלקי ישראל אזי לא יכיר גם אלקי העבדים הוא אלקי ישראל ואלקי העבדים אחת היא.
 ב. מפני שנה משה דברו ה' הוא השם אשר לו ובאת אתה וזקנו ישראל אל מלך מצרים ואמרתי
 אליו ה' אלקי העבדים נקרא עליה ומשה שנה את דברו ואמר כה אחר ה' אלקי ישראל שלח את
 צמח ולא ~~א~~ ה' אלקי העבדים. ג. מפני הירוד משה כי לא הצליח בלוחמו על כי פרצה הלוק
 לו וגם את ישראל לא אשלח, הוא צוה במראה הסנה אשר ה' אל משה "ואני ופדתי כי לא ותי אתם
 מלך מצרים להלך ולא ביד חזקה" וא"פ, ופז משה מראש צוה לרמס הלך לפרצה כי לא
 יתנם להלך, יק אחר כי יכה ה' את המצרים בשפטים גפולם יניחום להלך מארצם וא"פ
 מפני השפס כ" משה אל כי לא שלחם על צוה לרמס חוכו? #

וכראה לו הפורש, כי באמת יפז מלך מצרים וצמח את ה' אלקים, כי ה' ה' האלקים
 היחידים לאנשי שם ומעשרים שם שמוצאם מ"פ מקני שם ויסקו בתוכם, וכמו שפרצה בדברו אשר
 אל צמח "הנצח כזה אש אשר לח אלמים זו" ואל וסוף אשר אחרי הופוד אלמים אותך את
 כל זאת: אך את שם הו"ה ב"ה לא יפז ולא שמעו מצרים כמו שהצוה הכתוב "ואש אל
 אביהם אל יחנק (ואל) באל שבו ושמ. ה' לא יפדתי להם לכן אם אקרהם, צמח ויעקב
 לא ש"ל זאת, פרצה מנן וכו' חז"ל "חפשי שמו בקיור מנני ולא מפאת אולי - ש"ה - וכו'
 ורמזם וק"ל לא אשכחות בספר מלפני כותב ית שמא פז מניה לית אנה דתה. וכמו
 שהפס הסופר היוצא - ב"ה - שמות חיות מן שם שנות האלהות וגם השם ישראל ה'י
 בלח שבת ואי נפיל אולם השם ערבים ה' שמור קפי המצרים כש"ל ויקא פולט ויקא למי
 הערבים - בראשית י"ג - ואש פליטי אמה לאנשי בורה המצרים, הקיז לן אש ערבי לזמן

הארה אחר פרעה מטאמ לה' אלקים ואכס. ואכלו מנת חוטר אחר לכו עקבו את ה' ואח"כ
אחרי מנת בבלות לצד פרעה לפי עקבו את ה' כפדרכס.

אך מפני אחר אפיפוז ה' אחרי אחר ופני אצרים וכו' "ואמרת אלם ה' אלךי הדקרים
שלחני אלק ואמר שלח את דמי' ולא אלךי ושלחני כי השם יפד ארץ כי לא דאברה וקאלו להות
למס קלס "ואם ישאל" כי יפד כי יצטרך לשלח מקדס עלי מצות על פרעה ואצרים למס
שלח קלס על מקדסו וזה ענין על כל מטאמ אחר הימין על שאלת סאתס וקדס ענין
על כל מטאמיהם, לכן קרא קלס ענין כי עוף וקדס זמן יד על אחר וכל קדס אחר קלס ושלח
ואם שפדסם אשה כי פרעה לא שלח חפסי איה קדסו אלו - יאמרו האפורס - כי לא על
זה התדס, כי הלא יפד ארץ כי לא שלח יפד אחר ה' קדס התדס על אחר שלח
עלה וז"ל הורן מצדס. וקדסיהם נכונים מאד, כי כן נראה מפטות הכתובים אחר האה לא שפדס
קאר היסר ואקרא פה למלאות אחרו בקדסיהם. "ואם אשה אל ה' ואמר ה' אלה היעותה לך הנה אלה
זה שלחתי ואמר קאר אל פרעה וקדס קדסיהם הנה וכל לא הבלת את דמי' אשה
התדס כי ה' ראה כי קדסיהם זאת קלן והנה לכן ושלח ואמר, קלס אנכי יפד כי לא קדסיהם
שלחם יק קדס חזקה כדאס אחרת ה' אלוס אם לא קאר על עת הקאולה אלה זה שלחתי
ה' והלא קדס ה' היעותה לפס יתס ואמר קאר אל פרעה היק לך הנה וכל לא הבלת את דמי'
כי עת הפקידה סרס הקודה וא"כ אלה זה מפרת שלחתי ולא קדסיהם ה'.

ה' ושלח אחר וכו' ויהי לתי וזלס אמ חרסאמ. אצרים קלסיהם. / ז' / ז' /

מפאת כח קדסיהם אלה את קדסיהם גאון אם אחר הוא שפדס אנשים אחר קדסיהם
אשיות הטקס ואלעמס נסוים קל עת שוכסו, כאלו להות איה קדסיהם. אשיות להות חלואים ואמר
קדס וקדסיהם? והשם כי לא כדסיהם הפדסיהם, אפד כי קדסיהם האופסיהם שפדס הנקאוס אלה
ואלעמס ונכתבו בכתבי הקדס אלה ולזכרון אשיות, ואילו קלס אלה פקדסיהם כאלה אה לא
הי כתובים בכתבי הקדס לזכרון ולקלא. ע"כ תוכל פקדסיהם איה השפד אחר את פקדסיהם כי קלס וזלס
כי ה' לא יפד עת נגד השפד ופדסיהם אלה חפסיהם נגד הטקס אחר הלא קדס
אחר. כש"ל קלס איה התנה בקדסיהם איה היום שפדס איה קדסיהם אחר חפסיהם, למס
חפסיהם ואלעמס - איה חפסיהם. ואם לזכרון איה חפסיהם, איה חפסיהם ואלעמס נגד

שמה בארץ ה' לרעים והיות נמליים ולא נסתרים כלל ויפצו מפני כי אני ה' קנאני
 יפי אל ארץ מלכים - ~~הפדו~~ ויפצו תפסו באני קנן וכן קנן את אשר התחלתי בארץ
 וכל ויפצתם כי אני ה' כל כי יפצו מלכים, כל עם מלכים, וכל העמים והאויבים וכל כי אני
 ה' (שם הוי"ה ב') ודעות נסים נמליים נמלי חנוכי הטקס. לכן פתח משה ואמר "ה' אלהי אלקי
 ישראל" כל שם הוי"ה, כי יפצה נסים גלויים נמלי חנוכי הטקס, וכמו שאמר לו ה', וקאת אתה ודעני
 ישראל אל מלך מלכים ואמרתי אלו ה' אלקי הערבים קריה עליה, אשר אף שם הוי"ה ומה
 יק לינה בקרבו באמר ה' אלקי הערבים ~~נמלי חנוכי~~ ~~אשר אף שם הוי"ה~~ ישראל תחת ה' אלקי
 הערבים. ומפוא עשה כן? כי ה' אף נמלי וקנא כי הוא יהי המושל של ישראל והוא ויפצו
 אותם מסבלות מלכים, ושאת באמת חלקן כי הוא יפצה אותם לעם ישראל, ולא יק
 יפצו עמו עם הערבים, יק שם ישראל יכונה, השם ישראל הוא שם ערבי ולא כנו
 אל ארץ העבר. לכן קראם על שם הערבים ישראל. כי יפצו קנא כי ישארו לעם דם עולמי
 דם. אפי' פירצה לא יפצו לכולם פדו ולא הקיף את פקדו, ויאמר, לא יפצה את ה', ונחול
 ה' לומר לו, ה' אלקי הערבים נקרא עליה, אלקי הערבים אשר אתה תפס, ומה פדו.
 והדבר כי אחרי אמרו ויפצו מלכים כי אני ה' קנאני יפיו אל ארץ מלכים, כל קנאים גלויים
 והחל הנאף שם בפופע, אז אמר פירצה למה ולא הפך הערבים אל ה' - שם הוי"ה ב' - ויפצו
 את הערבים אשר עליו אל הארץ אפוא פתאום נמלי הטקס וחנכי עולם. וכן מן אז
 והלאה מצאנו כל מכה ומכה, הזכיר פירצה את השם הוי"ה אשר שמו משה ואהרן עליה.
 כשם מצאנו ויפצו מלכים כי אני ה' - הוי"ה - קנאני את יפיו על מלכים והוצאת את בני ישראל
 ממצרים, כל למדן ופצו מלכים ופירצה כי אני ה' - הוי"ה - אשר אפצה נסים גלויים לברכה
 את בני ישראל ממצרים וכתוב הלאה אה"ל וידע משה ואהרן כאשר צוה ה' אותם בן עמ.
 מה עשו? היפצו למלכים ולפירצה כי צ"ל ה' הוי"ה יפצה נסים גלויים למדן פדו כל הארץ
 כי ה' ראה את עניי ואת צעקתם שמו משה ויפצו לומר ויפצו. ואכן יפצו פירצה
 וכמו שאמר מצאנו מכה הצרוב, אפי' אפלה אפס וזכרתי דף אלקיכם - שם הוי"ה - ואצו
 מכה הקדש אשר חטאת העדה - ה' הצדיק ואני ודמי הנשמות. הזכיר מ"ל שם הוי"ה ב' -
 את הערבים אשרי שאת את הארץ ויפצו את ה' - הוי"ה - אלקיכם. וכן אצל אשר

שם ומשפחה וס' הוא אל מאד ואלות עקרו, גם למערכותיו כי הוא המערכה לח קצרים
 מכל הרוחות, לכן יהיו חזק מאד, העלה אפים דקים על כל קדוש מצרים ולא נכסבו
 למסר, כי סגור מתוך מצרים. וחזון מונח העצמים מזהמטור ונשאר עלם קצוהי גדול ומכאן
 והי חושך המצרים שלשה ימים, ולא עזבו משם והלואה, לפי שאותו רוח זמ החזקה לא
 עזב מים סוף אסקות שאמרת. היו לך כי איר נחמס החושך המצרים שלשה ימים
 עם אפלה עבה שנעשה קסמות וקול העצמים הימים, המחשבים את האור שהקלא
 נוח וס' שנשא את הארצה. ואמר, מכת קבולות הנה הי' המכת אליה החושך, כי
 האור הולך העק הוא הסוקה היותר חזקה קדמך כמו שכתב הירושלמי. הנה
 התבאר גם כזה האופן הי' שקאו המכות מספר טקס, כפי הסודות והמסקנים
 האלה. עכ"ל. כל דבריו אמר ולבן כל שמאמרים עם ופנה וטקס אמר מצרים, לכן
 אנסה גם אנכי להראות אע"פ שהי' המכות לפי תכונת וסדר טקס, אמר מצרים, הי'
 כולם קדמך נס והלחח וקולת זאת לא יכלו עמו, ואם יכונס אפסו ולכל עם
 טקס האל. באר.

מופת של התנן אמו שייך לספרי המכות שהתחיל ממכת פס, ואיזה נחם הי'
 מופת המים לברר שהנח שלח הי' כש"ל כי ידבר אלעזר פירש לאמר תהי' לכם
 מופת זה מלאם ביהוצא - ס"ל - הנח שלח וכן התנן הגדול הרוב קתול יאמר
 אשר אמר לי, ואור ואני צויתני שהמצרים הי' עוקבים ליאור הנח, וכן הי' עוקבים
 אל המינים, כי מצאו המצרים חנוכי מינים מונים א-בקה כפול-הטהעקס וקמעה
 אצל מאמאמא מונים לאלפוס, והמה חנוכים כמו מלכו מצרים על כי כקבו אולם והי'
 להם לא להל-ציון אותם שזהם וקאבני שוהם וכל אצל יורה וואמר, כי יקאל להם
 הצלחה, ופרעה שהי' להם ג"ר לאלהות הי' אומר שהי' התנן הגדול של האור, וגם
 הי' קדמך את עצמו והוא הי' שחף אלו באלהות. והיא הי' לו לפי חשבו שאלק
 של משה מושל על הנחש. ויקרא פירש למכרים ולמכשפים וישו גם חנוכים מצרים
 באהיהם כן, וישלשו אל משה ויהי למינים. החכמים והמכשפים הי' יאמר וואמר (שח"ט)
 וקמקם ע"י יקום וואמר. וכן גם בתחומא. או יחנא וואמר (מנחם פ"ה) גם השלח קולוס

הזכיר והזכיר, ידעם אותם ע"י חלקי הטבע וספרי הארץ הקדושים וטעם יאזכיר
 כדבריו וכן ידעם מעשה המכות לפניה ולחזיתם כולם ואלו טעם ארץ ארצות ותכונות
 הארץ בשמותיה את טעמם לפי צרכי וכו' וכו' ואולי זהו שכתב חז"ל אחר קצת ואלו עשרת המכות
 אשר הכה בהם הקב"ה את מצרים, היה בהם ספר טעם וספר הטעם חיי, עם ספר טעם קב"ה בחיות, האחר
 לפי שבאו לפי היסודות הכבדים הקדושים אליהם חמש מכות הראשונות ואח"כ חמש המכות האחרות
 ביסודות הקליים וכו' בחינה כי מהספר הטעם, שבא בהן הוא שהיה קדמה מכת העם והיתה
 ראשונה לכל המכות לפי שהיא סבה מכת הצפרדעים כי מופשט היא היאור מנקמת העם
 ובאדם שכל היאור צפרדעים לזכר ולבואח אדם, ולכן לא היבשה ורכנסו אל הבתים, ונסתו
 צפוש העם והצפרדעים שמתו מ"ה מאות ונצטוו חמורם חמורם, נתעפש העפר והיו לכתוב
 ובהיות הדפוס כאלו קרי דבר הארץ נתעפשה הארץ עצמה וארציה מנין שקללים וכו'
 ומלעים וחיות וצאת הנקראים ערוך וקסבת כל הצפוש האלה נספד עליו השם
 וזאת האפשה ונתחפש הערבה במקרה וקצאן, בסוסים וקמלים, כי נקלות קטלי
 החיים הקלות מפרקים, צפרדעים וכו' ומה הערוך שגלו שכן בני האדם המיתו מהם
 הרבה. היו מסבקים העקר ביחוד בקצלי חיים הקויתים הסמוכים למקלות הצפוש כאלו
 שנקלות האדם מסבקות העקר בקני אדם, אלו הם קאותו העפוש חלל האנשים משחין פורח
 ארצות וכן והי' מסתת האדנים והצטנים העולים לעלונה האוויר נתפחה הקרד ואלה היה
 זו מטר מפני האפוס האפושם, אש מתלקחת מפני עשנים הנבאשם והקלות היה מפני
 הסתבכות העשנים היבשם מתוך האפוס הלחום והתנאדם לזאת אדם ולעלות קקלותם
 למעלה בטעם, שזה לא סבת הרעמים והלפידים מתוך האטר והקרד כפי מה שנתאר
 בחכמה הטבעית, ואם בסבת רוח הקרד והאפוס עולשם הקרקים המלפידים ואחר
 הקרד והמטר הרב נוסקות הוואות הזכות אשר בהם ילוקו המים (ויתזכר) ויזכר
 האויר מעבירות וכן היה במקור כש"ל לעקור ארצות רוח על הארץ, ולזה בא אחר
 הקרד מכת הארבה בכת הרוח הפלא וכו' ומפני רוח מזרחי שוש קקין וקקא שם
 היומות יחד זה כעצם זה לא ידוע הרוח הארבה לזכר אנה ואנה, וקאמר רוח קדים
 לא ידוע אהו"י הארבה אהלאה ואלו הם הי' חזק הערד מים סוף באשר הוא

יקראם ואנשים ואמהותם. ואם לא ימצאו פולחן ופולחן
 יאמר כי הו' מושבם מושבם, ולפי המצוה - וכן רבים ושלמים - שאמר ופולחן האל כולו
 דברי עקי וכלל הן והם שהטעם בהן עכ"ל הקדמונים לקח"ה הארצות כפי שנתקן אחריהן
 ואם לאו לישאל מהם חכמים מחכמים להפסיק בהקדים אליו ולא להעלות עליו ליש
 תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש קוצק ולא נסס בהשאלה, ונאמר כי הקדים האלה
 אשר אתה יורש אותם אל מצולותם ואף קסמים ושאל - ואתה לא כן ונאמר ופניו זה
 אמרה חזרה כשהזכירה על כל אלה ההקדים תמים תהי' זמ"ה' אלקיך (ה'על"ה)
 וכן ה' אלה חכמים מושבם מושבם מושבם ופולחן מושבם. הם הפינו ע"י חוש
 הרוח ומשום ע"י שמו ודוהם על ראש הנחש ונדשה געשה וקשה כמסה וכלאחיו אלה
 במצוקה בזעזעו נמנעו ויהי אנשים כהראשונים. האלה בלהטיהם שרשה באפסות לוה
 שפי כסל וזהם וכן חכמים מן חכמים שפי חסאי והסמס דקס ועני' מעלם המאמרים
 בסוף. ואם משקרים כי יסודה הוא מן (שפי החכם) ואל"ט (שפי הסדר) ועני' אלה אשר
 החכמה את מסתם הכהנים. ולפי אחריהם היא גלה משפת מצבות הישנה. חזקו או
 חזק = דבר, שם = הכתר והלואתם מזהר נסתות. כש"ל ע"ל פינדה שחן עליהם הנהג
 שבאזלם בני אדם מולפין פינמטיא למקלם שפירעם זה, וכל. וכי אמן אלהם, ופזן שר
 הכשפים בהשמות הן מיד שלח והביא תנוקת מן אספלה ופי' היות תלמוד שלמים ששם
 לומדן ונקרא סכול, הלשון י"ן. כמו אצלנו ג"כ שקאלץ (מנחות פ"ה גמ' במדבר וולפ' ע"פ
 נספח ברוחם ואם מוקא בספרי הנצרכים). שמה למדו חכמת מפרשים ומסתובבם וכל זה עשו
 במהירות ואחידות ענינם, ע"פ שהסמו את הדינים. ולא יכל האדם להאמת נכונת וכאלו
 שכן מכללם ומהירות הנפלאה. וזהו שנאמר וזלזל הם חכמים מפרשים בהסוהם כן.
 לפאורה האלה "ההסוהם" מילתם, והי' פני לאמר ויעל גמ' הם חכמים מפרשים ושלפ
 אש מנהל ויהי לתקן. אלא ע"ל בהסוהם כן. ופי' בהסוהם ואחידות הדינים. כ"פ
 היד"ק ששהו שיש להם. כענין להם החרב וברק תנוה כמו אש למה ולמה מושפ
 הרים ומלהטתו מניח ע"ל. ה' כמו לפי החרב אשר תברק מלמה וזו זוהר
 חזקת המהות ע"פ כי תססה את הדינים כן ע"ל הם מה ע"ל במהירות נפלאה

השכר על כל מיני מצרים על נהרות, על יארוהם, על אמהם ועל כל מקום מימיהם. היארוהם האם
כפי רש"י בריכות ונחיות העליות בידיהם משפת הנהר לשדות ר"ל בריכות האלמיות
המבילות מן הנלוס לתוך השדות המבויים וטרם עמל תגלם, בריכות ריקות ואין בהן אום
כי מעט יבוא מים לתוכן, אמרם לא ענה ושלף הוא את האש? אצל אשה נאמר, והפחה אל
ביאור מרה ויבאש היאור" מפאת הפחם ובאשלתם לא ידברו אומה, הסופרים שהפאתו ולא יזכרו
כאן גם אמירת הפסוק: אצל אשה נאמר "והוא שפך מים את היאור" א"כ נאמרה
הפיכת היאור לפס שבעה ימים, ואלו מיהם תהפך היאור לזמן אפס ובמשך עשרים עד ארבעים
יום יתקיים כן בלשון אפס. ה' החוקרים ואחריו פי שלום כתקין תהי עבירת המים וית הפואל לפני
ההפכות המים ~~אם~~ אלפן אפס, כי אלו כשכר ותחיל המים לא להתאפס ותחיל להפוך (ולפסל)
ואצל אשה עבירת המים והבאשלתם עם מראה האשמות יתק קאו כש" ויק את המים אל בואור
וכו ויפכו כל המים אשר היאור לפס והפחה אלו בואור מרה ויבאש היאור. וסוף פיר גי פתו
וסיי הנה לפאין אלו נתקף במצרים בקות פוצה וכל חכמת החטאות לא נעלמו אפן את
תכונת אלו מצרים וטעם הנלוס שהאצולה ומסקה את-אש מצרים כל שנה ושנה ויבא ששלות
ה' לאמר הבה אמר ה' בואור תפלו כי אע"פ הנה אנכי אכה במטה אשר ידיו על המים אשר היאור
ונפכו לפס" דבר אשר לא איש מעט מצרים יפן כי כן טעם היאור כי מימו, תאפסו בעלמנו בזה והי
אך אשתוק בעיני כל שומעיו האם איים אשה על פרעה שבא לא ושלח את ישראל ועלה הנלוס
על אש מצרים? הוא בזה וה' אלעז ולקחם בעיני המצרים ויאמר כי בא להתל בהם. לכן א"כ
הפך להפיכת היאור לפס ע"י אשה תהי הכוונה על התאבדות המים כל שנה כי אצל אשה ופא
לפס כל מיני מצרים נהרות, יארוהם ואמהם ואלו מקום מימיהם אפס אלו שבצרים ואפס
המה המעונות שבסלעים ושלף שבאצלות-לפס אש ולכן מרה הפחה שביאור, ויבאש היאור, ולא יכלו
לשנות מימי היאור כי הו פס אש. ולא הועילה להם כל חכמתם ותחבולותיהם לזכר ולטהר המים
למה ראים לשת כח שדולים כל שנה בהתעכר והתאפס המים. — ועל כן חטאוי מצרים קלטיהם ובאחיות
ציונם כי הפס המים לזכר אפס אך לא לפס אש, ואך על ידיו מחפזים אומה עין נאמר ועל המים המלחקים
לפי החזון אשר ישתאם למראה זה. וז"ל ה' כל הקשר מכת ב' בחינת. א' לפי טעם תכונת האש ופ' בדרך
נפ, להראות כוחו ומחירתו באשר אהר ע"י.

כדאם האדם, יאמר אדם צדק האדם האדם כלל השם והפך לחוש והיה אדם (ואל ג-א) כי אז הוא חוש
 והכריות והאמית והפכו פתאים למראה אדם כדאם. הוא חזון תאווה קטנים קטניות וקטן חלוקה
 נהי אדם אשר ישפך מהלכות הנקרא לפניו אפניות והוא יקרא נהי אימהות, והפך כל שנה אצדק
 אדם בסיבת האפיה האפיה אשר הנפך מוליק אדם חזונום כאלה נאצאו כחשוק אכחן קסמה
 שנות אפניות אינולא ועריהם. כל כן כחשק בפקי ואי העיר לייפצוץ הוא 15 אקטוקר שנת גלגל אספיק
 נהיה האדם אדם נשארן בצדק זה ארבעה ימים רצופים. אם וספק האדם כלס או כלל על זמן קצר
 אז יהיו זכום ונקומי יק על קרקעית הכלל של האדם נשאר זום עקום אפואם. על נאצא כחשק שם כי קיום
 23 יום שנת 1634 היתה צעקה מוליה כי אז הבורסקאים-אצוקער-קאולם אדם נהפך פתאום אדם
 ונצאי כל מבי העיר והאות את החזון והוא בעיניהם נאצאו כי לפני שלשה וארבעה קתי קורפיק
 היו האדם אפואם אדם צד כי רכום חלבו שהמה דם. ואחרים וקפד הבורסקאים החלשו כי
 לא דק חשק הוא ואמר כי אמת כי האדם עומד בקולם אדם אפלי שיתנועעו אפואם נעשו עפוש
 וצחש ואם אמת העירות אשר אשומים בהם יאפואם אדם יאמר כי האדם בקולם חזוקים אן הפא
 יא - פירא מופעם - ותהפכו אצדק אפואם דם. ובעת כי יחל האור למלות ותהפכו אפואם אפואם
 יחשק-גרין-י ופדמום למראה אפואם השלי הזה יאמר אצדק עשומים שלשם אז ארבעים יא. האדם
 קיץ אז אי-ברואים לשליל יוגראו שליל. האנשים דם יקראו את האדם מאי אכאצד או
 מא אכאצד ופדמום אפואם. לפני עלות הנלום אפואם צללם וקפדום כחאצד אי קפדון
 והם יק מהלוקים קלם בער וקעלות העיר יקראו קלם העיר והאפואם
 כל אשר לל עינים והאות ולא להבין יראה אצדק אפואם האמר למעלה. כי אשה אשה
 בהפיכת האור אפואם היה באופן אחר וכתוק כחוק מזרח אפואם מענן התהפכות האור
 אצדק אפואם צי הטבע של אפואם אפואם. זאת נאכל להוכיח בכמה הוכחות. א. אז יחל היות אמת
 האור עי אשה הו בזמן אפואם אפואם שבת - פיראוי - כי בכת הברך נאמר והפסחה והשעורה
 נכתה כי השעורה אפיה והפסחה אפואם. ותקאות האלה כבר בשלשם ואפואם למעלה באפואם
 אפואם בחיפס נסן-אפואם - ואפואם לא עלה האור והשקות את אפואם אפואם האדם וקפדון
 הזה - חשק שבת - פיראוי - כאשר יאמר הסופרים והנאצים וחלוקי הטבע וקפדון האור והפסח
 האדם אצדק אפואם אפואם בחיפס שבת וא ותהפכו אז האור אפואם אפואם. ב. הפיכת האור אפואם

תרומה אונקלס ויק"צ ופי' אהר"ם די אומאנצ' דאזיקר של שלום הירוקה ולא כפי החרוק לפי גנור
 וכן כ' קנאמן איספא קרספולט על החרוק - אמנם קדומים ואמלחם על אנך ולשר כל קדומים ולמלח
 כל את הכרומ (הפסלות ואכיל כל עדר אמר) כי כן הוא חרק המן ההוא של הצפרדעים
 הקטנות. ואכן א' הנאמן כי הוי הצפרדעים המפולח קרקובא פאלי יחלשו אחסוס כי הוא
 רגל טורף ואור קשר ומה להם בתנאומם ואמלחמם - האחרתא על יחזיק קרל לוח כי
 הצפרדע היתה מן הקרקובא וה"ל ואמנם מה המה הק"ל לקרא הפתוח לצפרדעים כלל המפורשים
 אמרו להם הפלומ הקטנים הצועקים תמוה באמאום (אורו הוא הנקרא קל"ז שח"א) ורבו חננא
 פי להם הק"ל המפולח שקנלוס הנקראים קלון ערב אלתאסאות ושרשו התורה ללן האלו א'
 ובאות נראים פקרו מפרוהם יש לנא והכתוב על האות הנני נאמף את כל מקורק צפרדעים
 וכו' והפלומ הקטנים הצועקים אינם אמיתין דנו אפס (ואמאן סוכה כח"א ג"ל שאם למאן
 ללון איתר) ולא נאמפוס איתם וכו' יק קיאר תלאונה ולא אמר כזה לא מדבר לא בארקה אם
 הילך שנשארו בקלמות וצופ שאר יאמר יק קיאר תלאונה שמינה שנשארו בקלם קנלוס
 והפלומ הצועקים נשארו קרל יאורו מצרומם וכלל המאומים שקנלוס וכל זה מכות
 שצמם הפלומ הקטנים אלא התיין המדע פי"א הנקרא אלתאסאות וכו' קרקובא והוא אכלן
 אורו אורל צמח אית אי נאור אחר כלל ~~א~~ וכו' וצ"ע היום הילה יוצאם לפעמים מהאור קנלוס
 אורל טיף באפס ומהמה קנול המכה נחבא מאד ויצא קנולת הי' לוכנסו קרל מקור
 מצרומם והוא טורפוס מהק"ל הכיתות הנצאות במאן וצ"א הנני נאמף את כל מקורק
 צפרדעים ובא' דברים במצרים והמשכרים לבקל יאפוס וכו' אמר אנשים מפולחם אם השוקאם
 המיתו וכו' ינאיר אפ' אחר' אם הוי הצפרדעים מקלפם לכן קנלוס יאור מצרומם אלו אם בא'
 שיה בפרק נ' אמקם אחר יאור מאן האל שצפה הילת קנלוס קנולם לכן לפי שהוא לא נצא
 קלם אפ' מהנהילת המפולחם יאור המיתין שקנלוס צולתו קנלוס אמר קלום יס מהומים המלחומים
 אמר נצא כמו שכתב פוליקאי הטקלי - פוליקאוס - צולתו קנול אוקינול של כלל חפץ חזק החיס מעלות
 הלחפה אלו שם עם המלחמה של יס אוקינול וסוכה נכונה הוא כי אין טקל יס מיתין אלוה
 בה דד ינה כזה וכו' ונראה באמת שהק"ל הביאם מהומם אוקינול של כלל המיתין נאמף
 מילשת מאלי ספר מילכת פוליקאא ומה נקראת אי המאמאום אפי' שהם יוצאים שמה

[illegible]

ויעלן כן החטואים קאטוים אהליא את הכנס ולא יכלו ואחריו אלכן אלקים הוא.
 החטואים נסו אף אהליא כנים מצפה האל כמו משה ולא יכלו כי מאוזה ישר וכו' החטואים אהליא
 הכנים אחר כן נלקה כל צפה האל ד" אהליא כס" לא צפה האל ה' כנים דכל אל גלגל"ס. או הפי ולא
 יכלו אהליאס מן האדם והדממה כס" יונו כן החטואים קאטוים אהליא את הכנים ולא יכלו ומה?
 הכנס קאטו והדממה ר" אף" שהחטואים היו חסאס מאחוס ויפיו חסבות רבות מאינו סאוס כיבדו
 אהותם ואלוהם אק פה היו חסאס אלה לא האונו כל חסאס כי מאת ה' היותם זאת. גם קאטוים
 באהותם וונים לא יכלו ואלוה מאוזה כמו לעמ קהפוכה האטה למוני דחיקה דחאלו ודנלן ואמס
 שהפכו אדם בהכותם קסנונים את האנלס באהותם מעשהם כנ"ל ואמס הצרפדוס שלקו כלס קול צרפדו
 כי הכנה אחת קטנה לא תאמז קודים או דחוקות אחרות כי לא שמע ג" קול הלחיקה וכו' ומה
 ואולי זאת הוא כוונת חנ"ל דאמס שאמ הלס שולט על דינה פחותם מכלפורה. וכמו גאמס החסאס
 על מאנון ומפלג וכו' והם להטעו דהם על דב עכא הנקמנים וכו' וכן האוזה את הסינש ואמה
 קפי הואלס שנוה מעשה תהון והוא לא עלה וכו' המפלג חוים סקילה והוא לשנה מצלה כספס
 אל האוזה את הסינש והוא לוחא שעה והוא לא עלה לוקה וכת איהל דכ"ס וכן עלו החטואים
 מנחנס באהיותם צינש אהטעות הואלס שטעו מעשה תהון והם אלו יק יטעו צינש הואלס.
 ואכן שכתה חכמתם ונלאנו אהליא כי אלכן אלקים הוא ופרעה אשר ידע כי דחוק חכמתם עלו
 כל זאת אק איהל צינש ועמה לא קמו עזר מפני משה ואהלין לא קאטו עזר לעלות דגר מדלש
 וכל האכא אשר הדיא עליהם ה' אמ" לא ענ"א כי יקאלו החטואים לנסות ולעלות גם האה
 קאטוים כי לא יכלו ומה? תקססתם שלמה.

צרכי

חיות נאפלות מעורקבן דפי שהיו אומרים אישכאל צא וקבאל לני דאקים וארות ונארים כפי אהות
 מרינים להם (מלעיות דהקאמס) אפיכר הדיא עליהם חיות מעידקות פקדי ה' יהבה (ש"ג) רש"ל אומר כל
 מני חיות נארות ונארים מעורקבן בעורקבניה. הרשק"ם ל"ל אומר כל מני דאקים הם שנקראים ערוק על שם
 שדיכס לטולף קלמלם כדכרעם דעבי עורקות ושלחם וראב"ן פי צרכי חיות נארות מעורקבות כמו אהות
 דאקים ודאקים ונארים וכן וק"ן עורקבן חיות קבא. וכן ספר דספר הישר חיות של האל והעוף.
 והם האמה אשר הם עליה שמם אונקלי ואף אנשא דאמני עליה. הראב"ן פי טעם ואמ

כנים.

אפי תראם השבדים הוא מן יתוש ענקי. ויש שגור לאחא מילה אפסיות שדונה ותלם. הסופר האור
היולד יספר הרבה מיתוש מזרוע ואפי רז' לווסקלס בקפולנות ד' ואינקלוס (קלמא) ופירה (קלמא)
והוא השף האור האם. וכל' ז' פ' היחשה פולאיהא דלעז' נאזר מן פדפון. לז' קל' לז'.
במס' שבת י"ג. ומאן מן הכנה והפולט אוזוהו דלעז' הלשן ואילוהו השחור. הסופרים החפשים ואחרו כו
המכה הזאת מכה מפותת במזרע ומלא לז' קצור האור - יינציר נטע - והנה הותלם הקטנים הלעז'ים
הפזורים באור (כז' למען המחקר האפסו יס' הכנה 10-19) הסופרים הקפולנים והאפסולאזים
החפשים והנאסדים יאמרו על הותלם האלה כי ז' פ' שם האה לעז' דלעז' מזרוע ד' הוה הנה
בש' האור אשר יעמנו מאד באי קיצות מעופשים ויתבאו מן הרק והטט א' ואחרו הקצור דמס'
תשרו יתבאו למכה מפותת ולעז' לעז' מזרוע האה ושכר לעז' מספר כדנני אקן תלכו את
האור וינאמרו (לעז' למען) סביב האפס וההמה יפקרו ויעקצו אימס וקעל חסאות ונאז' את
פזם - פלון האלכסנדרי כמ' עליהם כי האה קטנים ופצ'ן את הפור וז' החפשים החוטם
והאזנים יבאו בקרב האפס ויפוחו בדונים ד' כי יהיו אפסאים אלה וז'רה.

ויט אהין את יב' במטה ויק' את עפי האל' ויב' הכנס האפס והמהמה.
במכת הכנים ראה שלן מ' דפס מלכין ומכונת אל' מזרים ולא דפסן לעז' מזרוע שם.
כש' האפסוקא כי הי' טקס' והסמחה וכז' זאמור למעט דפס' אכן אק' אומס דכנס אשר
שם ביום כ' הסופרים והנאסדים וזה שהכה את עפי האל' אשר איננו טקס' והלז'א
כנס הנעשים מזינה ומלמה. זאת היתה דהלמה אפה כנאפ אפה להראות אפס. אמה
בידס נאמס' פירשה המלך באל' מזרוע וז' אל' האל' והמטה אשר יבאו היא שקט מושלם
ועז' השחור עליהם אמר השחר והי' אהם אלאמס המטה הזה שבידו היא הכה איתו והוא נאמ'
ואמ' אל' כ' הדפס ד' ב' שראל בחומר ובזרעם מאמא אל' מזרוע שלקח ממנה המור.
ומל' ככנס' מ' אפה כמ' אפה כ' רז' אמה הקא עליהם כנס אפי שלמו ושרא מכפדו
חזרות ולקיים אפיכר רפס דפס' אכנס - י"ג. ומל' פקא דכנס כי בקד' החלוצות
והלוקים היא מלמה בקזיה נאמ' מושלם פחית בע אפס ההואכים קרואים וז' קל' סחבת
הז' עליהם כנס אשר ירחלו באנשים כאלה במדפוס הקלום וישכר עליהם הפנים ממנה אי-דנקות.

בהם אדם דמיון אדם - הנאמרים וספרו כי הלכתי או הדקדוק האלה ופלא על בני אדם ואלו
 קבוצות ומות ונשכח כמאד נאמר וקצת בו וקראם היום הפואה בנחלתם גפולם (באוצר) ותפארתו ככל
 אלה מלמדה כי הסופרים גן פילון האלכסנדרוני ועל נאסיו לאנינו וספרו כי האה לנצח קאסל מלמדה
 אפי' הסופר יושפסל וקרא היותו היה גם קראת תלן אלה אפרקא למאנא ופואתם אומללם וקרא קתול
 חשון או כסליו. לכן אמרה כי הפי של הפתחים הוא כך: הנה משלח קק ואצקוקי אקדאק
 אקמתק את הערך - שלא הזקק או הלכיה - ואלא קתי מצרים את הורה וגם האמרה אלה הם עליה
 ואם הפי של ערך חיות נקודת אמר לו קאר קמה גאון האמרה אלה הם עליה הלא החיות האה מחלוק על
 פני האמרה אלה אם הכוונה הוא על הדקדוק האלה אלא טקדא להיות תאוד קאור ואלה יקרא גם על
 האמרה להלכות אמר אלה האלה כמו בצמחיהם שהיו גם בחירות והלכות ונאמר וצמחיהם ותלחותם וכל
 וקרא ערך כקד קיתם פועה ובור דקדא וקרא אלה מלמדה האלה אפי' הערך. גם האלה
 (האמרה) גמחה ונש" וקרא האמרה אלה הם עליה - ואכן נאמר הערך קה"א הודקה כי הזקק
 אי הלכיה היות גם אכת מדינה ויבוקה אלה. וכל הערך הזה ~~הוא~~ הודקה הודקה וקרא עתה קמסר נק
 דיקה וקרא מכפי הדא. וה' הקראם בערך נס והקרא בן מושן אלה האלה שהוא פלא גדול כי כל מצומ
 היא מדינה קטנה 554 פיסאות מדינות קטנה יותר מדינות ואין היא קרובה למקום פועה אף גם
 פועה בן כל מצומ וכן אמר מושן. ועל זאת כי אפי' דעות סופרי נאמנו תקרא קרא את המכה ההוא
 כמסח חשון או כסליו וקרא קאה מכת הערך הזאת כמסח תאוד. כי הערך הוא ~~הוא~~ המכה הרבועות
 אפי' שמה שכתב אמרנו שהמכות התחולל בנשן אף היתה מכת הערך קמול או קאם.
 הן נזכר מן קמרה מצומ לעיניהם ולא יסקלנו?

מקרה מצומ פי' המפ' וקרא מצומ פבר שנאו הוא למצומ לבוחה שאר לוקחים שהיו וקראם אלה
 לוקחים (כפ' ז"ל) צאן דקק מאוס ה' קמלמ (כש"ט) ודעת המצ"ה הוא כי אנשי מצומ קומו מטה הו' על
 פני אנשי ארץ איה שהם יקראו חזרו הקולאם וכלם הם בני חם ואנשי ארץ קר עב הו' גם חם וחל
 אפים וקיצום והלא כל דקק מלא אן הו' והם מתקבצים אה"ו שואל אומא ומלאכה נאמנה קעוניהם אה"ו
 הצאן וכאן כתב כי מקרה מצומ כל דעה צאן אה"ו הן נזכר כה"א היתה ובה הוא כך הנהגה
 את מקרה מצומ לעיניהם ולא יסקלנו. וקמרה שמה רבה אפי' שהמצומ הו' מלמדות אה"ו כאלו
 (שם י"א) - נכל היתה הפרה קבוע לאיסוס והפר לאיסוס. הצאן הו' נקבוצה קמבצים והתחולל קאונדלס (המלכות)

האצרה מקום שאין קיום שם. ויש לפקפק בזה. אי לא אולי הקין כולם יאמרו כי העיר היא כל מיני חיות
 נחיות זאבים אריות ונמרים שהם חיות טורפות נחיות וכל מיני שרצים נחשים ועקרבים ארסניים וזאבות
 טורפים וכלם באו במצרים ואלאו את בניהם כלל הנני משלים וכו' ואלאו את בית מצרים וכו' הלא אלו
 כלה עשו את כל המצרים ולא נשאר אדם ובהמה בחיים וזאת נראה בפשטו את המהומה המפואה והנוראה
 במצרים ואת זאת בני אדם הנשים והטף וגם שרקות הצפרים ונחיות הסוסים והגמלים הנפלאים לטפף
 למותנות החיות הטורפות ונאקתם ממדת הפצע הנורא בנפלי מלואה את כל אלה מצרים ואף
 היותם המכה הזאת יום נראה ואלוהי מצרים ואלוהי מצרים ואלוהי מצרים ואלוהי מצרים ואלוהי מצרים
 וכל מצרים ומהי צעקה מפואה במצרים כי אם ביום אשר אמר שם מ" ופה אצל זכר צרף כולם ומה
 ומה ואני רואה את עם מצרים שלל ושואן עם צלחה ולקחה במלחמה והשקט ופירצה קרא לאלה ואמר
 ויארר אלו זבחו ואלהיקים באלה וגם לא קמו בלילה ולא חרבו ואמרה למרות כי החיות הטורפות
 הפריצים מלחמה בלילה כי טבחו החיות ללילה בלילה ויום מקום באו שאר המעשרה הקדוש "תגל חושך
 ויהי לילה בו חרבו כל חיות יצו הכפירים שמתים ללילה ולקח ואלו אפס מידת השם ואם ואלו מצרית וכו'?"
 ב. אולי אלאו כי אם מכה העיר - אם היותם עובדיהם של חיות - לא היותם כפי טבחו ופואה מצרים כשם
 המלכות עפ היות כי מעולם לא באו חיות העיר אפס פואה במצרים בין האנשים?
 ג. ואלו מה שכתב הנני משלים בק וכו' את העיר" עם הא היפוצה - מזה משמע שהיא עם יפוצ
 ואולי טבחו אלה זרים כיום המלכות האמיתית ללילה. ב. מה הכוונה של והאצרה אשר ללילה
 הלא הייתה אפס לא תסביר נפש העיר?

בסביר כי זה נראה אלצין פתח ר' נחמיה שאמר מינו צרען ויתלסן יוצר שאר
 ונראו דגים של י היתה (שאינו חיות מעורבות - ט"ו יא). ופזתו מלאם עם פזת חכמי הסדר והספרים
 והחשש יפזו טבחו אלה זרים שיאמרו כי היות הוא יתלסן העוקרים ונקרא פה עיר והלא הלא דק
 השכיח במצרים כפכרם והיו ביום ההוא שכן ה' לעבוד אשר בקרה ואולי מצרים (ישע' ג' יא) -
 בעצם העובדים היו מלכות אפסית בלילה אמרו שהוא אמר אוקס מלכות אפסית אולי אפי
 פזתו אולי הוא היתה היפוצה במלכותה ואלוהי מצרים היתה אפסית (שמות כ"ב כ"א)
 וגם את היתה ושלם (פרקים ב' כ') ואמרו אפסית את היתה (יהושע כ"ב ע') ופי היתה בלילה
 שם ציון ושלם את היתה והוא עם של היתה והיות מכה אולי בעיניו ואלוהי

את יקניבם מאלמות מי היאור או לתן מלח קמים. אם לא היתה האכה בחבש טבת כפי
 טבת האש כי אם בחבש אה או אלה לפי החשבון שכל (אומאס סודאמאדור) לתן לא ואחר
 במלכש כי היא מכת מדינה ולא יב' עגור גלת.

לחן.

קחו לכם מלח חפניכם פיה כדשן וזיקן גסה השמחה לפניה פיה זהו לאהרן על כל אלה אלהים
 וה' אל האדם ואל הפהמה ולחן פיה אקדקולות קל אלה **מצ"ס**
 הלחן הי נחץ מלחן אקדקולות שחרחרות האכסות את כל מלח האדם כלל יככה
 ה' קשחן מצ"ס (פקדים כלל כלל) קדקולות לחן וקללן האמה שבעין חמיות פיה יצאח וידב
 לשון פיה מלח ואלחן. א"ר ואלחן קל לו שחן שהיה בקדש על המצויים הי' לו מחולף וקדש
 אפנה כמו שאמר בקדש וקדקולות יא שחן מצ"ס לא יכל להפא כלל אככה הי' קשחן מלח
 וכל אשר לא מלח להפא הרשע כח פיה מלח אקדקולות מלח מלח (לש) הי' שחן
 רבאל היח כח השחן קדקולות חס כמו שחן מלח אקדקולות (לש) אלה סוף
 יכלה בלח האדם. הספחים והנסחים החפשים יאמר כי הנח הזה קדקולות נקרא נחבי האור
 (נחביסס) או מלחן היאור (נחביסס) או נחביסס. קדקולות היאור זה שקול את אלה מצ"ס
 אז יכלה הנח הזה קדקולות. אם האדם המלחן השחן קדקולות וקדקולות הוא

האקדקולות הלוהט באש ולא עלקקטרא אם הוא יסב לוהט כזאת להקיא דכנסיות לפעמים
 הנח הזה. אם יאמר כי נחביסס האמלחן באדמה כי הברכה הזאת תכה קדקולות את
 הפהמה ואח"כ את בני האדם. הברכה הזאת נאפולואן הואשן-עת על מלחמה על מצ"ס-סב
 היכה מלח הזה. אף יאמר כי קדקולות אקדקולות טיפוניסן מן הלוהט טיפוניסן
 שהי באדמה אלה יסב מן האלה סב (קדקולות) ואליה נא (קדקולות) והי אלה מלחמה כמו הלוהט
 מן (הלוהט) אקדקולות וקדקולות. קדקולות האלה קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות
 וקדקולות אלה להם שקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות
 קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות
 קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות
 קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות קדקולות

אם לא הו' זקנום את ה' וזקנום וזקנום (שם ק' א''). ופי' תלד
 מצדו מה שהצדיק חושבים לתועלתו, היא נמצא המון של הכתוב, שמה זה כאילו אחר נמצא זה
 שהיא תועלתו למצדו לכן צדו אחר כי מצדו כבוד אלהות את הדבור, הפיה לאיסוס
 והפך לאפסו הצאן בתעס יאמר שאר הק' הק' וזקנום, וזקנום איתם קדמי תפולתם וזקנום למ
 כדבר צדיקים וזקנום וזקנום אלהם בתורת סוף אלמנח ואחר איתם חנן איתם וזקנום קדמי תפולתם
 וז' שהיה בנפשו לפחות את צדו לזאת, לכן אחר משה הן נמצא את תועלתו וצדיק וכו' תועלת
 בתולד האלף קד' וכו' שהי' כמע' תאבד מצדו פ' תאבד נפשו וזקנום כמע' תועלת קד' וזקנום.
 ואצורה לו צדיק נאמנש ד' היד' קדמי שיש תאבד כמע' תאבד תאבד (תהלים קי"ט) מוסה נפשו
 וזקנום (שם) ענין תאבד ותשן והפך הכבד - והוא בהפך הענין מתאבד אנו את הא' וזקנום (זקנום וז') ואצ'פ'
 שנמצא מתאבד האלף פירושו מאוס כל מאסת את האון וזקנום וכן נמצא אחר להפך הן נמצא את תועלתו וזקנום
 כאלו כמע' הן נמצא את תאבד מצדו האלף שפי' הא' ופשוט. וזקנום שפשוט הקדמה כמע' כי תועלת
 בתולד היא תועלת הלשון למציאת ד' וכו' היא צדיק לאחור כי כבוד צד מצדו כ' נמצא צד וזקנום
 כי עקבו לצאן היא מנפשו כל תועלת ושאר הלשון על נען ופס' וכן הן נמצא תועלת מצדו היא
 כ' הן נמצא את אלה מצדו ואולי שזה היתה כוונת רש' ל' במאמר תועלת מצדו וזקנום וזקנום
 וזקנום וזקנום קדמי איתם תועלת ד' וז' יראת מצדו שהוא אלהות כי ידברו אלה וזקנום
 קדמי איתם תועלת הוא תועלת הלשון למציאת אלה וזקנום וזקנום וזקנום -

דבר

הדבר בהנהגת מצדו יקרה לפעמים ~~כך~~ אסוקת כי ישנו המקרה אשר הולך איתו נין
 וזקנום שהוא כמע' סבת (דבר צדק) אולם הוא ~~כך~~ קדמי שכיח כ' כן יאמר הנאסדס. וזקנום כי
 בשנת 1782 ובשנת 1840 - ראי' הנאסדס בעיניהם - כי פירכה מופה בהנהגת וזקנום המקרה שהי'
 ל' ד' מקול הדבר נצלו. אם יאמר הדבר אשר מקרהם היו פולטם ז' הולך או שנתנו
 מזה במציאתו מציאתו ד' דבריהם ולא מזה. אולם בוכה הדבר ראו את אצבד אלמנח כי משה
 הורה מקדש יום אחד לפני קול הנחל כי אם יאמר לשלח את ישראל יקרא הדבר כך בהנהגת
 וזקנום כי הדבר האיש קדמי מצדו. ואם כי יפלה ה' זקנום ישראל מקדש מצדו ולא יאמר
 וזקנום לזנו שאלה דבר. וכן הו' קול האחר כי מזה כי בהנהגת ולא הולך אלה תפולתם שפשוט

המכות. ואני ראיתי באקדמא ד"ה הקורסא הזאת ופני קצרות לעצמה שנת קצרות דו"ה קרה להכה
 כל יבול השלח ופני ח"ל. אפי' אין לח החכמים נחה גם מקורסת קצרות. כי הארקה אכל ד"ה את
 יבול האמה ופני ח"ל ושלח. אלא ואת הקרה נשאר ד"ה מ"ט מלפני ירך השלח
 ופירות וכל אכל הארקה ונעשה ד"ה ג"ה ואל"ה היתה ג"ה קצרות אחרי זכת הארקה. ואל"ה זאת
 כי אכל הקרה נאמר "ואת כל עש השדה ואת כל ע"ה השדה" ואכל הארקה נאמר "ואכל את כל
 עש השדה" ואת כל ע"ה השדה אלא הותר הקרה ולא נותר כל ירך ק"ל וק"ל השדה דכל אכל
 מזרים" ו"ל הקרה הכה רק קשה והארקה אכל קשות וק"ל ופרנסת ואל"ה הותר קלה ואל"ה
 מכה הארקה מכה הקרה קדמן הקצרות והרעק. - וחכם אחד רצה לקרוא "שכת קרה שקולה
 כנה וכו'" אולם האם נאכל לקחם כרצוננו ולחוק הקורסא הישנה? ואל"ה מ"ט שקולה מכה קרה
 כנה כל המכות? אלא יפלא מזה נכה פירה ואחיו ד"ה שאמר "חטאת הפסח ה' ה' צדק ואני
 ואל"ה הישנים הפירות קדמו" להכניס את ע"ה כ"ה קדש הזאת? כאשר תאה ע"ה הראשון קדמו
 ולא נאכל שפתה פירה כל המכות שצדקות כאשר הנה ואל"ה ה' ה' צדק. גם הראשון קדמו
 פירה קדמו שפתה מאלה קרה. ואל"ה קדמו ואל"ה קדמו ואל"ה קדמו ואל"ה קדמו ואל"ה קדמו
 ואל"ה וכו' וקדמו זה פחה כי לא ירה שם. אלא כמות ש"ה ש"ה.

אחר הקלה לילח ל"ה החכם הקדמו הראשון אכרת לסתור קדמו כי אנשים אפוסתים
 אלו תרו את אכל מזרים, ולידו קספריהם כי הנה יאן יאן סגרים קדמו בארקה חפשי מ/ו
 כ"ל יד אדר. אז היו סגרים קדמו בקרים ונחמים וברז יחנאל (האקטלס) אשר פדמים יבול ע"ה
 כ"ה את ואל"ה השדה במקומות רבים ובהרבה מקומות לא יבול ולא ישחיתו. וזה נראה גם מהכתוב
 הנ"ל מאל"ה וכו' קרה כ"ה אשר לא ה' כמותו קדמו ל"ה ה"ה השדה ואל"ה עתה" וזה נראה
 כי מכה קרה היתה במדה ג"ה מאפי' אכל במדה קטנה ה' הקרה פדמים ש"ה קרה קדמו.
 פאם לא כן ה' צדק לכתב, הנני משיב וכו' קרה אשר לא ה' ע"ה קדמו ל"ה ה"ה השדה ואל"ה עתה"
 ו"ה אשר לא ראיתם קדמו ע"ה הנה" לכן הקיטא במקומות ע"ה ע"ה לא הנה לא החרפה והפחה אשר נ"ל
 לא פירה והכניס ע"ה לאמר אני ואל"ה הישנים?

לכן פדמ שלכן נאמר את כל מקומות, ולשון מפה, ע"ה כי אתו גם בני אדם מכה קרה
 כל המכות ע"ה קרה ע"ה שבו מכות ונאמנות כל זאת לא הותרו בני אדם ע"ה אכל עתה

הבירה בל אקס. לכן הוצא להם משה כי יעלה במצותם הנמצאים לזרזן ג' הפס השמונה לא
אשר שיהיה בני אדם יק סוף כהן משה בנא משה ולא אכר בני אלהים קירקנות קני אדם
המביא מל פלן, אסס להענישם על אכזריותם, וזו זאת כי יחזי כי אין גושה ואת טאה נא
פזיזת כח מחלת עלן העטין (אע"פ) והקריבאט וכואם יכואו קירקם יסוג הפחא והחאה להם כי
בפיה הכבשן, שהוא ג' מיסוג הפחא, יבוא עליהם השמן הישק הטקן לקו ירפאו את השחין.
זהו הפי "קחו לכם זלזל תפנעם סוף כהן" הוא האשר הלזן לן החולש כשעמא, וזין
משה השמונה לעיני פזזה" כפי הספורנו שלם וחלוק כי הורה האכה אסוקדת מעופש ולחיות מל
האור או המערכות שמהם בא לפעמים מנת מפינה טבדות, והיה לאקן על כל אש מנחם" מעט
הצרי שבחפניהם נתפזר בל יחזי האש, והיה על האשם והפחא" (אשחן) פורח קל אש מלש:
על האשם והפחא קדם על האשם ואח"כ על הפחא והיפק מטקן האש, כי הנאסדס יספח להנלן
הזה יתחיל בקהלות ואחר כך בקני אשם. ואלו פזרו הטקדיים וקא הנלן קזת יתחיל האור
לעלה שהוא בחש סון (ואני) ומה הקוא עליהם המכה הזאת בחש אלה לפי חלקן) ללל
אחר כי הנללם כהן שם - קסוף תחיל - והתחיל להקוא עליהם מחלה ופלקת - כאלה על
כאמיהם שהפלקן וסורו בני אדם על חיקם אש - והמצורדים האכו בקדקום קוללים ונאשם פוזרזום
למזן יכירם כל אש יזזהו מהם, קדש ילקו מחיל לקור בל יבקן מחולתם לאר אנלינא. חיהם

אמר חיים ומלשום כח צד כי יבאה קשרם ייפלא איקריותם לזמות, ויקרצו בחייהם ולקחו
את האשם שבהם את. כח שפא כואה מצריות צמ הוהיפוס האומללים אשר שפולתם בקהורות
אחרי ליהו נשפוט חיים ויקרצו צד מקדם בחייהם קופצם את אחיותם ומה נקם ילקו אלזיהם.
קרב.

וזהו ה'א משה וכו' את כל זמלתי וכו' הנני מאסיר כעת אחי קרב כבד מאד וכו'
מה נשתנה מכת קרב מכל המכות, שנאמר בה הנני שלח את כל מפלתי הלא מכת קרב היתה אק
מכה אחת כח שאר המכות. בלא נאמר בהם את כל מפלתי? ואחך הוא מה שזכו הראש והולק' אפס
כי מכת קרב היתה על כזה זכות קוללת, קרב, ומה והאש שנתחדשו. קמ חט" על תאה על זה את
למנו מנא מכת בכורות לקולה כנגד כל המכות. מה ענין קרב אלל מכת בכורות? החכם פי
ראש פתש למנא כתוב ברש"י פפאס קולנא משנת רא"ה כזה: למנו מכות בכורות לקולה כנגד כל

באמת הברכה כמעט "ויק" הברכה ככל אשר מצויה את כל אשר קשה ואם וזה קדמה" וכן נאמר
 בלשון רבות את כל מעלותיו כי הכול קני אדם וקדמותו, עשיו השפה ופיו חלל. וכן נאמר קדש הזאת
 את שולח את כל מעלותיו כי דעתה לא נהיה קני אדם כלל הברכה קדמותו שיהיה נאמן ונאמן אלה
 הרה וכן יקרא שור איש, ויקרא ה' את הילד, פי נמוך דחול קשה, כולם פועלים, ופועלים. והדומה פן תמנה
 באין יקרא, ויהי אחרי המעשה "את כל מעלותיו" כולם דמן החיפוש והפכה. יש אדם קדמותו ויש אדם דלא מותה.
 ומה שכתב שורה פה יותר מכל המכות אל כי ראה כי גם קני אדם אתו קדמה זאת
 אשר לא ה' דע העה, לכן אמרו ידע ~~ה' פן~~ ידע ימות קם הוא וצדק זאת כי שכן צפי אלה פקדו
 ה' שאמר "כי דעתה שלחתי את ידו יצאק איתק דעק ופחה אן האלף ואולם קדמו זאת
 הדומה קדמו הברכה את ה' בוח". כל המעשים ופיהו הכתוב כשהו דעק אן הדומה ה' בוח
 לשלח ידו גם בק יקראק למות דעק, ואולם קדמו זאת הדומה וכן וכאלה שדע זאת כי דע
 באמת דעק חלל ה' לחיותו ודע כאשר בדיעו כאשר כי באמת עדיין קם קני אדם, אחר קדמו חלל דע
 באמת דעק חלל ה' לחיותו יקראק הברכה את בוחו נאמנו ודע כאשר כבר הוצא לך יד החזקה
 והוא אותה - וידע זאת חש כי לכן הפקדו ה' כל זאת, כפי שיקרא את עצמו וקראת ה' לכן פחה זאת
 וידע טעם כי ידע שהדומה הקדמותו האמת כי כל כוחות הטעם האמת כחו, האל, הדומה והדומה
 אולם נחיה בזה אלמנה ופיהו כי בחמתם ודחיות אדם יתנו קולם קול קול חזקים והקות אל וביקשתם
 הקשה, יתנו קולם בדיקתם. כלל המעשים שכן הוא חושבים הדומה הקדמותו, כי הדומה הוא קול קול וקול
 וידע (אל פ' חטאת הפעם) ודע אחרי ש' נח קולות וברכה ומהלך אל אלה, פחה אדם אדם
 חבוץ אל האלמנה אשר - לפי דעתו הדומה אשה ידע קשה אדם וכאשר לשו (של פיהו) לכן אחר פחה
 חטאת הפעם ואולי הוא אחריו עם דעקו פחה שאמר הדומה אל ה' ודע מהות קולות אלמנה וברכה. ה' פיהו
 באמת ידע מהות קולות ואולי פיהו אלמנה אלא כוונתו היתה אל הדומה שחש שהיה קולות של האלמנה
 שפחה מזה יותר מזה שפחה אחרת דעקו כי חש, כי הדומה השלש אלמנה ה' הכנס והקולות
 וידע השע אל אשה בדיקתו וידע כי ופיהו כפי אל ה' והקולות והפיהו לידן תפלו וכן
 אם לפי חשבון ש' הקול ה' את הדומה חשב תלכו ואלו העשויים וקול הדומה דומה אן חש כולו
 דע אחר פחה ה' חש כי בוחו חשבון ש' דע אעיהם וכפי תפוח האלף והפיהו את בוחו
 והדומה את יד החזקה ואספר שו בל האלף.

ופון להאצטען ערפון אאלעמלעך גענום אהר רבן אשכנזי האט, וקני ושרא אלה התעוררו קהלם מאות
 בשנים אלה ~~מאליהם~~ מאליהם וסכחו אלן אקדוהם, כמו שאמרנו מלל קהללם שהו שקליים קט" שנה טוואר
 בנשים. וזו רצה לקאלם מתחת סכלת מזרים וסכוח אתם דריות, אמר: לכן אזהר לכן ושרא אני הי' (ולא אלהי)
 (מצינו) וקאלם ארעם קדוץ נטוה וקשטם גפולם ולקחה ארעם הי' ויהיית לכן לארץ וקשטם (מצינו)
 כי אני הי' אלעמלם (ולא אלהי מצינו). ונאמר "אני הי' אלעמלם" אהר הוצאת ארעם מארץ מצרים והוא אהר
 אלעמלם אני הי' אלוקעם" לכן הי' האלהי פנה הי' לקחת קאללם גפולם שפטים וקני ושרא קני ושרא
 כי רך הי' הוא אלעמלם ואין עוף קלעו. וקאלם ארעם ערפון ליללם לכן הכה קהאלונה אהר קדש ולא
 יקלעו וקני למה ונתנה קליני עקביו. וכן נאמר אל מכת עם יקר אל פניה וכו' ואמר אלהי אלעמלם
 הוציאתם מארץ מצרים וקאלם אהר שם את עמי וקדש קדש וכו' קללם תפד כי אני ~~אלוקי מצרים~~ וכו' האבות נאמר
 בה הי' אלהי העצמים וכו' נאמר כי אני הי' ה' אנכי מכה אלהיהם אלה כדון ופתחו אהר, כי אני הי' ואין חלוצי.
 אל מכת פדה נאמר מ' נאמר הי' למטה קא א פדה וכו' הי' אלוקי העצמים שם את עמי
 וקדשנו. כי מ' יפד כי המצרים היו מקדש לקהלות ולקאלם וקדש נהגו כל מקדשם שבי מקדשם להם
 וקדשם כי הי' הוא האלקים ואין אהר אלוקי העצמים" - שהוא האלקים ביהדות האמיתית ולא בדמות
 והחיות. ואז"ל שם נאמר אל מכת פדה יי. כי אני הי' כי לא הצדיק לאמר זאת כי הוא את אלהי הפלה
 הי' קני מקדש ישראל וקני מקדשם וקדש כי הי' מושל קבל. אל מכת פדה נאמר מ' כה אמר הי' אלוקי העצמים
 וכו' הנני מאמר וכו' והוא ע' הקדש הקדמות שהו מקדשם להם וקאלם כי הי' הוא אלוקים ולא אלהי מצרים.
 אל מכת נאמר מ' כה אמר הי' אלוקי העצמים כי יפד שמצרים היו מקדשם לעולם ש"ל מלות אהרן האלקים
 האמה והארץ נהנה יהיה לכן חשבנו כי העולם נתן אהר לכן קשר מצרים לכן הכה הי' את עש
 השפה ופני הע' ע' האמה והראותם כי אין קדש העולם אהרן אהר לא יאדה הי' אהרן וכן הי'
 אהרן הוא ין ואפרים את העולם כולו קדשו ולא אלו האהר לכן אמר אהר פה הי' אלוקי העצמים וכו'
 שפטים כי אני הי' ולא אלוקים העולם. לכן נאמר קדשם מכות עם, פדה קדש וארדה אלוקי העצמים
 כי קדשם מכות אלה הכה את אלהיהם והראה את כח ידו ואת עוצם קדשו וכו' הוא העולם אהרן קדש.

חשק.

נטה ידן על השמים והיו חשק על אהל מצרים ומה חשק וכו' והיו חשק אלהי קדש מצרים שאלם ומה כי
 יי. שהי כפול ומכוסף ועד זה שהי דו מצד. ומה חשק אלהי חשק קדש. החלל כרת שומרו חשק

אולם ענין הנביא כי משה אמר אל כהן כי יקרא ~~אחד~~ ארצה קדושה ויבדק לה ענין
 אחר וכן ה'. ענין פסוק קדשם זאת נקרא מאד כי יבדק את אפולות הארצה, ופסוק (שה) גם הוא
 והשיב את דעה ואהבן וכו' ואת' כלפנותיה משה א' לומר הארצה, הארץ לך כל הארצה כמו ופסוק לקח מלמך קצת
 אשר יפקיד להלך כי יסא והם נוסדים. וקרא זאת כי לפי הטעם לא יקרא הארצה למצרים כלל לכן ומה
 פסוקו מצרואה נמא טעמו ומה לכתבו הסופרים, כי כן את הארצה נקרא במצרים, ונאמר עם אלף הכתוב
 קטמ רבין חננאל וכו' מעת ומרת משה דפ זכינו את ארצה אפסוס דר קדו מצרים ואם ופסוק קאמ
 ושימא ויקרא ויבדק קאמיו מצרים אמר אלף מל וקרא הארץ כלם דפ זכינו ואמר כי לה כד פדד וקרא
 אלף ע' וזהו שאמר הפסוק לא נשאל ארבע אתה דר קדו מצרים.

והנה ישנם סופרים מתלמידי כי הארצה הוא נקרא מצרים ואחרים אומרים כי מקומו לא בא שמה.
 וזכר היות כי לטעמים הנבדק בנפולת הרבין חננאל ז"ל באמרו כי לפסוקים אם יקרא הארצה ~~מצרים~~ ופסוק קדושים וכו'
 וא"ל אפסוקים דא וכו' הסופרים באומרים כי מקומו לא יקרא שמה נקרא קדושים
 להשמות את יקרא הארצה. והנה שטח אצל משה ופסוק א' ה' בן ואמרו לא יהי דפ בן פי שארצה כזה
 לא ה' וזו יהי אבל ארצה אחר במדבר קטנה ~~היא~~ יקרא. ופסוק אחר כי יסור וזמא "האות" הנה בן דר
 כי כבר השמות כל אשר מצא קשה וזמא קדאי וקרא אל הכתוב וסודק אותה האנשים ד' זמנו וקאמ וכן
 קראו היות הזה. ומה שאמר "ראו כי נדע נמא פנבם" כוון אל האלף הנקרא בן אשר יקרא את

נקרא משה וזה מתאמר עם פסוק חז' שאמר קדושים "כבד אתה יש שמו נדע זאת להם פסוק נאמר אני
 בא לטמא את של אמו כבד עולה לקראתם בארץ והוא סודן דם" כי האלף הזה הוא אלו הנקרא
 נדע אחר משה בנפולתו, ומה ואמר מצרים לחזור "בדעה" ה' צמא להחלף אותם בהפסם וכללותם וקרא פני הארצה.
 כי טעם האלף דפ פסוק פסוק וכלות שונאם בהרים וכללותם שמה ואז כי משה אור לפסוק "של
 את דמי וזמא ל' במדבר" וזכה פסוק שמה וזמא במדבר" אמר אליהם ראו כי נדע נמא פנבם דפ הרים.

בן דפ זכור זכור נראה כי פסוק נקראת המכה ע' משה ופסוק ע' אהין ופסוק ע' שניהם ופסוק ע' הקב'
 בדפ' כמו שאמר חז' פסוק ע' אהין שיה בא"ל בא"ל ע' משה שיה באויר ופסוק ע' הקב' שחין ע' קאמ. ואמא א"ס
 מחפשים טעם בדפ' דפן אצל זכור חפית נאמרה' אלף הקב' שמה" ולא נאמר בן קראם הוא פסוק הוא.
 דפ כי כל המכונים שמו יד לפיהם ולא כדפי מאמרה מזה הענין וזמא וזהו קרא וכן ארבע דפסוק וז
 אחר פסוק חז' הזה.

[illegible]

החשק בכל בק והיה עב כי האור של אב לא יגדל לא הנר והעצ לא ראו איש את אחיו לא האור השל וא
באור הנרות והנה קים אוקינא יבוא חשק ידע שלא יכל אדם להפחית קין וקם ללילה ויפאד זה לפדאוס
חמשה ימים ואני הויה שם פעמים יבוא. הרמ"ן כפי וקדם לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתו כי לא
יהי החשק הזה אסופה אור השמש שגא שמה והי כמו לילה אכל הי חשק אפלה כלומר איש עי שוכח
השמש כי עזבן אור נטה ידק ון השמש אהרוב שם חסכה גדולה נשאל עליהם והיתה חסכה כל נר
כאשר בכל החפירות הצדקות וכל מקלות החשק העצום לא יתקיים הנר וכל בן לא יכל איש את
אחיו ולא קמו איש מתחתיו ואחילא בן הי מתאמן בנרות וזה שאמר הכתוב שלא חשק וחסק כי הי
שולח חשק לא אסופה האור הואם בלדד-ותכן שהי אדם עב אדם מוקדם שהי בן אדם כדדמו גדולתו כלור
הוא קים אוקינא כעדות ראב"ד. האדרבנא אומר מפני שהם יס לא אדם הצלה אידידן עדים ולא עב נפסכו
למה כי במצרים לא ימטיח לכן נשאו הערבים קדוקי גדול ומכאן והי החשק כ"ע עב ומכאן דב שגוי חסכה
הנרות כאשר במצרות הצדקות הספורי כפי ויש חשק ויסור את החשק הטבחי של לילה כי אדם חשק גדולה
הוא אור מוכן לקבל האור והוא חשק מהדד האור בלדד, אדם זה החשק והי אור קלמאוכן לקבל
האור אורב עבד ולא יבוא ילדו העצב האור דהיות קלמאוכן אלא ולסוכין לא ראו איש את אחיו כי
לא הספיק להם אור נר ואב"ד-האלב"ה יחיה דדמו שנעשה גפנים באור שגדדה האור ונתאלאה אנשים
ערפלים במדבריה גדולה עב שומעו שם ג' צווי האורה להקין קמבון ואמר כפי גרעדה האור נותר
עב שלא קמו איש מתחתיו כי לא יכלו אנשים ולשאול אור קדד הזה ולכן אמר חז"ל שהחשק הולך אדם
במבולא כתב לאמר חשק מאד הכתוב דכשהיה המצו דומה הי יכל איש וכשעב לא
יכל לעמוד מפני שהוא עב בדומה באפלה שנאמר ויש חשק (בשל פ"ד) - אבל דברו האפרשם ה"ל
ואם מהכתוב^{נראה} שלא הי החשק כמו חסכה לל קדד ונראה דוד הידד נותר אשר יכלו לעשה קודם דדבר
נסיי אק ידק הטבחי כפי כמו שכתב הראב"ד ומבאי הרמ"ן כי קים אוקינא יבוא חשק עב שלא יכל
אדם והקדים בקיים יבין לילה וקודם זה אפדים חמשה ימים יפיד שהלך כדדמו הי שם פעמים יבוא ונאמר זאת
בדדמו ומפני כש"ד אדרבנא נדור יס ה"ל לא נהפך אור כי במלרם לא יהי אור לכן נשאו הערבים
בעיני מילי ומכאן והי החשק מ"ב עב ומכאן באור שנתקדה האור עב שהי חסכה הנרות כאשר במצרות הצדקות
הכל אפי דירק הטבחי ה"ל ע"י דירק הטבחי-ומה שהי דירק נש האור אפי דדמ דירק זה. אכל צדדים אפוד
מקדם אור הנרות מצרים כפי שספדו אל חכמי הטבחי והולסדים אז נעין את אכר החשק והיותם אז.

ב' מלב הכוכב פדעסל למטה מן הלב, קשה ג' הככב ארז למטה ארזן השמאלית, קשה ב' הככב
 פדסל למטה מרזן השמאלית, קשה ה' חזק התחתון למטה מן הלב, קשה ו' הככב ארזן למטה מן
 הזנב השמאלית - אחר חמה, עשר יום יום האשן לחפש אטמוס נרשם אלף הכוכבים באופן זה.
 קשה א' הככב פדעסל למטה מן הלב, קשה ב' הככב ארז למטה מרזן השמאלית, קשה ג' הא
 הארז למטה מן הזנב הוועט, קשה ד' חזק התחתון למטה מן הלב, קשה ה' ככב הוועט
 למטה מן הלב וכן בסדר קרל ואם הוא - חזק קרל למטה ולמטה וכן הוא ופדסל חזקו הארזים
 את מהלכי הכוכבים והי אפולוס הרבה לעלות הלא (קאלדאן) ארז קשה חזק; להשלות שנת חמה
 מן 365 1/4 יום ושנת הארבע מן 365 1/4 יום ואם לחפש צלח ביום אפולוס פשוט דע כי חזקו הוא
 גם קשה קווינל לרז לליניוס קווינל דלית הלא השנתי. ע"פ פדסל. גם ידוע כי חכמי יון הגדולים
 נסעו למצרים וללמוד מהם חכמות שונות אשר הן כסדר החתום לפניהם. וכן ידוע פתח קלאוד
 מאלכסנדריא שנקראו היוונים שאם את חכמת מצרית המצרים שנמצאו בספריהם המולחסיס או
 הוורק הארזי, טאטאוס - Taat 2781 לפני סה"ל. הוא קריש Bermees אצל היוונים בשם טריזאגיסטוס
 Trismegistus ש"ל המורה אשורית, שהיה אחרי סביב רבים המכילים כל חכמות הכהנים
 במצרים ובהם אינקה ספרים על חכמת התכונה - שלמה נובין בספרו יצירת העולם - זא
 יאזר הוורק והחכם נובין פתגום ראש חכמי היוונים קווינל והמלה הארז למצרים וללמוד גם
 חכמת הכהנים וכו' למדוים רבים של פתגום כמו על הוורק הארזי ככדור נשכח אחרי
 כן אפני שקני דורו לא עזרו כל להקדום על נבון. קשה שהי אלטש בארזה סדור פאלטא קדום
 מביטא. - גם אפולוס החכם הוורק נעלה בין היוונים ושל המצרים וגם החכם אהרן פואטקרוטאס.
 בחכמת התכונה או אטמ הכוכבים שקורן אלכסנדריא על חכמי המצרים בספר הכהנים המדונה
 הוורק גבולה כיבדו ע"ל.

אם כן הוא, ארז נעלה על הדעת כי אלה חסד להתל והשטות קשה קפוצה ודחכא
 ב' הארזי חמה הוא תוכחת ארזים? זה האיש אשר נאם ונתגלה קדום פדסל ולמד אפיו חכמי
 מצרים חכמותיהם וידעוניהם ואם עז תכונתן קבלוהו יחיה הרבה על חכמי מצרים קלאודס כפי
 מה ה' אשר נוססה יקריקו (כפי עצות פ.מ.) היהודי מאלכסנדריא (- בספרו ח"י אשה-) והאחרון הוורק
 בספרו מורה נבוכי הוורק) אפולוס חכמי האומות, וידוע הוורק כי חכמי מצרים וכו' את מהלכי

[illegible]

הפיוץ ה' את משה וקדם כי יהיה את הבכורים ככרתם "הנה הוזה את קרקע כנען - שמה ב' כ"ד -
 וזה"ל שמה את משה וקדם לו בחצות לילה אני וזכא בתוך מצרים ומה ב' קבור קארל מלחם
 שם י"ז פ"ה - שמי פאזיס למה אחר משה וקדם משה שלא משה בשאר הזכאות?

ו/ו יקרה ופוע אחר ה' למה זכ" שם פדום דנין שאלה כל כסף וזהב, ואלה אלה זכנות וזאת
 מ'כ"א) ושא"ל איש זאת קחו (ש"א י"ד) ב' גם למה הופך ה' למה ארץ פדום כי יתן לפני ישראל את ארץ
 כנען למחילה; וארץ להציל וכו' אל מקום הכנעני (לשון מ"ה) אחר לקני ישראל ארץ ארם וכו' אל ארץ כנען (לשון מ"ה)
 גם הקדמות וכו' את ארץ כנען (שם י"ד) אחר לפני וכו' הקדמות ארץ אל הארץ וכו' ונתתי אותה לכם מורשה אני ה' (שם ח').
 זכר כנאות שהוא המכה האחרונה, אלא ואלוים, כי לא היתה על פתך שמי המכות. וזהו קדמות המכה.
 ע"ה' כדכא, לא ע"ה' שבת, אשר, זכא במצרים והכה כל בכוריהם, וזכא"ל מלחם סבלת מצרים, ויקחם אל לקח.
 במצרים הו' עקבות ע"ה' ולא יפן את ה' אל לא הוציאם ה' ארץ, הו' מלוקחים, הם וקנייתם דם סוף כל הבחורות,
 במצרים ומלוקחים לפניהם עקבות פחות ערך וזכא"ל ה' למן היותם לקח קני תרבות לקח ולקח לא יק
 למען, כי אם גם למען כל החסרה האנושית כללה. וכאן הו' יתח' ל' מאני הצבא, המלוקחים והמלוקחים
 בואר, שזכא"ל תמיד לפניו, כן קח ל' ה' קח ישראל - המלוקחים והמלוקחים להו' ל' לקח, וזהו קדמו לא
 עקב פדום שבה חספה וקדוה, כ"א קח עקב ה' יקרא שבה שם לפאר וקדוה. הם ופיו כל קדום כי ה'
 הוא וחיה, להקדוה מללם אל הארץ ולתקן עולם האבות וכו'. וזהו הפיוה "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתך
 מארץ מצרים" וזהו ה' יהיה קדמו לא את המלוקחים ה' אלקיך וזהו קדמו לא את המלוקחים.

ואני אחר כי הפי האכר. כי למלא הוציא ה' את ישראל ממצרים, הו' נשאים מלוקחים קדמות ארץ וזהו
 באמת ה' לא היתה נבוצה בעולם ופיוה "אנכי ה' אלקיך" ארץ ארץ וכו' ארץ ארץ וכו' ארץ ארץ
 שפדום את האמת כמו המלך אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתך מארץ מצרים" כמו אל שפדמותיך לכן
 אנכי ה' כי ישראל הפיו את אמתו קדום ולוא נמא"ל לא ה' נאצת אמתו קדום.

והנה ה' הוציא היתה אחרי אשר הוכו הבכורות. לכן המכה הזאת היא העיקרית
 ולכן נעשית ע"ה' הקדמו דעצמו כי הזאת המכה נהו ל' לקח. ומחמת תשובת הדבר כפ"ה ה' למה
 דנין זה והפיו חספה זאת שם פדום, שפוע כי ע"ה' המכה הזאת יקחם לקח כגילתו.
 ואמץ וכל הזם לעמוד ברשות ~~שפוע~~ עצמו ולא יהי תלן דעת אחרים, ולכך לא מצדדים שחזיקו
 אותו ויקחו אותו, שהם ההו' והעושר כש"ה ע"ה' זאת היקום אשר כדל"ל זהו המאן שפדום

הכבדים. אך ופחיתים קצרים ששחקן עליו, קצה יסודות ויקראו את הוולטס מהאופרטיב הקלאסי
 שיאמרו כי הכל היה ראוי וכתש. - שלשית זה שהקראו את האחרות לזכרם ואז יבואו שנים פתח
 על אנשי הצבא מלך. החבר החמה ושבתו מלחמה ע"ל, אמן וכן כי זאת היתה הסוכה, קצר
 לקרה אפ"י ששואל שנה לפסח"צ לזכר ולזכר אמן חקר וזו ואף אולה צעירי אפינה - פולוטיק - הו
 הסיבה. ואם נניח שאמת הוא שחננו מלחמה פתח קצרות השא, גם אז אינה ראוי כי אמן
 גמלאן ראוי מן המלחמה, כי האן הן לא קונת אדם לו וזאתין קהילתם כאלה. דאף קוואני אס
 יקרה כוכבא פשקט - קואט - ואמרו כי הוא סוין למלחמה. אכן ואל הול כי כאשר הוא אצלו הצבא
 הפאקיום את אן, החמה נבחר חלף, ושבתו המלחמה, אפ"י פתח היגון והאנחה שקואו עליהם.
 לשוא נחזי הנוע המפקדים והמלך, אשר מאות השנים לא יחלו. שילחמו כי אנשי הצבא
 אסיבת פתח לא רצו לשאול. - רביות מה שמשק הפסוק קאלנו כי שלט ואומ מהפסוק
 הכאן ש"ק להפסוק השני אמר בן הוא שלט ואומ השני, לו אסוף פסוק השני הוא מלחמה
 אמרו אפי פלסו. כ"א שאנחנו פורשים, לזה חשק ואפלה בל אלה זכרים שלט ואומ - כי
 הי חשק שלט ואומ. - ולא ראוי אש את אחיו ולא קמו אש את אחיו שלט ואומ - חממה כי הו
 ואש חשק לא ראוי ולא קא' - אפס אמר נאמר אפיס כ"א חב החכם הלז. לזה חשק ואפלה
 בל אלה זכרים. - שלט ואומ לא ראוי וכו' את אחיו" אמרו אז, שלט ואומ" פתח שנית. -
 חממות מה שהיה כי אן החמה קאלאו הו רק קניל פלסא וזא קאלן אמר זה הכל וכו'
 וזו, כי אפי פקרו שראה קאלן וק, כזוה קטנה כחראש - זיכאל - חשש, מה הו האור קאלן
 א"כ, נראי חזה כי אמן זאת חש, יק אן חמה ולא הדין דב קאלן הלך והקבול
 השלמים אולם חשט שטו גם קאלן כי קאלו החלש והוכחה חלש פשט גם קאלן.
 דב - וסוף. פקרו, הוא זכור ראוי והפסוק קאלו, אשה בן גם אני. נאמר, לזה חשק ואפלה
 בל אלה זכרים" ב"א אלה זכרים כחש, וא"כ הלז קאלן גם אלה זכרים הוא: אך
 האמר לזה כי ה' הפלא את קולן אשם היהודים ולכן הו אור לזכר, שראו קושראש.

כח קבולות.

זה נשתנה הזאת מכל האבות שבאקצין לא היתה עליה את הודעה ובאלה
 שהיתה אותו, אחר ה' אשה בא אל פתח ואמר לו כה אמר ה' וכו' אלה זכר דבול

(שלא) דהתורה קול המצוות לאו מעשהם ועקבו את אלהים כע"כ הרמז' זל: ואן הופון להו, ויחלו קצתם
 נדים וחטאים אע"פ ויטלו גם חמלה, פתח ויחיו כי ולא אבו לשמוע אלו, אלו שקצו ציניו לא הגיעו ואת
 גלולו מצרים לא נזכו וכו' וכתב' והסיוותו את האל' אלו עקבו אקומהם קצתה הנהיגו ומצוות וכו' ע"ל.
 גם קצתם: אחר הקד"ה אם אני אסתר מעשיהם של ישראל אין נקאלץ לקולם אלא לוי אני אסתר
 אקומהם הקדוש (ש"ה טו) אחר ה' נחשו אחר הקד"ה אמר להם ואלהם ליהראל שימאלו אלא קצות הקדושים
 (שם) קול אחר' זה המין שקולתם שנשקץ הקד"ה - שימאל את קניו ולא ה' קופס מצוות שנתעסקו בהם כפי
 שימאלו, שנאמר ואת עיניו וצוה עיניו וכל מצוות נהן זהם הקד"ה שתי מצוות פס פסח ופסח חוללה
 שנתעסקו בהם כפי שימאלו (מכילתא' שמו"ב כ"ה). ואין יצא הש"ה והוציאם מצרים ולעולם לא יסרו
 נחור וסגולה הדומה לזו עמים, וקאמר קצתם הו' אלקדושים קדושים נכסבות מאלו, וק' מצוות אחרים כי נפלו
 שיה' קדש המצוות הנשחיתות, אכן יצא דמיונה אלהים ואדם כל קדושים הבוגדות האלה, כאלו כי יחלה האדם
 על אחר מאמריו ויתאסף שם חולל, אז לזר קדושה הכולל אסור ואלו צדק את האלף האקד' לחזק יחיו
 נקי וטהור ואח"כ ירפא את האקד', ואם ישאר חלק אחר מני אלף מהחולל אלו לא יעלה אלוהי כי יסור
 ויחלה ולא יסור לאיתו כי אם דהוציאנו ממנו כל הליחה הנכסבה. כאלו כן אצלו ויחלו קצות הש"ה
 לעשותם לזמן סגולתו, הריק אפ"כ אקדש את המצוות הקדושות והקדושות הנכסבות שיהי כאלו קטן הנולד
 מזוכק ומטהר בלי שום חללה, לחזק יחיו אכנים לקד' לעצמו ה' אכן אחר לזמן. החופש הזה לכס ראש
 חפשי כמשון הוא לחפשי השנה"א או ח' אחר "אכס" אל מה ואח"כ לא נאמר שהדברים מוסרים אל כל ויחלו
 ואם מוסר אל כל ישראל ה' צדק אצות לעשה ולחפשי שימאלו זאת ויחלו. אכן הפי חפשי הזה לכס אכס
 ולא לאחר, לכל ישראל ולא לאחרים הוא ראש חפשי, ראשון הוא לכס אצות השנה, כע"כ הש"ה ז"ל חפשי
 הזה, הראהו לקנה בחפשי ואחר לו כשהיה חפשי יחיו לקד' ה' וזל כאלו שהלכין מחפשי כן
 יחפשי גם עם ישראל להוציאם לקד' כקטן הנולד, ויהי זה לזכר לצדק מצותם. כאלו שהלכין אחר כי היותם
 מרובה ולא נראה אורה צדק, ויחפשי נחפשי והחלה להאש על האש, כן קדו ישראל אחיו כי אספו נחפשי
 קדושים, ע"י מעשיהם הריקים ופנייהם הנכסבות, ויחלו עתה להראות נחפשי זהם על הארץ ואלוהים עליה.
 ואלו כאלו ש"ה ויחזק' ז"ל, זה יהי ראש אסר מני החפשי, שיהי אחר קדו שני סיון שלש (רש"י), שימאלו אלו ישראל
 מצד הכאשן וממנו ויחלו כל החפשיים ויהי הנס נכבד (רמז' ק) וזל אם נזכר חפשי השני, ולא נאמר חפשי אחר,
 נזכר הנס ה"ל בחופש השני אצות ישראל מצדו וכן בחופש השלישי וכו' וכאלו שכל מאורץ נכבד ויחלו לחפשי

את האדם על תגלו אכן הוודי' למה כי יצאו קרובים גבול, ואמר לו: אל תפאג, יודע ישראל,
כי יצאו קרובים יתקבצו כעניים והיו צרכים לאחיהם, יק' ונצלו את מצרים חלף צדמתם לשם צדק
ואת השמים, והיו להם כסף והם שאלו עזב דרשות עצמם.

אקדור כי קלא ארץ, לא יתחבן קץ הוצאות, אכן הדומה לו השת' למה כי
יודעו את ארץ כנען ארץ זבת חלב ודבש והיו להם וואלפ' דרשות עצמם והיו צדק
הגאולה, אכן הופין זאת למה כזה פעמים.

שקת ימים מצות תאכלו, אך קום הוואשן תשקו טאז זקתם כי כל אכל
חלף ונכרתה הנפש ההוא משרא.

קצאת ישראל מצרים, נשא הדם את קצין טרם יחולף, ואם זהבץ עזרת מצות.
כי גורעו מצרים ולא יכלו להתאמה, אכן ה' הוא הנה לעבדו ולחם' לכה לציאת וצוים
לאכל מצות שקת ימים. ויפלא מאד מאן נלשו על השקת החלף ואכילת המצה לזכר וציאת
מצרים וקשאר מוצרים לא נלשו על עצות הקות כאלה. קשאלו נאמר וקום הקרובים מנה
הבשה ל' קשאלו וכו'. קראש השנה נאמר יום תבואה יהי לכם. קום הכפונים נאמר ועניתם את
רשומתם כי יום כפונים הוא אכל' קסכות נאמר קסכות תשקו יקצת וואו וכו' כי קסכות הולדת את
בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים. לזכר וציאת מצרים נאמר זכור את יום מספר, כזו המס
הנה לכם יאש חבשים - שה לקות אכור, קרבן פסח וארץ אכילת מצה השקת טאז, הקדש
בכור, יאל כולם יפלא שנאמר על אורח חלף ונכרתה הנפש, כי לא אורח חלף ונכרתה הנפש
והנכרת וכו' כי לא אורח חלף ונכרתה וכו' חזר ומה הכרת. וקצת פעמים הזהירים לאכל מצות.
שמונה פעמים הזהירים על החלף. למה וכבר כל סף עקבות החלף עז כי יעש העוקר ככרת
יורר מאול הכה וחלף איש את ידו. ולא מצרין ששים עזש חזור כזה על אכילת שם פקר אוסור.
(כי אם בחלק וכו' כש ראה דל' בס החינוך ואמר כי חלק דקדק וחולף לוחם יקות והאל הטוק חלף
אפרחיק מני כל מאכל מניין אל המלף - ואנ קעני אוסר כי החלק הוא חלק הקדושים והדפסה אכן
אסור אכל ~~בב~~ עה' נשלים כהמות. ויפלא מאד מאן פרה ה' כי כק הדקה פעמים על ענין אכילת מצה
הזהירה יאל, מה שלא מלך לא החרו' מצות?

אכן ארבע קנפי עזו לחיות פדח הצניה, כי המרה נפולט למה פנח. יאל כי ~~בב~~

יקחו להם אישה לבית אבות וצוה כי יתנו הפס על המזלות והמלכות ואין ואכלו
 הפסח ואמר אליהם כי ואכלו מצות וישקיתו שאם איתיהם, וכל זה היה קודם חצות הלילה, שהם הפסח
 ה' כל קרבן וטריס כי אחר פסח קראו צאו ונאמרו על ישראל שצאו לעזת אש מהצדק ואלו מצות
 כי לא חזר כי גורשו מצרים, וטריס כי זאת נצטוו לאכול מצות שקצת יאמר והלכות שאם
 ואמרו נעץ כי קצתו זאת אנו אוכלים מצה, אל שום שלל הספיק דפוס והחזיק כמאמר דין קאמרי
 מצה זו שאנו אוכלים וכו' על שום שלל הספיק וכו' שאל ואמר ומה יפלא כי גלה
 כאשר קרא לכל יקני ישראל לאמר להם פקדו ה' אומר להם, מאכן יקחו להם צאן ואכלו הפסח
 וקראם אמרו אלה וכו' ולא יתן המלכות וכו' ולא פקדו אלהים מאמר מן אכילת מצה
 והלכות שאמר? הלא? על הפסח הזה תקרי כאשר צוה אותו ה' שפסח של אלה, כי
 הוצא שמו להם אשה (לשואל) הלא פסח וליגד אותה כי הוצא נעלה הפסח פכתוק
 כאשר צוה ה' את אשה בן עשו" - וקם אחר כאשר נסין מרמסם סכורה, נאמר כי אחר ה'
 אל אשה ואמר, זאת חוקת הפסח וצוה להם בן ארץ, יצאו הפסח ולא נכח מאמר מהצוה
 והלכות השאר וקם לא כי אשה ואמר אמרו מענינים האלה בן יצאו כל דני כאשר צוה ה'
 אר אשה ואמר בן עשו" וכן אמר כאשר ה' אלה קדם לו כל קרבן וכו' אשה אמר אל
 הפסח את צדו ה' יזכר להם מחמץ ומצות כאם פסחים. אף כי לאמר הוא למעלה הספיקות
 שאלת, כי אין חוקים ומאמר בתורה, ארץ ארץ וקדש שבה המלות נבונה דוג כל אדם לחיות
 פתחו כפי השקטו והלכות שיכונן לבן לשמו. לכן פתח הצוה, כי אכילת מצה והלכות שאם
 כולם כאם עולם קדש ארץ. אכילת המצות הוא הוא השקטת השאר, כי המצות אינן חמורות
 כי אסור לאכול חמץ בן מצה וזהו שאל שקצת יאמר מצות תאכלו, נאמר ארץ וכל קדש, זה ארץ
 כולם ההפוך לשבתו שאם ארמס, ה"ל קדש, זה תאכלו מצות אם לשבתו השאר ארמס
 כי יש גם מצות אשה ה"ל חמורות ואסורות לאכל, וארץ אם לשבתו השאר אז תאכלו מצות
 קדש חמורות וישע"ל חמורת לא תאכלו כל משהאמס תאכלו מצות" האלו תתנו החמץ ואם תאכלו
 וצוה קדש חמורות. וכוונת הפסח היא כי הוהאמס הוא מצרים, כשם שהמורה והאוסר והלכות, כי
 נעלה דוגלת דוגלת נפסדות ומלות נשחיות, ופי אשר לקחם לו לקח דוגלת נפסדות לקח ארמס הפסח
 הנפסדות שלא השאר, כש"ל חמץ השאר שקצויה, וכו' אכלו פסח דאמרי לו אם שום דוגלת הפסח

הער אמתו מאונן בן הוחל למנות גם מוצאת מצויים. וכן אנו מצאנו שנה פלגות ארץ הקודש חמשה
שנה פלגות ארץ השני, אלא כות יהודה האכזרי, או למלכות שמעון המלכות. וכן גם אצל ואפי האזנות. כ"ה למן
לא שבת הקדש. ויצאת מצרים מ"ז זכרה לא וסוף מנחת דתן הוהאפיוס. —

דבר אף כי עשר ישראל לאור קשר למאש היה ויקחו אדם איש שנה לפנות, לה תמוס לזכר בן
שנה וה' אפי"ה חז"ל אנו שהצדדים היו עוקבים אלה, אכן אחר קחו אפי"ה צאן ושמו אלהיהם של מצרים. שנה תמוס
שלא וה' קדם וי"ט או חולה, זכר אברהםיהם שלא היו חולש בן דמאים ושלמים ופתאום אגו-כאט רגזי-
ולקח הוא ושכני הקהל אל ביתו, דמכסת נפלאה איש לפי אכלו תכוסו על השנה, להראות כי קני חורין
חמה, כי עזרתה לא הוא נעמן להתאסף יחד שדטו ישראל, כי יראו הצדדים שלא יתעצבו וחסו אוננו
ראש למלך קולכם, אכן ישל עתה תדלות תדלות סבת אחים ואין אומה-~~ה~~ ושמו אותו קין
העירבות. הצדדים הם ~~א~~ בין היום ובין הלילה זכר לעקבות מצרים ומחלות. קיום הוא על פני צדדים
אפיצה, וקלילה הוא נשמרו. — ולקחו ון הדם ונתנו על שתי המזולות ועל המשקל על הקדש אלה
נאכל קדם. כי יסוף כי הצדדים הקדושים והמצדדים נחשו וצונו קדם. כש"ל לא תאכלו על הדם לא
תנחשו ולא תעונו (ויקרא ט"ז כ"ו) גם נאמר וזין הכהן את הדם על מזבח ה' פתח אולה מוצד ולא
יזכו עוף את זבחיכם לשעורים אשר הם זונות אחריהם (שם י"ז), אכן נתנו את הדם על המזולות
והמשקל, להראות למצרים, כי הדם לא יקח וישחית וגם להיטיב לאוכל, ~~א~~ וזכרו קו את
הצדדים והצדדים כדבר אפי"ה קו, לא יזכו מהם. — ואכלו את הדם קל. אם ראשו על כהן

ואל קרבו וקדם לא תגדלו קו"ל זכר כזו ששם הדברים פהרים אנום ולא קומוס שלמים
בן לא נתנו את השנה למתמים וגם קדם לא שקרו קו יק שלם בלל יחד (חז"ל בפסחים) —
ולא תזכרו מוצד דף קין והנחת מוצד דאש תשובה. לזכר כי קיום השני, אחרי הלילה הוא.
קדשם היום יצאו מצרים, ובקש קדו את מהם הדברים ומוצד לא יראו, שיהא וגדלו קדשם
קשוראים. — וככה תאכלו אותו מתעבם חמורים נעלםם קדשם וקדשם קדשם אלהות
עומדים אצל וה' נבון לפנעם ואכלו אותו בתפילין, לזכר כי הצדדים חסו וזכרו
אלהם אלהם

שקט ואיום מצות תאכלו אף קיום הראשון תלבוטו שאור מקומם.

שלא מאד אחרי כי אחר ה' אשה ואהבה. הדם הזה אפי"ה ראש תפלים, יאמר אדם כי

ה'תשנ"ה י"ג אדר א"ת חתן חתן -

קדש ל' כל זכר פטרי וסא פטריס מיליוס חלאת בני אדם, קדוש נאמר ונכרת
 הנפס וכו' ואלה הכהנות שפאו קדוה הן על הטאוס ופולס, על הורס קיום הלואס, או על חלוא
 הקדש, על חילת שכן מלחמת אהן וקנו, על מלחמת קדוה הפסח, אפולת פס - כי הפס לא הפסח - על חילת
 שהיא לאות בן ה' ופסחא - על חילת פקת - ג' אה בן ה' ופסחא - על טוואת הקדש ואפולת נאמר, ואס
 הכפולס, על אפולת הפסח, על קדוה הקדש טוואת כל אלה הן על טוואת טהרת האפולת, וכן חילת
 הקדש והיה הלואס, וכן לא יפלא על הצוה כרת החמור, על האור חילת, כי ה' הפסח לעשותו לקום
 סגולה, והאור חילת, שהוא נאמר על הצוה הנפסות, והפסח הקדש, על פיה - שם מצות עשה נאמר
 אצל כרת הקדש עליהם, הן פסח וחילת, שם המצות האלה מתאמות וחס. אצל מלה נאמר, זאת
 כהנה וכו' הנה לכם כל זכר וכו' והיה לאות קדוה דינו ופסח. וכן לאמר נאמר אה אלה
 וכן ישראל לא יחשק. ופסח הוא ג' אור על התהלת ישראל עם ה', וכן מתאמות חילת -
 קדש ל' כל זכר פטרי כל רחם וכו' וכי כן ג' יצאת מצרים, כי נעשו עם סגולתו, הפסח
 וטוואת מצרים והתקדשו ונכונסו ללכת קדוה ופסח והיה ופסח נאמר ג' חילת מצרים, חילת מצרים,
 והוא התקדש אלה ואלה, שאינו ואין מתעלות מצרים ופסח ופסח קדוה חילת חילת חילת חילת
 אהמות חילת, וכן אור קדש ל' כל זכר, כל פטרי רחם הנה נאמר חילת, ואפס כי האלה קדש חילת

יהיה זכר אשה לו זרע. וכשהוא נשבע אשתו יזכר, ומצא מקומו לו זרע, וזאת ה' שנה.
וכן כל המצוות, ה' שנה אשתו, ולכן, וז"ל שנה אשתו בן המצוות, שלש קצות שנה, וכן אחר חז"ל (במקראם)
אם ה' קצות יבין חז"ל ששנות השבעה היו רק חז"ל (210) שנה, הד"ה יקנים שבתאי התורה לפני תלמי המלך
כתבו, וזוהי בני ישראל במצוות ושאר מצוות, שלש שנה וארבע מאות שנה (נא, לה"ט)

והנה מאד אתה הלך נאמר בפיוט, כי גר יהי יצחק אצל לא להם, וצדקם וצדקו אותם ארבע מאות
שנים "זרע יהי בגרות וצדקות וצדקו; ולכן נאמר בקצות אביו וכן חז"ל שנה ה' בארץ כללית קצור
וקצור גר. וזה לא ^{הפירוק} ~~הפירוק~~ נאמר, וז"ל גר יהי גר עם ראשו אפואת הקצות, וז"ל אשה נאה
שנה ימים טובים, כש"ל ויגדל האיש, דף כי גבול אדף. ואקראו אחר לו ששנת אחר, וזכרנו דאז קצות
כאוש זכרנו. וא"כ אשה הגרות, הקצות והצדק? גם יצחק לא היה לו גר קצות נכונה,
כן כ"ה שנה היה גר קצות ארבע, וקצות אצל לקן, וקצות. כי "קום אכלנו חרב וקרח בלילה וקצות
שנה וצדק" ואחר הכ"ה שנה, שק אל **אדף** מולדת כש"ל וקרא שלם צור שכם וקצות אל, וגר
שם דף מולדת לו שלש מאות שנה, בארץ אגורו אביו בארץ כנען, דף שנים למצוות והאלות את
יוסף, ובמצוות חי רק שנה עשרה שנה, וגם שם חי חיים נצחיים ומאשרים, דף יוסף בני השלש
במצוות, אשר נתן לו אחיזה וכלכל אותו בטוב מצוות, ולא חסר לו מאומה. א"כ איך תתקנה
כל שנות יצחק לגרות, צדקות וצדקו? וצדק יחזר, וכלל החשבון של השלש שנה, דף מקראם
שנה יצחק, וזכרנו בן המצוות, ה' שנה אשתו, הלך נאמר בפיוט כי גר יהי יצחק. וזרע!
כתב ולא אקראם בעצמו. וזוהי זאת, כי נאמר ואמר לבא אל אבותי בשלש תקן קלשה טובה
וא"כ הקטיוח הש"ה, שלא יפחד שיהי גם הוא בעצמו ח"י צדק וצדקות. לא! אתה תקרא אל אבותי
בשלש, תקרא קלשה טובה" יתן "גר יהיה זרע".

אם יכלה מה שאמר הפיוט, כי הד"ה שנה, בתחילת השלש אחי מות יוסף. והוא פלא. הלך
כתב בפיוט, וזאת יוסף וכל אחיו וכל הבאר ההוא, וכן אחיו בן נאמר, ויקם מלך חכם אשר
לא ידע את יוסף, וזאת אל **צדק** הקה נתיבא: ויבא לקי חז"ל כי יוסף לא חי כל כך באחיו; וז"ל
נאמר וזאת יוסף. לאפריים בני שלש, גם בני אכור בן משה יבא על קרבו יוסף א"כ ה' יוסף
בני שלש אשר נאמר בחייו. וא"כ אם השועב הולך תיכף אחי מות יוסף, איך יקום
תכתוב וזאת יוסף וכל אחיו וכל הבאר ההוא?

והנה באנו סגור והלילה הראשון נקרא פתחת החסד - כי פטר הוא אלון פאר אים ראשית ציון
(מל' א' י"ז) - כמו שם שואל היה עמו כלא הנולד כי החל חיים חסידים. אכן אחר כל דפלי פטר חסד
ואליה פתחת החסד, ואלה חסד, והפכו האל גדול הדת וברקו נשלטתם ואת האחרון הפטנתם,
כי האל הפך צדק ורחם נחמדים ויגדלם אלו הם היהדות והוא "אבי" קאמ וקבוצה לו האל".

האקרצות כתב הפתח הטובה לקרע אותם על הצדד והטאמם לקבוצת הדת
ואת נפס האדם אכן ואחרת אג אלקין* הטעם הזה לא יהיה את נפס הטקרה. ואצוה כי קצור
קום לו גם הפתח, כי הצדדים עקבו וברקו את הפתח דתור אלקות. אכן אחר הפתח
אמן אליה. את אקחם לו. כמו שהפכו והאנשים הוא נפס אנשים, כי הפתח הנן כפס
הפתח. ואפילו החזיר הולט שכל דין הפתח, לו האל ואין חילוק בין החזיר וכן יום
הפתח לו הוא ולא אלקים. רש"י גל כמ אפני זה לא זכר הפתח הטאמם, ין החזיר, אפני
שהפכו נפסו לחזיר. שנאמר קטר חזירם דשרס, ואני אלקי אחריו הפתח.
שני הנפס אפי' עמו אקחם כשהם לקרע את דנו וצחק הוא אלקים ושמעאל (רש"י)
ושמעאל פי' בן הדין הצדדי ונאמר שבו לפס פה דם החזיר וכן הפתח לחזיר.

ואולם בני ישראל אשר ישבו באלו הצדדים שלש שנה וארבע שנה. (ו"ה - א')

דבר הפתח והשפירות והחלטות אלו שם פדעה, או שאלת פדעה - כי רבים היו - אשר לחזר
את ישראל ואילו שם החלק פדעה אשר חתח אמללו וצא ישראל אצדדים. כמדע און
פדעה אחת אמללו אצדדים שלא יאמרו אלו האקופטולוגים כי הוא הי' אחת מהחלטות או
האמללם אצדדים. רש"י גל אומר "אחר שאר הוסיקות שישבו גרום בארץ לא להם - דין הפל
משנולד יצחק עד צדו ה' שנה. משהיה לו צד לאברהם נתקיים כי גר יהיה צדק, ושלשים
שנה הי' משנולד גזירת בן הכתרים עד שנולד יצחק. וא"ל אומר בארץ צדדים לפדעה, שהי'
קרה אן הפתח דם יעקב היה, צא וחשוב כל שנולד, וכל שנולד צדדים ושמעאל של משה לא
הצדדים כל כך. וכל עחק הכנה שנים פה לקרה עד שלא ירד לצדדים, והרבה משנולד צדדים
נפסו יסנול קרה, והרבה ושמעאל של משה נפסו קרה צדדים, הי' שלא תאצא ארבע זאלת
אביא אצדדים. והלוקח לחזיר אל כרחק, שאלו הוסיקות נקראו קרות, ואפילו בחקון, כדנן שפאז
אשר גר שם אברהם ויצחק, ואומר את אלקי אברהם אשר גרו בה אפיק את צדדים לחזיר, כי גר

קצור צאן [טאניס] מילק משק המלך רעאסס השני חשבון ומנין לזכרון המלך נאקט
 Liubli מלך מילני הוואס (הקסאז) הוא מן ארבע מאות שנה. המספר המקורי ארבע מאות שנה
 הביאו בחיבור עם הארבע מאות שנה מחזה אברהם בן הכתרים. אפס היום עם רעאסס השני לא
 חתמו עליו. וזאת נאמר דבר קרוב הוא, כי, וזאת מלכיות היתה תחת המלך פידה רעאסס השני,
 אשר מלך 67 שנה מן 1347 עד 1280 לפסח"נ, וקרני ישראל זקן את מלכיות בשנת 1335 לפסח"נ.

וְאֵל כִּתְּלֵי קִבְרוֹת וְהַיְחָלֵם לְאִמּוֹת הַמֶּלֶךְ הַמִּצְרִי אֲמוּנֵס הַמִּצְרִי
 אֶפְסֵהֶם עַל כִּסֵּא הַמַּלְכוּת בְּקִרְבָּה מִצְרִיִּם הַלְלִינֵהּ, אֲשֶׁר שָׁמָּה חַיִּים מְלֹכֵי פְרִיזָה וְאֲשֶׁר שָׁמָּה גִּירָשׁוֹת מְלֹכֵי
 הַיּוֹדִים מִלְּאֲמִרוֹת הַתַּחְתּוֹנִת וְהַתְּעַלִּיָּה וְהֵם מְחַבְּרִים אֶת מִצְרַיִם הַלְלִינֵהּ הַמֶּלֶךְ אֲמוּנֵס הַמִּצְרִי
 הֵיךְ גָּבֹהַּ חֵיל וְעַלֵּה לְמַלְחָמָה עַל מֶלֶךְ הַיּוֹדִים אֶפְסֵה, אֲשֶׁר הִיךְ הַאֲחֵרוֹן מְלֹכֵי הַיּוֹדִים, וְהֵכָה
 מֵיתָו וְאֶת חֵילוֹ עַד חֲרָמָה, וְהִרְגֵּם אֶת מַעֲשֵׂת הַיּוֹדִים מִכָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם, וְאַחֲרַי אֶת כִּסֵּן הַמַּלְכָּה
 עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם קִיבֹה, וְיִסַּף אֶת הַיּוֹדֵסְטָאָה הַלְּמֹנֶה עֲשֶׂה, אֲחֵרֵי אֲשֶׁר מְלֹכֵי הַיּוֹדִים עַל
 מִצְרַיִם מֵאֹת קִשְׁיִים הַמֶּלֶךְ אֲמוּנֵס הַמִּצְרִי הַתְּלִיָּה עַל מִצְרַיִם אֲמוּנֵס הַמִּצְרִי וְהַלְּלֵה אֶת אֶרֶץ
 מִצְרַיִם מֵאֲמוּנֵס לְחַיִּים. הֵם וְשִׁתְּחֵם אֵל מִכְרָה הַקִּנְיָן, אֲשֶׁר קִבְּרוּ מִקְטָן מֵלֶכֶם. וְהַלְּלֵה כִּי
 מְלֹכֵי הַיּוֹדִים הֵם לְחַיִּים, קִנְיָן שֶׁם וְלֹא מִצְרַיִם, וְאֲמוּנֵס הֵם מְלֹכֵי מִלִּיזָה וְהַקֵּטָן, שֶׁנֶּאֱמַר אֶת כָּל
 הַיּוֹדִים וְהַקֵּטָן אֶת קִנְיָן, אֲשֶׁר יִצְאֻ מִשׁוֹרֵם אֲחֵרֵי מְלֹכֵי הַיּוֹדִים, וְהַחֲזִיקוּ עֲלֵיהֶם

וזה זאת כי היכל הטהור יחיד, כי הרב שנה לא התחילו תפיל אחרי מות יוסף, כי כל דבר
 יוסף ה' חי, וזוהי בני ישראל על ראש פסגת הכבוד בארצות, כי הארצות הקדושות על יוסף כעל ארץ ארץ
 אשר פתח לפניה את החלום, אשר כל חרבותיה מלחמה לא יכלו לפתור, וכן ה' אח"כ באה נאלי פתח.
 וכו' שאמר הרבה, הנמצא כה אש אשר יח אלקים בו. ולולא פתחנו היו כולם מותם קרע. וזה הפלחה
 ארצות. לכן אהבהו וקבצוהו מאד, כי הארץ נמשכה, והולך לקח את אשת כל הארצות ואת האש
 התבואה לעצמו, לא ברעל וקולחמה או ביד חזקה, רק בהשקט ובחכמה, והלך דבר האב ושאחו על
 זה, באמרם "החיתנו". וא"כ א"כ תפיל אחרי מותו שכתו כל זאת, והתחילו תפיל וזה אחד את חיי
 עם יוסף וזוהי. לכן קשה להחליט כי השועב החל תפיל אחרי מות יוסף.
 לכן חקירתו ופירוש ופילוט חלוקות רבות, אולם לשוא וקצת ופילוט.

קרה ה' מהבאם עם יצחק ארצות, וכל שנתו ונתת עמך בני ישראל משה קהאולא
 את ישראל ארצות - והיוצא הנבליים ופירחו להוציא מהחשקן - כל"ד רש"י. ולכן לבקן מאד פקדו, וזה
 כל"ד מאה שאלות, יתורם רק קרה, כי אין ילחק החלו זרע אברהם לחיות חיי גבורות, וקדושת בא".
 או שכתו רגליהם, זה באשם בלשונם, וזה בשבן ארם, וזה בארצות. א"כ כי לא כל יחיהם היו רעים.
 א"כ לא כולם היו גם טובים ומאשרים. ואש"כ וזכרו וזנו אולם, אמר הפולח, כי כל יחיהם והו קדושת
 ופילוט, כי אם שיהיו גרים באש"כ לא להם, ובתוך השנים האלה, והיו גם עבדים ואפילו.
 ואולי גם זאת, כי זה היה דבר ה' אל אברהם באחזה לאמר לו כי זכר יחיו
 ארם ואפילו עם זכר, נפלה עליה אימה חסכה ונוראה ופחד גדול, לשמך הקדושה היפה והנוראה
 הזאת, ואם יצחק אשר יחיו ספר לך זאת. ויצחק וקנו וקנו בניהם אחרי שנים זאת, חל זרעה
 אחריהם. וא"כ כי הארות והשועב טרם החלו, כל זאת, ופסם עליהם תאכל וצורם גדול כל כך.
 ד"כ כי אם זאת לגלות תחשך לכן בלבד נכל לאמר, כי חשקן הארץ מאות ושלשים שנה,
 התחיל תפיל חסות בן הדתות.

כל זאת יאלול וקיוון גם כעני הארצות, אשר נכתבו ביוצא הדם, לפני
 אלהי שנים ואשר היו טעונים קדושתו וקדושתו, ואם כתבו בלתי קדושתם, שנתקלו ביוצא.
 הנאשנה נראה זה שנתם בספר מלכים חסדיו קדושתו. גם כמע 480 שנה היה

הפינסטובה השמונה עשרה.

אמושים י. מלך 22 שנה. מ' 1553-1575. אמנופים י. טהאטמאש י. מלך 50 שנה. טהאטמאש
 י. מלך השלשה מלכי פרידה מלכו מ' 1553-1503 טהאטמאש י. מלך 54 שנה, 1503-1449.
 אמנופים י. מלך 3 שנים, 1449-1446. טהאטמאש י. מלך 7 שנה, 1446-1439. אמנופים י.
 מלך 36 שנה, 1439-1403. אמנופים י. מלך 21 שנה, 1403-1391. טהאטמאש י. מלך ארבע שנים
 1391-1387. אי, טהאט-אנכאמל, שצו-טצטי, מלכה השלשה מלכו מ' 1387-1379, ומלכו שמונה ^{שנים}
 האחרות מלך 21 שנה 1379-1358. —

הפינסטובה התשע עשרה.

רעאסס י. מלך שמונה שנים, 1358-1356. י. טי, מלך תשע שנים, 1356-1347. רעאסס י. מלך
 67 שנה 1347-1280. אמאש מלכה על כסא תולוכה קשת 1575. הוא החל לנגוש את ישראל ורעאסס
 השני מלכה לתולוכה קשת 1347. הוצא מ' 1575-1347 תשארנה 228 ~~228~~ שנה. אהל, עקור כי
 רעאסס השני מלך 76 שנה, לכן מתאמר מאד החשבון מ' הרב' שנה של השועה. אלה המלכים
 ארצו את ישראל וחתת רעאסס השני יצאו לחילות. הוא מוצא מוצרים הי כמו שאמרנו קשת
 1335 לרעה' (רעה' קשת ברור ואמר לקח מכתבו מוצרים הושנים, ומסיוחם לפי תואם לפני אלף שנים.
הרש בלח ויהי בשלח פרדה את העם ולא נחם אלמין דורק אהל פלסטים כי קרוב הוא וכו'
 ויסק אלמין את העם דורק המדבר ים סוף.

העם כ' (כ' חם אמר דורק אהל פלסטים אף כי קרוב הוא, כי הפלסטים היו
 מקומם אופי מלחמה וחפצי קרבות, ולא יתנו לעקור באולם את ישראל, כמו שאין ומאד ולחמו אתם,
 ולכן ישבו מפריותה, כי לא יכלו לעמוד בקשרי מלחמה. לכן ויסק אותם דורק המדבר ים סוף.
 ח' אמר, הוא כחמה חסנה, אמר ה' למה בחרתי את העם מפרים תדבר את אלמין
 בהר הזה, ה' לעקור זבחם ולקבל התורה, ואם הוא חלבים דורק אהל פלסטים, לא היו באים לה' סיני ואין
 ימים הפסוק מקבול את אלמין מהר הזה? אף יקרא כש מאות אלף חמלי הקריות חלוצו לבא מן
 עשרים עד ששים שנה, וצאו מפרים, לקד נשיהם והלך עד עשרים שנה ולקח אלה ~~הקדושים~~ מלכים שנה למלכה.
 ואם ערב רק מלכה עמהם, וכלם יצאו לחשבון מיליונים רבש. (לפי תרגום יב"ח: מקראם סקראם זנבן מאת
 וארבעת קבולן סלען עמהם). וחל' מזה לאן וקצר מקנה כדב מאד, לקחו עמהם, וכלם באו קרוב הים

קריב, משפחה לבני יצחק, ולכן נאמר, ויקם מלך חדש, אשר לא ידע את וסוף, כש"ל וסוף על דלדליו
 כאלו לא ידעו. ולכן אמר פודה הבה נחמנו ~~ה~~ שן תקראנה ולמה ונאסף גם הוא על שונאנו. כי מלכי
 הריסים, אשר נחמנו, על גבולות מצרים, חכו לעת אודם ולעת מצוא, להתפחד אל ארץ מצרים
 להשתה עוף הפחד, ופחדו המצויים אנפסים, פן יתחכו ויטאו בידיהם הוסיף למגר לאורף
 כסאם, לכן לא יכלו, שלא את ישראל, ופחדו בהם פחד, כפי שחלשו ולא יהי להם דת ופנאי
 לחיוב עליהם וזה ולהתאחד עם מלכי הוסיף. ויגרשו את ישראל מהמנוח הקדוהות, שהו על ספאם,
 למען לא יוכלו להתקרב בהנהגת המצוה, וכן כי זרים המה. בזה החלה התקופה החפלה החדשה לקני
 וישראל. כי כן בעמים הנכרים והזרים דברו דברות הפירק הזאת, לחלוק מקנים זההרים, דברות
 בקצה מאד. וקרה בני יצחק, אשר חשדו, שחפצים להתחנך עם מלכי הוסיף שונאיהם קנסו. ובה הוכחו
 בני יצחק, אשר לא ידעו באלה, כי היו יתוליים יקלם לזאן, לעקוב את העקבות הקשה הזאת, וגם לקנות
 מקנים המנוח וסוף. (Memphio, Theben). ואולי, החל אז פודה אמונים והלכות אחיו לקנות
 את דרכי המסעות כחלק ונדמס, אשר נלמדו תחת מושל נדמס השני. וינאו אומן פותאם, ציב אלו
 השמש טוב, ונדמס ציב מן נדמס. אז התחילה הגלות והשודרה הנורא נאד יפגל אשר הו
 גרום שם. ונמשך מאתיים וציר שנה. וזאת צא וחשוב, המלך אמשיש הוסיף, עלה למלכות ~~השנה~~
 בשנת 1575 (לפסל) וזכות מצרים היות קטנה 1335 לסה"ל מאתיים וארבעים שנה אחת. ואם נחשו

190 שנה - טרם החל השודרה - והמספר של 430 ישאר המספר 240. מתחילת דם הכתוב ואלו
 בני ישראל במצרים שלש שנה ואחד מאות שנה וצמח הצומח הזקן.

עוד ראיה חזקה ונאמנה מן הכתובת אשר מצא האמריטאני קלינדריס פטרי, Flinders
 Petrie והוא שיר הנחל מן המלך פודה מרפסאס משנה החמישית למלכותו. הוא היה מן המלך נדמס
 השני ומלך בין 1280-1240. בין המצרים אשר נמנה ויספור שנה מצרים אשר לא יסקו בעצמיהם יק
 באסיז, יספור גם כנען, חת, אשכנז וגם בני ישראל. מזה נאמר כי היהודים יסקו כבר בארץ כנען
 בשנה החמישית למלכות מרפסאס, כי יצאו מצרים עוף בשנה 1335 ומרפסאס מלך בין שנת 1280
 ובין 1240 כנען -

מלך בית, אלה המה מלכי פודה אשר לחלו את בני ישראל, לפי חקירת האמריטאניס, לקרובים מן
 מצרי, השמש ופודה וכן צבא השמש מלכט אשר מלכות אשר נלמדו מלכט ונדמס בשנים. גם התחנך מלכ מצרים.

זמן קצר לפני לידת הנזיר, יספי, אצל תולדות לשון ים הדרכי, גר עם קטן וגל אשר נקרא קלס
 ארטאהאליס (אולי דגוס), על כי יתפרנסו מדין אשר ישארו על הוקשה מן ויפגת המוס (דגוס).
 אצליהם שיחה קפו העם משנים קבולות, גם היום הזה, מהמאורע הנפלא אשר קרה לפני אלפי שנים,
 כי פדמ אחת נסוף היום אחרי זה כי נראה קירק הים, ואח"כ שבו המוס כשעל מקול, והמוס הוא
 על כל גפולתהם כמקדם.

הסופר אייזיקיאוס, יספי מספר, אשר כבר נאבד מן העולם, ורק עליהם ופירוט
 אחריהם נשארו: אפולוטה, מסופר יוני, שחי לפסגת. שם נאמר, הכותבים מן מול (מזנפים) ואחרי, משה
 אשר יבד את תכונת הארץ, בחור לו הערת מיופית וצליה המוס, ובדעת שהי, ויפגת המוס
 והים נסוף אחרי, נהג את ישראל בירק חוס, אך הכותבים מן מול (היוקפוליס) ואחרי ד'ג, יספרי,
 כי עת רבץ מלך מצרים אחרי ישראל הכה משה את הים בקרקפת השמים, וקבו הנהג נסוף
 המוס לאחוריהם, וקני ישראל הלכו בקרבה בירק הים, והמצרים נפלו אחריהם, אך צוניהם כמדת
 צויה מן אש נורא (דגוס האס), הים שם לאיתר, והמצרים מל, מהם נשרפו מהאש, והם נטקעו בים
 ולא נשאר אחד. ע"כ אצל המזרח מן לוונמאיר.

חכם אחד מהעדה החדשה, ניקולאיר והוא חכם גפול קטר חפ וסוקר שני בתורת
 ההנפסה, וחוקר איכות, נסד למצרים, וחקר ופרש את המקום שבו עברו ישראל את הים, ואחרי,
 בלי שום ספק כי היה'הם עברו בתוך הים סוף, אפיס ידן כי עברו וחלקו אלפי שנים, היום
 אשר נהיה המאורע הזה ורק זמן לא כבד, אשר החלו החוקרים והמבאים לחקור בדיון
 ים באיזה מקום עברו ישראל את הים, לכן כבד הוא מאד לפגת אמות המים, על כי
 שבת הים פה וגם עשאו מקלות, שגרה את מקומה ומצבה בירק הים, כאשר נראה את כל
 אורק שבת הים הדרכי, כי המוס נסוף אחרי, כמו למשל נמצא המקום מולא שמש, אשר
 סופה הולכים ובנלו עיר מול נאלי, בערב המאשר (גלגלפס אואקוס), דגה הוא החוק מן
 הים פרסאות אפולו לטהדוא ודגידא *Loheja Djidda* נראה גדות גפולות מן אלמאקס נאמין
 ושאר חולות הים, אשר נמצאות עופה קלסון ים הדרכי. בקלות לשון ים הדגול, ואותי קירק
 לפיסה מן הדור לואל, חוטמים ואלמאקס חיים כאלה. מזה נאמנו לפגת - ואחרי - כי לשון ים הדרכי
 היה לפני שנות אלפים, לא רק נחם הרבה יותר, כי אם התארק לפאת צפונה, וקפוט הדור,

קובצה, ובאשמות הקר כדו עמדו מלפניהם מזהר חסדו של היום, איך יוכלו להיות כי דם רק כזה דם על הכפלה אשר קבלוהם, עמדו את היום סוף המלחמה להרחק מאד, דם אשמת הפקדון והפיקדון של שלשלות ופולחנה (כי הלילה חולק אלפי אשמות, כי אחת קת ארבע שעות, והסופה לקר יקראוה אשמות הקר). המאמר על כ' ולא יראה דם הלפני, כש וחסדות ה' עמדו וי' ודמו קסלו ו' ו' לקדו נבנו עליו, אלו סבב ה' זה שובל אשמת קבית ~~המלכות~~ המלכות והיות נסו על אשמת המלכות בדרכי המלכות ולא תהי' שכלה ונמלה להיות קבית דברים ע' ו' על כ' המלכות ואין את וסודת ה', כש הדור הוצא מצרים למד מעלותו וסבבו עול מצרים וקשט שקלה, והו' וסבבו תרפים לאינם אלו תרפים למלחמה והם לקדו עשה גפלות ו' נבנו עליו, סבב שמה כי הדם הוצא מצרים הדברים, כי דם כח להלחם בפניענים, דם שקם דור חדש אחר דור המדבר שלא נא גלות והיתה להם נפש גפולה ע'.

המאמר כש. היום נבנו אשמות. קבית כסבבו השקטום, כדן קשת דמיו על זאת הלילה **כ** וזהו אמר למדור ים סוף למדנים (אבות פ"ה מ"ה). בתום דרכן על המלחמה כשם שאין עולין מצד זה כך מצרים עולות מצד אחר, כשם, שישראל לא עמדו היום חת מצד זה לזה שא"כ היו מצרים ללכת אל א"י, אלא רצוה אחת עברו קום לאורק היום דם שפנו למצות. כי לא היו יכולין ללכת מל מצד, אם לא עמדו היום, ומצרים היו להם מונחם ומשאלם. לפיכך עמדו היום רצוה אחת דם שפנו למצות מצד אחד. וזהו כשם שאין עולות מצד זה וקאנו למצות, כך מצרים עולות מצד אחר מן המצות וירדפו אחריהן, כי סבבו שלא יעברו המצרים היום אל יקאנו מצד אחר, וזהו כי הא דכתב (במצות ל"ג) ויסעו מצרה ומ' ויחזו אל ים סוף ואם עברו רחב הים דם עת היום מצד אחר הואך פגמו דם קום, וכי חזרו לאחוריהם, אלא ש"ל לאחר שנסעו באורק היום ויצאו כן לאורק היום לפנים מצרים, וכי יצאו לאחר שהלכו בחזו קוין עמלה, ויצאו מצד צפון שלהם, שהוא דרומה ~~המלכות~~ של ארץ אגוס ומצרות. של ארץ מצרים, ואח"כ הלכו קלת ימים דם מזה, ואח"כ היו עתין אצל הים, וכשהלכו לזכר לאה, לא הוצרכו לעבור הים אלא סבבו ארץ אגוס, וארץ אגוס שהיא קביתות של ארץ ומצרות של ארץ מצרים. ע' אבות המצות בני ישראל בים קובצה, נסא דם היום הזה לקבית אבות שונות בן הדמות הנבזנים. - הסופה דואר מן קביתות - סי. צ. ל. י. - אשר ה' המצות

הארץ, וכנאבו וס' הצרבי. ופאז יסן יס הארץ ואלא חתך מיס ההלוי מחרח מפרים ושלח (אטהאקני).
 אשר יפיה ארץ אפרקא מאסוא, ורן ד" מפר ארץ צר. נפרה מיס התיכון. לעפון ולפאת הים-היב
 אוחותיו קטני תחלת (קובטען). התעלה האפרקות תכונה תעלת ההורבולוטאן, והתעלה האחרות
 תעלת מאילוט. והיום יקראו לראשונה יס הקולקאס, או יס הוואץ והשני יס האקאקא. אב
 אמר ימי, רן יסן ימי. - ע'א נמצא בספר החכמה (10,18) ובספר האכזיט (49), כי וכונה
 הים סוף, וס האקאס. גם אנשי איראק וקראוהו יס האקאס. הלך כי אוננא אקאס. רדום אוארוס
 כי השם אקאס הוא מן ארץ אקאס, על כי ארץ אקאס הוא קרקול הים הלה ארץ צפון.
 ואקאס

רני, ישנא נסא מדור הקורה יצאסס, וצלה ואהרן קראסס, וצאסס נסא סכותה אשר בתנה
 היתה הצור פיתום. וחמאשנס על קני ושרא. חמאשנס מזונינס (פ"ס) ומזונינס (אונקלס) וזש מאשנס
 אלה זאת מן חמשה (פסמקא דכ"ב פסקא ויהי קשלח), וכן כ"ד ושמו חמשים בצור החמשי, לחמשה
 דורות עליו. וזש שפוטו ארץ מחמשה (מלתא). ובירושלמי מלמד שהיו מזונינס בחמשה ממ
 זין (שבת כ"ו). וזש אוארוס וחמשים על ספר משטרם שהיו מסופרים חמשה אנשים קרשורה.
 פה היו על דרך רחב ימים ההואק לארץ ישראל, הנודע גם בכתבי מפרים באתר
 מלחמה, אשר שם ה' מפר ומצודה חזקה בחומה הנפלאה על גבול מצרים. אפה דף
 קלשתינא, הוא רן מהק שלשה ימי. אק לא נחם ה' דרך ארץ פלשתי. מוצאסס
 לאתם, נסא בדרך הושי בצבאות מזרחת בדרך ההואק א"י. ומן אלתם, החוקה
 בקצה המדבר, הוכוחו לשוק אפואת מדירות. ואחרי כי נסא שעות אחזת על הדרך
 אשר כהר הלכו, התחילו לנסות בדרך חפש, אתה דשרה פרכאות לאורק הוציט המפרים
 פואות, דף המקאס הנודע ג"כ בכתבי מצרים, פי החורות ומגדול לפני הים, לא נחזק
 מוואץ על מקאס הים בלמנינו, על נאות פשא, לנות שמה מצאן הדרך. ואם היו נוסדים
 בדרך קצרה היו נאלצים לצאת ולחמשה עם אנשי חיל המפרים שומרי הקבול. ובפרט
 בפר הארץ וואץ לבנה פלשתינא אשר שם נתחזק ונתבצר הקבול ואתר, והלגא אספר
 אנשי הצבא. בכתבי מנפתא, נזכר פעמים הרבה אפואת חיל הצבא קרקול הברואו של
 קלשתינא, באר אנפתא, או-נפתא. ומזכר גם ביהולע אל מעין אי נפתא (יהושע טו-טז, יח-טו).

אשר תהיוק על ידי הצור בואל. ופדונו נאסה, כי במקום הזה למעלה, או לצפון מן זואל, דברו דע
 ישראל את היום, כי ימצאו שמה מקומות נטובות, ושיטונים (ואשקדנך), וקדש ורובת המים שמה וקטום,
 והוא בעצמו - ניקוי - הארץ קצת ורובת המים בדרך הים האדום; דלמאמר החכם ה', האדם וימא
 את עצמו, אם יחשוב, כי בני ישראל נסעו בדרך הים, אורחה גפולה ועלובה כהמה, בדרך טבעו, לשת
 בזאת לא ילכו האורחות מן ~~הים~~ קייא אל הר סיני בדרך הזאת, אלף כי ~~יחשבו~~ וריוחו הרבה
 במהלכם, אם יעלה קודם ללכת בדרך שמה, ואלף כי לפני אלפי שנים, ה' מן הנמצא לישראל, בדרך טבעו
 ללכת בדרך זאת; המים הנם לשת בזאת רחוקים ואתר, כי השתדלו והתרחקו לפאת צפונית, ודאן
 הים היה אז עמוק ואתר, והוא קרוב לנפא, כי המים לא רך כי נסאן אחור, אלא כי הקרקע נאס
 הפסגה מלשון הים ע"י החול הפך והרף מן המפרץ אשר סביבו, ואשר הוללות המצלות תאס נסאן
 בלי הירף, וע"י הגביה והתרחק קרנף הים. וסוף דבריו, כי סופו היוונים והרומיים, אשר יחלו, כי
 משה נהא את ישראל קדש ורובת המים והוציא מזה תועלת, כל נסיון מהספרים האלה לפתאות,
 כי לא ה' הפך בדרך ~~שמה~~ נסיון, ועלה בתוהו, כי כל ההנחות והסקרות, אם טובים אלא רעים,
 כולם ישא כוח ואמץ להם תקומה, כי לכולם אמץ להם יסוד אמת, וקנינים על קונו דכקט. (שם 14)
 אבל האמר למעלה, מתופשי התורה חכמונא ה', עס דברו מכאן
 אומר הצולט, המאמינים ואמם מאמינים, ואחרו חקירות ופיוטות רבות במפת הארץ, מארץ
 מצרים וכנען, והים ונסיונות בני ישראל, ערכו לי פאות מציאות מצרים בדרך המפרץ ים
 סוף וביאת ישראל לכנען, ובאת לידי החלטה, ע"י ~~הפסוקים~~ הכתובים ותופשי התורה וחכמי
 האומות, והחקירות החפשות וכולם יתאימו יחד ויקיימו את דברו תורתו כי משה אמת
 ותורתו אמת. —

הדרך הושר והקרום מצרים לכנען שהשיירות הולכות בו, הוא בדרך
 אל מזר על חוף ים המזן דפ עזה שבפלשתינא. ומגיד הכתוב, כי ה' לא נהג את ישראל
 בדרך זרה, אחת שבפלשתינא היו בעלי מלחמות, ואולי התנגשו עמם בני ישראל ^{היו} מתחילים
 וחלונם מצריות. — ים סוף קטניות סוף ^{לפי} צניא אגם - או שארי (מזרחיאל),
 ג"כ בקטניות. ובשם ים סוף, ובן לשון ים הערב (אראקוסר מזרחיאל), אשר הוא זרוע מן ים
 אוקיינוס, ואשר ילכות אורחות דרכו סמוך לארץ ערב. גם סופו היוונים והרומיים, ודעו תורת

חל' וכו' יבוא של משה ונצחיות אלף התפא' ונשא יבוא אל' (ראש השנה) ויהי יבוא אמונה, פירוש של משה
 בתפילה (רש"י ע"ס). וגם אל' המרגלים, כשמצא כי דוד הדם הולך בארץ והנץ אנשי מלכות, התקראו
 מאד ויחמרו, או מתנו בארץ מצרים, או כמדבר הזה או מתנו אל' קחוק, ואמרו נתנה ראש ונעלה
 מצרימה. כה נאם לבק מלך אל' הדקדוק האלה ויפתחו מפני תפלת מלחמה. וכן אמר משה אל'
 בני ישראל וכו' ראובן, כה דעו אקולעם וינאו את לב בני ישראל לקבלי קוא אל הארץ אשר נתן להם
 ה'. וכל זה ראוי והקם משה, כי באנשי לבא כאלה לא יקבול את הארץ. לכן החל לחנכם דלפי
 דרכו ללמדם תכסוס מלחמה לחזקם ליהיו אנשים אמריו כח. והיתה ראשית דבורתו לחל'
 ולחנך את הדם מעשיות דפ' ששים שנה. כחל' לבא, כש"י וחמשים אל' בני ישראל, מצוינים דלפי
 זין. אחר כן נשא את ראש כל דבר ושיאל מן/ עשיות ולמלאה כל ולצא לבא בנשיאל פקד
 אותם ללכאותם איש איש אל פתחו באותות לבית אקולעם. דעה ארבעה אגפוס (פליגא)
 קבוצה מורה דאל' מחנה והדפה, ונשיא עליהם, הוא המפקד מלחמה, כראשם. והחוננים אליו מטה
 ישכר ונשיאם ומה מכול ונשיאם והמה יסדו ראשונה. דאל' מחנה ראובן חמנה ללכאותם ונשיא
 עליהם והחוננים אליו מטה שמעון ונשיאם, ומטה אד' ונשיאם. המה נסדו שניים. דאל' מחנה
 אפרים ללכאותם ומה ונשיאם, ואליו מטה מנשה ומטה בנימין ונשיאיהם ושלשים יסדו.
 דאל' מחנה דן ללכאה ללכאותם ונשיא, והחוננים אליו מטה אשר ומטה נפתלי ונשיאיהם.
 לאחריה יסדו. כן חנו לפתאיהם וכן נסדו ארבעה אגפוס, אחת לכל לב, כאנשי לבא
 הולצאים למלחמה בואניה. גם למד יבס לקרב וארבעה מהם למלחמה. - אז זה
 ראשו כי מטרת משה, הי' להרגל ולהסבך את הדם ולהות אנשי חול אמריו כח, להקשה
 (מבה"א"ע"ן) אותם במדק, בדאל' הפרק, שיהיו קצלי כח ומכשמים ללכאת לקרב ולא
 יחמו מפני כל. לכן כהם בתורתם ולא נחם דרב אמר פלשמים, אל' כי קרוב הוא לכתוב
 פ' כראותם מלחמה ואחזם דוד ויטקו מצרימה מפני פחד אלה. למדן ישמעו וינאו כי ילמדו
 עליהם ויקבולו, כי הנה מלך לב, ויתחזקו ויתאצצו שיהיו ראויים ללכאת למלחמה ולכבוש
 ולרשע הארץ אשר מקומם ולכל שמה. כאשר ידעו גם היום, כאשר יקבר ויבוא בנצח
 אליהם יתנו לו את הכבוד, למדן יקראו בו אתה וידעו גם הנה כעשהו, ולהפך אם
 וגזול האלים את דאל' החמנה, ודעו ויטקו ויטקו את כל החמנה למדן ישמעו וינאו ויטקו את

ואם היתה ארץ מלכות ה' החזקה הנשגבה והקצורה, אל גבול אסוף, ואל חזקת ה' אלף
 דרכו לקרא אל מלכות ופי החיות, ולשוק אל לשון חוס נקבה מן הזאף. וזשם נאלצו להקיף
 את גבול החומה ולקרא עד פסגת ההר ולשון חוס להגן אל הדרכ קאכה ארסיני.
 ואמר פירצה נקביוק הם בארץ סגור עליהם חומה, ה' הסדק הזה לפחוס,
 להיפך והדרכ ההולק לפלטינא, נמצו והלכו שולל פירצה וזמא. כפי האמר חנו קני
 ושראל אחרי נסיעתם ארצות, לפני קאל צפון, נחכו קצפון של חולף חוס קדואף, לאחרי
 פרכם הלאה, לצפון לאורק לשון חוס מאחורי החומה, ואין יקראו אחרי כי יסקו קלכתם את
 פסגת ההר ולשון חוס קדוקר שור או פקד ארמ (שמות טו-כב, קדוקר לג-ח). ונכלו להגיד
 שמה קטנות ארצות, אולם קולק היה, נקרה ויאמה פיר אשר לא אלה על חשבתם. ונאלצו
 לשנות את נסיעתם, דרכם לא בא על חשבתם קאקל, כי ראו כי הארצות נוסעים אחריהם.
 ולא נשאר להם ארצות, כן שיכנעו תחת המצרים או שיערכו ולחמה לתקום ולחמה היאוש.
 והיו בקוניה גפולה. לצאת לקרק לא הרחיקו קנפטם עזא, כי היו עקבים זמא, לק, ולא נסו קאלה
 וברגז הפיא, אשר חיהם היו תלואים להם זמא והתאשו ולצקו אלה, קאה הצלה קלאות
 קלה זמלה, כי נקד חוס ויקראו למע קיבשה.
 ונחזרו לענינא, כל לשם השאלות. ה' חזקו סוף פקד קראלות, ופד מראש

וכאשר אמר, קהוצאק את חזקת מפרוק תצקו את ה' קהר הלה "הר סמי" וזשם עשה
 יפד זמא מפי ה'. וזכור כתב, ולא נחם דורק ארץ פלטינא פל ינחם וכו' וזשם מפרוקה? וקראה
 לו חשם לפ' ע"ז כמו שכתב חזקת זל לאמר, כי סבב ה' שמשו יגדל קבית החלכות
 להיות נפשו אל מפרוקה הצליחה, כי בקבית פירצה למע כל ספני טמון החכמות אמר תכססו
 ולחמה, כי יצא-קל ספק-קצבא ולחם ולחמה הולק קצב מצרים ונעשה קבור תל זע
 נפט. וקני ישראל אשר היו עקבים ונפטם שפלה זמא, לק וכו' לקק וזשם לא היו מלואדים
 למחמה, וזה האות כאשר יראה וזאל חזקת זל "אויק וראה מחנה גפולה של ששצאות אלף
 איש מפרוקים אחריהם, ולזה לא ילחמו אל נפטם ואל קניהם" יק יראו מאד ופצקו אל
 ה' אמר רמנו כי עמק קדם מוצט ולחם דמ ישראל וזאלא משה בתקולתו, קלה ענה זמ
 ישראל ככתב, וה' כאשר יחם משה את יבול וקבר ישראל ופיה יבול וקבר דמלק וקברו

כי קדמו לה חשבון אלו היום שם היום לחובה ולא יא' דלתה זאת קדמו ושמא
אע"פ שאין היום בקצת היום לגרוס, לא שמו לקח גם לזאת, וקאו אחריהם חזק תאותם
להיות להם דב'.

הראשונה כחך ושתחן עצמות חו' הכלי שאמר כי אשה ופע עם וועט האים
קדמתי וזה קדמתי בעצמו קדמתי, והוא העקור עמו קדמתי היום כאשכנז, ופרעה לא
יפד מנהג היום והשיק אל בקרו כי מנהג היום קדמתי לא יקח אמן ושמא חזאת
אין מיונה ושמאלו כי הכל יקח, וזה כי לא ותקרה סוף דבר היום ותחלת עצמותו רק
אמר שדות, וזה לא השלמו, ושמאל ודבור דב שבע פרעה וחילול כל אשר עין בחנות מאה
החל' זו הדחק, וקפד כי הורידה והעליה יקאו שם ~~הוא~~ פדמום קדמתי וקדמתי, כי פדמו
לחכמים החפשים אשר מקרו וקחן אותה חושב, דב החכמים והסופרים הקדמונים כמא הולדו
פואפאר, יסברו אן ירדו וזלית המוס קום האפס, גם הסופרים היוקלית, שטרכא, פלוטארק,
אנוסטא, צדצאר ופוליונאס והחכמים הרשעים גאלילא, קדלצור, ניווטון כולם מקרו קדמתי זה
ואמר, כי הסוכה לפניו היא, משוכת הארנה והחמה. וסקוב הארץ. גם חכמו ון ונאא, חלילטא,
כי בקדמתי היום היתה קדמתי הטקס מורידה ועליה המוס. האם אקפו החכמים האלה את
דבריהם? הלא כל חכמו ון ונאא הולדו גבולות נסדו למצרים, ולמאד שמה את חכמתי
מצרים כי רבה היא דב למאד. וחכמו מצרים לא יפדו מה שיפדו תנאקת של בית דין,
כי טקס היומם ~~פדמום~~ להתמדת וליוש ואח"כ לעלות ולשוב לאיתנאס. פדמום קדמתי וקדמתי.
הואק נאאלו א"כ שכי צוען וקדמתי חכמו מצרים, ולא יפדו מה שיפדו כל הגרים אל שפלות היומם.
וי פתי יאמן כל זה? - וזה לבקן דברו קדמתי אור החיים ז"ל שקרא אותם "אשוגדים" באמרו
מה שטעו המאגדים ואמרו כי אשה הוה ופד שדות טקס יתאדט היום יכו' והדבור ושמאל קדמתי
קדמתי והמצרים לא יפדו ונטקדו דב' כי באמת רק משוגד אנו היום ולא קנינה אפס לו
להחלש כזאת. - לכן האמת תורה פרכה, כי בקדמתי היום לא הותם דברק טקס, רק דברק
נסיי, ואולי גם ע"פ דברק הטקס למדן וסברו פואת דאברו טקס: -
הי, ופד הטקס, קדמתי את הטקס הזה, כי הארנה והחמה, ואולי דאב שאר לבא
השמום וסקוב האל על קטבו, ושמכו את מי היומם. וזהו שמענו דב תמא היתה הקדמתי

אף על פי שהקרת היום הנפול והרחק קטנו שלישות הלילה - אנו, פלא וסוד וצדק 30-40

ק"ה קולם וישראל עם נשיהם בניהם וקדושתם ~~היה~~ שהולכים לאט נסדו ~~בזה~~ ארחק רק כלה -
 וקדושת אים יכלו לרדת ~~היה~~ ביום בעומק ~~בבואה~~ (אפי' ~~אפי'~~ אפואת החוקרים דאין וצדק
 אפ"ר ומשכו - דורכשניט 460 מטר), ואעלול אפ"ר שהארחק רק. ולא אפ"ר שום ראיה תורה, כי
 צדק וקדושת היום הקדושה והתואם, גם הומאם, סמנולו עשרת הנסוס שגדלו לאקולטו על היום,
 לא נחשוב בתוכם, כי קדושת היום התואם אפ"ר (אקול פ"ה). לכן צדק נאטה, כי לא את היום
 צדק רק את אשון היום - ~~הוא~~ קאנא - והוא אוננו רחוק כיום צדק, כי הוא לר. אפ"ר

גם שם לא יכלו לעבור אפ"ר הזה אפ"ר השני, כי גם הוא פ"ר רחוק וצדק, (אוננו סלל מטר,
 נחכו 55 מטר, וצדקו 8 מטר). לכן הלפך עם הומאם ותל' כי הלכו בחז' צדק בקשת
 בנחם שקאו בקלה האת ~~הא~~ מרגע בן, יצאו בעקר השני מהקשת. ל"ר בפסגת אשון ים
 הצואל' באו ביום (בקשת) ובפסגת אשון ים הזה מהקשת יצאו, ויגלוהם דוגלות בעקר השני מהקשת
 של אשון ים הצואל' - ואפ"ר לי שני צדק נאמנים כי צדק פסגת אשון ים הצואל', ~~הוא~~ קאנא
 הולכו. כי הולכו בעקר קל' כי צדק אפ"ר בנחם קשת קטן וקל, וקל למדן יקראו מהצדק, ואכן
 צדקו קל' קשת שלישות הלילה, ובאשורות הקקר כהר צדק בוקשה, ושניה כי שמה בשפת הים

היום אנו דאיקוס כל כך כידוע כי שם לא יכלו לעבור הספינות והאנול אפ"ר כי היום
 היום נאמנים עם אחמה היו האלמנטים (קאנא/צדק) אשר התאקל' שם. ואף זאת אוק
 הרחוקו בנפשו צדק מהצדק אפ"ר אחרים ביום, האם נאמנו שני צדק, פקידו החל, אשון
 נפשו בכפס, אחרי כי ראו כי ה' נחם לישראל, אפ"ר בלשון ים הצואל' בפסגת נאמנו,
 וצדק קל' צדק בנפשו, אולי יצלה, גם אפ"ר לעבור אותה. וכן היא צדק הראש' ל' שאמר
 יצא תמה אוק יכלו לעבור ל הלילה (באולה?) וכי שם מאות אלף ואל' לא ה' רחמים
 האחר, אולי על צדק אחר צדק" כהן שאמר צדק פסגת אשון ים הצואל'. גם אחר, וישראל לא
 עברו הים כנפץ הרחוק, וכן נכנסו באורק אפ"ר אפ"ר שור אשר נכנסו אפ"ר

וגם הרחוק על צדקו כך, כי קשה לו אוק נאמנו מצדק לקרא ביום, ואמר
 בנחם ה' אפ"ר יתקד אפ"ר היום בנחם קדושת שפאל כאול' היום היא האמונה יסוד

ואני קדשתי לא אהרן מה זה הפוחק, כי יקראו מחוקק מלכותו, הלא התשובה קצרה ונמה
נאמר להם לידי מסקנה, ד"ה שנאמר אל זמרה חסד במדבר סיני, כאן נאמר אהרן עני אשר קמלנו
ואת זהבנו מים מליים ולהלוא מן האל היה אל ארץ טובה ונחמה אל מקום הכנעני, ואלה
אלה ואלהק אל פרעה והלוי אהרן בני ישראל מצרים, ובהלואק את העם מצרים,
תצדקו את האלקים אל ההר הזה - במדבר סיני - ונאמר ואלק משה ואהרן ואספו את כל
בני בני ישראל, ויעקב אהרן את כל העברים אשר עיבר ה' אל משה, ויאמר העם וישמעו כי
פנה ה' את בני ישראל וכי ראה עיניו וינבא וישתחוו. וזה ראינו כי אהרן עיני את כל
העברים אשר עיבר ה' למשה קדמה חסנה, ולכל זקני בני ישראל עיני, כי פנה אולם
ויאלץ אותם מצרי מצרים, אל אלה הכנעני, אשר נשא יפו למה אותם לאקדחם וילתק וילתק,
להם לגושש. והעם האמין, כי באה עת הפקודה, וכי יצדקו את האלקים לקבל התורה
בהלואק מצרים אל ההר סיני אשר הוא במדבר סיני. וברק משה, ברק המצות,
ולתת לארץ כנען. ויתכן ומה, כי אז אמרו אל משה חבל חסד, עת אשר להם כי יולידם
ברק המצות. כי יראו לאכלת המצות תלבו וילי ושיחון, אך קו חים ולחם. כי קלי תכלנה
נשא ונתנו עם משה ואהרן בקרב המבול הזה, אשר ה' נטוץ בקרבם ונורסה מאקומהם.
כאשר מן חנה אברהם, שנאמר למי יהי זרעך כאשר לא להם ועבדוק ועינו אולם ארז
נאמר שנה. וקם את הגוי אשר יצדקו בן אביו, ואח"כ יצאו קרבא גבול. למי נאמר למי קדש המלך
כרת ה' את אברהם קרות לאמור, וזרעך נתי את הארץ הזאת וכו' את האמור ואת הכנעני.
שנת יוסף השקוד את בני ישראל לאמור פקוד, ופקוד אלקים אתכם והליתם את עצמכם מזה.
כל זאת יפדו בני ישראל, וקלה ה' קודם איש מפי איש מאקולקנים, ונשרש קרב כל אלה והם
לא שבת מהם, כי פקוד ופקוד ה' אולם, והעם יהיו קדש פרעה את העם, ויקח משה את
עצמות יוסף עני, כי השקוד השקוד את בני ישראל והליתם עצמותם. כש"ה חז"ל השקוד השקוד, השקוד
שקוד לקניהם (מכלתא). לכן ואת נכון ולבק משה לברוש, כי אז כאשר נשא ונתנו קדש הילואה
מלכות ברק מצרי סיני, כי אמרו אחרים מהם למשה חבל חסד, ולא להחוקק לכת. ולהקרא ואי
מן יוא ה' וישפ או כפי הואצ"ל מן ולא שמו אל משה, כי עת עיני משה לפרעה, לא שאל ממנו
קן כי ילכו שלש ויום ומצות לקוח לב', ואל שלש ויום, וכלו לקחת להם לבנה לברק. אקל עת

זמ היום שנקד לפני בני ישראל, והעולם כמנהגו ניהל. פדאום קום ירבו ואלו האדם, מכל היום.
 וקם מחביו מצרים לא נכחה הפקר הנה. וכאשר ראו, כי בני ישראל ירבו קום צדק ורובת האדם, אז
 אנשם לקרא זמ הנה קום פדק הקצר הנה, כחשקם, כי גם הנה ירבו החזי דוגל קטן
 הנה, וישימו את ישראל בתוך הים או בחורבה וידשו עמם כלה. אולם מה דעה הקדש, ושקף
 וכן ויהם את מחנה מצרים ויסר את אלן מרכלותם וינהגו בקבוצות למדן ואחרו חזון.
 וחזן לנה אחר אל' משה נטה מיופק אל הים וישיק חמום על מצרים שלא יצונו. ושם הים לפני
 בקר לאותות. קדם זמנם ויכסו את הירכב ואת הפרשים לכל חל פדעה הקאום אחרותם קום.
 ולא נשאר בהם אחר פחיוס. ובני ישראל הלכו קובשה בתוך הים. והיו שאחרו המצרים, אחרו
 כי ראו, כי יתנהגו בקבוצות. אל כי הסירו את אלן מרכלותם וישימו, וישראל דם הנקבה
 המבולה, ונשיהם וקניהם, מבלי הדרך והדרכה, נסדו לדרכם, אחרו אנשה מפני ישראל כי ה'
 נלחם להם במצרים. וזאם זאם, אחרו כי ראו, כי יתנהגו בקבוצות ויגליהם כמו ונחולותם
 הקללו, ראו כי הולכים לקראת המלך, כי דים מדט וילעו חמום ויכסו את הירכב ואת הפרשים
 לכל חולם. כאשר ה' באמת כי חמום שבו לאותם, והמצרים טקדו קום, וקע ישראל הלכו
 קובשה בתוך הים. —

הלא זה הפקר אשר פקדנו אליך במצרים, חפל מורו ונעבדה את מצרים, כי

טוב לנו עבד את מצרים ממלך המדבר. —

חלל אחר וכו' מה אחר ישראל למשה במצרים, הרי הלא אחר ויפגדו את משה

ואת אהרן וימנו אליהם, ורא ה' שלח וישפט (מכילתא שם)

כס' זל' אחר, אשר פקדנו אליך במצרים והיכן פקדו, ורא עליכם וישפט. וכן

היא דעת האבוקנאל ז"ל. הנאקד זל' כתב הלא זה הפקר אינו זכור, רק ידענו כי בן ה' כי איך

יאמרו לו בפניו פקד שלא היה, וקד זה הוא ככל ולא שמו אל משה. כולם ישאלו הוכן

אחרו במצרים למשה חפל מורו וכו' והאמת לא זלנו כי היה אומרים לו זאת. וכולם ושללו,

כי זה פגדו את משה ואהרן אחיו אשר על ידם הודע להם פדעה קמנו לוין להם תקן,

ואחרו לוי, ורא ה' - וישפט, כי נכלו במצרים, ורא ה' - וישפט, או כפי הנאקד כי נכלו

בפקדים ולא שמו אל משה. —

המקום אשר יקרא פיוס האמרי. וקם ואמר, כי קאת הוא מהלך שלש ימים מן סוף ד' אר"ה.
 (והם בסוף ד' אר"ה קני ישראל את הים), אשר הוא עלו ברק מן סוף ד' אר"ה קאת סיני. והוא המקום
 היותו אשר שם ~~היה~~ אוק. וקם היום הנקם שמה מולחם / מרום. הדרכים וכן את המקום מה
 האווארד, ופירוש. נשחתי. על כי ואמרו כי כל דבר זה, ושחית את הקוף. וכן אצל אלישע כאשר לקט
 ארבע פקידות שדה ויפלו אל סוד הכשר ויהי בארץ מהנוגד והמה לעקו, ויאמרו מות בסוד
 איש אל קים (מלכים ב' ד' א'). יש מהנאסדים שאמרו, מרה הוא בדמך הנקרא כזה מלכות ויש נחל קטן
 אשר מימיו מולחם ומרום. ויש אומר על יד הכר מן העממאן על פאנאויס, נמצא בדמך
 בקטן ויש מראנפא מראנפא, ויצא מהר נחל עם מים מולקום וזכום, אק הנם מרום.
 יש אומר במקום הזה נמצא הר פסיאקאל על-מארא. והוא מהר מן מרה אשר אולי הוא
 תמלק מרה. הנוסד הנפול ניקבויאר אומר מן הר המכונה מרה, כאשר יספרו נאסדים
 אחרים לא שמעתי ולא ראיתי, ולא תפלתו לשאול את פי הדרכים, כי פיהם שוא ידבר
 ואין לסמוך עליהם בקרב מה שצונו לאלות.

ואמרו ה' על ושלך אל הים וימתך המים. הנאקד אומר, זה העל לא
 יפדנו מה היה, רק דבר פלא היה. ואולי הוא המים צאמרים, המן מורחם ברק נפאקד
 היה, ונכון הוא מה שאמרו חז"ל ע"כ. ד"ר. אבד מלך היה העל מ"ה. הנאקד אומר, קבור
 הקשט, כי העל הוא ימת המים בטקד. והוא סמולפ בו, ולומד אמת למשה, ונקמתו אמרו,
 שהיה העל מר והוא נס בתוך נס. בענין המלח שנגן אלישע ביום ואח"כ אמר וואר
 וכי לא היה העל נמצא במקום ההוא והקק"ה הורה את מקומו או שפוצצוהו אלו
 בנס"ע"פ. - בתומם השומרים ובפשרה וז' זקנים נאמר, וילצק אשה אל ה' ונאפה (בא") פראה
 למקום העל. ובתורתו נאמר וואר. הורה לו כש"כ הנאקד על שאמר, וקדקדו שלא מפאמ לשון
 מוח אלא בענין לימוד וואר לו ואמר לו לפני וכן כולם, כי העל הוא ימת המים בטקד, והוא
 סמולפ בו, ולומד אותה למשה ושוק ויצאת קולמדי, ראה מה כתיב שם וואר ה' על ונאפה לא
 נאמר אלא וואר, הורה ברכו כלומר שהורה ולא פהו פככו של הקק"ה שהוא אמרין החר קאו ע"כ
 וכן מספרים חכמי זמננו הנאסדים. האמריטולוגי ל"פס יספר ששם אפי ראשו הדרכים.
 שם ממתקים מים מרום קמון קלזים חמולזים התפלים בדבר. וכן יספרו שאנו הנאסדים

דיוק אלוהים אהרן קטם ה' מלואת מצרים פרק אפרט סיני, ופרק שמה יסדו לקנני, ומוא פרק חוקה.
 כי מ/ אתם אשר קבלתם הוצאתם, דה ה' ההר קבלה את אלהים, ה' מדינת שלשם ואחת תחנות (שלא נמצא)
 והיתה מן שגור הכסף והתלונן "חבל מור" להוציא קמח הנורא הגדל -

אך הוצא קושא אפרתא, מה אלהים והכחות את חג' ורש' אסאג ואלהשן אל הפי
 ירא ה' ושלט, או כפי היאבד' אל ואל שמו אל אלה, הלא גבולת דקרי חג' ויהא מה שפדו וכתו.
 ואמר, דת דוקט אהרן אל כל זקנו בני ישראל את כל הדקדוק אלה דוקר ה' אל אלה, וגם ואל
 האבות לדור הדם, האמין, כי בקר ה' אלהם, וכי ראה את דנים אינן ושלחאל. ואף לזו הוצא לזכר
 כלום, אלא אשר כפר נסו קבלה נשתדדן דא, והאמין קבל וקמשה. דקבל, כי אדמה תקן אליהם
 עקבות הפרק, כי ראה ה' את דנים, וכלל מצרים. ולכן לא היתה להם שום סיבה להתלונן ואמר
 חבל מור. אפי' אתר כי קאו משה ואהרן אל משה קטם ה', לשלח אותם לאח' לו קמדיק, ופחד
 חשש להם וי' ה' וכו' וגם את ישראל לא אשלח, וכו' את הנאגש והשטרים, כי לא יספיקו להם
 תבן וולכו לקשש להם תבן, ותכבד העבודה עליהם ונצבם הוצא והכל לא הללו, אזי עליה
 קלם מחשבות וסיפיקות, והחלו לפקפק בדקרי משה, ויתלוננו ואמרו ורא ה' - ושלט אשר
 הקאשרם את רחמיו, ואמר משה חבל מור ונצבם את מצרים כי טוס דקבל את מצרים ונצבם
 במפקד. אשר ארם נוצבם להשיאנו לזכר פרק המפקד הקבול והלוא נשט סוף ודקדק.
 ויסד משה את ישראל מים סוף. וילאו אל מפקד שור וכו' וולכו שלשם מים. ולא
 מצאו מים וקבאו מרה. ולא יכלו לשות מים מארה כי מרוס המה - וילוננו הדם על משה - וילעז אל
 ה' ויורהו אל וילק אל מים וימתק המים.

אמר כי דקרו בני ישראל את שם היום נסדו לקרוב אל הדיניו קמדיק שור, אשר
 אין שם מים, וכה הלכו שלשם מים ולא מצאו מים. וכן יאמרו תכני דמנונו, וכן הוא דעת הרמב"ן
 דל, כי אין שם מים. - המפקד שור הוא המפקד - (פארטזטצונג) המפקד אלהים, וכן הוא דעת תנאי
 דמנונו ודעת המאבד' דל שאמר מפקד שור הוא מפקד אלהים. כש"ל וידברו בקרב היום המפקד
 וילכו שלשם מים קמדיק אלהים ויחלו קמרה (במפקד ל"ה ח'). ואל אומרים כי ~~מפקד~~ שור הוא המפקד
 המפסיד ס-דו במורה של מצרים וקאו דמורה ושמ מצאו מים. אפי' לא יכלו לשות מים מפני
 כי מרוס הם. וילוננו הדם על משה אבות המים המרים. המקלם מרה ואמר חכמו דמנונו. היא

תשד דג ער פוסקאל אשכנזות, קרוק ארץ פשוט קהל האמאן פיראן. דתוכו ושלם אולגות וקום
 יצרים קטנים. לכן דעתו, כי פה ליקט את העולם אילן חכמה הקדש.
 ויסדו אילן וקראו אל אדניו סין אשר בין אלים וקין סיני. ופיר סין אשר ותחיל אצל כאמאן.
 ושלם אשכנזות דג פיר סיני. והנה אהב עם האשור פדקדק ופדקדק השלמה ופדקדק אשכנזות
 אשכנזות אשכנזות, כמדע אל כל מקורות האו סיני. יש אומרים, כי אדני סיני יקרא כן אל שם
 שהו עוקדום, ושלם אשכנזות האל, ואולי הירח סין שמו.
 שם שם לו חוק ומשפט ושם נסיון. ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך וכו' כי
 המחלה אשר שמה במצרים לא אשום עליך כי אני ה' נופאיק.
 דג אשר קאו בני ישראל למרה ראו אק סוכר חסד. לא הו יאום סוכר לישורא,
 כימים האלה. מצרים דג הנה, ה' ליהודים אורה ושמחה ויקר. במצרים לקל המצרים
 בעשר גלות - מפני החל אשר לחלו את ישראל. ויאמר את נקמתם בטונאיהם. ופירצה נאלי
 ושלחם ולתת להם חופשה. אם לא האלו יקט מצרים, כי קלאו כל כסף וזהב ושלמות קרני
 הצור. ואמר כי נהפך לב פירצה וירדוף אחריהם דג כל חילו, להולעם מצריות ולקחת
 אורם לעצמם עולם, באו בתוך הים ביבשה, וכל סוס פירצה דג נאלי סוכר סוכר.
 ושלחם לבם ראו דג את מצרים את אל שפת הים, לכן האמין ב' ופירצה דג כי דג לבם
 בער צרות. ודקדק אחר ה' לנשלותם וראותם, הידעו באמנותם, דג יהפך עליהם הגלגל ותמצאם
 אם רצות? לכן אחר כי האלו שלחם ימים בלא אים באדני הנורא, אשר שמה השם והוא בוצרים
 כאש, והם יקניחם ונשיחם, לשונם לחכם תפסק מצאן, ואמר בן באו בקלון דיונים למרה אשר שם
 מ'צא למים, אולם אהה! היום היום ויום ולא יכלו לטלותם ולחיות למאנצם בהם. וילוני הדם אל משה
 ואמר מה נשמה? ודג כי הדם יכולי ההוא. הדם - ההוא - התלונן אל משה. לא דגת בני ישראל. הלא נראה
 כי בעקט סין כרת, וילוני כל דגת בני ישראל אל משה ואהרן, וגם פקדו פקדום וירדו חביו קטן.
 דג יתן אמר באדני וכו' בטבתו אל סיו הקשר בארץ לאתם לשוקד כי הוצאתם אותנו אל האדני
 הזה להמית את כל העם הזה כדע. ברפיונים רבו דג משה ויקלו תני לני חוס ושלחם
 יתן פקדו סרה ומה זה העליות מצרים להמית אותנו ואת בנינו ואת נקבתנו בלמה? ויתאמרו אל
 משה דג כי צדק אל ה' לאמר מה אדעה לדג הזה דג וסלונ' בתקדו ה' הדם כחאוננים

כי גשמים צמחים באשר יצא מן המים והמים. וכן יאמרו כי יש אל קדון אל החולץ מן קוואן
 וישו מליסמאק (אל מלך) אשר גם לו הטקד והמקור והמותן המים. וסיו (ויסיו) אחר קצו
 ה' שדין ומחנה כי לא היה שטר, נהפך המים למר, יצאו וישו המים אל המים והמים
 המים. כן יקרה הרבה פעמים כי המים יתחברו. כמאמר ה' כי המים קמה היו מלך מלך
 ונפכו למר למר את בני ישראל. - כארץ פירו יש לומר אשה חספה מים וכנולדו פיראטאטאטאטא
 אשר סמולתו לא אחר ולתקן כל מים רעים ומלוחים. אנשי פירו ולפי דמם תמיד את הלוח הזה
 את יסדו לבאנוס או לבניו, וכל מי רעים אשר יצאו אל פיר, וסדו אם רעים לשתות, אזו
 יספכו אותם אל הלוח הזה ויניחו את המים כן רמים אחרים. כאמור המהמרים וכנא את
 אל אשר השליך משה במי מרה, אולא, ויספדו כי חתמה אחת מהם ה' ה' קופו נח
 ברובה, וכה נאמר אל המהמרים לקניהם אחרים יצא כי קא קופו משה (אולם אגדה זאת אגדה אחרת
 כי אם ה' קופו משה אל זה ~~הוא~~ ויפד ספדו, למה לצד אל ה' ולמה הורה אל ה').

החכם הנאסר נייקאור כחם בספרו "בשרימאנץ פאן אראקוס" קמולות דפס, אשר
 משה השליך משה ד"ה ה' את אל והמותן המים, לא יראה ולא יוצא אל כזה קל המלכות
 האלה. והוא דברי קדור. והדבר יאמר, כי אם היה קמולא אז קטח השתמשו וטקו הארץ קלוח
 הזה לנצח וכלו לשתות מים המים הרעים והמרים. מזה למדנו שה' ד"ה נס כאשר כח
 הרמץ אל. אחרי כן נסדו הלאה ויקראו אלהים וסדו מלך שמה עשרה עונות מים וספדים
 תמרים. (דברים ל"ה). יאמר הוא המלך הנקרא הים וואפי כורונדל שמה שזו לנח מן האולארא.
 ודפ הים יוצאו הנאסדים מוצא שמה (באקינון, נייקאור) המים הולתו טובים. ובעד המס
 והוא לנח מול, אשר ישכך באשן ומ הערכו הנאסדים, שבתו ויקראו הלוחים הרבים, האלאל
 היוצאת והתמרים הרבים המפלים שם. הנאסד שאל כתב, אללם היא קרבה לפי הלבון מן
 ופיקס סג. ואנכי מוצא מן השנים דשרא מדינות רק תשעה והנאסדים נסתמו ע"י הים כאשר
 הוא נקרה קל עת קדור. ההפסד הזה נשלב ונמלא קמה קבועה קדור התמרים, כי תחת
 שקדים תמרים וסג הים שמה יתר מן שני אלפים עצי תמרים. תחת לו עצי התמרים האלה,
 ושני חזקים האמורים מאסד ופיראן מלך-משה, אשר יצאו ויקדו וישקו המים מאפי
 באמור כי שם חנה משה וקני ביתו. נייקאור כתב, וואפי הוא העצם מוראנפאל מוראן מן סוף

ואם אחרי כן שאלו? מה? שהיא שקולה כנגד כל המצוות (למות ריב פלג) ופירושו אין קץ שאלו כל אלה שקולו זכאי ואם ישאלו משמעות את השבת שקולה כנגד כל המצוות, אזי קיומו כל המצוות ואין קץ שאלו כאלו. גם אחרי אלו אלמנה קר אקניא מלכו קתורה קנאיתם וקנאיתם שקולה הלכות כנגד כל המצוות (וישאלו) גם פרה אפואה שקולה כנגד כל התורה כולה. (פסיקתא). "דיונים" המה התורה כולה. ולא חז"ל זכור גורם משה ערבו, הפועל שנאמר ואלה המשפטים (גמ' ל'). והמשפטים המה הפועל לקין אדם לחבורו, אשר הוא קולם העולם, ויגם קלא ספר ומשטר ונאמרים טקסות לא ואלו להתקיים. וכן הוא גם כן המצוות לל שאלו, ומשפטים שיחיו בהם לאהוב אוש את רעבו, ולהתנהג בדלת היקנים וכו' = קהילות אשר ולא ידעה כל תוצאה כמחנות השוללים ולא יתקבלו, והוא הנחמק אושק המפועל. דכ. וכן "ראינו שלא נחמק מזה פין של דור המדור דר שקטלו ופיהם דההה קמזל, כלל חז"ל לפי שהם שטופים קמזל מקול נאמנים מן העולם. (כ"ל ל'). דור אמרו לל כולן שאמרו ישראל כל אשר עובר ה' נדשה ונשחז, ויגם נדשה להם (התורה). הוי מניח פקדון לידיהם ומשפטים לויאל (גמ'). דור אמרו לל שהיה דור הקק"ה על הפקדון (אשר לפי מעשיו התורה נכלל) בעצרת הפקדון כל התורה, ~~המצוות~~ המצוות דשה ולא תדעה. כך הנהגו על הפועל (גמ'). כל התורה תלויה במשפט שלא הפך את סגס דר שדכו את הפועל. ואף יושבים לא גמרה דר שדכו את הפועל (גמ') אם אין אתם עושין את הדיונים, ואלו את גמולו מכם. למה? שלא נתן הקק"ה את התורה אלא על מנת שישמרו את הפועל (גמ'). מל זה ראינו ודעה כי שקרה פרה אפואה ופועל, שלמדם משה במרה כוללים את כל התורה וכל המצוות דשה ולא תדעה. ודור זאה, כי ספרי, ולירר שמס ואכל, מסורה הוא אצל דורס רבויס מעשים הקפואונים. אך אמרנו להם מלאות הקלויס ופקדו הפאי. לא כן תהיך פקדוה קלויס נכוחים למקין אושרים לרצוני פדת מסורות הדיונים מספורה, אוק נבואו אלוליהם ואוק קרואו אלוליהם - אלוליהם אחרים ואלוליהם קבוא, אוק דשו מלחמה ביניהם ופרקו אל את אחיו, אוק לחו בחומה דיה דם יסופות הטקט ואפודו הקרואה, ודור הקק"ה כאלה וכן יספדו המצוות (בסדר המדע שלם ק' 17) וקנאיתם שונש שנמצאו קק"ה פועל פועל סטי המאשן. מזה נראה כי דקדקו המצוות לאלוליהם שונש אשר הו מעדו ראשם. לפי כח סגס הוה, והם אלול מלחמה אלול השם, ואלול הוהה, אלול כוכבים שונש. אלול האט ואלול הוים, אלול האור ואלול החושק. אלוליהם טובים ואלוליהם רעים. ודור ודור. רבו מספרי. וקני ישראל אשר ישקו בעצמם מלאות קסנים התדבקו בתלם ודורו למפועלם, והאמנו בהם. ~~ההה~~ ומה אשר נטרתו היתה לפרט יקריהם הפועל תלחמות

רצו בארץ ה' וקם בני ישראל בכו ואמרו "מי ואנחנו קשר וכו' וזאת נשליך וקשר וכו' דם פי הנזיר את
 משה הירוד הנאמן ואמר מאין לי קשר כי יקבו עלי, אם ככה אתה משה לי הירודי נא הירודי כה הירודי וכו'.
 אצל המורמלים נאמר "והטא כל הדבר ויתנו את קולם ויקראו הדם ה' הלה הוא וילאן על
 משה ואהרן" כל בני ישראל לא רן הדם קרב. גם בקרו קלות ואמרו כל הדבר, לו אתנו קאסל ופרוס או
 במדבר הזה לו מתנו ולמה ה' מקיא אותנו אל הארץ הזאת אשר יושב חרוב נשנו וטפנו והיו לבד. נתנה ראל
 ונשאלה וצרימה" דם כי משה ואהרן נפלו על פניהם לפני ה' קהל דם בני ישראל מואס צדד ויגון אלר הסובל והם.
 במדבר צין כלא ה' להם חים הקהלו על משה ואהרן ויורקו דם וקם בני ישראל ויקראו במדברות
 חרב "ולא מוצא קמץ אחינו ולמה הקאתם את קהל ה' אל המדבר הזה, למות ~~למות~~ אמתנו וקדושתנו ולמה
 הילותנו מצרים. דם כי סא משה ואהרן אל קהל אלהי מוצא ויקלל שם אל פניהם. * דת קצור נפש הדם שפר
 בקר הדם קאלקים ומשה למה הילותנו מוצרים למות במדבר כי אמן אמן חים ונשליך קלה קלחם בקלן.
 ומה ימארה לא נאמר, רן "וילאן הדם על משה לאמר מה נשמה" לא הרבו פקרים רדוס וקלוס. לא רבו דם
 ושל ולא פקרו סרה על ה' כאשר עלו במדבר סין ברפידוס וקלאר עקלות שהקאת. וזה שכתב משה "אמרנא
 זל, ומפני זה לא קבלו דונש כלל על פניהם אשר פקרו מזה, לפי שחוק שוחס וכדסם פקרו, ואמר וילאן
 הדם על משה לאמר מה נשמה, להקום שלא הכדוסהו פקרים רדוס, ולא אמרו לו תנה חים לצואוס.
 זמרות, ולכן לא פקרו מזה פקור שלא כהאן בפדס הפיא ולא הותרה תלונתם על לב התרעלות, אלא כלאר
 מקלונר הקוסה, וראה קאוס האלף מה נשמה מזה, כי הם מחוס ודקוס ומסוס ואמס ראוס לשתל,
 ולכן לא נשנו על התלונה הזאת. גם משה כשזכר להם עולותיהם כמשנה תורה, אמר ופרסדה וקוסה
 וקקרות התאוו מרובים יאמר, ולא זכר מיה, לפי שמארה כהאן שאלל, כיון שסבלו לעאן שלל
 חוס כוזי הקל ואמר "וצאו חים מרוס, ולקד אמרו מה נשמה כל זמן כמה צדד יש לנו כי אמן
 חוס האלף ראוס לשתל. דכ"פ. -

לכן דמו פה קנסין כי לא פקרו סרה על משה, או על ה' ולא הכדוסהו, וקיה הכאל, כי
 הנה ילום מוכנס לקהל, לכן הנה משה לתכס וללופס מזה חוקים ומקטוס להכנס למדברתם לקהל התורה
 להילת מרובים חוס המפול והקורא כלא חיל מביאם רש"ל ויהונתן ז"ל נתן להם חיל פרסות של תורה
 שיתדסק בהם שבת ופרה אפואה ופועין. ומפוז דקא שלל אלה? כי שלל אלה נקללו ה'
 החלול שבתורה. והם שקללים כנגד קולם. כלא חז"ל א"ל או אמר ממוס, ונאמר את השבת כראוי אפי

כל דאליס דני. ואלו שהיה ידו חזקה ידו על הצלונת המדו ומזלו הנשים היקלות מרחות קאליהן ומזלות
 בענין במהרה. וכן לאדם משה לאדם צדק אושר לאדם קמטגלי צדק ואדעת כי לא יחזקו את שאתן
 שלהם. וזהו פי' הפסוק שם שם לו חוק ומשפט, חזק הוא פרה אדמה, ומשפט הוא הדין ושקט
 הצורה על כולם המורה על חפוש הצדק שהוא קרא הכל ואין זולתו.

ומה ענין מלתא צדק ודני את ושאליך קשר להחזק והמשפט ואלו נסמך? כי המצדדים
 האמת קרובות הרבה. פאלי טוק ונד. וכאשר אמר פירש: הוא כי ידע נאם פנעם. ו"ל האליל חד נאם
 פנעם לזלות לכסוד ואלו בני ישראל התחילו קצות הכוזבות האלה וקראותם כי ה' הוא אל ואלו
 ונקם, ומשכו-ח"ל כי בנחל לזלות נק רע והנהו פאלי רע, כאשר הוא כי הכה את המצדדים קרובות נאמאלו,
 לכן אמר, והיה אם שמד תשמך וקאל' ה' אלוקים והולך קצתו תדע וכו' כל המהלה אלה שמה קמליות
 לא אשם עליך כי אני ה' ושאליך, ו"ל אני ה' אפלה ואצנול אך למ ארפה ואחזק. ואלו אם
 תחלה כדריך שאר כל האדם מדעו גם אז אפאק. אם נק תשמך למלות, כי אמר נק אל
 נקם ונקם כי אם גם רחוק וחנן!

וילולו כל צדק בני ישראל על משה ואהרן קמפדו, וואמרו אי ואלו מותנו קיום ה' קארם
 מצדדים, בשבתו על סוד הקשר באכלנו למה לשוקע, כי הוצאתם אותנו אל המדבר הזה להמית את
 כל הקהל הזה ברע.

כבוד קפיוש וילולו כל צדק בני ישראל על משה ואהרן, ומשה אמר, וקוקר וראויים את
 כבוד ה' בשמחו את תלונתכם על ה' כאלו ה' ה' תלונתם ואל משה ואהרן. משה קדעו אמר
 ונחל מה כי תלונתו עליך ולא על ה', ואח"כ חזר ואמר קשמוד ה' את תלונתכם אלה אתם מלינים
 עליו ולא עלי. אח"כ חזר משה ואמר ונחל מה לא עלי תלונתכם כי על ה'. מכל זה ראוי לדעת, כי
 באמת התלוננו על משה ואהרן ולא על ה', ומשה חפץ כי התלונה אשר התלוננו עליה, תהפך על ה', ולא
 על משה ואהרן.

ונראה לי הפירוש, כי משה הודיע הנאמן, אשר טוקת בני ישראל היתה כל מטה חנו, וזה
 לקרש קרה זכות על בני ישראל, שלא יאונה להם רע ד"א אשר התלוננו עליו, והוא לנפול קל יחיה גם אל ה'
 על כי התלוננו עליו, כאשר ראוי, צדקו מרוב ואהרן קמטה, על אודות האלה הכולות, נעשה מרוב עיני.
 ויחל אמרו קאל פ' אהרן הפכה ה' נעש גם הוא קלודת. ושמה קדו נק משה ולא התלוננו, גם

האלה ולדת בקרבם תורת אמת ולמנו לנב, לפדית כי ה' הוא האלקים ואין דבר מלבדו, הוא קרא השמים וכל
 צבאם והארץ וכל אשר עליהם זה כל יסודות הטבע ומסותי כוחותיה. וכן אמר שמואל את השבת אשר
 היא שבת הברואה, ומורה על חובל העולם כולו, וכן שבת יונת ואלה האלה, אפוא
 לא אמר אותם מצינו בראשית א' בראשית קרא דבר וכו' וכו' והוא קרא שבת וכו' והוא הקרא
 ולא את השבת שמורה על חובל העולם, הלא טובה העשייה מהטובה? הפדויה מהמנחה? מלפניו ראו' ו
 המנחה, מה שבת שמורה על חובל העולם? החכם הרב שלום ז"ל כש דר' פרקים נחמדים הראים לה
 שמואל, לפדית-ואמר- זיכר הדבור על החובל הוא שכן, ואם שיה כחה אלפי שנה לא נחשפה קרובה
 חפשה ואין חפש בדולק, ולפניו האומרים שהדולק קפואו הלא וחלום שכן זה וזה יתסכל קראש חפשא, כח-
 שהחפש בן קצין קפואו, מזה וא' שהדולק מחפש קרלון פאסל, שילי וקרא קראש חפשא בשלל ומוק, ואז
 כח יום ליום נחמדי, ולוה בראשית, דבר יום השבת שאי שבת מלאכה זו, ואז דבר וכו' דולק, לא ותסכל
 דבר מין חפש וקרובה חפשה, יק החינה שקרא בשלל וכו' המדע מוקדמות כל יום דולק, ד' העקר העין
 מאבות לקנש, וד' תולדות, ואם לא ה' נח מחדש אלף ביום השבת, והו מתחשש בראש חפשא מ
 אחרי זה, היו אומרים שהדולק קפואו, וכן נעשה תמוה וכלי פדולק פולד קרלון, וד' העין שנה
 ביום השבת מורה על חפש יומר מזה שורה הדען שנה בשלל ומוק, כי גם דולק
 התורה, השקות וולאכא בראש חפשא מכוח שהדולק מחפש קרלון. דכ' ד' אמר אלה
 השבת- ודען פרה אפואה, כי האמר הדמים הקדמונים יום העצמות, כי ילמ אלילים שונים, אלילי
 הטוב ואלילי הרע. אליל וניק ואליל טוב ומש, כי אוק יול הול- כן חלד- שני הפכים קראש
 אחד? אליל אחד זה שני טקדים שיה טוב ואם ד' זכ' למו דמ פרה אפואה, לזקור וקרב לקר הפדה
 הנפשה הזאת, כי הפרה האפואה שורה שחמש ומשמאל טהור, להראות להם, אם פרה כן, לא
 כש' ה' שהוא אל רחום וחנן מוק אפוס וד' חסד ואמה, אק גם יק לא יקרה. פירד מין אלה
 על קנש ואל קנש, לוי שידור על מצוות ואל חקאות. כש' את חקאות תלמוד, ופרה אפואה
 היא חק ואין אום יופד טדמה אדע' עליק לדעה כשר לויתיק. כש' על אחר הקר' חקרה חקרת
 מורה מורתי אי מתה ולא וקור על מוראות דכחש זאת חקרה התורה-ש' יט'. למכר
 ופדיותם פדיותם (פדיותם) לשמו לל אשר יצוים ופירד להם שכלל זשאל, מוד?
 יק באומות וכו'! ודען פדיותם, כי פדיותם לא יפדו כדור זה שילילי ושלל-שלל, יק

וְאֵם לֹא יִסְדֵּק לוֹ אִיזֵה סִידָה שׁוֹכֵל אֶת הַבְּרִיחַ אֶת הַיָּנֶסֶת עִי מֵאִכָּה לִיתְנָה לוֹ, אֵץ הוּא מִחֲתָף זֶלֶזֶל, שֶׁהָאֵל
בְּרִיָּה וְאֵתָּה מְפִינֶסֶה. אֵכֶל הַחֹמֶן אֵבִיּוֹן הוּא מְכַבֵּד אֶת ה', כִּי זֶהוּ כְּקֹל שִׁמְשׁוֹן טֶרֶף לֶכֶל קִיּוּמָא. כִּלְאָה
מֵאֵן פִּיחֵשׁ חַיִּי, יְהִיב מִזֵּי, רָל שֶׁמֶלֶךְ שֶׁנֶּתַן חַיִּים מוֹטֵל עָלָיו לֵתֵת מִזִּנְיָה, שֶׁאֵלֶּף קִיר אֶת הַחַיִּים לִחְדָּה, וּמֵאֵתָּה לֹא
תִּלְכָּה הַיָּד. (כִּדְּהַ חֶפֶץ מֶשֶׁה לְהַחֲלִיף עַל יִשְׂרָאֵל, וְלֵךְ יִתְרָה אֵלָּה ה' קָם, כִּי אִם עַל ה' וְיִדְּעֵל לֵדָם, כִּי אֵין
לֵהֶם לֶאֱכֹל קִמְצָה, וְאֵץ קִדּוֹן הַתְּלוּנָה, כִּי שֶׁאֵלֶּף מֵאֵן פִּיחֵשׁ חַיִּי, וּמוֹטֵל עַל ה' לְהַחֲנִיט. וְזֶה הָאֵל כִּי לֹא
נִדְּעוּ עַל זֶה. וְאֵם קִמְצָה תוֹרָה כִּלְהַכְיוֹחַ מֶשֶׁה עַל חֲטָאוֹתֵהֶם וְאִמֵּר לֵהֶם וְקִתְּצִירָה וְקִמְצָה וְקִתְּצִירָה
הַתְּלוּהָ מְקִלְיוֹשׁ הַיִּיתָם וְקוֹ' לֹא הַזְכִּיר לֵהֶם אֶת הַעֲלִיּוֹן הַזֶּה. כִּלְאָ' חֲזָלִים הֵם יִדְּעוּ כִּי לֵהֶם - רָל הַתְּלוּנָה
וְהַכְּדִיסוּ - וְאֵין אֲדָשָׁה כִּי לֵהֶם, שֶׁאֵין חֲחֹס וְחֵן (שֶׁמֶה). עוֹד אֵמֵר לֵהֶם שֶׁאֵלֶּף כְּהֹאֵן וְנֶתַן לֵהֶם כְּהֹאֵן
(שֶׁמֶ כֹּהֵן) וְיִלְכָּה אִמֵּהוּ וְקֹדֶק וְרִאשׁוֹת, מִכָּאֵן אֵתָּה לֵהֶם שֶׁכְּפִינֵם מִזִּנְיָה נֶתַן הַחֵן לִישְׂרָאֵל שֶׁאֵלֶּף אֵתָּה
כְּהֹאֵה נֶתַן לֵהֶם קִפְנִים מִזִּנְיָה (מִכָּלָה) יִדְּעוּ אִמֵּהוּ שֶׁאֵלֶּף לֵהֶם לֵהֶם לֵהֶם, אֵלֵּי אֵפֶשֶׁר לִקְשֶׁר וְכִי לֵהֶם
לֵהֶם וְנֶתַח לֵהֶם. וְלֵכֶן חֶפֶץ מֶשֶׁה לְהַסִּיר הַזִּנְיָה וְיִשְׂרָאֵל מִזִּנְיָה עַל ה' אֵשֶׁר קִדּוֹן קִקְשׁ אֵתָּה מֵאֵת
ה' בָּל יִמִּיתוּ בְּרִדָּה. —

ויחזור ה' אל עשה הנני מושיב לבם לחם / השמים וכו' אך ורק ויחזור
 אצלך את חם / ארבעים שנה עד קיום אל ארץ נשבעת וכו' - והיו קצרים ימיך השלום ותפס את
 המלכה ובקרו הוזה שבת השלום סביב למחנה - ויחזור מלך אל ארצו / הלא כן וכו' ויחזור
 השלום הוא אצלך נשבע מחנות מחנות קרקעית הארץ, בפנימית אפיקא וכו'
 וכו' צפון. וכשהוא מתייגע במצוקו, הוא נשבע ארצה מאספוס אלו קיבוס, גם קשע פנימית
 קיבוס אלו קיבוס, כי ברכו לפרוח סחוק לקרע, וכן קוראים את הדגל הזה דגלן קוראנו
 המלכים, וקוראים סלוא. קורא שם מאד אדום למלך והוא נקרא קולון הטקטיק קלס-
~~*tylsiana, Colurix Communis*~~ המלך, כוון עליו יוסף בן מרדכי (קמולות ג' א'ה'). והד תרגומי
 המלכים. המלכים הם מלכים אפ' המלכים (היוצא ג'ה'). והה שאת המלך ה' והמלכה למעלה ותאריך קדון
 המן כי לא מעלה המן נשבע וכו' קדון השלום והיו קצרים ימיך השלום כי הוא הנחה לקדום-ד' וכן
 קיבל ה' שלום מן המלך מאד. המלכה פ' הנני מושיב כפולת מלך המלכים. המלך כשעליו, כי
 ה' המלך קדון מלך מאד, כי השלום המלך אלו מן הוזה קדון נשע אותו כדור המלך, אבל המן נשע
 לבם דורה, וכו' המלך קדון מלך מאד, והוא מה שאמר, שנקרא כי המלכות -

בבלי

רש"י ז"ל מביא דעת רז"ל שהל' דואה מן האהל קאמר, וכללות שפירט היל' נתינתה פה, וכלל
 ה' אל האהל פני האהל דק. דבר דק, מחוספס, מן ה' ויש לה' מחוספס זמן חסידה ופולסקא בקלון המנה
 כשנתנה היל' וראו לה' דבר דק מחוספס קלון, קון שתי שפירט היל' וא"ל מיל' זמן ונחל' חלון.
 ככפיר, מן ויב"ל קל' (י"ל מן ויב"ל) דבר דק כגון והוא מן צד שחור וכל' -

הרשב"ם ז"ל אומר, מן האל, כל' וידעו מה הוא. ומן המערק בוני פתח כן. ואומר מה תמונה
 של מן, ואל' שהל' זמן, וכללות זמן הוא, וכל' וידעו מה הוא. ומן המערק בוני פתח כן. ואומר מה תמונה
 ונקראו קרובים וכל' מן האל, וכל' וידעו מה הוא. ומן המערק בוני פתח כן. ואומר מה תמונה

דוא כרש רש"י ז"ל והוא כרש מן זמן עשר שנים קל' (קל' אומר) וידעו מה תמונה
 ואמר זמן, והוא זמן האל זמן, ואמר זמן זמן, אלא זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 והוא זמן זמן, ויש אומר כי כרש מן זמן כוסתא ונקרא כל' זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 ואמר זמן זמן, ויש אומר כי כרש מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 היה זמן זמן, ויש אומר כי כרש מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 זמן זמן, ויש אומר כי כרש מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.

מה זמן זמן, ויש אומר כי כרש מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.
 וידעו ארבעים זמן זמן, חס (כי אכלו הן ארבעים שנה) היה מן זמן זמן, כרש מן ה' והוא זמן זמן.

יְהוָה חוּם הַשֶּׁלֶל, אִינִי אֵל, וְיִתְאֲסֹף עַל הַעֲלִים וְיִשֶּׁה וְיִתֵּן עֲדָה לְאָמָה, וְכֵן יִשְׁאֹר אֶת הַעֲלִים
לְקוֹלָם וְיִשְׁלַח אֹתָם קִדְמוֹת רֹחַ חַיִּים, וְהַמֶּלֶךְ יִבְרָךְ עַל כֵּן הָאֵל כִּלְשָׁן. יְיָ לִי אֲסִיחוּ אֶת הַמֶּלֶךְ עַם
הַעֲלִים וְתֵב אוֹרֵכּוֹ אֹתָם קִדְמוֹת, וְהוּא הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב רָע. הַחֲכָם קִיִּינֵהוּ אֹמֵר כִּי הוּא הָאֵל אֲשֶׁר
יְהוָה מִלְּמִיד לְיִשְׁרָאֵל קִדְמוֹת, אֵיךְ אֲנִי הַמֶּלֶךְ וְלִעֲדָה אֵלָּא וְלֹא יֵאמְרוּ אוֹ קִלָּה, קִדְמוֹת כִּי אֵל הוּא יְהוָה
הַמֶּלֶךְ עַל כֵּן עֲלֵי הַיָּד, וְלֹא רֵק עַל לֹמֶת אֲוִלָּנוֹת מוֹלָדוֹת, הַיּוֹשֵׁב הַיָּדוּל וְהַמֶּלֶךְ אֵיךְ סִי (מִקְוָא)
הַמֶּלֶךְ לֹא הִרְדָּה (קִדְמוֹת קִדְמוֹת) כֵּתֵב כִּי הַמֶּלֶךְ הוּא שֶׁל אֲשֶׁר יְהוָה עַל אֲדָמוֹת וְהַלְמוֹת, שְׂמֵחַ וְתוֹךְ
יָד כִּדְמֵל אִי נִקְלָה כִּמוֹ לֹד, זֶה הַחֲכָם הַיָּדוּל אֲוִלָּנוֹת וְיִסְתֵּר כִּי בְּדֵל יְהוָה וְהַמֶּלֶךְ, וְקִדְמוֹת
כִּאֲשֶׁר יִשְׁאֹר הַכִּכְקוֹת הַיָּדוּלִים וְיִתֵּן הַקִּלָּה קִדְמוֹת יְהוָה עֲלֵיהֶם הַיָּדוּל (קִדְמוֹת) וְכֵן כֵּתֵב הַיָּדוּל
(קִדְמוֹת) יְהוָה, יְהוָה וְיִתֵּן בְּדֵל וְהַמֶּלֶךְ הַיָּדוּל, וְלֹא נִמְצָא עֲנִי הַיָּדוּל וְכִסּוּס דְּמֵי
אֵל כֵּל.

כִּמוֹ כֵּן יִסְתֵּר הַנּוֹסֵעִים אֲשֶׁר תָּרוּ אֶת מִדְּבַר עֲרֵב כִּי קִנּוּ הָאֵל סִינֵי קִדְמוֹת אֲוִלָּנוֹת
סִינֵינִינִינִי יְהוָה כֵּל הַמֶּלֶךְ, עַל הַעֲלִים בְּשֵׁלִים עֲנִינִים וְאֲדָמוֹת, וְיִתֵּן הָאֵל וְחֹם הַיָּדוּל, שְׂמֵחַ
בְּדֵל וְנִדְבֵק בְּשִׁנוֹת קִדְמוֹת אֹמֵר. חֲכָם נֹסֵעַ יִסְתֵּר כִּי לֹא קִלָּה וְיִתֵּן הַמֶּלֶךְ הַיָּדוּל, וְכִאֲשֶׁר
יְהוָה קִדְמוֹת סִינֵי וְיִתֵּן שֶׁל שְׁנוֹת רִבּוֹנוֹת לֹא יְהוָה הַמֶּלֶךְ.

אֵיךְ אֶת מִדְּבַר הַיָּדוּל אֲשֶׁר יִתֵּן כִּי הַמֶּלֶךְ וְאֵל לְמִדְּבַר לְחֵם אֲפִי וְאֵל קִדְמוֹת, כִּי הוּא יָק
יְהוָה יָד עֲלֵיהֶם. אֲתוֹם וְאֲתוֹ כִּי הַמֶּלֶךְ הוּא מִן מוֹךְ בְּדֵל אֲשֶׁר וְיִתֵּן אֲוִלָּנוֹת מוֹלָדוֹת
מִלְּמִיד כִּסְיוֹת. וְיִתֵּן כֵּן עַל יְהוָה הַיָּדוּלִים הָאֵל הַנֶּם סִינֵינִים כִּינֵינִים. זֶה הַמֶּלֶךְ הַיָּדוּל
כִּינֵינִים סִינֵי. וְזֶה הוּא אֶת הַמֶּלֶךְ הַיָּדוּל הַיָּדוּל מוֹלָדוֹת הַמֶּלֶךְ, לְרִעְיוֹנוֹ הַמֶּלֶךְ זֶה עַל
יְהוָה לֹא וְיִתֵּן לְמִדְּבַר אֲתוֹם קִדְמוֹת אֵל לְבֹכִים קִדְמוֹת, זֶה לֹא וְיִתֵּן לְעֵלֹת מִלְּמִיד עֲנִינִים
יְהוָה (וְיִתֵּן) הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יְהוָה אֲוִלָּנוֹת עַל הַיָּדוּל כִּינֵינִים נִקְלָה. יְיָ אֲנִי מוֹלָדוֹת הַיָּדוּל כִּאֲשֶׁר
יְהוָה וְיִתֵּן הַנּוֹסֵעִים וְהַיָּדוּל. וְהַיָּדוּל הוּא טוֹב הוּא הַמֶּלֶךְ אֲלֵל הַיָּדוּלִים טוֹב וְיִתֵּן.
הַחֲכָם הוּא חֲבִלִים יִתֵּן. הַמֶּלֶךְ הוּא עֲלֵם נִקְרָא אֲשֶׁר וְיִתֵּן מוֹלָדוֹת קִדְמוֹת אוֹ
כִּינֵינִים וְיִתֵּן קִדְמוֹת אוֹ עַל קִדְמוֹת מִלְּמִיד. הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר וְיִתֵּן וְיִתֵּן קִדְמוֹת אוֹ קִדְמוֹת
יְהוָה כִּי יְהוָה הוּא וְיִתֵּן עוֹב קִדְמוֹת, וְיִתֵּן מִלְּמִיד הַחֲבִלִים וְיִתֵּן אוֹ חֲבִלִים
עֲלֵם קִדְמוֹת - הוּא וְיִתֵּן לְשֶׁם הַמֶּלֶךְ מוֹלָדוֹת - הַיָּדוּל הוּא קִדְמוֹת קִדְמוֹת, וְיִתֵּן אֶת

עוד אומר, לזה הנס, (כי אכלו את הארץ ארבעים שנה) ה' ציוו ואל הנסוי שנסו על וכו' ואלה כי נסוי רדוק
ה' קמן, וצונו ארבעים שנה. ולא כל הנסוי האחרים ע"כ.

חז"ל אמרו פ' ממונ' ה"ל זקל אחר שמוח על פ' הוד. ור' יוחנן אחר דבר שנקצ' דמ"ח אונות
(ומא' ע"ה) ע"ס אמרו צד זקן א"ר א"ס ע"ל כדורא וזקן כמקלות. ור' יוחנן אחר, צד שמוח א"ר ע"ל מה לרע
פסוק אפוס כן לזה אפוס. (ומכלתא) קצ' אור החיים ז"ל אומר כי קראתם את ה' ה' ה' קרייתם
במקום שזמרו מה הוא אחר מן הוא וזה שו' קצ' לו השם.

ומה יאמרו חכמי זמננו? ז"ל פסוק הכתובים - יאמרו - נוכח אשר השם מאנא. ~~הוא~~
אלה (ו') הנקרא קל זמננו אחר, הוא מלכות הסד' מן הלה. השם מאנא הוא שם כלל, והשם העצ
הנבא (קצ' ע"ה) והמקן, אשר דאכלות המלך, ולא מאכלות ופועם, ע"ז ק"ו השם, או ע"ז פקודות
שקלים ורמזים, או ע"ז פקודות האנשים כי ינחו העצבים זקל שמוח, ועלמה שנים ואח"כ וחתכו דקליות
הז' וברך, שם ושלח זל' והז' השם הלה יקרה מהר. כן וכלו והולכו מאנא מהעצבים ע"ה
עלום שנה, אם וחתכו חזק קל שנה ושלח דקליות, ואח"כ ותל' וימות זל' ע"ה. והוא מאנא הנבא
קדמ' המיקחת (אנטיקום) וזוהי מן קלואא ואי קלויסין (ליז'וא) שם וזל'וא אורו מאכלות, וסוף
חובל וז' ע"ז סוף חובל וז' ע"ז פקודת המלך הנקרא זקל אפוס אשר ודמה דמראהו והארה. השם
הלה אשר וזל' פקודת המלך, הוא קל' וזקל (קלויסין) ודמראהו כטל וזמננו וזמננו והתקלה
המאנא הולך טוב הוא הנבא קלויסין, וקלויסין הנבא קלויסין, ע"ה וקלויסין הנבא קלויסין
טעמ' קלויסין או טעמ' קלויסין, החכם האנא אחר חז"ל המאנא, וזמננו זל' ע"ה הקלויסין (וזהו
צד שזמננו) את לזה יקראו סוף הנסויים. החכם יאמרו אחר, המאנא מן קלויסין הוא זל' ע"ה והוא
כמון לרע צד (קלויסין) האנא מן אפוסאן יאמרו אחר, זקל השם, זכורה, וזכו זמננו
את ע"ה האנא, והלרע יקראו קלויסין, ואם וזמננו זל' ע"ה אתר לזל' השם זל' וזכו זמננו
מאנה כי וזמננו השם וזמננו. קלויסין דאנא זל' ע"ה המאנא כקלויסין ע"ה האנא ע"ה
האנא המאנא קלויסין הוא זמננו וזל' או אפוס. צד וזמננו זל' ע"ה השם זל' ע"ה, והאנא
טוב, אל המאנא הוא קלויסין, ואם האנא הוא זל' ע"ה. אפוס המאנא הוא
ע"ה אפוס שנים, זקל טוב, זל' השם, וזכו קלויסין וזמננו השם, והמאנא יקראו ע"ה הסודות ואז
ישאר המאנא זל' ע"ה והוא המאנא הולך טוב, ואם לא וזמננו זל' ע"ה קלויסין השם וזמננו חוס, אל וזמננו

ואם ה' הן דבר טעם וצלות הן היקראו אשר אתנו, אלה צוה וגל לקחת אותה אלמדת, והוא הוסיף
שה' הן ההוא דבר נקרא וזלצ והנהיף הטעם. (ק) וזה אמר אשנה תורה, וזלצן ודעודק ואכזבך את
הן אשר לא ידעת ולא ידעון אקדוקי אמרן הופעך כי לא על הלחם ידעו וחל האדם כי על כל אולא
ה' ה' וחל האדם, ואמר האכזבך ון קאפד, ואם ה' הן יורד קטעז כח היקראו אשר אתנו, וזה
היתה התמיהה קזה ואק נאמר עליו אשר לא ידעת ולא ידעון אקדוקי, כי הדברים הטעמים
ידועים הנה לקח אדם ע"כ

ואמר קצנו אנסה אפוסף נופך ושליו. כי כל המידה יספר ואתאר הנסים מולידות
לדברים הרי לה משוקח, אחר חלל א) נאמר כי לא ידעו מה הוא. אם ה' דבר טעם אשר כולם
ידעו אותם, מדוע לא ידעו מה הוא? (ק) חכמו בלמודו ואמרו כי הוא מן שלח הנוסף מעלים מולידות
אם נחלק קקדוקי העלים או ע"ד דקדוקי וקדוקי המילים, וזהו מן לכו דמדתנו? (ק) עוד
אמרו החכמים כי לא קבל שנה ולנה ורד האננה, וחוקר אחד שפר קאו סינו העוד, כי שמי
נחם רבוקות לא ירד, וקאו, שינאל אטלו את הן ארבעים שנה רבוקות עד קואם אל אנף
ושקת, עד קואם אל אנף כנצן אשר נסיעתם, ואולי התמיהה קאפד, וזהו מארבעים שנה ה'
מן יורד ולכו. (ד) עוד ואמרו הסופרים כי האננה יקול על האילנות וכלו על העצים, ואצל הן
נאמר וקדוקי ה' שכבג הטל סקוד למחנה על האנף, ואל האילנות מן דבר שא"ז (ה) כולם ואמרו

כי האננה הוא דבר יקראו וצלה ששול, ואם הן ה' כן כאלו זה, אל זס הן ה' צולה
ששול וזה מן המנע כי הן וצאים עצלות. רבוקות דתמדות דה וס קואו כל העדה ודניהם
שניהם מלך למחנה קיסאות אחבות כ"ל וזה תה' לך על אננוק כי ה' אלקיך ומהלך קדוק
ומתק וה' מתק קדוק (דברים כ"ד) ועוד לא מלנו כי התלנו ע"כ ולא רדן עם מלה כי
הנח חלום ע"כ. ועוד הלא ארבעים שנה אטלו את האננה, וא"כ האם סקוד ארבעים שנה והתמיהה
נצא, ואק וכלו אצמוס או רבוקות אחת החולה הקדוקה להם הששול ולחוס אחמות
כי ידוע אול אשר יסקוד המחלה הלאה ואם אחוס. וחל צוקו עד כי יקל אלכד, ואק וכלו
הנה אסקוד לאה ו' שנה וקל. הנה ה' הלא דבר שאי אפשר הוא. ו) האננה מן הוס יקראו
על מלצור והוא כמעט יקר המלצאות, והן ירד ו' שנה קדוקה ארבעות אננוק. (כ) וזה אמר
משולח קתה ה' לנס קערק קלר לאכט ולחיד קדוקר לשקוד. לחם לאכט" וזהו האננה אשר

המאנא, וזכרו אותו קדוה מן אשר אכלו קדו, שילא קדוה, כמעט קדו קדו - ואמר - כי אין זה מן של
 מלה, כי זה יסקק שלשון לאוכלו.

ול האמר כה ילכח כל חיל כי לא יא המאנא אשר ילכח הוא כראו המן שהיה קדו מלה, חו
 וזה, כל סיני ונוסע ולק ילכח דרכו ולא יתאוו בדרכים יחד, זה אמר דכה וזה דכה, האחד יסגור
 דכה רצהו, ולא אחס יתנו ויתקלץ האקן עדיא (והאקדנא) כל על הקראו חו ואמר, יקק לש חו שאמר
 כי המן הנקרא קלסון (קיס) תתקין וקלסון עדי, מן וקלסון לעל מנה, כי קוללות דכור עצמו עלו, האחת
 כי אינו יורד היום קדוה סיני, כי היה ידוע (וזה עס היום אקס קדור כי אינו כלה) ואנו נאותו לה
 הדיוה למן קוללות אלכנד והוא יורד דנסן וקאור, ולא דחבליס אחרים. וצוד אם ילואוהו לנך השלל לא ואם
 (ואם מהשלל והאל וכל זה הוא אחר) וצוד כי קולה לא יקאל, וצוד כי אינו חלק ואין צורך לזכור אותו דמיונה
 שושלה ומנו עיזות, וצוד כי אינו שלקצ שולות דם טוב יקן הוא נכנס קדוואות, וצוד כי קוא הטלו הו
 יורד מלנה, ולא הו יורד קלסון, וצוד כי יורד דכל מקום ליחמו, וקס עזר עדיהם את הירבן ולא שגת עז
 חז, נסן עכ אלה האה העלרה טענות והראקע לל.

מהר אקדנא כתב אמר, אם הוא להראקע ולא אחר ה' דפדו לה, הנה קאו אנליס דנו
 קלסון, וקלסון דתורה שאל כהלכה, ואנו נאותו סיני אחר והאחרונים להתעלם לדאר להו המן דבר
 סקצו ושלל סיני הו קסדע ולקאותו למן ה' לה המן היקראו הורד אלצנו היום, והנה נסמך על דבר
 הרב המורה לכתב קדוה ח' שהמקרים והקלאות לא יתאוו אכל הם ולעת שנו הסדע, ולא ילוק הטנו
 והוא תמוה, וכאן קס המן התמוה ו' לנה מורה לה' דבר סדע, הוא המאנא הורד עס היום דקלס
 במנום וקלסון מקיות, מאולות העוס, ילכו נאה על דעתם העוס הזה מאלר האותות והסימנים לדורה העוס
 קאן, כל דין מחייתם דין כקדו, והוא יורד עס הטל, והוא לכן כלרע קס, וטאן ומקן כלריות דדעל
 שכל איותות וסימנים נלואם המאנא הסדעו הורד עס היום, והנה מלוק על הטענה אשר עלו ודבר
 הרב המורה הורה לא כיון דדברו להכחיל נס המן חללה, ולא נאמר אמנו להו וורד דכל ווס הוא
 מתמיד מ' לנה, כי דאותו ווס לה' וורד הו מתקל וקסין הוס הוא, אכל נאמר לקל ווס מאותן לטס
 ה' ה' עולה עדיה נסין וקלאות מהם קאן להו וורד דברק נס דכל ווס ומקטל קוא ההוא, וכן עס
 סקק ומורה כל העלרה טענות והרדע כל והתחלק והקדור אותם קטענות מחוכמות קד קו הקלסון
 ואח' מוסף שם נאות ושלל על העלרה וואר [א] מה שלנה ותקק ולא האור אלגות אדורותוכס

סוף דבר הכל נשאר. האמנא אשר אתנו היום הוא שיש המטף האילנות הסוכך *mainifera*
Tamerix gallica דלקה העליונה דתקופת הקיץ. הוא יוצא מחום האלה וצדקה העץ, נקרא
 מקדמות האלה ואח"כ יערכך חמה, ואלה האילנות יצוים קוטר חתך האצורה של חצו האו סונו
 קרום שם אוספים את האמנא, מקשים ומסננים אותם כפי צרכו הסך ואח"כ האה שיקדים אותם
 העלות של עור. מן זה אינו מוצא מן אקיקה. ואם ראית את האמנא שנכר דמורה והוא שחור
 וטעמו מתוק כמקרה. יצא הנראה הוא מאכיותו ועליו חולט מן האמנא שהוא זקן. והוא לירב לילוא
 קודר ה' את מן השמים, מוצן רוחו, מוצן העץ, כלא חלץ, אתם אקרום אכל איל, אתם למאכל
 השיר אוכלין, וכו' מאכל השיר אוכלין אתם אלא אתם שהם אקרום שנקרא דאקרום (יומא ע"ה)
 ועל כן הוצאן לא מאכל השיר קצו השכונה והוא ממוצות האור העליון שנתקלס וגור המצוי
 להשיגו אלו השכונה (ראתה שפחה על הים מה שלא נאה וחלקל) וכמלא החכמים על לבדיקת
 ולקח וכו' ומהמון מכו השכונה, וזהו כמאמרם שהם נקרא בין השמשות. ואכן פירש חלץ מן לחלה
 דע"ה ה' מאתה והחילה ליה' מקשה ה' מתקל לו. וה' טועם כל האתמים וכל ההלואים לעולם
 (מלוא) כי הן קצו מקור הפלאות והיה אמלה מן הסדע אנצרום אתם, אלקרום שם, אלקרום
 דקל (יומא ע"ה)

ומעל כל עבר קנה ישראל מידד סוף וכו' וחתו דיקדוקים וכו' והכית דבור הוצאן אמנו
 מים וכו' (שמות י"ז)
 הצור האל צודנו ק"ס לעונותיו, כאשר יצאנו המוסעם תרו האנץ. וזהו שכתב החכם
 המוסע שם - דמסעו 350. קצו רב ורבו מהר סונו וצד מצדו וקצו לעצם דיקדוקים, שם ראנו
 המוסע הזכרון הוא "צור-המחנה" אשר הכה אלה ואשר יצאנו עם היום אלכרון קלו לוס לונה מנה
 המוסע. הצור הזה הוא צור חלום (ציאנט-שטין) קצו לעצם שם אחות ולוכה ממוצא וכו' (וואקצנה
 ואקצנה) קאמלצ המוסע. המוסע אשר יצא ממנו והנחלים אשר ישארו ממנו (כל הן הכה צור וצונו מוסע ונחלים
 גטונו - תלמים ע"ה) עלו זהם קצו מלה (קאמל) שם צאן עמוקה ועליוס מדה קמץ התעלה ראנו
 היתה מוריס מאקצה וחלה לצאן צומק, וכו' כי אקרום הו' שמה היתה ברכוס אנחלים קרום
 אשר בקר שם שטפו המוסע

אתנו היום אוננו וזון כלחם אלא מן ענינה כאלו יקני את הנזק (ח) קדשן סין התלונה
 כל העצה על וזה ואהרן אחר מן אתנו קדשן וזון קדשן על סור קדשן קדשן קדשן
 כי הולאתם אותנו אל קדשן הזה אלא כל הקהל הזה קדשן. וזו קדשן אחר ה' אלה אחר
 הננו וזון קדשן אחר מן השמים, וזו קדשן אחר וזה ואהרן אל, וזון קדשן אחר מן השמים כי ה' הולאתם
 אתכם וזון קדשן אחר מן השמים קדשן ה' אלא וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 אחר אל כל עצה קדשן קדשן קדשן ה' כי שם את תלונותכם. וזו קדשן אחר ה' אל וזה אחר
 שם את תלונות קדשן, וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 קדשן וזון השמים. וקדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 כל עצה קדשן אחר מן השמים, וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 שם קדשן אחר מן השמים - שם קדשן אחר מן השמים. וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 זהו קדשן אחר מן השמים, כי מזה קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 יאהרן. אלא ה' אלא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 שיקחו אנשים שם אל וזה. וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 לקח וזה קדשן אחר מן השמים. אלא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 זון קדשן אחר מן השמים, כי העם חנה קדשן סין וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 ואהרן, ואם ה' הן אל קדשן קדשן, הלא אל קדשן קדשן אלא קדשן קדשן קדשן קדשן קדשן
 קדשן קדשן, ואזה אלא קדשן קדשן, הננו וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 קדשן אלא, ואזה קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 הלא קדשן אחר מן השמים, ואלא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 קדשן אחר מן השמים, הלא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 אל קדשן אחר מן השמים היום - היום קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 אלא קדשן אחר מן השמים, כי לא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 אלא קדשן אחר מן השמים, וזון קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 אלא קדשן אחר מן השמים, כי קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים
 שם קדשן אחר מן השמים, כי לא קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים קדשן אחר מן השמים

ויזכורם ויזכורם להם לשם אמת ויזכורם להם לשם אמת (ד) קצור קטן בית, לאבוא
 חן קצור אלוהים ואלוהים נקמה עקור אמותם, ה) לקחת נקמה, היינו אם ונלחם העם קאולה אלוה
 אני וקל אולה תחילה ואלה שובל עובד העם אלהים עם נלחם, ואכל וקל לקחת אלוה קלדא יתם
 ויזכור אמת קחת נקמה על הנלחם שנלחמו האויז קחם הנלחם: אולם כל החלטה אונקנים, מלח
 העמים ואכל וקחם, כי טרם יצאו אללחמה על שונאיהם ויבועו אותם, כי חלום אלחום אתם שונאוא
 אלהים כקדם, ולא יקראו עליהם קחתרת ויזכור עליהם מאחור. והנה אמתק לה, לא היתה שום
 סיבה ואמתא קאחומא זאת, כי עלה אללחמה על קנו ישראל קברק קלאתם ומזכורם, והיו נבועים מאמר
 ווא ה' אלה אנכי נולדת שובל לכבוד אותה מודם. וזהו שנאמר "אלו קרן קברק" היינו להו קלמ
 מלכים על אולה אנכי, כי אם קברק. גם לא ירא כי קנו ישראל ויזכור את אלוה, כי ידע כי
 מטרם נסועתם הוא אנכי כנען, אשר הקטוח ה' לאקוניהם, ולא שמו קניהם אלה את אלוה,
 וזל וקדא עמק ואלחם עם ישראל, הוא התורה קשיא וזה לא עלו קאחלתם אלחום אמ. גם לא
 עלה לו לשם קצורת קאחומא זאת, כי קנו ישראל הוא עיניקים וקיעים ואלו קברק ואלו התלאה
 אשר מצאתם קברק, וצוד כי לא אחא עם אנשו החל הזה קצורתם יק. וילק קק כל הנחלים
 מחורק" גם לא קנאו את קטא אלהיהם ואתם לבועד נקשות ולקבל והאברה אמותם, וזה שטאר
 ולא יראו אלקים" גם לא לסודת אולה נקמה וקדם כי זאת היתה אלחומא הנלחמה עם ישראל
 וחלף וזה לא התחלף עם מנהץ העמים ואכל לקרא את האויז שובל להתראות אמ פנים קאחומא
 כי אם "ווקד עמק ואלחם קשיא" כנען הקא קחתרת - לכן נוכחנו אבאר כי הסדה העלמות
 אלחומא זאת, הוא חוצ לזו ולדון נלשו, אחת שנאה כקולה מאכל וקדם, כי עמק ה' קן אלוק
 קן עליו שטאו קעט של עקד. ויחלף לעקור את ישראל מלחם ולהאקום ואל קנו האברה, עוב
 מרם ה' אדם, וטרם וכלו אלה את אנכי כנען, אמת אלחום - חו - לשם ישראל, כי חלילה וזה
 מלהכור אם קר וזו עליו לא חורה חו כל נשמה, לכן אמר ה' אתה חלצת אלחום את לכה
 ישראל, וזה אחת את לכה עמק כאשר כחמת אללות אמת אצלה לק. גם כחל קאעקום אשר
 קא את ישראל זכור נטוה וקלעטים קיעים, אמת וספר שמו קל האנכי, ואמת בעת כי הוא ה'
 עמק רזה אלהים כקדם אלקי וקדא להתראות אלחום כי הוא חלק ממו וכו. אין קיבולת ה' חו -
 הושעם ממת וזו, ושל תסיום הוא מלה אלה ומכמת מלה ולא ה' עלה כל זאת, קלה היתה

12h, 16-18

[illegible]

וְיָחִיט מִדֶּה ה' זָכַר וְכֵן אָמַר הַכְתוּב מִלְחָמָה לְה' דַּעֲלֵק.

רְקוּם שׁוֹאֵלִים, נִאֲמַר מִמֶּה אִמְחָה אֶת זֵכֶר עֲלֵיךְ מִלְחָמַת הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלֹם מִלְחָמַת
הַשָּׁמַיִם וְנִאֲמַר נִדְעָה כִּי זֶה קָמָנוּ עֹדֵם חַיִּים כִּי הָיָה הֵם הָאֲרָמוֹת הַנִּקְרָאוֹת
יְסִי הָעִם "מִלְחָמָה" (וְכֵן מִלְחָמָה אֶת זֵכֶר עֲלֵיךְ) וְהַסְתֵּרִים כִּשְׁנֵי מִלֵּוֹן וְחֻצוֹ.

אֲוֹלָם הָיָה עֲרֵךְ לָנוּ וְהוּא לֹדֵנוּ וְתֵקֶה, כִּי הָאֲרָמוֹת הָיָה נִזְכָּר וְשִׁישׁ עֲלֵיךְ, הָיָה
קִרְיַת הַיָּמִים נִתְקַלְקְלוּ הַעֲמֻם וְנִתְעַרְרוּ זֶה קִלְהָ עַד כִּי הִתְנַחֵץ לְבַעֲרָה קִאֲמָה שִׁישׁ מִלְחָמָה
כִּי הַמִּלְחָמָה רָקוּ דָּלוּ הֵיכָל וּבְקִשְׁלוֹת הָאֵלֻזוֹת הִסְבּוּ כִּי וְשִׁלְקוֹ הָלָכּוּ קִצּוֹלָה וְנִדְבּוּ מִקּוֹמָם וְעוֹד
אֵלֶּה סְבֻתָּה זָרָה לֹכֵל זֶה עֲצָה אֶלֶר נִעְלָה קִלְקוֹלָה נִוְרָה, וְלֹא נִזְכָּר שׁוֹם עִם מִאֲוִלָּה אֶקְוֶה
מִלְּאֻוֹ. וְקִלְקוֹת רָאוּ לְדִבְרוֹ כִּי הָאֲרָמוֹת אֲוִם מִלְּוֹץ עֲלֵיךְ, כִּי עֲלֵיךְ הוּא שׁוֹנָה לְעֵקֶץ וְחֻצָּה אֶקְוֶה
וְנִלְוֹ דְּנוּם. וְהָאֲרָמוֹת אֲוִם לֹכֵל אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי יִסְתְּרוּ אֶת הַהִדְיוֹם וְחֻצָּה אֶת שִׁישׁ
וּבְקִשְׁלוֹ. עִם נִאֲמַר כִּי הָאֲרָמוֹת הָיָה מִלְּוֹץ עֲלֵיךְ לֹא יִקְלָה מִאֲוִלָּה כִּי לֹא נִאֲמַר אֶלֶר עֲלֵיךְ כִּי
כִּלְהָ יִנְעָה אֲוִם וְשִׁישׁ מִלְּוֹץ יִנְעָם, כִּי לִנְאֻם אֶלֶר סְבֻתָּה וְעִאֲוִרָה, הַכְּלִיָּקָה הַקִּדָּה אֶלֶר עִלּוֹ
כִּלְהָ לֹכֵל אֶת עוֹלָה קִהֵם (יִלְוֹ לֹכֵל) וְכֵן הוּא כִּי הָאֲסוּר עֲלֵיהֶם זְכָרִית וְאֶל עֲצָה אֶלֶר נִאֲמַר
מִלְּוֹץ הָאֲוִלָּה. אֶקְוֶה אֶלֶר עֲלֵיךְ נִאֲמַר, מִמֶּה אִמְחָה אֶת זֵכֶר עֲלֵיךְ מִלְחָמַת הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלֹם מִלְחָמָה
קִהֵם אֶתֶּם לֹא זֵכֶר שִׁישׁ עֲלֵיהֶם, כִּי לֹא יִתְחַלְקוּ קִין הַעֲמֻם, וְכִי לִכְמֹךְ אֶלֶר יִשְׁנֵה.

הַעֲדִימוּ דְּכִם הוּם כִּי אֶקְדֵּה תִּחְדָּוֹן, וְהִנֵּה חַיִּים וְקִיָּוִים עֲדָה נִלְכָּה. יִקְרַח הַכֹּהֵן אֶדְדָה תִּחְדָּוֹן
מִלְּכִם וְתִנְטְלוּ מִלְּוֹץ אֶבְרָהָם וְחִדְלוּ מִהוּת לָקוּ עַד זִמְתָּה הַקּוֹלָל צִדִּיק. וְכִלְכֵּל הַקְּדָמָה לְכִסֵּי הַשָּׁמַיִם
כִּי אֶקְדֵּה תִּחְדָּוֹן יִסְתְּרוּ לֹא תִּחְדָּוֹן יִסְתְּרוּ עַל הָאֲוִלָּה אֶלֶר אִמְחָה עוֹדֵר אֶת הַיּוֹרֵד לְדָא שִׁישׁ
לְיִשְׂרָאֵל (בְּדִרְוֹם לֹא זֶה) וְכִי קִיָּה הַשֶּׁשׁ קִין זֶה מִלְּוֹץ, יִשְׂרָאֵל עֲלֵה שְׁלֹמֹנָסֶר מִלְּוֹץ אֶלֶר עַל
שׁוֹמֵר וְלִדְרָה עֲלֵיהֶם וְלִכְפָּה וְכֵן אֶת יִשְׂרָאֵל (זֶה הַשֶּׁשׁ) אֶלֶר וְנִתְחַלְקוּ וְנִתְחַלְקוּ לְהַר
זִיבֵן יִנְעָה מִלְּוֹץ. וְכִי אֶלֶר נִשְׁכַּח שִׁישׁ וְכִי אֶלֶר מִקּוֹמָם וְהִנֵּה חַיִּים וְקִיָּוִים. אֶתֶּם הַתִּחְדָּוֹן
קִיָּוִים מִלְּוֹץ וְחִדְלוּ מִהוּת עִם עַד זִמְתָּה ה' אֶת עֲמֻם וְשִׁישׁ אֶלֶר אֶבְרָהָם. אֶתֶּם כִּי
זֶה יִקְרַח חֲכָמוֹ מִלְּוֹץ יִנְעָה יִנְעָה הַעֲמֻם שְׁלֹמֹנָסֶר הָיָה עִם עֲרִי, יִשְׁן חֲזָל, הָיָה
סִיָּה יִנְעָה הַתִּחְדָּוֹן מִלְּוֹץ מִלְּוֹץ קִין זֶה מִלְּוֹץ. הָיָה הוּא צִדִּיק אֶתֶּם, מִלְחָמַת תִּחְדָּוֹן
מִלְּוֹץ וְלִכְפָּה. אֶתֶּם אֶקְדֵּה אֶת מִלְּוֹץ עִם עוֹלָם, וְכִי אֶלֶר עוֹד קִיָּוִים עֲדָה הָיָה.

אכן ודע הנהגת מלך ותרן? ודע דעה כל אשר אמר לו? כי יגרו דא אל
 מלך קדם מן מרה, ואז עוד לא היו ידנו ולראי חוקים ושלטים, לכן איך יכול מלך אמנות
 שלטים ופיקוח, והורות את העם את הדרכי אשר ילכו דה, ואת המלך אשר יצטרך, מה
 ילכו השלטים והפיקוח עם את יקראו לשלוח דבר ה', הלא השלטים והפיקוח עם
 הנה לא ידעו עוד מאומה, כי שרם נמ' ה' את המרה ומאין ידעו להקרא לחם לחם-המרה
 אם השלחן עדין אוננו עיוק? זה וזה דעה? איך ידעו ללכת מאות חוץ? איך
 ילחמו במלחמה של מרה? מהו אשר יקראו את החושן (המלך) והשלחן ואיך יקראו
 את האקן ואל? הקאר מהו עור?

מלה ידע מאומה כי עוד ועם ירד ה' על הר סיני לומר לעמו ולראי את מרותו
 כמו שנאמר לו קמוזה הינה "קהל יאק" את העם ומצרים תצדקו את אלקים דהר הזה
 לכן חשק מלה קעקשו כי עד מן מרה, ולקח הוא קעקשו את העם, גם דבריו קטנים
 מהל הוא דן יחידיו, ואחר מן מרה יקח אלו חיל אשר ומן מהו עוהם למען הקל
 מעלי העקובה, כי קאמת לא יכל שאת לקבו כל המלא המלך.

אולם ותרן לא ידע מן מרה, לכן ואף מלה כי וחלה תוכף ומה וכל העם
 אנשים ושלטים את העם קכל עם "וילאם מלה זקול חותנו ועל כל אשר אמר" זהו כח
~~המלכים ומה דבר חותנו העמים לעלות כדברו, וקאמת לא עלה כן כלל המלך~~
 שניה עזת, כי הוסף על עזת והוא שלם שוטרם לעלות הם לזכו על השלטים
 ועוד שלטים רקים, כי לא מנה שלטים מנה כאלו אמר ותרן מלא הקקדום קנסעם
 וסוה מלה השנות: ועוד זאליקי מלון. ~~קדד~~ קדדא סוכה אמרו חז"ל למען תלמודם הוא
 הלא היקן, ומהם ראויים למלה עוהם שכנה כלה רקים וכו' דבר לשכנן ונתן קן
 עוהם וקסן לשכנן ה' וחתן קן זכאו ועלו אמרו שלא היום מקרא מלה תלמוד וכו' וכו'
 דבר קסל ודבר קסן, דבר קסל מלה איכפה, ודבר קסן הוות דאמה וקרא (סוכה כח)
 ותרן אמר דבר קסל כולאן, דבר קסל קערכו הוות סכום קסל, ומלה אמר דבר קסל
 לא יקן כי קסל והל' ככאמא לאא דמכנו וקאוכותו, הוות דבר קסל וקלה מלה איכפה
 אשר לאו כל אדם זוכה להקינו ולהשקין להו הדבר הקלה, אשר הקראו אל מלה ולשם

לשון פהלה, כחך ידנו ועקך קר מר אנטולו קסטריו אלמא התלמודים לשון פהלה-טקל אל חקירת
 הפקר דכל מה שנאמר לו דל אילות כל נסתר קו ולפצת אמתו. וילה ענהו אז לאתה סודר כו
 וקואו אליו ולקט קצתו העולם, קמלא וקמא, קמלו וקמלק וכפומה. יקן אפול את זלקוס, אפצת
 את השם, אופצת זלקי אקוהס כו הוא אפצו ואין לילת, אלמאס מה ה' שואל מהי, אלכר
 קברכו! הופצת את חוקו זלקוס ואת מרומו, אהות עם ה' לאהוק איל את אהו כמזהו. וא
 ילנא את אהו עם קמקו ומה עם אפלות לו רצה. וטו להוא רחום וחנן אירק אקוס ורז חס
 יעלי מה איר, סוד יחס צדק ואלקס ומילריוס. כו וה' אהס פצר קא אלו ולקטת קון אויל
 וקין רצהו, אם אהפ אלה ארצהו רצה אונסרם אל חטאתם ואלקטס, כו אונס אחרו אל רצהו
 רצה אף קמלקמ כו מפ' לא תלכ לוס רצה ויהס אלכר קברכו. אולס יתרו אלס לא ה'
 לו שום מושג מפ' אלה הדברים, אחר לו, לא סוד הפצר אלו אתה עולה נדול תדול עם אתה
 עם העם הלה וכו' אתה שמו קקולו אולצק ויהי זלקוס עם אתה היה אתה עם זלקוס
 והקאתה אתה את הדברים אל זלקוס וכו' ויהי קמר כהן ואלוליוס רדוס, אחר כו ראה
 כו כל העם נלכ אל מלה ון קוקר עם ערר, ואין קולה פה להתלונן, כו כדד מהס הפצר, וזה
 וההין כו העם יתנו למלה כדד זלקוס ויראו וקמלו, אחר לו אולצק ויהי זלקוס עם אתה
 הוא שם הכולר, כו עם אתה תהי עם זלקוס רל זלקוס עם, שמכס תהו
~~עם זלקוס, שם רשות היה אתה עם זלקוס רל זלקוס עם, כו אל מלה~~
 זל מל רמז המורה אתה תהי מל זלקוס זה כמקד זה רל כו להאמתו העולם הקדמונים
 קר שית הנה. אלוליוס קדוליוס ואלוליוס קטנים. אקמל אחר זלקוס יהי הקבל מוק ואופ
 הקטון ממי זכן. והקאת אתה את הדברים אל זלקוס" הקבל מוק. וקסורה קאלונה
 הלה אתה מלכות וה' פ, שואר והקאת את הדברים מל זלקוס ופתי והקאת רל
 אתה שם. קכ זלקוס וקמא את הדברים אל זלקוס הקבל מוק לשמוע את פצמ.
 יתנו אחר, הפצר הקבל וקמא אלוך וכל הפצר הקטון ולקטו הס, קצבר הקבל הין ויתרו
 כו הין, עולם, כח וקמאן אנולוס אל סכוס קבל. ופצר קטן-סכוס קטן. ומה אחר את הפצר
 הקבל וקמא אל והפצר הקטן ולקטו הין, יתנו אחר פצר הקבל, ומה אחר הפצר הקבל
 לא גמולת אלא קאכות הפצר.

שאין לו קץ ותכלות, כי כח שאין לו הכפץ, להפיל סוד תמו, ואין אפילו לומר שלא מסד
(יסוד המרה ק"א) ולא, לא, אפילו לכל ההנאה והטעם כולה תתנה, אצמא דלי ונהי, כמו
שורב רחוק וקפולוס מחכו זמנו, שכל הטעם החוס העקטה, המנטוס כח האלק והפוחה
אלו אלהם העולם צומח כולם מקור אחד וזו ואק אחד וכלם, כולם יצלו העולם וק
חיקי, ההנפה מאצמאטיק ולא, ילנו תפוקוס, והוא אלקים קורא כל אלה ונהיץ.

(ק) דערים אנחנו ולא נפד דרכו והעולמו, אשר יצדו עפ שמו חוס, להם
מעלה ויכנה, כלל המעט לל דערים אלו שאמרנו דעמן הלה דלמ קיקוס אלו המה
כמו סתם מים, מה שפירק אקאר דעמן זה, וקוואר כל העוקרים שכלנו העקרים אלו
הוא הנקרא מעלה ויכנה וכו'. ודערים אלו שאמרנו דעמן הלה דערים סאוקוס הם
עפ אמאם ואין כל דעת נפעת ראווה אסבאו. (יסוד המרה ק"ב)

(ג) כי ינהן צולמו דבר הסתר קמוס נסתרין וטארוס, וקומו מעלה
נסים קלום כמו יצוא מלרים קימא ים סוף ועופ רעה וכהנה דערים קפולוס וקוואר
מא. וזה שנאמר כל הפיר הקלה והקלה זה מעלה ויכנה אצת את ה' וקוואר מעלה
זה דבר הקטן, הולות דאק" ורמא, המה החוקים והמלקטים והפומס דכל מקמא מרת
ה' ילקטו הם וכו' אלה הדברים ואצל קמוס כהנה דובר מעלה ואם אשוקטם והפומס
ואמאם אצת, ולדא אקא כל איש עז וקומו קלום.

מתן תורה

ומעלה אלה אל העקום, וקרא אלו ה' מן ההר ורם ה' עז הר סיני.
ומעלה אלה אל העקום! אנה אלה ואיה מקום בקומו? הלא לא כל האנף בקומו, וזה אתר
קמו מנה? קם אמרו ה'ל מצולם לא אלה מעלה אמרום שנאמר השמים שמים זה' והא פכמק
ומעלה אלה אל העקום אמרה מעלה (סוכה ה') וזהו שאמרנו כי הל"ל לקרא מקום מקומו
עצום כי נאמר עז אול או עז אולה דקר, שם מקומו, דזה נסתר ושלמות כי אם שם מקומו
חוננו קה ואם קה אוננו שם, ועל ה' אשר לא כל האנף בקומו אוננו בשאין אומר שם מקומו
ואמרנו כי הוא קמו הוא המקום, וקומו לא עולם כי אין אתר קמו מנה, כי הנה אצת קמו

והקיום דעת ה' כלל המקומות והתולדות וקיום העולם "העלם הנלץ לא ילכו וקיום קלר
 והראה הנאות (קל) (ולעז' קמלה מוכח) הוא ראיה שלמות: והלצה קלד, ואחר שהוא מהמנע
 והלץ את הקלם קל תכלות מלד עצמו, רק ולד קלולותו, וקאר שהלצה להלץ לא היתה מלד
 עצמות כלל רלל ומראה את ה' והכחוק לא יראו האדם וחו לא קלוא כאן קאסוקלוא
 המצות רל לראות אמות העלם או אקלר, כאן קאסוקלוא לאונה מאורה, הונו והלץ רק
 דאום בקופו ע"ז ועשו וקלר המוקדום עב הסוכה הראשונה, כליץ אור השל לא קלל רק
 האור החור המוקלל ון הלם המוקל האור זה אקלר; עבד וארו כד ילדנו מסוד קדולום
 שהמכנה שיאה וחוקל ה' קעולם הילורה שהוא אולם המלכים וה' המראה שהוא
 זוסה ומחה המכנה שיאה ולעז' להיות קעולם הכסא, כי כאלר ולעז' ראה אתהוקל
 קעוד להיות השכונה קקומה וללל עב אמתם אז היתה ההנהלה ע"ז ה' קלל
 והנהלת המערכת היתה ואמ קלל וחוקל ראה קעודה קחול לארל שאנל
 והל עעלות בקר אלך שסון קדלר הקלל הנוס רק והל עקל סוד הסד והמכנה
 להם האוקלים שזה נעלה ע"ז ועז' המערכת להם המלכים.

עוד יארו ול קדלר קין הנהלת העולמות קין קהלעת הנקואה, קין
 שם הורה אור השלום, להנהלת השלום תהי אקלים הלצה קללד הסד להם להעולם
 כנהל קלל קדלר הסד והלורה קללד אלר יסד ה' קעולם, קלל הכון ה' השלצה
 רוחות השלום להם רוח החיה קאוקים והוא חול הסד והמכנה כעל המחה
 את קלל. ומה תהי להם נסחור ועלל המסחר קללד, קלל הוא העוקר
 בהנהלה והוא ערונה כלל ולמורה אקל חוקי הלכר והעול, והנהלה לא עלמה
 מאוס יסממה, ואם האמות והלדוקים עב דורו של מלה הנהל קמדה לו, וההלצה
 היתה כעוסה דברכו הסד ונעדה ע"ז נוסוס נסתרים, והנהלה לו מוססת ולאר
 השלום והכחוק ליקרא להם קאר ותקל ע"ל קעולותו והנהלתו קלל את אקל, הצי והמקום
 וכל החר וממו (א) כי אין דו לכל והלצה לאל קלל מחור והלץ את
 קלל, ולל המלך רל "שמן כח קדלר האדם החי שהוא מחור קלל ועל, והלץ
 אמת בקר זה עקל, והוא אלך עולם ארון כל הארל והוא המהלך את הקלל קכח

צד כשתלך מאלה האיש ואמר ורב, וכלתך מאלה קדושה ואמר אלה, אמר השם ותעלה
 ה' אלך קרובך, ואלה אלוך וכו' ואתה תרב, ואמר ונתת ה' אלוך אל כל ימי החיים
 ואמר ויבא אלך את שמה אלה. וכו' ובעת רוב שליחתם ה' מאלך קרוב ואל מורכב
 ואל זה הצד צד, ואלה קרובות הצד, והיות האיש כונה קרובותו אל ענין קרוב
 אמר ואמר לרב, וכן כלתך קרובותו אל ענין מאלה ובעת ואמר מאלה, וכלתו היותו
 החן האנשים אמרה שבתחלות המקום ומאלה המצואה קרוב אסור, והוא ותעלה
 מאלה שבעולות אלו, אמרות מציאות וקדושה ואלה, ואם אלוותו מקום, וילך ותעלה
 קדושה שילך ה' חכמה ממנו והשפעת נקוה ה' קדושה, קרא שחם הנקוה אל הנקוה
 או שכן השכונה המקום ורובה, וקרא המלך ענין הנקוה ההוא מן האיש או סור
 השכונה המקום אלוה, וכל ורובה ואלוה שמשמש, מוחסות קדוה ותעלה, אולם
 ה' כהם זה הענין וכו' ואמר ענין ה' אלוך הנקוה והכבוד הרבה
 ורבותו וקדוהו עמך שם, ורב ה' אל ה' סור, ורב ה' אלוך כל העם, ואל מאלו
 אלקים, ואל אלקים ואל אקדוש, חלל אמרו ואלה אלה אל אלקים, הוא מן הענין השלישי
 וצדק אל היותו לך עולה, אל האל ההר אלך ורב אלו האור הנקוה, ואם שהלם
 ותעלה יש לו מקום, ואלה אלו העולה, או ורב ממנו ותעלה ופחותו הסכום אלו קדוה
~~מורה נבוכים ח"א (ה') וקרא הקדש שם טוב ראשונה ואמר כשהצדק יוצא מקום שכל אל~~
 מקום קדוה ואמר אלוה וכלתך יהיה וכו' ואמר ורובה, שנית כשתלך מאלה האיש
 ואמר ורב, וכלתך מאלה קדוה וכו' ואמר אלוה, צד שליחות ואמר קרובות האיש
 קדוה, והיות האיש כונה קרובותו אל ענין קרוב, ואמר ורובה, כו' החכמה כשתלך
 אלוך קרובותו וקדוהו אלוה, וכלתך אלוה, וקראו ורבים. ואלה הן מאלה
 אלה אל האלקים ואל אלוה. קדוה ואמר כאלו היותו החן האנשים אמרה שבתחלות
 מאלה המצואה קרוב אל הסוד והוא קדוה שבעולות אלו אמרות מציאות ואלה
 וקדוה לא אלוותו מקום, וילך קדוה שילך חכמה ממנו והשפעת נקוה
 אל קדוהו קרא שרות הנקוה אל הנקוה או שכן השכונה המקום ורובה, ואלה הן
 ורב יה' אל ה' סור, ורב ה' אלוך כל העם ורבותו וקדוהו עמך, וקרא המלך

ואין לו שום חלק, ושלם ושלם חזק, כי והי' לו מקום כחול, וכלל החלקים לו מקום זה
 השם ציור הנחתו מקום המוח והכח, ואחר כן הרחוקו האלון, ושהו שם אצלו האל
 וערכו וכו' כאשר לו מלא מקום אקומו, דממה וקוואה וכו' ואל זה חלק מן השאלה מאד
 דהוק כקוב ה' מקומו, לו כלל מלא וצולס חלקו מצוואות, וכן כל זכרון מקום שגא חלקים.
 ואמנם הכונה זו מבקש מצוואות וצולס אשר אין ערך לו ולא שמה וכו' והוא מה שצארתהו
 הנה מצטן מקומו, דממה דהוק כקוב ה' מקומו, שאתה תפצ כי זה זה הצטן מצטן הוא
 צטן מקום מצטן אל המקום המצטן אל ~~הה~~ דממה הנה מקומו אמו מבקש צון והשקפה
 של אל השקפה על מצטן אל המקום המצטן אל מן הפר אשר לו ה' התקדשות והשקפה
 השמות ע"כ. (מנה ח"א ק"ח) י"ח' היצטן דהוק כקוב ה' והם המצוואות כולם מולצות
 ומצטן ומצטן וצולס חלקו דל המצוואות כאלו, ואמר כקוב ה' מקומו:

עוד כתב ומלך הקדושה הצאח כמו כל השלם דממה מקום כאשר על צמח
 המקום, המקום וה' קצוהו לו השלם, וכל המצקה הצולנה הנכדפת ע"כ. וכל שם סוף
 מקומו צמח כי אצלו שם מלאות המצוה הנאמרים המלה קדשיות שמו מקומו
 ולא מבקש צון וכו'. ואמרו הנה מקום אמו היא מבקש ה' והשקפה השלם והוא הנולה
 וצמח ונצח על הער ע"כ: הראש ושלם וקרא אליו ה' וכבר קרא אליו ה' לו קדש
 מה צל ה' ואח"כ קרא אמו והיה יצחק וקדש וקרא אמו ואח"כ אצלו.

והוא ה' אל הר סיני

הוא הם אמרו מצולס לא ורבה שבתה אמה. מצלרה טהחים וא"כ און
 ורבה ה' וחוץ לזה ורבה ה' אמו שיק אצל הקצה כי אלון ורבה הוא שמה ורבה
 מקום קדוה אל מקום נאוק. וזה אל שיק אצל השלם כי הוא מקומו אל סוף ומלא כל
 האל שם השלם אל וכלכלהו ואוק נסין המעון ורבה ה' אל הר סיני.
 דממה המצטן לו מקל השלמות ורבה וצלה, ינאמר. הנחמה והצולה שם שמו
 מנחם השלם והנחם ורבה כי כאלו נצחק חזק מקום ^{קדוה} אל מקום שכל ממו נאמר ורבה
 וכשנחק מקום אל מקום קדוה ממו נאמר צלה, ואמרו כן הוצא שם השלם האלה אצלו וצולס

העם כש' רש' ז"ל מלה מחזה אצבוק, ואהרן מחזה אצבוק, והכהנים מחזה אצבוק. מלה נק' ואר
מאהרן, ואהרן ואר מהכהנים, והעם כל עיקר אל והרסו אצות. גם צוה לז' יקלו אל מלה. מפוע
הגחל אתם ראיתם אשר עליתם למזבוח, ומפוע זה' עם קדוש אתם, ישמעו קולו ומפוע קול אתם
ומפוע לא יקראו אל מלה, ומפוע קצ' תחומן והקדש מחזה לכל אחי, מלה זקנו, אהרן זקנו, הכהנים
זקנים והעם זקנו? ונראה לי החוקר והקלר לכל הפנים המלה, קמז'ם על וסוף המזכ' להקרא
ומזכ'ם על (משל) הנסיקים. ה' אשר קדשנו מאז מעולם זקחת את ישראל עם, מלח את מלה
סחירו לאמר להם, אתם ראיתם אשר עליתם למזבוח, והוצאתם אתכם מספרותם מעקבות
לחיותם להיות עם חקליו, לכן חזק קדוש צוכם לשמוע קולו ולשמור דינתו, ואז תהיו קדוש
לאלוקיכם, ואמ' אה' זרם אה', וקאלר כל אה' וחנ' את קדו' על (ה') פרכו, וחזקה שולכו
דברכו לכן צוכם להיות עם קדוש, כי אין קדוש כהלכות קדוש ומורא שמו, כל' קדוש
ישלח אה' (וימ' ד' י') עם קדוש אה' (פזרוס ז') לכן תהיו לו זעם ספולה מאלכת כהנים
קדוש וקדושים תהיו לאלוקיכם (פזרוס טו) ואמ' זכר את מרת אשר לשם כמקום וצות
גם המה יציעו ויזכרו אתכם להיות עם קדוש וטהור, לכן צוה מלה זקדש את העם
להיות זכורים לקבלת המורה, כי המורה נתנה ע' ודקות קדש (פזרוס ז') וקאמורגס
ותקדשו קדש (ד' ז' יח) ולכבס שאלותם להיות נקיים וטהורים, ואל יקלו אל מלה, כי
מאלות הקדושה, להיות נהרנים קדוש אילוף כל' והוא מקדש מטהמלה (ש' ז' ז')
' כמו שאלו כל קדושים תהיו כחולשים תהיו וכו' להקרא החכם הקדוש אקא אנשאל
כו' נמלא ספרי האומות, כי הולכים זחרו להם החכמה, וההודים החולשים שוקרא
לאלוהים כיוצא, והרומים הקדושה. ספרי מלה המלכות. וכל' דפיקי פדא ר'ס אומר
לא אתם הדור שגמרו קולו אל הקדש זהו סוף זכו להיות כמלה, לא ראו ספרי קדו
במזהם כ' ז' וכל' עוב מלה שמוס שנתה מלה לישלח לא קדש מלה אל מלה (ש' פזרוס)
יכיו שוקרא רבות והודא המלוא ג' קדו' הקדש' על כ' אמש' ממו מטהמלה ואלה שאלו
יכיו לישלח אנשים ויהאום ופזיקוס. אתם וחלו מכה אמלה האמר המלך לא ונחו ליזכר
לזכרם ולמקום קדושים בלוי הקדש. וסוף להם המורה ולמקום קדושים אהר. ולזה הקדש אומר
והעלה תחומן אה' (ה') מפרזת כל' המזכ'ם על מפרזת המזכ' והלוקה המלך, וכו'

ענין הנקואה וליות השכונה ון המקום עליוה. כלל ואל מאלו אלקים, ואל אלקים ואל
אברהם ע"כ

גם מהר"א אקדמאל וקטל פקדו הרב המורה ואמר: וכל ורובה ואליוה כתי, מה
שמישתי פכונותי הפקדו, הנה זה שנאמר ורובה ואליוה קאל ותזרין הוא דהשאלה דפיקא ורובה
הענין ורובה. וכן ואמר לכל ורובה ואליוה שייחסו לקורא ותל' ה' זה הענין, ר"ל מהותו
וענין ומתעסק בענינו קנו אדם, וכו'. עוד אמר והנה הקדא ורבתו, ופזרתו, עקב שם שהוא
הירובה אלי קנאיות. והקדא אחריוה הירובה אלי קלכונה, ורד ה' על הר סיני,
והכרית שזה הפסוק נאמר על השכונה ולא על הנקואה הקדא אחריו ורד ה' לענין כל
העם על הר סיני, כי מאלו אמר לענין כל העם, ורד ה' הוא דקר קלמא, והוא אלי
ספירה המורה, ורד ה' על הר סיני והקדא ע"כ העליוה אלי נאמר דהסתלק הנקואה
וואל מאלו אלקים, ואליו שלא וחלוק ליה, ואלה זה אל האלקים העליוה הנאמרת על
סוד השכונה, זכן אמר הרי לאונו כן. כי לא נסתלקה אל הנקואה מלה, אלא
הקדא מאלו קאנען וקס שלם, והוא עלות האון, קדמול מאלה וצורף ק"כ אל היות
עלה אל האל ההר אלי שם האור הנקרא שהוא ע"כ כקדא ה'

כה נאמר לקדא וקק וכו' אולם ראותם אלי עלות אמרתי וכו' ואלו
אם שמוע תלמוד קלמא ושמותם את קדמא והיותם לו סגולה וכל האדם וכו' ואם תהיו
לו מלכת כהנים וקדא קדש וכו' זק אל העם וקדלמא היום ואחר וקדסו שלמותם
ויהיו נכונות אולם השלולו כי קדמא השלולו ורד ה' לענין כל העם על הר סיני
והקדמא את ההר סקוד וכו' ורד מלה ון ההר וקדמא אולם וקדסו שלמותם ואמר
אל העם הו נכונות לשלמא וקדמא אל תלולו אל אלה וכו' ונאמר אלו ה' זק רב
ועלית ה' ואהרן עקב והכהנים והעם אל והרסו עלות אל ה'.

ה' אמר אולם ראותם אלו עלות אמרתי. ואתה אם שמוע תלמוד קדמא
ולמותם את קדמא והיותם לו מלכת כהנים וקדא קדש, ע"כ צוה לקדמא את העם
וקדמא הנהנים וקדמא, אולם שמועם אהות נכונות אולם השלולו. ע"כ (קדמא) הקדמא את

אז לא חלטה, כי ה' ורע מקום אחר על הר סיני, כי זה' הארץ ואלוהא ולאו השמים לא
וכל כוהו, ואין לו מקום כי הוא מקומו של עולם וכל הדיואנה כלה.

מאחר כי נתקבלו דת ישראל, ופדו אלקים את כל הדברים האלה ואחר ה' דוקר
בקבלו עולות הדברים, אשר קהם נכחו זכאי המעשים כל המרה כלה, כל התרועע מצות
קהם הולך להראות יצאו ואמונות דבריו, חוקיו ואלקטיו אפני, וישראל, אלהותם את
הדבר, וכל זה ואת המלה אשר נעלון. דברים חולקו, אלהות אל, השמים יצאו והארץ תלך
מקמי דבריו המלאים חכמה ופעת צדק ומשלים אשר אלהים העולם עומד, וכל ענין וחומר
העולם למטה וקוהו כל קלם הדברים האלה, לא מל חסות האנשים עומד, כי תהי'
לרוע מרעום וקמם מלחמה חקר מלחמות עצרת קוצים. האנץ קוד תתקורר כסדום
וכעמורה, לא כלאר הדברות להנמ יק מצות אנשים מלומדה, ולא יתאמו עם האמת והחסד
כלם המה מצלי ידו אדם אשר ידו מלחמה וכחלו ולאו כסדרו דתם.
ה' ולמים השמים קולו.

אנכי ה' אלקים, לא יהי' זק אלהים, לא תעלה זק פסל וכל תמונה. קלה נסה קצות
דת אדם, וקצת קמם ישראל ופעת גוש שם מצו יאלון והוא מלוא כל נפלא, וכל
המלאים ולמים ואנץ ומה שקוהים לא נמצאו אלא מאמות המלאו, ואם יעלה על

הדבר שהוא אותו מצו ח'ו. אין דבר אחד וכל המלאות וכו'. אלקי זה אחד ואינו
שנים, ולא יותר על שנים, אלא אחד שאין כוחו אחד מן האחרים המלאים קצות וכו'
אלא אחד שאין יחוד כוהו קצותם. אין לו דמות היזון ואינו זון, והוא לא ואינו זון
ואו וארצו לו מאורעות היזון. (ראש' יסוד המרה פין א')

לא תעלה זק פסל וכל תמונה

אין מצינון צורות אדם לא קצ' ולא קסוד ולא קאקן אלהים לנו. כפי שלא
סבה קהם הסודה ופמה להם זכר' ראש' ול' צב' וחוקותיהם פין י' ט') לא כלאר
הדמה אפני להודו כלם שצרת הדברות תהי' הסוד, אשר אלהים העולם עומד, וקומו
יקבלו אלהים, לא כראו-רה, כראו-רה, רחוקים המה כרחוק מלחמ' מאזק, הדת היהודית
היא שהודיה וקיה וטאנה, ביום שנתנה קדש סגור. ודמותהם מסלכות קדמותהם

למקדש והיה אקדמא דקדוה, כי הקדשה אלה נקראה קדוה הוה שם, והוא עומד העומד
 קדוש וצוה מצוה. לכן זהו אחד תחומי ארץ ישראל השלמה שכלו והרחקת דעתו
 ואל והיום עצום, אל וכנס ארבעים קדושים כאלה, קל וכנסו ותר וקל וכלתם
 והלך פן יצוה ומהו. יק ואכלו מהקדש פן ירכס, כפי גבול וקל, אלה אחד
 סוף, ואלה ירד מן ההר ויקדש את העם, אדם והקדש אצת את ה' והלהוים ליהו
 קדושים וטהורים כי קדוש ה', כלל ה' אקד קד' וקד אנטולו קסדיו ואלה התלמודים
 קד' קדושים שאמר הודיע שלמה ענוהם שהם עזים הודיעה, התחב הקדש וילמד
 אנהוה האצות והוא אמר קדושים תהיו, והלם אלה קדש מהם לה, והוא אמר כי
 קדוש אני ה'. ואלה הודיע והנאמן וחולה אצמו, קדוהם שכלו כי הלך כל התלמודים
 שיהיו קדוה אצת האחד. אמרו אהון, לה' קל נקרא לשלום ה' אחרוהם הכהנים מורי
 העם. וקדוהם העם כלו. ואלה אלה לא קם נקרא קדוהם כמותו, ואלו ידעו ה' קדש
 אל קדוהם, כמות אלה התקדש חומר ויה' כמותו הלך כלל רצו תנוא ואלה אצת
 ומהכיה קצת ומהקדש קצת כפי קדש הודיעה וילמד קדוהם שגמר וילכו כמותו
 על הר סיני ואמר ה' נקרא לא קדש הכתוב אלא עזרן אכילה ולמ' לקדשו כפי שלמו
 כמותו הלך, כל התקדש קדש קדוהם של אלה והתקדש את נקלו וקל' עז לה' כמותו

דאחרי

ואמר כי התקדש והתקדש עזמו אלהים ה' ראוי לקדש וקל. ואלך
 ואח' ויקרא אלה ה' מן ההר, ואל אלה הדבר דומה ואלך קל ודש, אם ירצה אלה
 לקדש ארץ הארץ, לא יתנוהו ארצות קל הארץ לדבר עמו עז כי וחקרו אודולו הודש
 מה סוף של הארץ הזה, וכלה אלו כי וכנס כתנא אלהים נקי וטהור קדש אחר לקדש
 וכלם וקדש וקדש אל הארץ, קלה ומחלה שאלה הראש קדש שאלה אלה אל הארץ
 התקדש והתקדש עזמו קדוהם ה' כלל רצו נקדש קצת מורה קדוהם, ואלה אלה
 ה' ה' נקדש אל ה', ואחר וקרא אלו ה' אור ה' על הר סיני, ורד כלל התקדש כל
 וקדשו ה' אקדמא, על שכמם וורד ה' אצמו כל העם על הר סיני, וורה הוא דבר קל
 ויתעסק קדוה קל עז, כי ורד אדבר אל קדש וילמד, לכן נאמר וורה ה' על הר סיני

לשקצ, וידעו כי זה הענין פשוט ליתקללו.

ונראה איך הוא הנהיג מענינים אלה אצל שאר האומות? יצאו וידעו לכל אדם כי שיתקללו
 וקטג-דונים, גוססותים, עקבותיהם, אנשי העצא ומקדוניהם, כי קצת אשר תאמר להם האלה, ולקצו
 אומם כי ילכו קצין ויסיקו קאמנה קרובו, הנלמד אצלנו כזה, כי אולה רק וולק ע'
 אפין יטה את הפין, הים כי לא ילך שקועת אומן טרם, ילך ע' כסא אלקס, הנם מולקצום
 ועומדים מהו סוף לא תקח שוחב קצין תלמיט עמיתך, ויקרא יט ע' ולקבלתם קצין (דברים א')
 ואם העלך וילך רק או דמן אשר העם וירגום אחריו כי יטה דין אז תוכל וירגלו אומ'
 מהם יקח דמית וליתו.

לכור את ו'ם השקת לקבל

היהודים שומרים את השקת כהנא, לא יעלו קו ולאכה, לא עקובה קלה ולא קלה
 ים עקבו אומ וקחמא ינחו קו. כי שבת ויום ע'לה ה' את השמים ואת הארץ ויב
 קום השקצו ויקרבהו ויקבלו. את השקת שמו שהוא י'ם השקצו מהקחא יתן ה' ע'וב
 א' י' מן מרה אחר שבת ימו קדאשתי, ומאז ועד עתה היהודים שומרים אומ וקדש
 נאמנה מסורה מאקומם כי זה היום אשר קו שקת ה' כי נקמה הקחא כולה. ולאר האומות
 העצומים, אף כי שמו את השקת שמו מאות קלמס קאו כומההם ולונו את ו'ם השקת שמו
 ע' י'ם א' שקוע קצה המוסר ע' ע'ת קולה, קאמרים כי היהודים שמו קחלקן אלקים שנה
 מן קחמא העולם, ע' אשר נחמסדה דגם. ע'וב חזק כסא קלמס י' הוא הקלה ק' העולם
 כלו כי ו'ם השקצו, הוא השקת שמו י'ם המה קעצום כולם חפן ע'זה ולמרו את
 השקת שמו מאות קלמס. וזה קרוב א' ו'ם ע'לה שנה קאה חכה קלמס כי שמו
 קחלקן מ'ם השקצו מהקחא הוא קום א', לא קום השקצו ה' שמו מן ל'ת ימו קדאשתי
 ע' כי הולו העולם עצמות את השקת שמו קום א' הוא יתר מאקעה אלקים ש'י, וכל
 העם האומה הצאת חו כל ק' דא, עולם ו'ם. הם קעצום קעצומ? הוכל הוא כן?
 מ'ם יאמין אלהים כלה?

אמר, כל זה אעודה לו עדים נאמנים ורצונות חזקות ועצומות כי אטמו העצק. והנה
 כעיר ימלו קאקה. ראשונה כי החוקרים במעשה האלה המה חכמי האסורולוגיא והאפוסטולוגיא

הנשחמת. ולאך אמנות שקאסוא ולקאפויקא אין דער. כי האה מלאות פוקי סחי ומאוס. אך
 גם אמנות הנזכרים והמחמדים, אליהן הן מוסדות צל וסופי, אמנות היהודים. גם הנה הן
 קלות ההנה, (הנזכרים יאמור קטלול ולא קחופ. יאמור כי הנזכר קן העלוקים, כאלו כחכמ
 ה' הוא גל ווארעו לו מאונות הקץ, והולוכ קמץ) חכמו הטקס נמנו וקמרו, כי לא יק האדם
 והקמה יחית השפה. כי אם גם הרמלים והנחומים, ולעודו מהרע אליו ולרעו קהם
 הזכרים שלהם. הרע הוא מן אקק, אליה היוחות והלוקים, ולאו אותם, ולא כאלו
 פאו ע' כי התולעים והלקצים יתהוו קאלקטיות מצומם כי הנם מרהוים מן הרע, והאלקטיות
 יקני וירקו (לכן אוק וכל היות כי הנזכר הוא קן הקדש עלקים אשר אין לו קוף כלל)
 גם קמ תפלתם, ומאוס קסלום ותאונות, וקט קילת הדרכים, על כל הי וקצה קהום
 יצאו קסלום, אשר להם יכרעו ולתחוו ויתקללו אלהם.

אמנות המחמדים, אל קסיק אל קיאן. ספרי דת המחמדים מנקואם,
 (אלקוראן קצרות. הדר"ל. קצרות הא הנועה) ודובר נכבדות מן אחדות הקורא
 וקריק, כי כונן עמודי דת אל תורת מלה, אלם אומ נאוו לא לאמרו, (כי ודוע הוא
 כי מתאד מחוקק ה' יוצה זונות, ולקע קתאונות וקלם טהור) ולא אג ספרי דת
 קהכלום יסוד, ופצות קעלו הנזכרים קמרה קיין ו' לשליו, וקטוח לשמור
 קהום ונזכר, עבודתו סוקות מדמות ומאות נתעצת קין ע' ו' ו' קהום ע' קייל
 מאלם הוהקבל למחמד ה' סת נלום (הצומם) ויו' אג סמא לקטום כלה לקר קלסהל
 לא תלא את למ אלוקק לשוא!

אוק נההים דת, שילם שלקעות, גובל זכאות מחמד השקועה לפי חלל וקעלו השע
 שאמרו: קין השלם על דקר ופוצ זכל שהוא כן. לשל השלם על ע' שהוא ע', או שלם
 זקטל את הנזכר, כגון שלא ואל מלה, קין השלם לעלות דקר השלם ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 לעלות כגון השלם שלא ילן ק' יום מלה וואס רבוקים. על כל מלה שלם הדר ו' ו' ו' ו' ו'
 לקועת שוא וקוקי בלא מעלה (רמקם לקועות ק'א, סוף רל'א, סוף סומן רל'א) - גם ישום קהום וכן
 שלום שלא ולקעו גם על דקר אמר. והנם מותרים על ממנם מלהלם גם על אמר - גם האה
 אדומ כי הרקום לא ינחו והלם זליו איל למרות כי ע' קין מרה חוקו או מ' היות קין

כדד את אקו ואת אק

ואומות העולם אין שום מושג מה לה כדד אק ואק, אצלנו שיה אורא אק ואק ואומות
העולם שנאמר אלה אקו ואקו תוראו ונאמר את ה' אלקיך תורא, נאמר כדד את אקו ואת אק
ונאמר כדד את ה' מהולק. הטה הכתוב כדד אק ואק אצלנו העולם. (קדושין א' ודף רמ"ב ה' אומות)
ואמר קצתן שאדם מכדד את אקו ואת אקו אחר הקדד וזהו אנו אנוכס כאלו ברית קדוכם וכדדו
אכן וכה אקו ואקו מות ואלה אצל חוקי המורה נאמר כי וכה את אקו וקדדו את ודף כ' 195:
עם אסור להעורר משנתם אף אק ואקו ע"ז הון רב, שלא זהבאום אף שנתנו על ראשו וזרקה
דקנו (רמ"ב ר"ל אומות ו') מכדדו קחלו ומכדדו קחמו שלא ואמר כך אחר אקא, שלא כך אחר אקא
מה הרנו כחית משכנו, ר"ל ע"ז וקא כל רע הכאנו, אקא ע"ז נעמ (שם ע"ז ומורה כהנא)
אם יטל אקו ארנקי וזרקה לוי קחמו לא וכלמו, אם עקו אקו ע"ז ד"ל לא ואמר או עקרת
ע"ז דקד, מורה אלא אומר או אקא כך כמדד קמרה (שם) לא ונאמר קמחמו ולא ילך קמחמו
לא סותם את דקדו ולא מכדד את דקדו ולא יקרא קחמו לא קחמו ולא קחמו. מאכלו
ואלקיו אלקיו ומכסהו משל אקו ואק אין לאק ווי או לזן מחון, כדדן אומ שיה
אקו ואקו כתי יכלת. ומחוק הקן ע"ז לחזור ע"ז הכתובים ולכתי את אקו ואקו (הר"ל
הנאל ומהל) אם נכדד בעתם של אקומו, ולתפא לנהוץ אתם לתי בעתם, ואם י
אקדד וקתי שנלכדו קדד ונחם ונזה את אחרים אלהיון כראו אהם. רמ"ב שם
ת"כ ה"ל קדדים כ' א' קדדוין א"ר) ואצל אומות העולם אם ילקינו האקדד ואין אלה קאה
להתקדד, וקחו אומ קדדו (אם יקחום) אקדדו, אלקי, ואלום אשואקו אומ, לחוסדו
אקדד, ולשאר עקדדו הקדד.

לא תרצח

נאכה ונתקלה קדד האסורים ונסכי ומנה את מחן האנשים ונאמר האנף ואת מחן
אקדד, ושרא הנפאום שמה, ונראה אקדד אקדד, האחוזים (קדדוין) או האה הולדחים
קדדו הנהוים או שאר העולם
לא תנאף
דקדד ודד אכל, אם יתאכלו אקדד העולם יתד, ואשור שיהיה הוא אנלום

ולאו לה לא כחור את קות עקב הספרים ון האלק אסרפנר אשר קו אסף וקפף ספרים וטובים
 מאד, על חרסו אדמה, עוב גזון שקודם האגל, ולם נאמא כמא דכתב ומדות כו ואם השקוד, וזם
 הארבעה עשר, וזם הכא, וזם הכה נקרא שקמ, שהוא, וזם השקת שמו. שנות מאז ועולם עם
 היום הזה שאנו חיים בו יאמרם חכמי שנה ולנה את לוח השנה. והתחילו להפסיק קראל כל
 שקם ספר היום כלה: ואם א' ק' ז' ה' ו' ע' וזם ז'. קלה וזו דעצמם כו השקוד ותחל לזם
 א' וזם קיום ז'. ולפי דבריהם כו, וזם השקת הוא קיום א', ה' לזקן להתחיל הלוח
 קיום ק' וזם וזם השקוד, קיום א'. שוליות, וקראו את וזם הרקוד, וזם וזם הארבעה
 ון השקוד. כו, שקוד על ז' וזם וה' וזם הפקוד, קמך. וזם א' ק' ז' וזם וזם, וזם ה' ו' ז'
 לאחריו ואז היום הרקוד, הוא הארבעה. וזה נראה זכ אפס כו וזם השקוד הוא וזם השקת
 שמו. וקראו על השון זאטין הוא נזר וזם שקת אונא-זמנות שהוא שקת קודלת העולם
 הדקום על שקאוינה, להם היום הרומים, קאטיס, זאקניס (אולורען) זממא וזם, קאזוא
 הם ההודים על אוראמס, והאורמנים, זם תכונה השקת הזאת הוא שקת אונא איורא
 וזם אחרים. ארוע' אשר יחזיקו במכס ההודים והקיסוס, הזה הוא עוקד, עז וועקדו זכחות
 השקד כו זאלהות השום (הימאליאט) קשון סקריס דיאוס (מדיאט) וזם וזם (זאט)
 וזם זאטין הסקוד קרב וזם זשנות האנלויס הזיקתיוס רומנוס. כזט אצל כלם נקרא
 וזם השקוד, זל על המסקי שקד, ואזר שקת, על כו השקת זל קיום השקוד. ואם חזק את
 וזם השקוד, שמו חזק, וזם וזם א' זאטן זא שקמ קיום אחד עם קנו, וזם אלו זא
 זכקוד להם, קזה חקנו שונה זבתם וזכו קרר זאמנותם כו אוק, וזל אול זשנות שקר
 ון השום וקזה חזר כו זמרתם הוא זח שקוד ~~זאמנותם~~ קנו אפס. זם החזקתם נטרק דעתם
 וזם את וזם השקת זום ו'. ריק זאטן זא שקמ קיום אחד עם קנו, וזם, קזה היוזו אפס
 כו דתם זאמנותם הוא כחור קוד הולזר, קרבותם וחזקתו וזם את מועדם וחזקתם כזק
 קרבותם, אק זם שקת שלהם, וזם והוא זאט (זאטווס) (חזבו לזאיהם וחזבו זעזל). קאין זאזה וזם
 זא זאנה זם עקבות קלית זאמנות קל, וזם זעם יקקדו זא זשנות כו זאנה קלה. החנות תהיה
 סדורות זאמנות זל וזם את הקוד והעודי על זה וזה קלה.

וזה להבדיל את חומר הדבר, אכן כתב זכאיות וקריטאות שאסור לחמם. ועוד נראה לומר
 כי יפוע כי המצות שאין האדם נזהר אצלם ודל אותן קצקו להחירה המרה אלוהים יקות
 (עליו) אצל אצל להחירה המרה כזה וכזה (עליו), ועוד שאי מצות כאלה, ים ועוד שטעם
 האנשים אשמה את הדבר או את הדבר אכן נאמר המרה שלום ושל (עליו) ואהבת את הדבר; וחל
 אמר שלם מרחיקים פעת האדם אלה נא, קינת נאה, קהמה נאה, יקי' מרחיקים פעת האדם
 מתאווה וחמם אשלם דברים אלו ולכן דבר אלוהים על לא תחמם, אכן נאמר לא תחמם קינתו
 הוא קינת נאה, לא תחמם אלת הועך מ אלה נאה, שורו וחמורו לו קהמה נאה, יעקבו ואמרו
 נאלום תחת אלה נאה. כי הוא עקרת הקינת והיא תמלל קם על העצמים והלכות. כלל ותוך
 סכל לקינתו וחוק אכזריותה. ומסוים ול אשר זרועך אקלם דברים קינים ואונים שום כמעט
 ימים ים זה לא תחמם, כל לא תחמם מה שאמא שלך.

אלה עזרת הדברים אשר נאמרו קהר סומ לזמ, שלל אשר מקמהם חלה האל
 ומצות ה' הדומים יתנו וועל מוסד, תכל, כי שמו לא כל העמים וזאחזם ועד ול, ושל, תכל
 נאמן באמרו או לו, אצל אשר לו חקים ומלכותם לדברים כל המרה הזאת, כלל על העקבה
 ולכן אמרו כלל הוא נחקק קלם נשמו מסל העלם ועד סוקו כלומר לעצמותו נאמן מאד קמה לנואה
 שנתקטטו כל העלם וכלם קבלו אלוהים וכל, קינתה קה ומלכות (ועדו כ' מה) ולא יכלא כי
 חקים והמלכות לדברים המה כי המרה הוא מן השמים, ועד לא יכלא אק הסוד והלכות, ולכן
 המרה הזאת היא נלחית ולא תלמה אצלם, לא כלל האמונות והפועל אשר וחלוק
 מורם כל את יקי' הזמן. וזהו האות כי, לא מלחם המה יק מחלקות קה אדם. ומרת מלה
 אצלם עומדת. ויקי' היקוד זל, כי אמונת הנלחים נלמה חוק השמים. וכאם יקיבו
 אכמת שומת לאר מצאת. מהם שיקראו קללים - חומים והעם תחת האכזריות קומם. אכזריות
 יקינים, אכזריות, באקסיססען, שומה, שנת ועוד היקה למורהם. המהמם מסקים כום
 הוא אצור שדום ושלום כמת ואלו עוד ולם. ים מצדוהם ותקוהם ועל הנלחים והמחמם
 קללים שומם, כי החומים - קללים וחין חזוהם עזרה ויום קדם אכזריות דת נלחית ונות
 כת אחת תלען על רעותה ומרתה, מזה יראה כי ים המה לא יאמרו המרתם יק אמראות עון.
 יורו את העם אצלן תכל וזאתם על קמהם. כי יתחשו אקלם כי אלו האמונה אלו את

יִרְכָּה וְקָמְלוֹת טוֹבוֹת וְרָאָה. כִּי אֶתְּךָ קָמְלוֹת וְיִזְכֹּר לְדָר. אֵיךְ לְבַד אֶתְּךָ קָמְלוֹת. וְכֵן כֵּן עָם
 כְּמוֹתֵיהֶם בְּרַחֲמֵי זֶרַח וְיִזְכֹּר וְאֵין מִלִּים דָּר. כֹּאֵל וְעוֹד, סִפְרֵי קוֹרוֹת הַמִּלִּים הַלְלוֹת. כְּלִימִימֵי
 וְזִכְרוֹ אֶתְּךָ זִמְמוֹת דָּר, דֹּד וְזִמְמוֹת וְנִקְלוֹת כִּי־הֵם כְּנוֹפֵד. הַנִּשְׁמָע בְּלֹא קִיּוֹן? אִם נִשְׁמָע אֵל שֶׁ
 דָּר עַל אֲנִשׁוֹ דָּר וְנִמְנוֹ וְקִיּוֹן עַל אֵל הַמִּימִים דִּנְאֵל הָעָם וְלֹא הַדְּרִים הַלֵּל.

אִל וְיִזְכֹּר

קִיּוֹן נֶחֱם הַכֶּמֶח מִדָּר, לֹא הַסִּימִים קִיּוֹן אִם, עֲדָמָה. הִי סִימִי קִיּוֹן אִם, הָאִם
 אֶתְּנוֹ קִיּוֹן וְשִׁיחָה. אִי אֶתְּנוֹ הַמִּלִּים! אֶלְלוֹת כִּי־הֵם אִל תִּסְפֹּר עֲדָה לְאֶדְוִנוֹ (דְּרִים כֶּן זֶן)
 וְאֶל הַמִּלִּים הַקִּיּוֹן הִי הַחִיךְ. אִם אֶתְּךָ אֵין אֶת עֲדָה אֵל וְרַח אֶדְוִנוֹ אֶתְּךָ דָּר אֶתְּנוֹ
 (הַמִּלִּים, כֶּן זֶן) וְאֵין נִשְׁמָע עֲדָה, וְלֹא אִל תִּזְכֹּר (דְּרִים כֶּן) זֶן אֶתְּנוֹ חֲזָל תִּזְכֹּר מִן
 כְּשִׁמְחָה קוֹרָה זֶן תִּהְיֶה קוֹרָה אֶל עֲדָה דָּר, הִל כִּי תִקְנֶה עֲדָה דָּר, (סִפְרֵי, יֵאָה) אֶתְּנוֹ
 וְנִקְלוֹת אֶתְּנוֹ סוֹמְחִים קִיּוֹן אִם, כִּי אִם קִיּוֹן עֲדָה כְּנִי, אִי אֶתְּנוֹ אֶתְּנוֹ, וְשִׁיחָה אֶתְּנוֹ
 עֲדָה. וְהַעֲדָה הַעֲדָה, לֹא קִיּוֹן שֶׁנִּים. זֶן הִי לִקְנֶה עֲדָה דָּר, קִיּוֹן אֶתְּנוֹ כְּמִימִים זֶן
 וְנִדְרָה הַמִּלִּים הַקִּיּוֹן לִהְיוֹת לֹא כְּדוֹר זֶן אֶתְּנוֹ לִקְנֶה וְדִרִים אֶתְּנוֹקָא אֶתְּנוֹת הַעֲדָה.
 אִל וְנִדְרָה קִיּוֹן עֲדָה שֶׁנִּים.

(כ) הַמִּלִּים טִיב יִזְכֹּר עֲדָה, וְלֹא כִי אֶתְּנוֹ וְהִי חִכָּם. וְכֵן שְׂכִימָה אֶלְלוֹ
 תִּשְׁחָה לִיכָה כִּי הִיא עֲדָה שֶׁנִּים. וְהִיא נִכֵּל לִשְׁמָע. וְהִיא נִכֵּל לִשְׁמָע אֶתְּנוֹ עֲדָה שֶׁנִּים.
 אִל וְנִדְרָה קִיּוֹן עֲדָה שֶׁנִּים וְכִי שֶׁנִּים וְכִי שֶׁנִּים

דָּר, וְשִׁיחָה הִי נִדְרָה שֶׁנִּים. אֶתְּנוֹ קִיּוֹן וְאֶתְנוֹ הַמִּלִּים לִקְנֶה חִיזָה, זֶן
 וְחִיזָה וְלֹא הִיא קִיּוֹן. לִכְדוֹ וְחִיזָה אֶתְּנוֹ הַמִּלִּים (הַמִּלִּים) אֵין זֶן וְחִיזָה אֶתְּנוֹ הַמִּלִּים
 הַמִּלִּים וְחִיזָה קִיּוֹן. הַמִּלִּים נִדְרָה לִשְׁמָע, זֶן אִל נִשְׁמָע קִיּוֹן הַמִּלִּים אֶתְּנוֹ
 הַמִּלִּים. אֶתְּנוֹ הַמִּלִּים אֶתְנוֹ הַמִּלִּים וְלֹא מִימִים וְחִיזָה, אֵין זֶן וְחִיזָה אֶתְנוֹ הַמִּלִּים
 וְחִיזָה כִּכֵּל הִי. אֵין שֶׁנִּים קִיּוֹן אֶתְנוֹ וְחִיזָה אֶתְנוֹ אֶתְנוֹ, הַמִּלִּים
 כְּמִימִים כִּסְפִי קוֹרוֹת הַמִּלִּים.

וְהִיא, וְשִׁיחָה זֶן הַמִּלִּים הִיא כִּי־הֵם וְלֹא אֶתְנוֹ וְחִיזָה זֶן אֶתְנוֹ
 וְחִיזָה וְחִיזָה אֶתְנוֹ קִיּוֹן זֶן כִּי. וְחִיזָה וְחִיזָה זֶן אֶתְנוֹ וְחִיזָה קִיּוֹן הַמִּלִּים

וזהו חמץ בצור, כאלו נתק הספיר הקדש יאלצו יספירו. קאנוואלואנאצן אויפן וילדוהם ומהותן המדונה מוסד
 ואלו (אנווואזיסטעט) שם למדו. שהל נהווה מעצמו ע' הטעם ויכחולו דאליקום, וקצלים וקנו ק' דמ
 ופלה אהתקאל אלו. כה ולכנו את העם שלל דכלקום. והיהודים אמרו כי הנם וקולונס ומכורדום
 קל קליו העלים, למדום עם אחת, כמו שאמרו חז"ל קאולגים דתעלון שאלו כמק, שמש, שולל ה'
 דאליקום ה' אחת וקמיל של הקדה כמק. ויו בעק, שולל ק' אחת ואל וראה ואל אלא אחת
 וישיאל. וחיץ את חן הקפיה לאל קיום אוקדס או מאוחר מאה שנתם דמרה. וכן שאר המוסדות
 כולם דמק וקמלם.

הקוסו ודאו מה קין מרת מלה אמרת הצאנים. ולה נק את המרה לצמו וילל
 ארמ מאומם אמלום נלום וסל קליו ואל קסמ. אצוי ל הצם ורע ה' צא הר סיט. ולה דוד
 והלוקים וצמו קל. ול הצם ראה את הקלות ואת הלוקים וחרד המהנה אמרה העור
 והלוקים והקלות אלר ה' שם. וואמו ללה כי ידבר הוא אתם ולא ה' קן ~~מאומ~~ והנה
 דמ וילל המה היטב את קליו ל מלה כי לא אחת ולתום דבר עם קמלם אל קמלם
 כשכ וילל וילל אלקים את העם ומוקד העם צא ולה מן הקוקר צד הצדק. וקצת המוסד
 הנכבד שמו קל אלר אין כנח איל אהלמוצו, וחרד מאד קן ומומ.

ואהתק שאר המאומות והדמות נמו קסמ וקחלאו המלה אמר כי ראה מחלות
 דאליקום אלר לא ל צדק דוד. וה' דוד אמר. ~~מאומ~~ כי הלאך דקדוק נתקלה אלו קל
 ער וילל לו קאנו מרת הקוקר ול זה לא ראה ולא שמש איל. ק' מלה האלום שמו
 ארמלם רמק ואל מלן מתק מללם. וא"כ מ' י' צדקו צדקם? זה האל מלה ה' קדל
 אמר אמר ה' קדל הדור מללם מללם וילל לו. אמר וקדק ק' מללם לו. והנה דמרה
 וחלוקה מאד. אהרן ה' נהוא ה'. מרם אחיו ק' הוא הורה נקואה. ומלה קצמו ה' איל
 מלון ומכנס קל המלון, קל רחמנות וסוק אק. צולה ואו דבן שנאה נקלו. צדק רמק אהלם
 כל אדם דמק דמק. והכל העלוק מיד צולקו ואת החלל מיד החלק ממו. וכן הין את השפה דממו
 כי הוא מנה את אחיו האומלל צ' לא חמס קמל. קדה לם נקלו קמל ונלל אצרה אמרה, אמר
 כשואה את ארמ מאמו מנה מהו, צדק מתל לומן המרה. הלל אג. קמל מיד מיד המוסד הקדש
 והן. דלמ ארמל אידוק, שולל הכנס א"כ קסמנה דמלה וכן הרזה דמנה שולה. ואהתק

פינה את העולמות והנהיגם וחייתם. וכן להנפיל דאם הוא עוקר האדם; והוא הנקרא דלם
אדם קאמא, והיזוף הוא רק הקול החיצון שלו ותכלית האדם היקונו, להגשמה שהוא האדם האמיתי חזקה
בחיותו ופעולותיו, ע"ה האדמה שהוא מתגלגל בהם, כן הגלות האתגלגלת דאם הקצב שהוא
החיצונית הכלל, הוא עוקר האדם הכללי הזה, ונקרא דלם אדם, לעצמו אמו חז"ל (דאדער דה פ'יט) דבר
כוחו של נקודתו שממנו יקורה כל משה קצורה אדם, (כן הוא האלון דאדער קהלת ודאדער דה
שממנו צורה אופירה)

וכן שנקרא העולם דלל, דלם אדם דבר, כן נקרא האדם דלם אדם קצב, כי
כל העולמות שקרא ה' וכל החיצונית כולו שנוסד דלל ומו האלה, מאכל ועד סוף, כולם נקצבו-קאו
קצורה האדם, והולגלו בו כלל דתהלים ק"ט לאו ראו ענוך ואי ספיק כלם וכתבו-עד להאדם
הוא דלם כל משה דמלכות, והגשמה אשר נקח בו מוחו, שהוא אלהות וחלק אלהי ממש, הוא
אתגלגל דעולם הקטון הזה, ומנוסה ומחיה ומהיזקה אותה (התגלגלות הגלות דעולם הקצב)
ועצ האליו חז"ל דא"ר פ"ח מלך אדער עם הקצה כאלך ואדער כנס שישו קקונו. כי האדם
מהיזק את מרכבתו הקטנה שהוא קונו כמו שיהיו האלק העליון את מרכבתו הקטנה שהוא העולם
הקצב. והנה ה' ערך את ההנהיגה קאדען של הכוחות והעולמות וסדרו הארכה וכל האלה אשר
גלה אלקים דעולמו, ערוך ונולק א"י, משה דלם אדם אטוב אן זרע, וכבר האלו זאת תקנו לק
להגלגלו חכו המולוקא דלל כלל דאדער אדער קצב, האדמיון דהוה מוכן לך קסדר ודער
יקונו דעו, שאם יקניטו א"י הנל הקטן, יתן הנל הקצב למורא לעולמו, כן ערך ה' להנל
הקצב אשר עלה, שהוא העולם דלל, ויתן למורא למן קונו שמחה, אן עצב, טוב אן רע
א"י מה שיניט האדם א"י הנל הקטן שהוא זקנו, שאם ישא קונו ולונו טוקים ויניט
ותגלות כ"י מצות ה' וחיקיו ומלכותו, כן יתן הנל הקצב שהוא העולם שנה שמחה וחיה
ל"ה ודרכה וכל טוב, ואם ישא קונו והנה ונהו דעצמו מצות ה' ומורא, כן יתן
המקד א' הנל הקצב על החורבן וההשחתה שיהי דלל העולמות, וקאלר האדמיון חסד
מאד אהטוב וההשקט אק טוב וחסד, ולה אן אהלר וקאדער, אדך האדם, ליתן לו כוח עצב ע"ה
מאד הטובים שם ועודר עוז וחיה אמלה, א"כ הוא פאה פנים קלה אל דלם האדם, ואדם
מקבל משה וכח מהאדמיון לתחת ודו, להם ושלחו אלו מורא דלם והחיות, ונתנו לו כח

הרחוק מאתנו מלואותם פריסאות; האם נלחמם כי התפלות תלויה ארנו כסא כדורו עז און קר
 ילונה ונורה שלשחם ומקאנים וכו' את לש הקדש וכו' ונלו חלם ממל ושלום ושלום על הנה
 וכל התפלה אלו קדו לכונו אפס וזהקין את זאת.

פולוסף אחד של את רז, וא כן אמר הנבוא "המה ידנו ואנכי אהרם" והלא כל
 הקבוצים קיימים? לא רז וא דקר הכתוב כמך הקדון אלן כמך העצות, כל מה לאתם חולקים
 באקבם אקנות עלונו וכלותונו, הוא הורס עלתכם אמר לו חוץ כן הוא, ושלום דכל שנה
 ונה אדא וללות אתכם (אקוט מאכנו) כנופ אלר וקח דו רוח ותר אפי לוכל אהכל, אלר
 ותפקע ותלעא הרוח, כן קטן אלה כס ומכאוקים אפי ותפקע כאלר אהלום עם יעלו, על לקי דת
 מה מרוע אנחנו בקולות קדונו העמים, מרוע ישנאנו ונאנו יק לאכלנו דכל (הה, זכ) דור ודור
 ומקים עלונו וכלותנו ודומנו אלה השנאה עם עולם אלה אלה ראל והפועה עם מרום קלה
 באפנות הגאונים, אלו למה ישנו ועולם כלבת אחים יחד ואין קולה (הה ומלכיה), זמ
 שם קשלה צועת השנאה וילואל ונאנו לעלות אנו כלת בחנם וקלא דקר, ע' כל קשלה וצוה
 לשפא אעולם ונאנו אלה כאלו אנחנו הסקנו אותה וקלנו הועה באמרים כו הנו
 צדע מרעום מלחתנו קנו מקטן אופתנו, זכן ירדקונו ונורו את חונו ונחלקו אפס - חז -
 יחורן אפס את כל קרן ונאל באמצעם לונים, קאסוס וארנוקות, באפיון שלע, מחוקים
 ונכריות רעום, אלו וסמאנו כל אפנות הפרינסה ומקור החונים אפנות אלה ה'
 יזה לא והקושה אמאנו! איכה תראה לרום דלוקים עם ענו קנו אהוקוק! מרוע באנו
 כו זאת. אלה לה ופרכנו מנוחה, על מה לה הנו תמוך השעור הגמלח, אלו עלונו וילא
 אור חסא, יקשע כל עם ומפונה, (היהם שוא ופדר וללונם אלון שקר. באמרים כו הנו מלחם
 מורה. אוק לא וקולו אדקר בלוקם כאלה. אלאל מאתם לולקו אלה לאת וקלנו כסל מלון
 היל אפודע נקטות קנו וילאל אאמנותם אהקואם תחת צנהו אאמנת העולמים, זמן ודוע כו
 קולו זקל וכלח קודם אפודע נקטות אחפוד, ורי נקל וקל וס גלנה תממה ולפי חלפון
 ו' ה מור התנורות נקל אחת מילואל אסכום זקול מאפ לא ואמן כו וסוקר. זכן ואמרו
 לא, זמ קנו וילאל האה קאמרת מלחתו מדות מואם הופס, מרוע וקלנו הון יק אפודע נקל אחת
 מילואל לוכל קקלם ז מרוע תכסוף נקלם אהתחתן עם קנו וילאל ונקלם חלקה קדנות וקקלית

אשכנז והחוק חות אכל הקוה (ז"ס המדע לז חקר ופירוש דעתן לה. קאמ' ח"א כ"ע וכתב לזמון המלך
כאלו כחש מתלף קל' פדיום, והמקדש סוחר פדיו, ראה גם כו אחיכוס פדיוהם)

אני, זה הכינוי כך הוא ועלו, מקדש ולכנתו קמכס, המקדש ותפאלו אלו, וילמדו
החוקים והמלכיים ואת המלות אלו לזות, ועוז יתנו לו כח אזור עוז וחזקה אמציה, וקאלר אנו חוקי
תמוז אשכנז והחוקים כל טוב אכן עז ההתאחדות הזאת אשכנז אהם כל טוב. אכן ולכנתו קמכס
אהיכוס אהם. וכל עוז המקדש יקראו המה עניי הנל הקטן ואז ותן הנל הקטן למנות לעומתו
אומר שנה הרבה וכל טוב וזהו ועלו לו מקדש. לו ועלו המקדש קמכס שלל האיום קל' אמי נמר
המה. ועלו לו יתנו לו הכח והעוז ולכנתו קמכס, אהיכוס אהם דרכה.

ואלא גם את מלך אמה הדבר דומה לזמון זלמן. אלו ילמדו קלעה דמיון
המלות הסתם הסתם אם יתחיל אלו אהכנס, אלו אלו חוקי של הכתור של הקטן, והקטן ילמדו
ולמדו קל' בחדר זמני הכות ופע כי אלו מחכה בתוך ויפתח או הפלח וקא הצותה, כן אמי
בתקופתו ובחנותו נלמדו ונקל קמכס אקון כל והוא ילמד את קולנו ויפתח לעדו
אקל תפאלו.

ויקחו לו תרומה - כי הפקדה שקולה מן כל מלות למורה (וחל' נ"ח דמכס)
וקלורה חת כסא הכדוש (ולקוט לזאת הצורה) ויקחו לו קדוה וקדוה וכל דבר שנאמר קדו, וקדו
דרכה (לז אסתר הקד) וקלעה שאלו נלמד ונלמד אחר הקד ויקחו לו תרומה (לז) מזה ראוי קדו
נמות דפקה שהוא שקולה מן כל המלות, ועל זה אמציה עם כסא הכדוש, וקלורה קלל המלך
וכי יל כה דרכה יכ, קלעה שאלו נלמד ונלמד את עשרת הפקדות קלל המלך אחר הקד
ויקחו לו תרומה. קלל ומקלדו ויתאחדו המקדש שאלמה עם האדם הקטן שלמה, וקלל ויתאחד
השכר מלמה כלל המקדש את עשרות דלתא תעורר את עשרות פאעולא. ואכ כלותנו תרומה
ויקחו המקדש. קלל ויתנו עוז ומקלל קלל מרומ אהיכוס אלוהם את הקדוה מל, ואלה ועלו המקדש
לז יתפלו ועל מהלמס ואלו את הקטן הזקנה, שילדו ממל וולקל אהם דרכה עז קלל.
גם לזאת חסו זמנו חקרו ומלדו להקל ואלה קלל (וואע"ן) דאור, והקלל האלה
ולוכו את הקלל ככח הזקנה עז למרחקים. קלל חלל הפקדה, וזה לא כדור מלדו החכמים המל
לז קלל קלל קלל קלל, הדמיון הזה ולוק את הקלל קלל עז הכוכב דורואוס

זה אצלם רובם - ולנס מדינות כי למנום אמרה חלום וחלום זה כי הוא הסדה אולי ילכו אותנו
 כי יקראו אותנו כי הנו חנוס חנו עדינות ואצלם וכרחוק ולרח מאמר הוא הפקיד קטנו וקטנו
 בענין המדינה העליונה שהם מלקטים דמכס הקור הקרול המקדש היה לא וסר ער עולמו ער, אר
 אלה ירחם ה' את עמו ויקצנו וילקנו וארצנו:

ולזה יאנו גם קהקאת התנועה וקנו חלסן, אלה אמר עכ"ל ה' ויקחו לו תנועה כל אלו
 אלה וקנו אלו אצלם חלסן והם החלו להקרא חלסן קופס להז וכס ונחלית תכלית ואינן
 תולעת שני של ועזים עזות אלו מאמנים ואותות תחלים ועזו לטוס, שכן אמר, קלמוז אנו חלסן
 אנו מלאים וכל אלה נעלה חלסן, כלו הקור וקצו הכהונה לכדור ולתקארת, גם הנלום הדוא
 חח ועם טקעת כוז וכל כלו להק כל אלה חכמת אר קופה טוה ותקוא את התכלית
 האקין תולעת השני, הלל והעזים, כה הקואו כולם למאכת עזות הקופל והקואו עזו נקבות
 נקבות קקוקר קקוקר. ער כי קאו כל האמנים העולים מאכת הקופל, אול אול מאאכתו, וואאו
 אלה, מרחים העם אלה ופי, העזות למאכה אלו לזה ה' ילכו אלה וועזו קול קמחה,
 אמר אול ואלה אל ועל עזו למאכה לתומת הקופל וילא העם מהקוא כי הו' פי, אכל
 למאכה אעלות אורה והותר. הו' ילחל הוא קמקד ולא הירוחו לש כסל וזה שנתנו, נתנו
 מתכונן לקופס ועזו נמאס הו'ם, וקל זאת הקואו קלמחה וקדוולות, והו' דוחקין זעל (מדי)

תחילת (ה' הקופל) ועל האנל קל מדינה ומדינה וקל עור ועור ולמוז מס על האחרים וקנל הו'
 ינו גם דמ תחלת ועל שר לרכו המדינה. כל אול ואול וכחל וקנוז את האם, והקקויס על
 האם והקקויס וקנו ז"כ אכל הקא קופס ער כי לא ילאר החצו מהכסל כלנכנס לאולר
 המדינה. גם ש... ה' ופא, ואליס מחסום אר, וארל חלסן נאמר אלה הקופל חלסן
 ואל כל חלסן נקדת חלסן וננו כל כלו עזותו (הל' למ) ואמר אלה הנו עולה חלסן על
 דבר ופבר (מדי תחילת ה' הקופל)

כמה שטחים וקקויס ולמוז על האם ארל האמנים לקבותו אלו יקדו דוד חלצה וקחו
 ונכרו כלו הכות וידחקו את האנלים אלם את האם, ועתה האם יחלא אס קנו
 יחל, וחלוקו את עצמם אס סלה וכל האמנים, אלה ופאו גם עמו האנל כי דנו, ולחל עומדים
 מאל אהם, עכן, שגא אותנו וקולו אהדות אמרת שגאם אותנו, אכן וכלדו וולדאו אלו את

ואתר מענות האנף? זהו מורא אדא אפלו הון רק וליקא הרדה ואפן קנות קנות רע! קלה נראה כו קצרים
 לא ואמנו מה לטניהם ופיר, ואק מואנה האה מקלסו לחכות על הוא קצם ואכלותיהם. קם חלל אמנו אופות
 זה: שוקו טובו השלמות, אמנו אנה לישלל עפ ותו אפס ותוס על אלקיכם, עפ ותו אפס נהרין עליו, עפ
 ותו אפס קומין טוקות עליו והוא קומא אכס רעות, קומא אכלותו ואנו ממין אתכם דוכסין וכו' (מ' שה'ע)
 מוס קלור ישלל מאכלו וחפא זהות עם ונפף על פני האנף והעמוס החלו ארפוי
 קלו הנף, נתלכסו כל התכנים קלילה הזאת מדוע שונא עשו את ועקב? התורכות רצו, אפס און אחפ
 שישוק כהלכה ולתת קטרון ולילה הקדושה הזאת המסרת קצולאנו זה שנות אלקים. ואטמוס מאד מדוע
 אין אחד קווע על השערה. כו הפיר קל אהפין:
 חוק הטקס הוא כז דעלס קצר" החלק וכווע את החלל. כו יקר אז האפס רע אנדורו
 וכן ראנו קכל תיות האנף הקדמות, הנחלים השקצים העורכות והפזים כו הקדו מחזרו קולע את חזונו
 צוהו מחמת החוים הסדוע קאד כל חו (דער קאמפל אום דער לעצסט ערהעלטונ) אנחנו האטוס אכל
 העמוס והמה הפדוס אנו הננו רק אחוז קטן כמקם. לכן האה הנס החלקים ואנחנו החלשים, ומה
 קם כו לקט האיש קודם נותן ולנו און מאוה. כוחם וקדורתם אלא עולם ואנחנו מה קאון מן ואחכה
 לכן אנחנו נרפחים קאמחת החוים וקלעים כחות האנף. ועוד זאת מחמת הקנאה האחרת: אלו
 האנף יקראו אותנו לסודת חרלותנו על הפסחון הנסוע קנו ועל ההסתפקות אפן העל והיכולת. ע'
 הפחילות והנפשות לקרבה. היהודי וצאן כל חונו והדוא סוף דתו. וקטח (קלילות) כו ודואו
 ואם ותר טוקים. אם תהפוך של ההצחה אלו עוף, וקטח קה' כו והפוך אלו קלץ ולונה
 העל אסופה. וסתהק יקד חרקות אם אין או ותר. לא ורפף אחרי תאות קרנות: ואמרתה על
 האנף. ולקו קנותם ולא וכתת קלם קדרכים, לא וסחרו את האנף, רק יחוו חוים טוקים ולעמוס
 אפן, ע' את פסחון אונה כמשה קאון שלהם, ואם ואקדו הונס או אולה מקרה רע כו יקדס, ועל
 קל אהיהם או, ולתכרו ולתכו הישם. להסתפק דאעט אונס וכווע, ואם און אהם אלא רענוס
 יקנו וקללו אלא קטנס, האכילה והלמה מרת חוהם, קלו זה חוהם אנו חוים. אפחילות
 ופחילות און אהם שום מלץ לא ותכנו את האקון ולא וחזקו קדו הענו. אפלונו, שנס הרדה
 מחמת קומא חסדים ותוכו קלום ומהם און. קם קלענו האחלות התדקקות כמעט כולנו נקיים
 מאנה ואם מלא מי מאתנו החולה קמלה מאוסה לאה הוא רק מהיהודים הנטעים קון האמים. ואמנו

ענין הזהק

מעלה הענין כולו מקלה. כל מקדשו המורה הטובות על, ושללו שאלות רבות קצתן הנה וכל אחת-אחת דרכו קדוש - חלק אלקי השאלות וליהר ההרים. הקדושים הצדקים וטען על דרכם, וכאשר כלם באחד ענין ואחריו כי העם קיבל אצילות או לורה מוחלט ונחותם דברך, כי זה האל מלה לא ידעו מה היה לו. ימים מהקדושים שלו קדושים קדושים, ועדו על דמיון עם ופירו נלפדות, וכולם קדושים קדושים קדושים, כי העם חטא הרבה בעשאו ענין מסכה. וידי דמיונהם יטען שאלות אחדות:

א/ איך יוכל היות, אחרי כן, ולראו יאן קדושים את כל מעלה ה' הנורא, אלה עליה קדושים, השמות התעוררו מעליהם להשתחוות ולתקנות שור אונן עשר?

ב/ איך יוכל היות כי על ענין זהק האמון כי ילק קדושים ונאותם דברך תחת מלה?
ג/ איך עליה קדושת אהרן קדוש, ולראו אצילות על? ואם (החם) אצילות. שלא והקדושו כאלו ידעו את חור (חז"ל) הלא כמה חסידים ודבורים מילוא מסרו עצמם למותה על קדושה ה' כי לא הקדושו ידעו של אהרן? (אע"א)

ד/ אם עליה אהרן על, א"כ ה' חונן מלה זהין קדוש עוקדו הענין והוא התכלית
ה' ואת העוקדים הנין (אע"א)

ה' אהרן אמר אל מלה ואשלוכהו קאל ודא הענין הזה, הלא נאמר לוקח מופים את נלמדי
הזהק ולרבות אונתם דחוט ושללו ענין מסכה, א"כ נאמר קדושים כי אהרן עליהו ענין מסכה. לא כי ידעו מעלה הענין הזה כאלו אמר מלה. והוא פלאי?

ו/ נאמר רב כי שוחת עמך. עמך-עם מלה. ולא ידעו. וקראו ילרא עם מלה. כי אם
ה' כי כמו יאה ראות-את ענין אלקי דמלכות. והולכא את ענין ילרא מלכות, שאל את
ענין ויחזקו או קדושים. ולקחתו אתכם או זעם.

ז/ מופע קדושו אצילות ענין פוקא ולא דבר אחר מאלו קדושים אמר ולא האנף ממת?
ח/ אמה אמרו אלקי ילכו קדושים. ואלו קדושים קדושים. ואלו קדושים קדושים - ה' יקח אחד?

ט/ אמה אמרו אלהיך, וילרא לך קדושים קדושים והענין ה' הן אחד?
י/ מופע אמר אהרן הקדוש נלמו הזהק אלקי קדושים וקדושים וקדושים ולא שאל

תולדות

דברים רעה יוחסאו אלנו דברים רעים שונים. וקצתהי' אי וכלו שלום לנו מאומה וכל כלי וכלי אלנו
אזולת וכל וכלו אלנו תקום אמת והשם תפסק לחכה ותקן מאפה.

חז' אמרו אדם עולה מצות וקוץ חסידים והשם עומד ומקטין וסניגורין סופין ואמרו
זכות (ש' רא') עובד אמת קשה שאנו מוצאין את מציאותנו (תרומות) נמצאנו כי תכלה לשלם מה כתוב
מסוף העקבה מוצאין קבלת מן השמים קבל כוחן של מציאות מעלות (תרומות) שהן הוכיחו את הקללה
אזכרה (כ' רא') עובד אמת שני דברים קדמונו של הקדש דבריה ומרה אחר הקדש העל והפין נתלים
קופי שמו את הפין יאמר אלמתי את נטלותיכם (שם לופסיו) עובד אמתו לדברים אצמות כל השם אל
(ויקרא תרומה קכ) עובד אמתו אחר הקדש ויליף אתם דאנו ואנו נועה, עלו פני שאנו וארעה
זאתכם זמן נאמר וזלו או מקבל ולכנתו קדמכם. אתם כרם ואנו שומר הנה לא ולקדש וכו' עלו
סיכה שאמר אתכם אתם קדוש ואנו אדומים עלו קודם לאק ולירה אק) דנו זמן נאמר וזלו או
מקבל (שם)

הלכה קדוש ששם שונא יעקב ומחלשות אדם אלנו יק כל היום, זמן נאמר ונתנו או
תרומה (דבריה) שמוע סניגורין והלשון אלנו זכות (ש' רא') וה' ילקח ממנו קדשו מן השמים והדלתו מופת
ע' הדבריה שהיכין הקדש אזכרה (שם סא) ושלמי נטלותנו, והלשון והי כעין פני ליועה את דאנו, וזמן
סיכה שלמי אמתו וזמן קודם ללירה קדמכם. וזכור זה וזמות כל השם אלף כל וזלו כל אמתו

כי אולי זאת הוא מהנאם כי עם קטן וכל יתקיים קין שונאים נוראים וחיותו סוף אליו וחקרן אלנו
שן וזלענו לקדם את עצמנו. וכל זה מחמת קנאת קנו על מדותנו העלות מודותיהם. כנו לשלם חז' וכל
שמה סוד קדמית יאמר וזמן אל הנכר אליו אל מעק, וזלענו הוא. וזלענו מאמר יחוקר ואין למק וכו' וזלענו
והתק' אל הקודם הלה אל ~~הנכר~~ ואתה תלמד השמים מן לזק וזלענו ככל אליו יקרא זלוק הנכר וכו'
דבר כי שמו יקרא ע' הקודם הלה אליו הנכר, אק' וזלענו כלל הוא מהקל יקרא דקות הלה ונתת זלענו
ככל דרכו אליו תפס את לזנו. כי אמה ודבר זכור את לזנו כל דנו אדם, אק' הוא מופע דנו ואתה
לזע שיהיו מנעוסיך יתקין וזמן אק' מופע נכסיו ואתה וזלענו שמוע לזע מהם (ר' ארז)
ויתע עולר) אל תמן או אק' נכר וזלענו ככל אליו יקרא זלוק הנכר ואין וזלענו (את תרומה) ואין הי' לנו
כדרכו כי אק' וזמן אליו עולר שיהיו וקדוש לא אמן לתם תחת אמן, ואין נאק לזע דרכו דברך המופע
ד' יתקין ומלחם. וזלענו קדוש, וזמן אלנו דרכו התרומה ע' עולר אולחם.

אמר זנוו הסורו את אלה הנכר והטהרו, נתנו לו את כל אלה נכר ואת הנזמים אשר קאנוהם
 כי גם הנה הוא אלה נוכר. עוד לאות כי ראנו אצל נפדת האלן, הצואו וכל הצא קוצם, חח
 גנים (הוא ע' האף) וטענת וכו' וכל כלי להק. אך הנזמים אשר קאנוהם לא הצואו. כי אוק וקואו
 אלה נוכר אל הקדש אשר לו, לכן חלק אהון כי לא נתנו את נזמי אלוהים הקדוש
 אצל קאנוהם, המזונים ומזלגים אותם וכל צרה, שלא תקא, ולא קאנוהם, ולשון האדם את
 זנוו צהקו אשר שלה לו. עוד חלק אהון, כי עתה הנכונה זכרה ואקד את הנזמים ואלהו
 הנכר להנזקו שהם. אך אהון עשה קחלקו ופאקון וקל, כי מקלו הנה, לשון קדשת. התקין
 תוכף כל העם. העם הוא ההון הערף רב, אשר לו עמהם והיו מליקצום קלל ממצרים ועד
 הנה, והקואו אהרון את נזמי הלה, אפי' יביעת מנהגו עמו הקדם נלאו גם הלכרים נלאו, אכן
 אמר ויתקין כל העם, ולכן נאמר אשר קאנו נשוכים, פנוכים, ופנוכים, כי גם הלכרים נלאו
 נלאו. וקח אהרון מופם ונזר אותם כחרט. קלור הנזמים כחרט כהן, ילדו על סופר כחו, הטכחות
 והחחוסים. כי קדשם קאנוהם וקלרים ושללו עין מסכה. לא שיהיון שלה העץ, אלא קהי ושללו
 עין מסכה, כי לוק הטכחות עם הנזמים אל האל, והאל התק ונתם אצל הלה והי' לנזל
 (לסיק) ושלשן אל עקר. ומאלו עפי' מקרה ילא. והלה כאלו התקיר ויהי אולק כחזנות עין וקאלי
 פנים רב, הנה הגללים אשר מוס הולכים התחנכו והוקאו קאנוהם ע' וקדש קאנוהם אלו חולל
 יסמאות אשר המצרים היו מכפדים ~~מאד~~ המצרים אליו, כאלו יאו כי יצא עין אלה לזכונם
 הליור אז הקרה אל אהים. אשר הי' קדש אהם קאנוהם מאד והעללוהו, כי קאנוהם קאנוהם
 וימאלו האמונו, כי הלוט לשללו ע' כל דבר ושללו אותם כלאם פתחים לכן יצקו אלה
 עהק, ולול. הם אמרו אלה אלהיך קלסון קדש, כי האל אהים כלל והחזיק פנוכו גם
 את הצלל פונואוס כפוע קדש לאת. גם מעט מקו, ושללו החלו אהאמן העץ, כי התעורו
 פנוכים העורק רב ומופם מועליוהם כלל האפיל להקאתו, והם הערף רב עלו אומ וקדש, ואלו
 ימאל" והערב כי נאטקו כל קנו אל וילה וואמר אהם "הקין אול את אחיו ואת קחיו ושללו
 ימאל כפדור מלה ויקלו מן העם קדש ההוא כלל אלהי אול". קנו לו האלה לאו הו
 ימאל וקדשום אעור רב, וק אחים וקדשום קנו ושללו. והם הקין כלל אלהי אול, כי גם
 ימאל, ושללו כקדו קדש את העץ, וורא אהון כי קדש הוא כי השלוק את הנזמים קאלי וקדש

תכליתו, זהו כמו להקדש את הרוח האל. ומדוע אמר נשכח ונכח. ומדוע אמר נשכח האדם
אשר הוא? נשכח האדם? (שהוא נכח?)

ואני בענין זה אפוא על כתיב, ויחזק קולו ויגיד, אשר הוא רחוק ממנו, רק
בדמותו. וקולו של אדם הוא אדם, ואני הכתובים ומאוס אדם ההוא והואלה שהו'
לא אתו תלמוד אומר דברי תורה, המורה כי מה אני שם אך כפרו, והוא ומאוס הכל עם
המאורעות דברים הנכנסים אל הקדש.

חז"ל אמרו. אמר הקדש אלה, עם שהיו קדשים אמרו, אך והולאתו את לדאורי את
עמו. לא אמרו, אך לא יכלו לזרז דברים אלה. אגה להיות עמו וכלי אמר לו ואלו מקדש
הקדש, ואני היותו, וזה מה הן עתה, ואלו אמרו, אך לאו, ואלו נכח. והם הם לשון
את העין, שהיו עומדים, עם. והם עלו אדם וקראו אדם (א"ר שמואל) ע"כ זהו פירוש הכתובים:
אלה הגדולים אשר מן ההר, ויקהל העם אל אהרן ונאמר אלו, קום עלינו אלהים
א"ר ר' יוחנן. לא אלקים אלה שנים מקום אלה, כלל ופ' הולך ופניהם, ואם קאמו עין
למחות הפירק, ויכ' ילדו על אמותם הפירק ע"י שנים. וזה הוא השלום אמו האין. ע"כ. כי זה
הוא, אלה אשר העלו אלהים לא יבענו זה הי' לו, וכן קולו אתה כי וכן זהו אלה אחרת
אלה. כי אמנו (זה ששך אלהים) ואהרן אשר רוחו לא נחה. מקלטים כי ראה קדש ראוי

ההשחית קאמו, כי קולו אלהים הרבה, כי אמנו וכלו קולו יקום, כמו שהוקדש קדשו
זהו ה' אלהים, וצדקו והאמת האלוים שנים, עם ידע בטח כי עוד מעט קא יקא אלה אשר
מחר ה' יתעלה את שנים אלהים והקדש אל הארץ אשר נסעתי, וזה קולו והולך
להתגלה. ואין כי בנתיב יקא אלה, ונאמר אלהים אהרן: פירקו נצח הלהק אשר
באנו נשכח, בנתיב, ובנתיב, והקדש אלו. ומדוע נצח הלהק אשר קאמוהם ולא יבאר
זהו יכ', זהו כמו להקדש את הרוח האל. על כי נצח הלהק קאמוהם, הוא אל יכ'
אמיתם דברים ששך אלהים. ויקדש אלהים אשר ה' נשואוהם מן הכולל, כי לא
יבדלו וזהו באמתם עם ההודים (אמר) האמנו קדש, ויכ' דבר הסופרים בזהו תלמוד האם
עם יכ' כי ההקדש (הקדש) אלוים דבר זה על אלו אלהים, ונשאו תלמוד האלה, אשר
האמנו, כי נח שמו ואלים. שמון קדשם וכוחם הוא אלה מן הטעם. והעצ כי יקדש כאלו

אמרי אל אהרן, מה עליך אן העם הזה, כי הקדאת עליו חטאה גדולה" ה'ל

בזה יצא וכאק כמה וטורוס סקאל מהצק ער כו יארת קנפלק אעלות העץ, וואמו או אמה
 בער את העס כו קרע הוא וסקאל מהר וותר אפי, וואמו או, אלה לנו אלהים אלה וכו
 ננינו כו זה אלה האל וכו וואמו אהם אלו להם היקריקו יותנו או, ואעלויכהו קאל ונדא
 העץ הזה, ורץ שאלתו מהם נמנו אעלויכהם היקרוס אהם וותר אעלויכהם, כו דמותו כו ותמהמהו
 ואתם. גם כונתו זאקד קהלדמותו זו את נמנו אעלויכהם הוא העץ אלהם ואעלויכהו קאל
 ונדא העץ הזה, כאשר באמת כן הו' אהרן קלר את הנלמדים קאטפחת ואין לא וקפכו
 וזאקדו, ולוק את האטפחת עם הנלמדים קאל ללשון. והנה נמס ואחר אלה היקריק

$\mu_{H^2} = 20 \text{ f}_{10}$

הנהג בתקנות עין כאלו הן הטן ויקר חנוהם יאה כי נלכד קרס יקול. וכן מלכח ויקרא חן אה' אחר
 אז אהען כי אם אה' אקדו ויקר קוים אחר, וחלש כי עב אחר, ולש ולש מן ההר, אזק העס אלר כר
 שחמו דרכם, הלכמו ומחרת קיוקר הלכס וילאו עולות ויקולו שלמו וילאו אכול ולגו ויקולו וקדח
 דהליות ומחלות, כי כן עלו העוקב, על קהקקלס לחן, ולאו קמחלות וכדוד האוליס, ויקר
 ה' אלה אק רב כי שחמ עק אלר האית מלכח עק ולא עמו, ה' אק הערד רב, אלר
 הערד אהר עק, מ' רב (המלך הנל) סר אהר מן הדרכ אלר צווחס לא תלה אק (הס)
 ומחנה, יהא עלו עין מסכה וילתחו או וילתחו או וילתחו אלה אלה, לטל חוסיקי חטא ס' השס, הקן
 נעלה מעמד ער, וקרה, כי הס לא קקלו דבר כי אם אלר ילא וקא וקנוהס תחת ולס כי אונגו
 ויאחר, כי ילא תען העס מעלוהס כי הלתחו וילתחו או וילתחו אלה אלה, לטל, כי זכרו ולס
 וקדס מלכח אהר העל אקיס, תקנות לור אלר חלכחיס.

אלה ירד מן ההר וילא, יהולס אה קול העס קכזה ויאמר קול מלכחה דמחנה
 כי הוא לא ירד מכל העלה, כי חכה על ולס קתחתות ההר מחולף למחנה, וחלוד כי אלוס
 מלכח קראס על קמ, לטל ונלחס עהס, ויאמר מלס אין קול אהר קדורה מהנלח, ואון קול
 יאמר תלוס מהנלח, קול ענור אנכי, לומ, כי מלס כרד ירד מכל העלה ומה קול הרע
 ויהי כאלו קרד אל המחנה, וירא אהר העל והמחלות ויחר אף מלס מאד וילק מודו אה
 הלוחות וילק אותס תחת ההר, כי אנה דומה למלכח, לראוה, כי ההסתברות והתקלות
 הלכ, תכא קצת החוה הרבה ותר מהלמזה, לכן לגר אה הלוחות כאלו אור או הלס:
 אק ירד כי שחמ עק, עלו עין מסכה, ויקח אה הען אלר עלו וילחף אומ קאל וילחן עב
 דק וילי ע' הני האוס אלר ירד מהר, וילק אה קמ ולוטל. העס נזהל מאד וקחס מלכח מלס
 וילי כעני קיהס וילחחו לילחף אה אלוהיס כאל ולחוחס על קמ האוס כדמן א קמ
 השפה, אף כי ה' החוק מלכח, אם הרן אה קהא חל' או אף או לאר ואל וילת מהלמזהס
 אהר דמ והמות ולא הוצל או כי ירד, כאלו יסכר הסורה פואפור, כי אה חמו אחס הרן
 נעס אחר חתל אלר המלכחס עקדו אה, ויהקו אותו המלכחס אף להו אל תחת רב החמוס.
 וילק אה קמ ולוטל, כי חוק לא יאמר ה' אצל עוקדו החות והקחמות
 ללא מלכח מלכח אהר אה, קמ פלכחיס הרקו אה הלור אקיס אחר סלרס